

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cressida McLaughlin

The Secret Christmas Bookshop

Can their Christmas love story last a lifetime?

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GİZLİ NOEL KİTAPÇISI

Cressida McLaughlin

HarperCollins *Publishers*

OceanofPDF.com

Kopyalama hakkı

HarperCollinsPublishers Ltd
1 London Bridge Street
London SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak İngiltere'de *HarperCollinsPublishers Ltd* 2024 tarafından

yayımlanmıştır Telif Hakkı © Cressida McLaughlin 2024

Kapak tasarımı Emily *Langford*/*HarperCollinsPublishers Ltd*
Kapak illüstrasyonu © Camila Gray/*IllustrationX*

Cressida McLaughlin bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu iddia etmektedir.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, aşağı yüklenemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Kaynak ISBN: 9780008623807
E-kitap Baskısı © Ekim 2024 ISBN: 9780008623814 Sürüm:
2024-09-12

OceanofPDF.com

Cressida McLaughlin için Övgüler

'En sevdiğimiz kadın kurgu yıldızlarından biri'

Isı

"Umutlu ve umutsuzca romantik... Muhteşem, ayaklarınızı yerden kesen
bir kaçış dilimi

Kırmızı

'Sıcak ve harika bir okuma'

Kadının Kendisi

"Bunu elimizden bırakamadık!

Bella

'Bunu yiyip bitireceksiniz'

Woman's Weekly

"Cressida'nın karakterleri harika!

Sarah Morgan

'Çağrıştırıcı ve muhteşem'

Phillipa Ashley

'Canlandırıcı, iç açıcı ve romantizmle dolu'

Cathy Bramley

'Muhteşem romantik... okuyabilmek için erkenden yatmak zorunda kaldım'

Sophie Cousens

'Bu hikayeye BAYILDIM. Tüm karakterler harika'

Isabelle Broom

'Gerçek kalp ve ruh'
Sarra Manning

'Muhteşem romantik, son derece mükemmel bir kitap'
Rachael Lucas

'Bir zafer. Nefes kesen bir romantizm, zekâ ve gerçek bir sıcaklıkla
ışıldıyor'
Miranda Dickinson

'Beni eriten pek çok mükemmel romantik an. Tek kelimeyle muhteşem'
Jules Wake

'Harika bir okuma güneşi ışınlı'
Heidi Swain

'Tamamen ve bütünüyle aşık oldum... beni sayfalara yapıştırdı'
Holly Martin

'Tam anlamıyla bir ziyafet. Planlarınızı iptal edip evde kalmak
isteyeceğiniz bir kitap'
Pernille Hughes

'Cızırtılı bir romantizm ve son derece ilgi çekici, elimden bırakamadım'
Alex Brown

'Sıcaklık ve zeka dolu'
Kirsty Greenwood

'Komik, seksi ve ayaklarınızı yerden kesecek kadar romantik'
Zara Stoneley

'Komik, seksi, hassas ve düpedüz kalp kırıcı arasında
mükemmel bir seçim. Bayıldım'
Jane Casey

'Taze yapılmış sıcak bir çikolata kadar sıcak ve buharlı ve üstüne
konan krem şanti ve serpintiler kadar tatlı ve rahatlatıcı' **Helen
Fields**

"Tek kelimeyle harika. Tatlı, seksi ve muhteşem. Okuması saf bir keyifti"
Lisa Hall

'Cornish kremalı çayının küçük bir dilimi ama kalorisiz'
Bella Osborne

'Mükemmel bir kaçış, nefis bir romantizm. Kendimi tamamen kaptırmıştım'
Emily Kerr

'Tam bir mükemmellik... tam bir mücevher'
Katy Colins

'Seksi, tatlı ve güneş ışığıyla kaynayan'
Lynsey James

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Alice

OceanofPDF.com

için

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Cressida McLaughlin için Övgü](#)

[Adanmışlık](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On Sekizinci](#)

[Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#)

[Bölüm Yirmi Bir](#)

[Bölüm Yirmi İki](#)

[Bölüm Yirmi Üç](#)

[Bölüm Yirmi Dört](#)

[Bölüm Yirmi Beş](#)

[Bölüm Yirmi Altı](#)

[Bölüm Yirmi Yedi](#)

[Bölüm Yirmi Sekiz](#)

[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm Otuz Birinci](#)
[Bölüm Otuz İkinci](#)
[Bölüm Otuz Üçüncü](#)
[Bölüm](#)

[Teşekkür Okumaya](#)
[Devam Edin ... Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Ayrıca Cressida McLaughlin](#)
[tarafından Yayıncı Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Birinci Bölüm

Sophie Stevens ilk havai fişek sesini duyduğunda hava henüz kararmamıştı ama o anda yoluna devam etme zamanının geldiğini anlamıştı. Hartley Country Apparel'daki dar tezgâhının arkasında durmuş, gümüş renkli bir kalemini iki elinin arasında evirip çeviriyordu.

parmaklarını oynattı ve çok yakından gelen kesik kesik kutlama seslerini dinledi.

"Muhtemelen okuldan bazı çocuklar. Fiona bulmacasından başını kaldırmadı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Tüvit bir ceket giymişti, sattıkları yüksek kaliteli ürünler için her zaman canlı bir mankendi, altın rengi saçları yüzünü çerçeveleyen katmanlı dalgalar halinde dökülüyordu. 'Şu andan itibaren Noel'e kadar yaramazlıklarla dolup taşacaklar. Bu sadece başlangıç.

Sophie, "En azından eğleniyorlar," dedi.

Fiona başını kaldırdı. 'Defterlerini bırakıp gidip yasadışı patlayıcılar mı patlatmak istiyorsun? Bunca zamandır benden pervasız bir çizgi mi saklıyordun?

"Bilmediğin bazı gizli özelliklerim olabilir. Bir kaşını kaldırdı.

"Akıllı telefon gibi konuşuyorsun. Fiona durakladı, sonra ekledi: 'Her şey yolunda mı? Son birkaç gündür huzursuz görünüyorsun.

Sophie şaşkınlığını gizlemeye çalıştı. Havai fişek gecesinin onun katalizörüydü; her zaman ayrılmayı düşünmeye başladığı zamandı. Ancak Fiona onun huzursuz olduğunu fark etmişse, bilinçaltı onu kısa sürede ortadan kaybolma eylemi için hazırlamaya başlamış olmalıydı. Bu sefer o Cornwall'ı düşünürsek, şu anda bulunduğu yerden neredeyse gidebileceği kadar uzaktaydı: Kuzey Norfolk sahilindeki uykulu, güzel Mistingham köyü. Ne kadar uzağa giderse, yeniden başlamanın o kadar kolay olduğunu fark etti.

"Ben iyiyim," dedi Fiona'ya. 'Sadece Noel için hazırlanıyorum, hangi malzemeleri yeniden sipariş etmem gerektiğini, kaç deftere daha ihtiyacım olduğunu hesaplıyorum. raflarımı doldurmak için.'

"Çok güzel raflar," dedi Fiona.

Sophie'nin özleyeceği tek şey buydu: Fiona ve kocası Ermin'in kır giysileri mağazasında sahip olduğu defter imtiyazı. Dükkân, Sophie'nin

Çok sayıda müşterisi vardı ve benzersiz, lüks defterler, turistlerin ve ziyaretçilerin tatilde veya dışarıda geçirdikleri günlerde satın almalarına izin verdikleri türden hoşgörölü bir ikramdı. Her zaman çeşitli stilleri, boyutları ve fiyat noktaları vardı: kurdele bağları olan kumaş ciltli defterler; elle boyanmış desenleri ve uzun dikişli ciltleri olan kart kaplı not defterleri; yapımı en uzun süren ama her gün üzerinde tepinilen deri, casebound günlükler, en nihai hazine.

Karalama yapmak için düz sayfalar, yapılacaklar listesi ve genel karalamalar için kalın ve ince çizgili, kurşun günlükleri konusunda ciddi olan insanlar için noktalı sayfalar yaptı. Dükkânının köşesi, yüzlerce boş sayfanın sonsuz olasılığını sunan bir renk ve doku bereketiydi.

Ve Noel zamanı, defterleri ilgi odağı haline geldi. Elbette hediye olarak satın alınıyorlardı, çünkü başkası için satın alırken biraz daha cömert olmak kolaydı. Ama Aralık ayı aynı zamanda bir liste yapma ayıydı: almanız gereken hediyelerin listeleri, kime Noel kartı göndereceğiniz, Büyük Öğle Yemeği için alışveriş listeniz. Kitaplardan kopyalanan ve konuk listenize uyacak şekilde değiştirilen tarifler, alerjiler veya hoşgörüsüzlükler göz önünde bulundurularak. Kendiniz için istediğiniz hediyelerin veya yapacağınız Noel dileklerinin gizli listeleri vardı, çünkü - eğer Sophie gibiyse - otuz yedi yaşında hala o bayram büyüüne ve kimseye asla itiraf etmeseniz bile taze, ışıltılı bir Yeni Yılın gücüne inanıyordunuz.

Bu Sophie'nin parlama zamanıydı ve her yıl buna daha çok eğildi. Defter yelpazesini genişletiyor, zanaatını geliştiriyor, yaşadığı kiralık dairedaki çalışma masasının etrafını yığınla yeni malzemeye donatıyordu. Çılgın ve başarılı bir bayram sezonu geçirdikten sonra tüm eşyalarını, stoklarından geriye kalanları toplayıp yeniden başlamak gibi bir alışkanlık edinmişti başka bir yerde.

"Mistingham'daki herkesin Aralık sonuna kadar en az bir yeni defteri olacak, eğer benimle bir ilgisi varsa," dedi. İşi için Mistingham'da sabit bir ev bulmuş olsa bile bu yıl bu düzeni değiştirmek için hiçbir neden yoktu.

"Neden bir taneyle yetinelim? Fiona dedi ki. 'Neden her sakın için üç defter hedeflemiyorsunuz? Küçük paketler oluşturabilirsiniz.

"*Yapabilirim.* Sophie o anki yapılacaklar listesine döndü, çünkü defterlerin gücünü savunmakla kalmıyor, buna gerçekten inanıyordu. Fiona'nın yaptığı gibi, onun da her zaman farklı amaçlar için kullandığı birkaç defteri vardı.

Her zaman Hartley Country Apparel'dan en az bir parça giyerdi. Fiona, on ay önce Sophie'nin bavulu ve el işi malzemeleriyle köye geldiği gün ona, "Sen de benim gibisin," demişti. "Sadece satmak yerine yaşıyorsun.

Sophie, Mistingham'dan önce eserlerini kır fuarlarında, festivallerde, el sanatları ve çiftçi pazarlarında satmış, internet mağazası ise sipariş yağmuruna tutulmamıştı. Gelirini kafelerde çalışarak ya da Barlar ve dükkanlarda yer bulmayı beklemiyordu ama Fiona ve Ermin yerel işletmeleri desteklemeye önem veriyordu ve son dükkanlarının sahibi -soya mumları yapan bir kadın- taşındığında, Fiona Hartley Country Apparel'ın rahat köşesini ona teklif etmişti.

Sophie, akşamları oturma odasındaki güneş alan çalışma masasında çalışarak stoklarını genişletebildi ve son on ay içinde, daha önce deneyimlemediği bir ivmeyle, çok sayıda turist satışı ve tekrar eden müşterilerle yoğun ve popüler bir iş kurdu.

Şimdiye kadar hiçbir şey ters gitmemişti - her şey uzun zamandır olmadığı kadar iyi gidiyordu - ama Sophie İçindeki huzursuzluk: eğer daha fazla kalırsa, o zaman her zaman olduğu gibi işler tersine dönecekti. Kendini her yerde bir yılla sınırlandırmak, düğümlenmesine izin verdiği birkaç bağı koparmanın kolay olduğu anlamına geliyordu.

Dükânın kapısının çınlaması yeni bir müşterinin geldiğini haber veriyordu ve Dexter görüldüğünde Sophie gülümsedi. Mistingham Fırını'nın sahibiydi ve siyah saçlı, iri yarı bir adamdı. Bugün havaya göre fazla hafif görünen yeşil kadife bir ceket ve kalın lacivert bir fular giymişti.

Camın ötesinde, fısıltı yumuşaklığında bir sis her şeyi gümüş bir renkle kaplayarak Kasım soğuşuna katkıda bulunuyordu.

Dexter ellerini birbirine sürterek, "İyi günler Fiona, Sophie," dedi.

"Eldiven almaya mı geldiniz? Fiona dikkatle tezgâhının yanındaki standı döndü. Sophie eldivenleri okşamamak için kendini zor tuttuğundan, en yumuşak deri ve süetten yapıldıklarını biliyordu. Kim parmaklarını onların içine sokmak istemezdi ki? Eğer hediye alması gereken bir erkek arkadaşı olsaydı - bu düşünce aynı anda hem gülünç hem de üzüntü - o zaman ona tereyağlı, karamel renkli süetten bir çift alırdı.

"Bir gün," dedi Dexter, gülümsemesi sıcak ve eğlendiriciydi. 'Ama benim ellerim her zaman un içinde, bu yüzden onları bir çırpıda mahvederim. Buraya geldim.

yeni eşarplar var mı diye bakmaya geldim. Geçen yıl çok renkli eşarplarınız vardı.

"Lucy Noel için heyecanlı mı?" diye sordu Fiona.

Lucy, Dexter'ın dokuz yaşındaki kızıydı ve ikisi bir çift olarak gelmişlerdi. Dexter'ın karısı -Lucy'nin annesi- birkaç yıl önce ölmüştü ama Lucy, herkese gülümseyen babası kadar neşeliydi.

Dexter onlara, 'Henüz Noel için heyecanlanmaya iznimiz yok,' dedi. 'Lucy her şeyi ayarladı. Önce Cadılar Bayramı'na odaklanmalıyız, sonra Şenlik Ateşi Gecesi, sonra da Noel. Eğer hediye alma işine erken girdiğimi bilseydi, bir güzel fırça yerdim.

"Neden bu kadar erken geliyorsun? Sophie sormadan edemedi. Farklı ailelerin nasıl çalıştığına hayranlık duyuyordu çünkü çok sayıda koruyucu ailede büyüdüğü için, geçici ailelerinin gelenekleri, kuralları ve bakış açıları onu sürekli bir kamçılama durumunda bırakmıştı.

"Tamamen panik. Dexter dirseğini Fiona'nın tezgâhının vernikli tahtasına dayamış, panikten olabildiğince uzak bir ses çıkarıyordu.

"Panik mi?

"Anlamıyor musun?" diye sordu. "Bu aralar hep hediye almaya başlamanız gerektiği hissine kapılırsınız, ama sonra diğer günlük işlere dalıp gidersiniz ve birden Aralık ayının yirminci günü gelip çatar. hiçbirini yapmadım. Yok olmadan önce o orijinal içgüdüye yanıt vermeye çalışıyorum.

Sophie, 'Ben *genelde...*' diye sözünü bitirebilirdi. "O paniği yaşamıyorum.

Fiona, "Kasım ayının son hafta sonunda Norwich'e büyük bir gezi yapıyorum," dedi. "Bir listem var ve ihtiyacım olan her şeyi oradan alıyorum - tabii ki Mistingham'da bulamadığım her şeyi.

Dexter, 'Bu çok fazla organize,' dedi. 'Her neyse. Luce'ye şimdi *bir* şey alırsam, en azından onun için *bir* şeyi halletmiş olurum. Kindle almak istiyor, onu da internetten bulabilirim - aslında bunu bugün yapabilirim.

Sophie sırtıttı. "Öğrenirse sana çok kızar.

"Bunun seni bir eşarp almaktan kurtaracağını sanma," diye azarladı Fiona ve Dexter'ın yanakları pembeleşti. 'Her neyse, bu Kindle saçmalığı da neyin nesi? Ne zamandan beri bir parça plastik, o mükemmel kitap kokusuna ve duvara asılacak bir kapağa sahip muhteşem bir ciltli kitabın yerini aldı?

Sophie dalgın dalgın tezgâhın üzerinde duran turkuaz deri defteri okşadı. Defterin kapağı yumuşak, boyalı deriydi ve Sophie onu dikmişti.

pembe iplikle birleştirip pembe elastik bir bantla kapattık. Düşüncelerinizi ve sırlarınızı yazmak için mükemmel bir yerdi.

Dexter, "YA romantizmiyle ilgileniyor," dedi. 'Çok büyük kitaplar, o yüzden Kindle'da okumanın daha kolay olacağını söylüyor. Ama özel baskıları da isteyecektir, değil mi? Ceketinin manşetini ovuşturdu, aniden endişeli görünüyordu ve Sophie bir acıma duygusu hissetti. Tüm bu ebeveynliği yapmanın, tüm bu kararları tek başına vermenin onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Anlıyorum," dedi nazikçe. 'Bazen kolaylık olsun diye telefonuma notlar yazıyorum, ama düzgün bir liste istiyorsam, tamamladığım öğeleri işaretlemenin tatminini yaşamak istiyorsam ya da zamanımı yazarak geçirmek istediğim bir şeye, bir defter kullanıyorum. Birine ya da diğerine bağılı kalmak zorunda değilsiniz.

"Haklısın, bilmiyorsun. Dexter'ın gülümsemesi tekrar yerine oturdu. "Teşekkürler Sophie.

Fiona, "The Book Ends hâlâ açık olsaydı, Lucy'nin tüm özel baskılarını oradan alabilirdiniz," dedi. 'Noel hediyeleri herkes için daha kolay olurdu; Mistingham tamamen farklı bir köy olurdu.

"Birkaç yıldır kapalı, değil mi? Sophie sordu.

Mistingham'da yaşayıp da efsanevi kitapçıdan haberdar olmamak mümkün değildi, gerçi Fiona'nın önerisine göre bu dükkânın kaybı köyü zorluyor olmalıydı. Dükkân, deniz kıyısından köyün ortasına doğru uzanan Perpendicular Caddesi'nde Hartley Country Apparel'dan biraz uzakta, hâlâ boş duruyordu. Çok daha küçük ama aynı zamanda boş olan Ye Olde Sweete Shoppe'un yanındaydı. Book Ends dükkânının adı soluk sarı bir yazıyla hâlâ görülebiliyordu ve altında daha küçük bir yazıyla 'Bir tane daha al' önerisi yer alıyordu.

"Neredeyse üç yıl oldu," dedi Fiona. 'Bernie Anderly'nin akli onu terk ettiğinde ve bir bakım evine taşınmak zorunda kaldığında. Ne büyük bir utanç - tamamen önlenebilir bir utanç. Başını iki yana salladı. "Bir fincan çay isteyen var mı?

Sophie, "Ben de bir tane isterdim," dedi.

Dexter saatine baktı. 'Ben de. Eğer ben de buna dahilsem?'

Fiona, "Elbette öyle," dedi. 'Ne kadar uzun süre kalırsanız, bir şeyler satın alma olasılığınız o kadar artar. Kaşmir ve Fair Isle süveterlerin, moleskin pantolonların ve süet giletlerin bulunduğu standların arasında kayboldu.

Dexter, "Bernie'nin oğlu kitapçıyı devralmadığı için hâlâ kızgın," dedi. 'Sanki bu köydeki insanları bir Risk tahtasındaki ordular gibi hareket ettirebilirmiş gibi.

Sophie, Mistingham'dan ayrılacağını söylediğinde Fiona'nın nasıl tepki vereceğini düşünmek istemiyordu. Ama bağımsızlığına her şeyden çok değer veriyordu ve Fiona yakında bunu atlatacağı: imtiyaz köşesini dolduracak başka birini bulacak ve Sophie kısa süre sonra unutulacak kayıp bir Risk sayacı olacaktı.

"Bu Harry Anderly, değil mi?" diye sordu tedirginliğini bir kenara iterek. "Mistingham Malikânesi'nden Harry Anderly. Bu şekilde konuşulduğunda kulağa büyük geliyordu, Bernie Anderly'nin oğlunun Londra'dan Mistingham'a ancak babasının hayatının son aylarında taşındığı, malikanenin Jane Austen uyarlamasından çok korku filmi şıklığında olduğu ve Harry'nin köyde neredeyse hiç görülmediği ve ne pahasına olursa olsun insanlarla etkileşime girmekten kaçındığı gerçeğinden çok daha büyüktü.

Sophie, Harry'nin ev arkadaşı olan May ile tanışmıştı. İnsanlar onun kız arkadaşı olduğunu düşünüyordu - köyde geçirdiği süre boyunca biraz da olsa, ama onun hakkında her zaman ağzını sıkı tutmuş, sadece zor bir durumda olduğunu, kasıtlı olarak düşmanca davranmak yerine inatla malikâneyi onarmaya odaklandığını söylemişti. Ama Sophie'ye göre o, hakkında konuşulan ama nadiren görülen, masallardaki kötü adamlardan biriydi. May her şeyi söyleyebilirdi. Onun hakkında sevdiği cömert şeyler vardı, ama bunları kendisi için kanıtlamak için asla etrafta değildi.

Dexter, "Bir kitapçı dükkânı işletebilecek en son kişi," dedi. 'Müşterileri kaşlarını çatarak ve tek heceli cevaplar vererek gönderirdi. Noel festivalinin yerini değiştirmemizi istemesi yeterince kötüyken, bir de Yeşil yerine sahilde havai fişekler, hepsi o lanet meşe ağacı yüzünden. Başını iki yana salladı. 'Modern dünya çok daha kişiliksiz hale geliyor: Ciltli kitaplar yerine Kindle'lar; online alışveriş yerine Böyle yerlerde; köyün yeşil alanında bir araya gelmek yerine kilometrelerce öteden havai fişekleri izlemek. Fiona çoktan ölmüş bir hayale tutunuyor.

"Ama yine de müşterilerinizin kapısına içi ekmek, kek ve süt dolu hasır sepetler bırakıyorsunuz," dedi Fiona, dumanı tüten çay dolu üç uyumsuz fincanla dönerken.

"Evet, şey. Dexter omuz silkti. "İşimi bu şekilde yürütmeyi tercih ediyorum ve Mistingham'da hâlâ talep var, o halde neden durayım ki?

"Birinin o kitapçıyı tekrar açacağı hayalimden neden vazgeçeyim? Fiona geçiştirdi. "Ve sözde *Meşe Festivali*'ne gelince. Parmağını tezgâha vurarak dudak büktü. "O yeşil alan

yüzyıllardır köy olayları. Harry döndüğü an *her şeyi* durduruyor. Arazinin Mistingham Malikanesi'nin bir parçası olduğunu biliyorum, ama Bernie hepsini teşvik etti ve o sonradan görme bunu veto ediyor. Londra'ya geri dönmeli - tabii orada isteniyorsa.'

"Hadi ama," dedi Dexter nazikçe. "Yeşili kullanamamanın sinir bozucu olduğu konusunda sana katılıyorum, ama Harry'yi ya da neler yaşadığını gerçekten bilmiyoruz. En azından babası öldü ve - şey, yakın birini kaybetmek asla kolay değildir.

Sophie ona nazik bir gülümseme verdi: Dexter bunu herkesten daha iyi biliyordu. Fiona elindeki bardağı ağır bir *gümbürtüyle* yere bıraktı.

'Bizimle konuşmalı, köyün kalbini söküp atmak yerine.'

Sophie, arkadaşının duygusal dili karşısında sırtışını gizledi. Kitapçının açık olmasını çok istediğini, kazancının büyük bir kısmını sayfalarında sonsuz merak barındıran karanlık gerilimlere ve ısıltılı aşk romanlarına; onu başka bir zamana sürükleyen tarihi romanlara harcayacağını eklemedi.

Kitaplar ve defterler: Birinin sayfaları zaten sihirle doluydu; diğeri ise kendi sihrinizi yaratmanızı bekliyordu. İkisi olmadan yapamazdı ve o akşam Emily Henry'nin *Sahilde Okumak* kitabına geri dönmek için şimdiden sabırsızlanıyordu. Ve sonra, belki de onu bayram ruhuna sokmak için bir Noel kitabına başlayacaktı.

"Bana bu eşarpları gösterecek vaktin var mı? Dexter çayını bitirdiğinde sordu.

"Elbette," dedi Fiona kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Bu taraftan.

Pahalı kot pantolonların arkasına gizlenip seslerini boğduklarında Sophie defterinin orta sayfalarını açtı ve en üste 'Cornwall 2025' yazdı. Uzun ve kırmızımsı kahverengi atkuyruğunu omzunun üzerinden itti ve genellikle hikâyesinin bir sonraki bölümünü yazarken, yeni bir hayat planı hazırlarken duyduğu o tanıdık enerji vızıltısını bekledi. Bu kez, belirgin bir şekilde sessizdi. Çiçek şeklinde bir madde işareti karaladı, ilham gelmesini bekledi ve dışarıdan gelen bir tıkırtıyla dikkati dağıldı.

Pencereden, kalın kışlık örgülerin ve lüks deri dergilerin reklamını yapan A panosunun rüzgârda devrildiğini gördü. Tezgâhının arkasından çıkıp kapıyı iterek açtı ve kaldırımında yan yatmış olan tabelaya doğru yöneldi. Omzunu

bir şeye çarptı ve biri 'Tanrım!' dediği anda geriye doğru sarsıldı. Bu da ne...?

Sophie sağ tarafına baktı; bir adam gri ceketine, paket kahve bardağının işe yaramaz açısına ve kumaş üzerinde yayılan koyu lekeye bakıyordu. Adamın bakışları başka bir yerdeyken Sophie onu inceleyecek zaman buldu ve bir tanıma kıvılcımı hissetti. Rüzgârın savurduğu kalın, orta kahverengi saçlar; kirli sakalla taranmış kare çene; uzun, düz burun; kalın kaşlar.

Sonra adam başını kaldırdı ve o da kataloglamasına bir yenisini ekledi: ne koyu ne de soluk, ama alışık olmadığı bir yoğunlukla ona bakan gözler. Bunun Harry Anderly olduğunu fark etti - sanki onun hakkında konuşmak onu buraya, belki de hepsini uyarmak için çağırıyordu.

Sophie, "Seni görmedim," dedi.

"Belli ki. Sesi gergindi.

'Özür dilerim,' diye devam etti, 'ama siz de beni fark etmiş olabilirsiniz. Bana doğru yürüyordunuz: tam önünüzdeydim.

"Dikkatim dağılmıştı. Sanki sebebi buymuş gibi bakışlarını ondan kaçırıp vitrine doğru çevirdi.

"Doğru," dedi, adam başka bir şey eklemeyince. Ceketini işaret etti. 'Eğer sade kahve ise, iz bırakmaz.

Adam ona baktı ve bakışları birbirine değdi. Kız, adamın gözlerinin ela olduğunu, yeşil ve kahverenginin birbirine karıştığını gördü.

"Öğrendiğim iyi oldu," dedi bir süre sonra, sonra boğazını temizledi.

Sessizlik uzadı ve Sophie, Dexter'ın ona duyduğu sempatinin yersiz olduğuna karar verdi. A panosuna doğru uzandı, ama o daha kaldıramadan Harry onu yakaladı. Neredeyse kaldırım taşlarını çatlatacak kadar bir güçle yere çarptı ve sonra ona bakmadan Dikey Sokak'tan yukarı doğru yürüdü.

Sophie ona baktı. "*Tam* önündeydim," dedi tekrar, bu kez Kimsenin zamanı değildi. İyi ki havai fişekler onun arazisinden değil de sahilden atılıyordu. Köyün isteklerine boyun eğerse ve bir şeyler ters giderse herkes için işlerin ne kadar kötüye gideceğini hayal bile edemiyordu. A tahtasının tepesine vurup Harry'nin onu tekrar düz bir zemine koyup koymadığını kontrol ettikten sonra içeri girdi.

Fiona ve Dexter hâlâ aksesuarların yanındaydı, o da defterine ve gelecek yıl için yaptığı planlara geri döndü. Bir yanı bunun anlamsız olduğunu biliyordu, işler iyi giderken neden böyle hissettiğini sorguluyordu

yeniden başlama ihtiyacı duydu. Ama Bristol anıları zihninde hâlâ inatla tazeydi. Üç yıldır oradaydı, sevdiği bir işe, uzun vadeli olduğuna inandığı bir adama kendini bırakmış ve her şey darmadağın olmuştu.

En çok bağlı olmadığı zamanlarda mutluydu, onu bir yere ya da kişiye bağlayan bir şey olmadığına kendini daha hafif hissediyordu. Herkes farklıydı ve o hayatını bu şekilde yaşamayı seçmişti: bunda yanlış bir şey yoktu.

Fiona ve Dexter arkasında bir yerlerde gülüşüyorlardı ve Sophie dışarıda ağır paltolar ve kalın şapkalar giymiş, yanakları deniz kıyısında yürüdükleri için pembeleşmiş insanların yürüdüğünü görebiliyordu.

Sophie, bir an önce

Her şeyi önümüzdeki iki aya sığdırmak, Noel'in mümkün olduğunca kârlı geçmesini sağlamak, böylece gelecek yılın başında yeniden başlamak için ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olmak istiyordu. Elinde somut bir şeyler yazılı hale gelir gelmez, bazı fikirlerini sağlamlaştırır sağlamlaştırmaz, enerji ve heyecanın vızıltısı gelecekti. Bundan emindi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

Mistingham farklı bir zamandan kalma bir kalıntı gibiydi, eğer tüm modern arabaları ve Nike ve Hunter Wellies giyen insanları görmezden gelerseniz, doğrudan bir dönem dizisinden alınmış bir köydü. Norfolk'un kuzey sahil şeridinde, yumuşak, kumlu bir plajı ve geniş bir gezinti yeri olan, Kuzey Denizi'nin havaya ve ruh haline göre mavi, çelik grisi veya siyaha yakın parladığı, rüzgar çiftliğinin ufukta beyaz bahçe yel değirmenleri kümesi gibi olduğu bir yerdi.

Martılar sürekli varlıklarını hissettiriyor, gaklıyor, kanat çırpıyor ya da duvarların tepelerinde sinsice dolaşıyor, denizden çıkan masum turistleri inceliyorlardı.

Perpendicular Caddesi'ndeki kuruluşlar: dondurmacı Two Scoops; Sophie'nin dairesinin hemen altında inanılmaz balık ve patates kızartması satan Batter Days; eski moda atari salonu Penny For Them ve tabii ki Hartley Country Apparel.

Köy barı Blossom Bough, geleneksel Norfolk çakmaktaşı dış cepheye ve kış gecelerinde yumuşak, çekici bir parıltı yayan kanat pencerelerine sahipti; içerideki koyu renkli ahşap bar ve paneller modern aydınlatma, pırıl pırıl optikler ve krem rengi duvarlarla dengelenmişti. Dexter'ın fırını Perpendicular Sokağı'nın tepesindeydi, lezzetli kokuları kar gibi Mary ve Winnie kardeşlerin işlettiği Mistingham Oteli, hafif eğimli tepenin zirvesinde yer alıyor ve pek çok şaşkınlığa konu olan kadim meşe ağacı ve alçak köy salonuyla Mistingham Green'e bakıyordu.

Sophie oraya taşınmadan önce postane otelden yönetiliyordu; kız kardeşler, çoğu yaşlı olan sakinlerin böylesine hayati bir hizmet için seyahat etmek zorunda kalmamalarını sağlamak için bu görevi tamamen kaybetmek yerine zaten yoğun olan programlarına ek olarak üstlenmeyi kabul ettiler.

Pazartesi sabahı Sophie, Mistingham Hotel'in sakinleştirici fuayesine adım attı. Henüz Noel süsleri asılmamıştı ama şöminenin üzerindeki şömine rafı boyunca kırmızı ve altın yapraklardan oluşan bir sonbahar çelengi uzanıyor, yaprakların arasına Cadılar Bayramı'ndan kalma birkaç minyatür balkabağı yerleştirilmişti.

Postane otelin ön tarafında, mutfağın yanındaydı; tereyağı ve kızarmış et kokularını içine çekti, midesi gurulduyordu

Daha yeni kahvaltı etmiş olmasına rağmen. Bu yolculuğu haftada en az iki kez yapıyor, internet mağazasından siparişlerini gönderiyor, bazen de topluyordu.

Dairesine teslim etmeye çalışan postacıyı kaçırdığında kağıt, deri veya tahta koliler.

Kuyruk çoktan uzamıştı, önündeki iki kadın Cumartesi gecesi sahilde sorunsuzca patlayan havai fişekler hakkında konuşuyordu. "Ne kadar uzun sürdüğüne bakılırsa bu yıl daha fazla para harcamışlar, Kolları paketlerle dolu bir kadın şöyle dedi. "Muhtemelen bizi yatıştırmak için. "Mezuniyet balosunda hepimizin maytapları vardı," diye yanıtladı arkadaşı. "Bu biraz daha rüzgarlıydı, ama umursamadım."

"Köy yeşili toplumsal etkinlikler için değilse ne için? İlk kadının sesi ağlamaklıydı.

"Ördekler mi?" diye sordu arkadaşı. "Bir göleti yok.

Winnie "Sıradaki!" diye seslenip Blossom Bough'un ev sahibesi Natasha'nın genç oğlu Indigo, elinde büyük bir karton kutuyla tezgâhtaki yerini aldığında Sophie gülümsemesini kendi paketlerinin arkasına sakladı. Sophie'nin önündeki kadınlar öne doğru kaydılar ve Sophie de aynısını yaptı.

Winnie, Indigo'nun kutusunu teraziye koymasını sağladı ve Sophie'nin duyamadığı bir şaka yaptılar, Indigo'nun kıkırdaması alçak ve yumuşaktı. Gözlerini pencereden dışarı dikmişti.

Parlak siyah bir Mercedes otelin önündeki park yerlerinden birine yanaşırken, Sophie pencereden, çiyli çimlerin üzerinde bir şeyle boğuşan üç karakuşa baktı. Gökyüzü soluk bir maviydi, Sophie'nin o sabah mutfak penceresinden selamladığı deniz kayrak grisiydi ve hafifçe dalgalanıyordu.

Sıraya daha fazla insan katıldıkça ayak sesleri ve sesler arkasında yankılanıyordu ve o da dinlemekten kendini alamadı.

"Bunu yapmanın bir yolu olmalı. Kadın alçak bir sesle konuşuyordu, Sophie belli belirsiz tanıdık geldiğini düşünse de, arkasını dönmeden kim olduğunu anlayamadı. "Yapabileceğin bir yol-

"*Yok*. Adamın cevabı keskindi ve Sophie *bunun* kim olduğunu çok iyi biliyordu, çünkü iki gün önce dükkânın dışında ona çarpmış, sonra da özür dileme nezaketini gösterdiğinde ona sert ve gergin cevaplar vermişti.

"Yüzlerce yıllık," diye devam etti Harry Anderly. 'Kırılğan, çoktan tehlikeye girmiş ve hiçbir olasılığı yok-'

"Her zaman bir olasılık vardır," dedi kadın ve Sophie bunun farkına vardı May'di. Harap malikanede birlikte yaşıyorlardı, görünüşe göre çocukluklarından beri arkadaşlardı ve tüm söylentilere göre -

Sophie ona hiçbir zaman açıkça sormamış olsa da - bir çift. May, "En azından toplantıya git," diye devam etti. 'Bu şekilde görebilirsin-'

"Senin pembe gözlüklerin bende yok," diye araya girdi Harry. 'Dünya bulunmayı bekleyen mükemmel çözümlerle dolu değil. Bazen bazı şeyler mümkün değildir ve yapabileceğin tek şey bunu kabul edip yoluna devam etmektir.

May rahat bir tavırla, "Yeterince çaba göstermiyorsun," deyince Sophie kendi kendine sırtıttı. Sınırlı etkileşimlerinde May'in sesi hep iyimser çıkmıştı, sanki sadece inanırsan iyi bir şeyin hemen yanı başında olduğuna ikna olmuş gibiydi. Ama Sophie bu konuda Harry'ye katılıyordu: Ne kadar tutkuyla istersen iste, bir şeyin var olmasını öylece dileyemezdin. En azından onun için, dilemenin her zaman elde etmekten daha ağır bastığı koruyucu aile yanında büyümek, iyimserliği, tepkiler açısından sıkı çalışma ve pratikliğin oldukça gerisinde bırakmıştı.

Harry'nin cevabı derin, dünyadan bıkmış bir iç çekiş oldu ve Sophie onlara bakabilmek için başını çevirmeyi göze aldı.

May, Harry'den birkaç santim daha kısaydı - Sophie'den de birkaç santim daha kısa - ve uzun siyah saçları dağınık bir topuz şeklinde toplanmıştı, koyu renkli, zeki gözleri etrafındaki boşluğu inceliyordu. Sophie'nin kapının hemen içindeki vitrinde gördüğü Noel kartlarından üç kutu tutuyordu. Harry'nin saçları hâlâ dağınık, çenesi hâlâ gergin ve Sophie'nin onu son gördüğü zamanki gri ceketini giyiyordu.

"Sana söylemiştim. Eliyle işaret etti. 'Sade kahve leke tutmaz. Selam, May.' "Sophie! May'in gülümsemesi sıcaktı. 'Noel hediyelerini mi gönderiyorsun?

Şimdiden hediye mi aldın? Siz benden bile erkencisiniz - ben kartlarımı daha yeni alıyorum.

Sophie güldü. "Korkarım değilim. Bunlar defterler - müşterilerden gelen online siparişler. Muhtemelen Noel hediyeleri ama benim değil: Ben Bu kadar düzenli bir yer değil. Şimdiden kartlarınızı düşünerek oyunun önüne geçtiniz.

"O herkesin omzundaki sinir bozucu, verimli melek," dedi Harry. 'Fazla düzenli ve pozitif. Geri kalanımızın kötü görünmesine neden oluyor. Huysuzluğun yanı sıra bir şefkat de vardı ve Sophie, zıt kutupların birbirini çektiği nihai vaka olduklarına karar verdi.

May, 'Harry kimseye Noel kartı göndermeyecek,' dedi.

"Bu zaman kaybı," diye cevap verdi. 'Onlara iki saniye bakarsınız, el yazısını çözmeye çalışırsınız, sonra da çöpe atarsınız.

"Senin yaptığın şey bu," diye düzeltti May. "Çoğu insan senin gibi değil.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. "Alınma," dedi May parlak bir sesle.

Harry Sophie'yle göz göze geldi ve Sophie bir elektrik kıvılcımı hissetti. Öyle sert ve delici bir bakışı vardı ki, sanki onunla karşılaşmakla yanlış bir şey yapmış gibi hissetti. "Fiona'daki standınızın yanı sıra bir de internet mağazanız mı var?" diye sordu.

"Bu doğru. Adamın kendisi hakkında bu kadar çok şey bilmesine bile şaşırmıştı. "Sadece Hartley'de sattıklarım ile hayatta kalamazdım. Yine de son birkaç aydaki ivmenin bir şeyleri değiştirmeye başladığını, işine daha önce hiç olmadığı kadar sağlam temeller kazandırdığını inkâr edemezdi.

"Ve sen de Batter Days'in üst katındaki dairedesin, öyle mi? Harry sertçe sordu. "İyi balık ve patates kızartması var.

"Köri sosu için *ölünür!* May, Harry'den Sophie'ye bakarak ekledi.

Sophie, ikisini Batter Days tezgâhının başında, kışlık paltolarına sarınmış bir halde, dürüm morina balığı ve patates kızartması sipariş edip Mistingham Malikânesi'ne geri götürürken, tavandan tabana pencereleri ve Aga'sı olan kocaman, pırıl pırıl bir mutfakta, cilalı bir masada otururken hayal etti. Harry, geniş omuzlu ve metanetle sessiz, her seferinde bir cips olmak üzere düzenli bir şekilde yemeğini yiyordu; May, narin ve siyah saçlı, her şeyi sirkeyle kaplıyor, bezelyeler tabağının kenarından kayıyordu.

İçine bir kıskançlık saplandığını hissetti. İlişkileri ne şekilde olursa olsun, yakın oldukları, birbirlerine karşı ısırmacı, alaycı bir şekilde dürüst olabildikleri, köyün kenarındaki büyük evde birlikte yaşadıkları açıktı. Pasaklı köpeği Clifton'la paylaştığı Batter Days'in üstündeki tek yataklı daire ise bundan daha farklı olamazdı.

"Bahse girerim Noel için dekore ettiğinizde malikâne çok güzel görünecek," dedi ve hemen ardından sözünü geri almak istedi. En azından sıcacık balık ve patates kızartması yemeği fantezisini dile getirmemişti.

May'in gözleri parladı. "Oh, bunu yaptığımızda-

"Süslemeler çatlakları kapatmaz," dedi Harry, kollarını sıkıca kavuşturarak. "Bir mezara sim sürmek gibi olur, o yüzden bu yıl uğraşacağımızı sanmıyorum. Yapılacak çok daha önemli işler varken olmaz. Reddetme duygusu buzul soğukluğu gibi yayılıyordu.

May, Sophie'ye özür dileyen bir bakış attı ama Sophie yılmadı. 'Öte yandan, evinize biraz parlaklık getirecek, size bir

İşler özellikle kasvetli hissettirdiğinde gülümsemek için bir neden. Birkaç gösterişli süs, birkaç kağıt zincir.'

Hemen cevap vermedi ve özür dileme dürtüsüne direndi. Noel'de ailelerle ilgili hayaller kurmayı sevmesi onun suçu değildi, evler şenlik kıyafetleriyle süslenmişti. Ağrıyan bir noktaya basmak istememişti.

"Sophie," dedi Harry sonunda, sesi sertti.

"Evet? Umutlu görünmekten nefret ediyordu ama ona karşı sert davrandığı için özür dileyebilecek olmasına sevinmişti.

Bunun yerine, onun yanından geçmesini işaret etti. "Sıra sende.

"Ah!" Döndü ve önünde duran iki kadına servis yapıldığını gördü. Winnie gülümseyerek onu bekliyordu, gri saçları buklelerden bir yele oluşturmuştu. "Merhaba, Winnie. Elinde paketlerle tezgâha doğru aceleyle yürüdü, yanakları ısıniyordu.

"Nasılsın Sophie, canım? Winnie sordu. "Hevesli müşterilere göndereceğin başka paketler var mı?

"Sadece birkaç tane. Sophie, Harry'nin sabırsızlığını arkasında baskıcı bir güç olarak hissedebildiğini hayal etti ve Winnie, oradan çıkıp soğuk ve temiz havaya geri dönmek istiyordu. Tüm ikna gücüne rağmen Fiona'nın bile Winnie'yi ikna edememiş olması şaşırtıcı değildi.

Mistingham Yeşili ve meşe ağacı konusunda Harry'nin fikrini değiştirebildi. Eğer yetkili o olsaydı, muhtemelen

Sırf onun gazabından kaçınmak için olayları tamamen başka bir köye taşıdı.

Ama zaten kaçmak onun yöntemiymiş, bu yüzden Harry Anderly'nin onda bu tepkiyi uyandırması büyük bir sürpriz değildi. Fişini alıp Winnie'ye teşekkür ettikten sonra gözlerini kapıya dikti.

"Hoşça kal Sophie," dedi May.

"Güle güle. Diğer kadına sıcak bir gülümseme verdi, sonra Harry'ye son bir kez bakma riskini göze aldı. Harry alnını ovuşturuyor, yüz hatlarını buruşturan acılı bir ifade takınıyordu. Kasım soğuğuna doğru kaçarken, onun nasıl hissettiğini tam olarak bildiğini fark etti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

Fiona'nın kocası Ermin, Sophie'nin gurur ve neşe kaynağı koşum takımıyla içeri girdiğinde Sophie iş gününün sonunda ceketinin düğmelerini ilikliyordu.

"Her zamanki gibi çok keyifliydi. Ermin bir elini gür saçlarında gezdirdi, tuz ve karabiberle bolca çeşnilendirip Sophie'ye uzattı.

Sophie gülerek, "İçim rahatladı," dedi, köpeği çoğunlukla uslu dursa da. "Teşekkür ederim, Ermin.

"Sorun değil," diye güvence verdi Ermin. "Onu ağrılamaktan her zaman mutluluk duyarım.

Clifton'ın hangi ırkların karışımı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama Cairn terrier boyutlarındaydı, siyah, kıvrıkcık tüyleri ve Sophie ne kadar sık kestirse de gözlerinin içine düşen bir saçağı vardı. İyi huyluydu, diğer köpeklerle ve insanlara karşı arkadaş canlısıydı. Küçük çocuklar onun favorileriydi ve kediler onun düşmanlarıydı.

Bazen Sophie'ye işe kadar eşlik ediyor, tezgâhın arkasındaki sepete kıvrılıyordu; bu da onu sevmeyi seven müşteriler için ek bir avantajdı ve bazen de -özellikle Ermin kamyonetiyle toptancıları ziyaret ediyor ya da Fiona'yla geniş bahçelerinde çalışıyorsa- Clifton günü onunla birlikte geçiriyordu. Ona dükkânda yer teklif ettiklerinde en büyük rahatlamayı yaşamıştı,

Çünkü onu uzun süre yalnız bırakmayı reddediyordu.

Kapıyı iterek açtı ve "İyi akşamlar," dedi.

"Yarın görüşürüz! Fiona sıcak kokuyu soğuk Kasım öğleden sonrasıyla değiştirirken arkasından seslendi, gün ışığı çoktan solmaya başlamıştı, rüzgâr ısıırıyordu. Yılın en kısa günü artık çok uzakta değildi ve Mistingham, anlaşılır bir şekilde, yaz aylarına göre çok daha sessizdi. Kuzey Norfolk'taki pek çok yer gibi köy de ikinci konutlardan nasibini almıştı ama Sophie Ocak ayında geldiğinde bile buranın kasvetli ya da ıssız olduğunu düşünmemişti. Bağımsız dükkânlar, pitoresk yeşil alan, çakmak taşından dış cephesi ve büyük, aydınlık pencereleriyle otel, çoğu sokakta yanlarından geçerken selam veren insanlarla pekişen samimi bir hava veriyordu.

Sophie, Clifton yanında, yakasını kaldırmış, Dikey Cadde'den denize doğru yürüyordu. Hızını korursa, geri dönmek zorunda kalmadan önce uçuşu yolu boyunca epey yol alabilirlerdi.

Kuzey Denizi gümüşü ve gürültülü bir şekilde önünde uzanıyordu ve neredeyse kordona vardığında sola döndü, birkaç kasaba evinin çevrelediği dar bir yola açılan bir ara sokaktan geçti, ardından birkaçının pencerelerinin altında dayanıklı otlardan oluşan saksılar bulunan bodur tatil evleri. Bahçeye yer yoktu ama manzara buyken buna da gerek yoktu.

Sophie, oturma odasının penceresinden titreyen gaz ateşi görünen yaşlı Bay Carsdale'in evinin önünden geçti. Kendisini fark edip etmediğinden emin olamadan el salladı ve sonra atkısını boynuna daha sıkı sararak, Clifton'ın yanında mutlu bir şekilde ilerlemesiyle yoluna devam etti.

Dar sokağın sonunda binalar yıkıldı ve arazi açıldı, tahta bir tabela arkasından köy merkezini, sağından deniz kıyısını ve dümdüz ileriden sahil yolunu gösteriyordu. Yolun önünde ve solunda, sağlam görünümlü, bel hizasında bir çitle çevrili geniş bir park alanı vardı. Halka açık patika düzensizdi, kenarları dağınık çimenlerle çevriliydi ve kordona ve ardından sahile inmeden önce sağa doğru birkaç metre uzanıyordu. Burada sadece alçak, hafif bir eğim vardı ama ileride arazi yükseliyor ve böylece uçurum daha dik ve daha tehlikeli hale geliyordu.

Sophie yürürken park alanına bakmaktan kendini alamıyordu. Harry Anderly, Mistingham Green ve Perpendicular Caddesi'ndeki birkaç dükkân da dâhil olmak üzere, köyün ortasındaki arazinin bir kısmına sahipti ama burası Mistingham Malikânesi'nin sınıırıydı; denize kadar uzanan çimenlik, daha iç kısımlardaki olgun ağaç kümeleri ev görünmüyordu. Ama yeşilliklerin, gri taşların ve pencerelerden yansıyan akşam güneşinin parıltısının arasından evin bir anlık görüntüsünü görebiliyordu.

"Ben olsaydım," dedi köpeğine, "o ağaçlardan bazılarını keserdim. Clifton merakla ona baktı. "Büyük evinizi denize bu kadar yakın yapıp sonra da mini bir ormanın arkasına gizlemenin ne anlamı var?"

Bir cevap beklemiyordu, bu yüzden yüksek sesli bir meleme rüzgâr ve dalgaların arka plandaki telaşını kestiğinde Sophie sıçradı. "Lanet olsun!" Clifton heyecanla havlarken bir elini göğsüne bastırdı.

Köpeği keçileri seviyordu ve cüce keçi Felix, Mistingham'ın ünlülerindendi: sahibinden çok daha iyi huylu ve daha gelişmiş sosyal becerilere sahipti.

"Felix," diye mırıldandı Sophie. Durdu, böylece Clifton ön patilerini bir çit basamağına koyabildi, sonra burnunu boşluktan içeri sokabildi. Keçi merhaba demek için tırıs gitti. Bugün, siyah benekli beyaz Felix, sarı ve pembe zemin üzerine deniz mavisi gözyaşı damlaları olan pastel şal desenli bir kazak giyiyordu.

Clifton'a, 'Belki Birdie'ye sana da birkaç süveter ördürmeliyim,' dedi.

Birdie, Mistingham'ın çok sevilen büyükanne figürüydü. O büyüdü Kulübesinin bahçesindeki sebze ve çiçekleri, bazen Sophie'nin hem ilgisini çeken hem de onu telaşlandıran şüpheli karışımlar halinde ev sakinlerine bol bol dağıtırdı. Ayrıca Felix için kazak örüyordu.

Sophie Felix'e, "Harry o kadar soğuk bir balıksa," dedi, "nasıl oluyor da sana bu sevimli kazakları giydiriyor? Fiona dükkânda bunlardan bir dizi olması için sağ elini verirdi; Birdie bir servet kazanabilirdi.

Felix kulaklarının arkasına kuvvetli bir vuruşu kabul etti, melemeleri nazik ve sabitti, sonra Sophie köpeğini de yanına alarak uzaklaştı. "Üzgünüm çocuklar. Işık çoktan azaldı ve burada karanlıkta kalmak istemiyoruz.

Uçurumun tepesinde, sabit bir teleskopun yanında tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş bir bankın bulunduğu gözetleme noktasına kadar gitmeye ve sonra geri dönmeye karar verdi. Deniz artık güneşi gümüş parçalar halinde yansıtmıyordu ve sıcaklık hızla düşüyordu.

Dönüm noktasından bir metre uzaktaydı, gözleri düz olmayan yüksek bir *gümbürtü* onu ikinci kez sıçrattı. "Lanet olsun!" diye bağırdı, sonra alçak bir ses "Üzgünüm, seni orada görmedim" dediğinde çığlık atmamaya çalıştı.

Park alanına doğru döndü ve çit direklerinden birinin üzerinde parlayan bir spot ışığı olan gölgeli bir figür gördü. Karanlığın içinden bakarak, "Ben de seni görmedim," dedi. Bir an için bunun bir bahçıvan ya da işçi olduğunu düşündü ama onu son zamanlarda iki kez görmüştü ve geniş yüzünü tanıdı. omuzları ve sesi. Dükkânın dışında da çok benzer bir etkileşim yaşamışlardı.

"Belli ki beni görmediniz. Cevabı biraz soluk soluğaydı. 'Son deneyimlerim bana *lanet olası cehennem*in standart bir selamlama olmadığını öğretti.

Gerçi ben kimim ki yargılayayım? İnsanları nasıl isterseniz öyle selamlayın. Çit direğine bir kez daha vurdu, çekici kuvvetle indirmeden önce kollarını başının üzerine kaldırdı. Sophie botlarındaki titreşimi hissetti.

"Bu iyi bir fikir mi, özellikle?" diye sordu. "Neredeyse karanlık olduğunu düşünürsek.

"Aynı koşullarda çitle çevrilmemiş bir uçurumun tepesinde yürümek kadar iyi bir fikir.

Sophie kılındı.

'Ayrıca, eğer bunu şimdi düzeltmezsem, Felix dışarı çıkacak ve muhtemelen Ter... köpeklerim de. Yürüyüşünüzün bu kadar acil bir amacı var mı?'

Sophie başını salladı ama onun gördüğünden şüpheliydi. "Clifton'ın akşam yürüyüşüne ihtiyacı vardı ve hava beklediğimden çok daha çabuk karardı.

Harry hâlâ başını kaldırmadan, "Kış bunu yapar," dedi. Çekici kararlı bir vuruşla direğe indirdi ve Sophie tahtanın ikiye ayrılmamasına şaşırdı. Gözlerini çit direğine dikti. "Bu herhangi bir kaçış sanatçısını durdurmalı.

"Köpekleriniz olduğunu mu söylemiştiniz?

'İki retriever. Buralarda bir yerdeler.'

Sophie kendi köpeğini kucağına aldı ve "Bu Clifton," dedi.

Harry dik durdu ve Sophie'yi şaşırtacak şekilde köpeğin tüylerini karıştırdı. Onu ilk kez sinirlenmekten başka bir şey yaparken görüyordu. Clifton elbette Harry'nin yeni en iyi arkadaşı olduğuna karar verdi ve önce ıslak burnunu, sonra da dilini Harry'nin avucunun içine soktu. Sophie onun yüzünü doğru dürüst görebilmeyi, evcil hayvanının gözlerindeki o buz parçasını kaybetmesine neden olup olmadığını anlayabilmeyi diledi.

"Neden Clifton?" diye sordu Harry.

"Çünkü onu Bristol'da yaşarken Clifton Asma Köprüsü'nün altında üstü başı perişan ve terk edilmiş bir halde buldum.

"Onu sen kurtardın.

Sophie başıyla onayladı. Onlar iki sokak çocuğuydu; birbirini bulan iki kayıp ruh. "Peki ya köpekleriniz?

"Peki ya onlar? Harry başını çevirdi, sanki onun arkasında bir şey dikkatini çekmişti. Bir deniz canavarı mıydı? Dalgaların arasından çıkan korkunç bir şey mi? Yaklaşan kasvet rahatsız ediciydi ve Sophie, öğleden sonra bu kadar geç bir saatte bu yürüyüşe kalkışmakla aptallık ettiğini fark etti.

"Başlangıç olarak bunlara ne deniyor?" diye sordu. Bu adam açıkça havadan sudan konuşmayı beceremiyordu.

Harry elini Clifton'ın başından çekti ve sanki birinin gölgelerden çıkıp onu bu sorgulamadan kurtarmasını umuyormuş gibi arkasına baktı.

"Harry? Sophie sordu. "Yani... size hitap edebilir miyim - Bay Anderly'yi mi tercih edersiniz?

"Kesinlikle olmaz," dedi Harry sertçe. Meşalesini eline aldı.
"Köpeklerimin adı Karanlık ve Dehşet.

Sophie öne doğru eğildi, neredeyse kendini çitin üzerine atacaktı. "Özür dilerim? Göğsünde kahkahaların yükseldiğini hissedebiliyordu, isimlerin gülünçlüğü adamın bunu kendisine itiraf etmesinin şokuyla birleşmişti.

Harry oflaya puflaya bir nefes verdi. "Karanlık ve Dehşet," dedi tekrar. 'Darkness siyah bir retriever, Terror ise altın rengi. Onları aldığımda isimleri May önerdi - tabii ki şaka olarak. Onlara, açıkça olmaya çalıştığım Mistingham'ın Karanlık İblis Lordu'na uygun isimler vermem gerektiğini söyledi, ben de - inadına - öyle yaptım. İlk başta geri adım atmayı reddettim ve sonra, onlara uygun isimler vermeye hazır olduğumda Köpekler Karanlığa ve Dehşete alışmıştı, bu yüzden...' Tek kolunu silkerek meşaleyi kaldırdı. "Hak ettiğimi buldum.

Sophie kahkahalarını tutmuştu ve şimdi ona karşı beklenmedik bir empati duyuyordu, çünkü kendini dışlanmış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Ama bu bir geri dönüşü hak eden bir hikâyeydi, bu yüzden, 'Mistingham'ın Karanlık İblis Lordu mu? Bu ismi Fiona ile konuşurken ağzımdan kaçıracağım, bakalım köyde duyulması ne kadar sürecek?

Harry acı dolu bir sesle, "Lütfen yapma," dedi. "Bak, hava neredeyse karardı ve sen de hiçbir ışık kaynağının olmadığı kayalıklara düştün. Bir meşale getirmedi mi?

"Telefonum yanımda. Sophie omuzlarını dikleştirdi. Kendi başının çaresine bakamayacağının ima edilmesinden hoşlanmamıştı.

"Bu hiç iyi değil," dedi Harry. "Meşalemi al.

"Hayır, teşekkürler. Kır evine nasıl döneceksin?"

'Senin o yolda yapacağından çok daha kolay bir şekilde. Bunun olmasına nasıl izin verirsin?'

"Bilmiyorum," dedi Sophie, "belki de biri benimle sohbet ettiği içindir? Sen olmasaydın şimdiye kadar evde olurdum.

"O zaman meşalemi al. Ona doğru salladı. "Al o zaman.

Sophie bunu kabul etmeliydi. Mistingham'dan ayrılmaya karar vermişti ama hedefi Cornwall'dı, Kuzey Norfolk kayalıklarından ölüme atlamak değil.

Clifton'ı yere bıraktı ve Harry onun kolunu geri çektiğinde meşalesini almak üzereydi.

'Peki,' dedi.

"Ne? Onu alacaktım!

"Şansınızı kaçırdınız ve zaten bir meşalenin yeterince iyi olduğundan emin değilim.

"*Kendine güvenmiyorsun.* Yani senin dediğini yapmak zorunda mıyım?"

"Sen ve Clifton eve sağ salim varmak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" Boştaki elini uzattı.

"Nedir o? Diğer görünmez meşalen mi?"

"Elimi tut, sana çitten geçmende yardım edeyim.

"Neden?"

Çünkü o zaman seni eve bırakabilirim. Bir arabayla. Farları olan bir arabayla. "Bu sadece..." Sophie başını salladı. "Hayır.

"Daha iyi bir planın var mı? Harry'nin hayal kırıklığı belli belirsizdi.

Sophie ondan uzaklaşıp denize doğru döndü ve birden başının döndüğünü hissetti. Hava henüz tam olarak kararmamıştı, gökyüzü lekeli bir çürük rengindeydi ama tüm keskin kenarlar kaybolmuştu. Cebinden telefonunu çıkardı ve feneri yaktı. Yayıdığı ışık beklediğinden daha parlaktı ve yardım için bu yıpratıcı adama güvenmek zorunda kalmayacağına dair ani bir güven ve rahatlama hissetti.

'İyi olacağım,' dedi ona.

"Saçmalıyorsun," dedi sertçe. 'Mümkün değil-'

"Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak! Derin bir nefes aldı. 'Hayatımın, güvenliğimin seninle hiçbir ilgisi yok. Beni yeterince oyaladın, şimdi acele etmeliyim ki hava tamamen kararmadan eve varabileyim.

Elini onun koluna koydu ve parmaklarını bileğine doladı. "Bu güvenli değil.

Sophie, "*İyi olacağım,*" dedi. "Bırak beni gideyim.

Harry'nin kaşlarının inişini izledi, el fenerinin ışığında çenesinin nasıl sıkıldığını seçebiliyordu. "Malikâneye dönmek beş dakika sürer," dedi. "İstersen bunu sessizce yapabiliriz.

'Buraya tek başıma geldim ve tekrar eve dönebilecek durumdayım.

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra kızın kolunu bıraktı. "Dikkatli ol.

Sophie bir kahkaha attı. 'İnanın bana, kendimi denizde bulmaya hiç niyetim yok. Şimdi gidiyorum.

Harry bir adım geri çekildi ve Sophie onun başka bir şey söylemesini bekledi - bir veda cümlesi - ama onun yerine bir kez başını salladı, sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Bir kez ısıklık çaldı, yüksek sesle ve sonra Felix, şal kazaklı hayalet bir keçi, onun yanında tırıs gidiyordu.

"Doğru," dedi Sophie. 'Bu kadar o zaman. Haydi, Clifton.'

İlk, kararsız adımını attı ve sonra, telefonunun feneri ona yol gösterirken, solundaki karanlık boşluğu, dalgaların çarpan, uğuldayan ritmini görmezden gelmeye çalışarak uçurum patikası boyunca dikkatlice geri döndü. Nabzı, tabelanın altına güvenli bir şekilde geri dönene, ayaklarının altında beton ve önünde düzgün tatil evleri sırası olana kadar sakinleşmeyi reddetti.

Artık tamamen karanlık olan geceye doğru uzun, yavaş bir nefes verdi ve hayatında sokak lambalarını görmekten hiç bu kadar memnun olmadığına karar verdi.

Bir an için, Harry'nin elini tutsaydı ne olacağını hayal etti; eğer onu çitin üzerinden kaldırıp eve götürmesine izin verseydi. Ama Harry'nin teklifini sunuş şekli - kibar olmaya bile çalışmamıştı, yani eğer kendini suçlu hissediyorsa ve belki biraz da onun için endişeleniyorsa, bu iyi bir şeydi. Tek başına yeterince uzun süre hayatta kalmıştı: kendisini güvende tutması için bir adama -üstelik kaba bir adama- bel bağlamasına gerek yoktu.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Sophie, Perşembe sabahı Clifton'ın başının yanındaki yastığı koklamasıyla uyandı. Onu yatak odasından uzak tutmaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişti ama Clifton zeki bir köpekti ve onu hissettiğini biliyordu.

Bir gece önce uçurumun tepesindeki patikadan eve doğru yaptıkları tehlikeli yürüyüşten duydukları tedirginlik.

"Tamam mı dostum?"

Ona doğru süründü ve nemli burnunu yanağına bastırdı, ardından yalamaya başladı.

Saat henüz erkendi ve Fiona dükkânda kendi saatlerini belirlemesine izin verse de, mümkün olduğunca açılıştan kapanışa kadar orada olmayı seviyordu.

satış fırsatlarını en üst düzeye çıkarmak. Ama yorganı çekmek yerine, Sophie gözlerini tavana dikti. Yumuşak mavi perdelerin altından neredeyse hiç ışık süzülüyordu ve bu da deniz, bulutlar ve gökyüzünün birbirine karıştığı gri bir Kasım gününe işaret ediyordu.

Dün gece eve sağ salım vardığında, akşam yemeği için sebze ve tavuk kızartması pişirmiş, Batter Days'den gelen iştah açıcı kokulara aldırmamıştı. Televizyonda sevdiği bir film olan *Pretty Woman*'ı bulmuştu ama dikkati dağılmıştı; Harry Anderly ile olan tuhaf karşılaşmasını düşünmeden edemiyordu. O bir bilmeceydi, çoğunlukla soğuk ve ilgisizdi, ama

onu eve götürmeye can atıyordu. Köpeklerine Karanlık ve Dehşet adlarını verdiğini itiraf etmiş ve ona Mistingham'ın Karanlık İblis Lordu olarak etiketlendiğini anlatmıştı, yani köydeki ününün farkındaydı ama bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu, hele ki bunu değiştirmeye çalışacak kadar hiç. Yine de evcil keçisine örme kazaklar giydiriyor ve onun güvenliği için neredeyse agresif bir şekilde endişeleniyordu. En hafif tabiriyle kafa karıştırıcıydı.

Köyden ve köy sakinlerinden uzak duruyor, Mistingham Green'i geleneksel etkinlikleri için kullanmak söz konusu olduğunda onlarla yarı yolda buluşmaya bile çalışmıyordu. May dışında kimseye yakın görünmüyordu ve May'in duyduğuna göre arazisini onarmak için tek başına çalışıyordu. Her şey bu kadar zor bir iş gibi görünürken neden köye geri dönmüştü: malikânenin durumu, insanlarla etkileşim Yerli mi? Satabilir ve istediği yere taşınabilir.

Kalkıp kendisi ve Clifton için kahvaltı hazırlarken, mutfak penceresinin önünde durup tost ve Marmite yerken ve denizi seyrederken bu düşünceler hâlâ kafasının içinde dönüp duruyordu. Düz gri bir tabloydu, tek ilgi çekici şey ufukta yavaşça ilerleyen bir tankerdi.

Hartley Country Apparel'a vardıklarında Fiona onları sıcak bir şekilde karşıladı, Clifton Sophie'nin vitrin raflarının dibindeki yastıklı yatağına doğru koşturdu. "Güzel bir akşam geçirdiniz mi?" diye sordu.

"İyiymi, teşekkürler. Sophie kasasına giriş yaptı ve ekranını eleştirel bir gözle gözden geçirdi. En parlak defterleri göz hizasında, kumaş veya deri ciltli olanları ise hemen altında tutmayı seviyordu, böylece müşteriler onları aşağı indirip ne kadar pürüzsüz ve yumuşak olduklarını hissedebiliyorlardı. Bir kez ellerine aldıklarında genellikle geri vermek istemiyorlardı.

Fiona'nın kendisini izlediğini fark etti ve orada başka kimse olmamasına rağmen Harry'yle karşılaştığı haberinin bir şekilde köyde yayılıp yayılmadığını merak etti. Mistingham'da dedikodu akımı güçlü ve sürekliydi ve birileri bir şekilde öğrenmiş olsaydı hiç şaşırmazdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Fiona bir süre daha bakışlarını onun üzerinde tuttuktan sonra, "Bir kahve ister misin?" diye sordu. Fiona arka tarafa gittiğinde rahat bir nefes aldı.

ve çaydanlık fokurdadı.

Dakikalar sonra Sophie'nin sütlü kahvesiyle dönerken, "Düşünüyordum da," dedi, "Noel ışıklarını daha sonra değil de daha erken asabiliriz.

"Dükkanın içinde mi? Sophie ona teşekkür etti ve içkisini yudumladı, kafein onu anında canlandırmıştı.

'Parıldayan altın rengi ışıklarımız fazla abartılı değil ve eğer günler böyle devam edecekse, güneş ışığından eser kalmayacaksa, kendi ışıltımızı katmamız gerekiyor.

"Kulağa hoş geliyor. Sophie, Blossom Bough'un dışındaki devasa kiraz ağacının, Natasha'nın tüm yıl boyunca açık tuttuğu, gümüş beyaz ampulleri baharda narin çiçekleri aydınlatan, kışın çıplak dalları parlatan ışıklarla sarılmasına bayılıyordu ama mumlu ceketlerin ve geyik saplarının arasına serpiştirilmiş bu kadar romantik bir etkiye sahip olacaklarından emin değildi.

"Bir sorun mu var? Fiona sordu.

Sophie yeniden düzenlediği mücevherli tükenmez kalem kutusundan başını kaldırıp baktı. "Bunu neden söyledin?"

"Dikkatin çok dağınık. Geçen gün telefonunda Cornwall'daki kiralık yerlere baktığını fark ettim.

Sophie üzerine bir kova deniz suyu dökülmüş gibi hissetti. "Bunu gördün mü?

Fiona, "Sian'ın arabasını basamağın üzerine çıkarmasına yardım ederken perdeyi açık bırakmışsın," diye açıkladı. 'Çay bardağın kenara çok yakındı, ben de onu kurtarmaya gittim ve işte oradaydılar. Küçük daireler; Batter Days'in üstündeki şu anki evinizden daha cazip değil. Cornwall gülünç derecede pahalı.

Sophie, "Onlar tatil evleriydi," diye mırıldandı.

Fiona alay etti. 'Değillerdi. Cidden gitmeyi mi düşünüyorsun? Sesi, sanki Sophie'nin kararı tüm köyü ateşe vermekle eşdeğermiş gibi, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi çıkıyordu.

"Ben..." diye başladı ama ne diyebilirdi ki? Bu yüzden haber vermeden ayrılmayı tercih ediyordu - böylece insanlar fikrini değiştirmeye çalışamazdı. Sık sık sorun yaşamazdı - Bristol hariç, o da sorundan *başka* bir şey değildi - ama bunun nedeni bir yerde o kadar kısa süre kalmasıydı ki genellikle kimse umursamazdı. Görünüşe göre Fiona bir istisna olacaktı.

"Burada mutsuz musun?" Arkadaşının sesi acı çekmiş gibiydi.

Sophie, "Mutsuz değilim," diye atıldı. Fiona geldiği andan itibaren iyi bir arkadaş olmuştu, ama bu çok karmaşıktı - açıklanamazdı.

Kendisinden başka kimse - neden bunu yapmak zorunda olduğunu. Geçen gün Dexter'la yaptıkları konuşmayı, fiziksel mağazaların önemini ve nasıl yok olduklarını düşündü. "Sadece daha fazla alana ihtiyacım var.

Fiona kaşlarını çatı.

"Çok nazıksınız," diye devam etti, kelimeler ağzından dökülüyordu. 'Bir yıl önce işim için bu kadar büyük bir odaya sahip olmayı hayal bile edemezdim. Ama burada genişleyebildiğim ve kulaktan kulağa yayılan bilgiler harikalar yarattığı için işim giderek büyüyor - online siparişler de öyle - bu yüzden... daha fazla alana ihtiyacım var.

Fiona, 'Kendi dükkanınıza ihtiyacınız var,' diye açıkladı.

Sophie rahat bir nefes aldı. Bu çok makul bir nedendi. "Gerçekten istiyorum. "Bu çok kolay," dedi Fiona. 'Sanırım henüz bir bebek için yeterince büyük değilsin.

Eski kitapçı, ama Ye Olde Sweete Shoppe var ve Delores iki yaz önce taşındığından beri orası da boş. Ne kadar küçük bir yer.'

Sophie sessizce küfretti. "Emin değilim...

"Sizi gezdireyim," diye devam etti Fiona. "Şeker hastalığı gibi kokuyor, ama bunun dışında size çok uygun olacağını düşünüyorum.

Sophie, kendisi için yepyeni bir sorun yaratmamış olmayı umarak, "Belki," diye cevap verdi. Kapı açıldı ve genç bir aile içeri girdi, bir Dalmaçyalı da merakla paspası kokluyordu. Böyle iyi zamanlanmış bir kesinti için hepsini öpebilirdi.

Sophie'nin Fiona'yla yaptığı sohbet, bütün sabah içinde kalan kaygıyı alevlendirmişti. Daha fazlasına ihtiyacı olduğu yönündeki açıklamasından geri dönemezdi.

ve Fiona'nın bunu unutacağını umuyordu, çünkü Fiona hiçbir şeyi unutmazdı. Taşındığını inkâr etmeli, sonra da her zaman yaptığı gibi planlarına gizlice devam etmeliydi. Bir anlık Panik her şeyi karıştırmıştı ve düşüncelerini dağıttığı için küçük, haksız bir şekilde Harry Anderly'yi suçluyordu.

Öğle yemeğinde Dexter'ın fırınına gitti ve taze pişmiş göğüs etiyle dolu iki tavuklu sandviçle döndü.

Domates ve mayonez. Kapıyı omzuyla iterek açtı, Fiona'nın tezgâhın arkasında olmadığını fark etti ve onun arkada çay yaptığını düşündü. Arkadaşının öğle yemeğini kasanın yanına bıraktı ve sonra kendi tezgâhının ortasında kahverengi kağıda sarılmış ve iple bağlanmış bir paket olduğunu gördü.

Sophie sandviçini yere bıraktı ve ellerini pürüzsüz, kalın kâğıdın üzerinde gezdirdi. Bugünlerde çoğu insan Jiffy poşetleri kullanıyordu: kahverengi kâğıt ve ip çok eski moda görünüyordu.

"İşte çayınız. Fiona bardağı yere bıraktı. "Oooh, bu da ne?"

"Bilmiyorum," dedi Sophie. "Kim bıraktı?"

"İçecekleri hazırlamaya gittiğimde burada değildi ve kapının açıldığını da duymadım. Ama çaydanlığın sesi yüksekti, yani... Hiçbir fikrim yok.

Sophie, "Üzerinde isim ya da adres yok," dedi, "yani muhtemelen sizin içindir. Ama kağıdı vermek konusunda isteksizdi. İpi gevşeten, kâğıdı nazikçe sıyıran ve altında ne olduğunu keşfeden kişi olmak istiyordu.

Fiona, "Tezgâhınızın üzerinde," diye işaret etti. 'Mistingham'daki herkes bu dükkanın nasıl kurulduğunu bilir.

"Belki postacıdan gelmiştir?"

'Adres etiketi olmadan mı? Açacak mısın, yoksa orada durup ellerine peeling mi yapacaksın?

Sophie, "Kâğıt pürüzsüz," diye itiraz etti ama ipi çekti, yay kolayca gevşedi. Paketi ters çevirdi, Sellotape ile sabitlenmiş düzgün kıvrımları buldu ve parmağını kenarın altına kaydırđı. İçindeki nesnenin hafif pürüzlü olduğunu hissedebiliyordu ve bir an için gezegendeki en aptal insan olduğunu düşündü: Bu açıkça sipariş ettiği kitap tahtalarıydı. Birkaç siparişı daha vardı, o yüzden bu olmalı.

Ama kâğıdı çıkardığında aptallık etmediğini fark etti, Çünkü içinde tek ve kalın bir kitap vardı. Kumaş bir kapağı vardı, kırmızı malzeme dokunulduğunda hafifçe cızırtılıydı, altın varak detayları vardı: rüzgarla savrulan bir ağaç, bazı yapraklar hala yapışıkty, bazıları kapağın alt kenarına saçılmıştı. Ön yüzünde yine altın yaldızla şöyle yazıyordu:

Jane Eyre
tarafından
Charlotte Brontë

"Bu muhteşem," diye mırıldandı Fiona. "Bu baskıyı daha önce hiç görmemiştim.

Sophie kitabı çevirdi. Arkasında özet yoktu, sadece dökülen altın yapraklar vardı. Kitabın sırtına bakmak için eğdi; kitabın adı ve en altta bir logo vardı. Sivri bir çatısı ve iki yanında bacaları olan küçük bir eve benziyordu: tanıdđı bir yayınevi logosu değildi. O da altın rengindeydi ve alttan görünen şeritli kitap ayıracı da öyle.

Sophie sayfaları yavaşça karıştırdı ve inanılmaz derecede ince olduklarını gördü, Surrey'de Pazar ayinini hiç kaçırmayan bir koruyucu ailenin yanında yaşarken şarkı söylemek zorunda kaldığı tozlu ilahi kitapları gibiydiler. Bazı yerlerde mürekkep o kadar koyuydu ki lekelenmiş gibi görünüyordu ve sayfaların kenarları sararmıştı.

İçinde, eski bir kitap gibi görünüyor ve hissediliyordu: kaliteli ama uzun süredir etrafta, aşınma ve yıpranmaya ve elementlere maruz kalmış. Ancak cilt - kapak ve folyo detaylar - bozulmamıştı. Ustalıkla ciltlendiğini anlayabiliyordu ve atılan titiz adımları hayal etti: bölümlere ayrılmış eski sayfaları - imzaları - orijinal kapaktan dikkatlice çıkarmak, yeni bant yapıştırmak, ardından yapışkanı güçlendirmek için üstünü pamukla kaplamak, kitap tahtasını ve ardından kumaşı eklemekten önce.

Tüm bunları Fiona'ya anlatmak, ona tutarsızlıklardan bahsetmek üzereydi ki, kitaptan bir kart kayarak tezgâhın üzerine düştü. Sophie kartı

Jane Eyre'i yere bırakıp aldım.

Yazın Mistingham Plajı'nın neşeli bir görüntüsüydü, kumlar parlak renkli şemsiyeler ve rüzgarlıklarla doluydu, denizde minik figürler vardı, Açık denizdeki rüzgâr çiftliği parlak mavi gökyüzüne karşı gümüşü bir leke gibi duruyordu. Klasik ciltli kitabın yanındaki bu parlak, modern kartpostal uyumsuzdu.

"Hadi o zaman," dedi Fiona. "Ne yazıyor?"

Sophie kâğıdı çevirdi. El yazısı küçük ve düzgündü, biro ile yazılmıştı. "Bu benim için," dedi. "Ya da en azından Sophie adında biri için.

Şöyle yazıyordu:

Sevgili Sophie, bazen özlediğin şeyi bulmak için eve daha yakından bakman gerekir. Lütfen bu hediyeği erken bir Noel hediyesi olarak kabul et - Gizli Kitapçı'dan sevgiler.

"Tanrım! Fiona'nın sesinden neşeli bir merak damlıyordu.

"Ne oluyor be? Sophie mırıldandı. Mesaj, endişesini tüm gücüyle geri getirmişti. Mistingham'da kim ona böyle bir şey gönderirdi ve onun bir şey aradığını nereden bilebilirlerdi?

Yeni mi? Tedirgin edici ve rahatsız ediciydi ve her ne kadar bunu bir şans kurabiyesinin içindeki mesaj gibi düşünmek istese de, sadece aklına koyarsan her duruma uygulanabilirdi, birisi bunu *onun* için gördüğü en güzel kitaplardan biriyle birlikte bırakmıştı: ailesi olmayan, ait olduğu bir yer bulmaya çalışan bir kadın hakkında bir roman. Sıra sıra dizilmiş kışlık ceketlerin arasından kendisine bakan ve tepkisini izleyen bir çift göz görebilecekmiş gibi dükkânın etrafına bakındı.

"O zaman her şey halloldu. Fiona uzun bir uykudan uyanan ve uykulu gözlerle göz kırpan Clifton'ı okşamak için eğildi.

"Neyi çözer? Sophie *Jane Eyre*'i eline aldı ve kalem izleri, karalanmış notlar, kime ait olduğuna ya da nereden gelmiş olabileceğine dair herhangi bir ipucu aradı.

"Artık Mistingham'dan ayrılamazsın," dedi Fiona. "Hediyeğin arkasında kimin olduğunu öğrenene kadar olmaz... *Gizli Kitapçı*," diye zevkle tekrarlardı. "Noel'den hemen önce ne harika bir gizem.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Sophie kitabı düşünmeden edemiyordu ve ona o akşam köy konağına gitmeden önce sehpasının üzerine yerleştirmişti. Fiona, bunu kimin gönderdiğini öğrenmeden Mistingham'dan ayrılamayacağını söylemişti ve Sophie onun ne demek istediğini anlamıştı: Korkunç derecede alakalı bir mesajla birlikte ilgi çekici bir hediye idi ve anonim olduğu için daha da önemliydi.

Ama Sophie'nin köydeki arkadaş çevresi küçüktü, bu yüzden ilk aklına gelen -ve bariz olan- bunun arkasında Fiona'nın olduğuydu. Belki de evde tozlanan bir kopyaydı ve Sophie'yi burada tutmak için bir neden olarak bu hileyi uydurmuştu? Ama Fiona zaten Sophie'nin kalması için bir neden bulmuştu: Defter işini eski tatlı dükkânına taşımasına yardım etmek. Sophie ona gerçekte neden gittiğini söylememişti ve neden ona klasik bir kitap ve çözmesi gereken bir bilmece vermenin bir fark yaratacağını düşünsündü ki?

Hayır, Sophie Fiona'nın gizli Noel Baba kitabı olduğunu neredeyse anında reddetmişti.

Ayrıca, kim olduğunu bulmasının birkaç günden fazla süreceğini düşünmüyordu. *Jane Eyre*'in kendi geçmişiyle örtüştüğünü fark etmemiş değildi. Kitabı uzun zaman önce sadece bir kez okumuştı ve olay örgüsünün inceliklerini hatırlayamıyordu ama Jane'in mutsuz ve sevilmeyen bir yetim olduğunu, Bay Rochester'ı bulana kadar oradan oraya taşındığını biliyordu - gerçi bu da pek sorunsuz bir yolculuk sayılmazdı.

Bay Rochester aklına Harry Anderly'nin gelmesine neden oldu. Harry münzevi biriydi, köhne bir malikânede yaşıyordu ve köyde hakkında çıkan bazı tuhaf söylentiler, Sophie'nin dükkânının tezgâhında duran kitaptan fırlamış gibiydi. Ama Sophie'nin, pratik ve mesafeli Harry'nin tüm dünyadaki en son kişi olacağına karar vermesi bir nanosaniyesini almıştı. Norfolk ona düşünceli bir hediye gönderdi. Norfolk ona zaman ayıracak kadar bile nazik değildi ve son buluşmaları kesinlikle rahatsız ediciydi. Hiçbir anlamı yoktu.

Mistingham köy salonu, bu soğuk ve yağmurlu gecede bile ıslak ceketlerin ve nemli köpek tüylerinin yarattığı havasızdı. Sahte yaz çelenkleri

Tavandan, daha önceki bir olaydan sonra unutulmuş çiçekler kederli bir şekilde sarkıyordu ve genel bir hoşnutsuzluk havası vardı. Açıkça görülüyordu ki

Köylüler burada olmak istemiyorlardı ama toplumsal görevlerinden de vazgeçemeyeceklerini hissediyorlardı. Sophie, onların da yokluklarında kendilerine bir görev verileceğinden endişe edip etmediklerini ve buraya gelip aktif olarak mazeret bildiriminin daha iyi olup olmadığını merak etti.

"Pekâlâ millet. Ermin iPhone'unun köşesiyle alçak sahnedeki ahşap podyuma dokundu ve konuşmalar mırıltılara dönüştü. İnsanlar Noel planları, bahçelerde bulunan havai fişekler ve ahırların aşağısındaki su şebekesi hakkında konuşmayı bırakıp dikkatlerini salonun önüne çevirdiler.

"Mistingham Şenlikli Meşe Festivali," dedi Ermin gururla. 'Hem yerel halk hem de ziyaretçiler tarafından her zaman yoğun ilgi gören ünlü Noel etkinliğimiz, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da farklı olacak.

Salonda bir inilti dalgalandı ve Sophie bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Geçen yılki etkinlik için burada bulunmamıştı ama duymuştu. Festival on yıllardır yeşil alanda, güzelce süslenmiş meşe ağacının dalları altında yapılırdı. Harry geçen bahar köye döndüğünden beri, planlama ekibinin herhangi bir etkinlik düzenlemesini engellemişti.

Etkinlikler ağaca yakın bir yerde düzenleniyordu ve her ne kadar hala Şen Meşe Festivali olarak adlandırılrsa da, geçen yılki kutlama Perpendicular Caddesi'nin tamamını kaplayan bir sokak festivali olmuştu.

Sıcak şarap, cips ve şekerleme, Hook the Duck ve Splat the Rat gibi geleneksel oyunlar ve ilahi şarkıcılarından oluşan rengarenk bir ekip vardı.

Fiona'nın ona söylediğine göre, en azından son on yıldır hep aynı şarkı listesine, aynı sırayla, sadık kalmışlar.

"Farklı mı?" diye seslendi ikinci sırada oturan gümüş saçlı bir kadın. "Ne demek farklı?

Sophie'nin yanında, Annie ve Jim Devlin bakıştılar. Penny For Them adlı eğlence merkezini işletiyorlardı, iki küçük çocukları vardı ve her zaman arkadaş canlısı görünüyordu. Biraz şans verilse, organizatörlerin Sıçan Splat'tan biraz daha az seksenler eğlencesi bulmalarına yardımcı olacaklarını düşünüyordu.

"Neden farklı?" diye yankılandı yaşlı Bay Carsdale yeşil fötr şapkasının altından.

Sesi sinirli olmaktan ziyade meraklıydı.

Ermin, 'Çünkü, gerekli mekân değişikliğimizle birlikte,' dedi, 'Winnie bu yıl bunu organize edemez. Postane otele taşındığı için bunu yapabilecek kapasitesi yok.

"Herkesten özür dilerim," diye seslendi Winnie odanın arkasından. "Çok yoğun olduğum için kötü bir iş yapmak istemiyorum.

Sophie'nin tanımadığı sert bir ses, "Kolileri ve pasaport başvurularını işleme koymanın ne kadar zaman alabileceğini anlamıyorum," dedi. "Festival bir gelenek, değil mi?

"Ayrıntılara girmeye gerek yok. Ermin ellerini çırparak başlayan homurdanmaları susturmaya çalıştı. 'Mesele şu ki, iki aydan kısa bir süre içinde gerçekleştirmemiz gereken bir festival var ve başında kimse yok. Festivalin

Bu toplantının amacı yeni bir organizatör atamaktır'.

Mırıldanmalar ölümcül bir sessizliğe gömüldü. Clifton inledi ve Sophie onu okşadı. İsteyeceği son şey, köpeği tarafından bir sokak festivali düzenlemek için gönüllü olmaktı. Sessizliğin içinde yağmur ve rüzgâr kendini belli ediyor, buğulanmış pencerelerin dışına vurarak onlara ne kadar pis bir gece olduğunu hatırlatıyordu. Sophie eve kısa bir yürüyüşten sonra giyeceği yumuşak pijamaları, yapacağı sıcak çikolatayı, açmasını bekleyen yeni kitabını, altın kurdeleyi kullanarak yerini korumayı düşündü kendini hikayenin içinde kaybetti.

Etrafındaki herkes başını eğmiş, Ermin'in bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınıyordu.

Sophie, büyük olasılıkla, ona güzel kitabı ve rahatsız edici derecede şifreli bir mesaj gönderen kişinin şu anda bu odada olduğunu fark etti.

"Eğer geçen yılkinin aynısını yaparsak, birinin bunu organize etmesine gerçekten gerek var mı? Sıkılmışa benzeyen genç ses ancak Natasha'nın oğlu Indigo olabilirdi. "Winnie sana bir liste verebilir ve sen de her şeyi, ışıkları, yiyecekleri, oyunları ve diğer şeyleri yeniden sıralayabilirsin, değil mi?

Ermin ayaklarını sürüyerek yürüdü. 'Bu elbette mantıklı bir başlangıç noktası olacaktır. Ama merak ettik - yani, konuştuğum köylüler - eğer Bu iyi bir fırsat olabilir...' Odanın arka tarafına baktı, '... planı biraz yeniden değerlendirmek için. Yeşil alandan Perpendicular Sokağı'na taşınmanın kendine has zorlukları var.

"Yani belediyenin uygun bir yönlendirme yapmasını sağlamak gibi mi, böylece köyde sıkışıp kalan ve gidecek hiçbir yeri olmayan öfkeli sürücülerle karşılaşmazsınız?" Natasha önerdi. "Bar kamyonu kordonun yanında, bu yüzden geçen yıl biraz kötü muamele gördüm.

Simon dikkatle, "Ve bazıları biraz yoruldu," dedi. Sophie'nin ev sahibi ve Batter Days'in sahibi, kumral saçlı ve ince yapılı, sessiz, cömert bir adamdı.

"Geçen sefer vurduğum fareyi bile tanıyamadım," diye onayladı birisi. "Tüylü bir inek olduğunu düşündüm.

"Doğru. Evet." Ermin sesini yükseltti. 'Şenlikli Meşe Festivali'nin gerçekten ilgi gösterebilecek biriyle yenilenmesini istiyoruz. ve yeni konumundan en iyi şekilde yararlanmak. Mistingham'da o kadar çok yerel üretici, beceri ve yeteneklerini sergileyecek insan var ki, kısıtlamalara rağmen gerçekten muhteşem bir şey olabileceğini düşünüyorum. Eğer yapabilirsek-'

Salon kapısının iç mekân duvarına çarpmasıyla çıkan gürültülü bir *gümbürtüyle* yarıda kesildi. Kapı aralığında uzun boylu bir figür belirdi, dışarının ışığıyla aydınlanmıştı, arkasındaki yağmur telaşlı parçacıklar halinde parıldıyordu.

"Kahretsin," dedi adam ve Sophie'nin omurgasından aşağıya doğru bir tanıma hissi yayıldı. "O rüzgârdı, ben değil," diye odadakilere duyurdu. "Böyle bir giriş yapmaya çalışmıyordum. Adam içeri girip kapıyı arkasından kapattı ve yağmurdan sıırılsıklam olmuş kapüşonunu indirdi. Sophie, Harry Anderly'nin yumuşak kahverengi saçları ve güçlü yüz hatlarıyla, soğuktan pembeleşmiş burnunun ucuyla bir kez daha karşılaştı.

"Harry! Ermin'in şok olmuş selamlaması seyirciler arasında gergin titreşimlere yol açtı. "Ben sadece... ben-

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Harry. Bakışları boşlukta gezinirken Sophie bir sıranın sonunda oturan May'i fark etti. El salladı ve ona tam bir selam verdi.

watt gülümseme. Karşılığında ona attığı bakış hem sevecen hem de kızgındı. "Bu gece gelmem *bir arkadaşım tarafından* önerildi. Meşe ağacının yaşlı ve kırılğan olduğunu, bu yüzden Mistingham Green'in hala yasak olduğunu tekrarlamak istiyorum, ancak bu festivalin başarılı olmasını istemediğim anlamına gelmiyor.

Ardından gelen sessizlik derindi. Köylüler, sanki hayvanat bahçesinden kaçmış nadir bir yaratıkmiş gibi ona bakıyorlardı ve Sophie, herkesin onun gibi düşünüp düşünmediğini merak etti - onları kontrol etmeye, emirlerine itaatsizlik etmediklerinden emin olmaya gelmişti.

Bu onun içinde öfkeli bir alevlenmeye yol açtı, her yakınlaştıklarında ilham verdiği bir şey gibiydi. Sonra daha önceki düşüncesi geri geldi. *Jane Eyre*'in kopyasını ona bu oda göndermişti. Gizli Kitapçı'dan aldığı hediyenin arkasında buradaki biri vardı. Eğer festivale katılırsa, bir sürü köylüyle konuşması gerekecekti: gözlerinin içine bakabilir, sorular sorabilir ve nasıl tepki verdiklerini görebilirdi.

Etkinliğin kitaplarla ilgili bir unsuru olduğunu, belki de *A Christmas Carol*, *The Polar Express*, *The Night Before Christmas* gibi Noel kitaplarını tanıtan bir stant olduğunu öne sürseydi, bunu etrafa sormak, insanların kitaplarla ilişkileri hakkında bilgi edinmek için bir neden olarak kullanabilir miydi: neleri sevdiklerini, okuma materyallerini nereden aldıklarını veya ödünç aldıklarını? Festivalde aktif bir rol almak gizemini çözmesine yardımcı olabilir miydi?

Elini yavaşça kaldırdı ve kolunu sıra sıra dizilmiş başların üzerine uzattı.

"Sophie," dedi Ermin sıcak bir sesle. "Sorunuz nedir?"

'Hayır,' dedi. 'Düşündüm de, belki-'

"Sophie," diye seslendi Winnie. 'Evet! Harika bir iş çıkarırsın. Sende o tür gözler var.

Başlar ona doğru dönerken Sophie gözlerini kırptırdı, muhtemelen herkes onun dikkat çekmeyen kahverengi gözlerinin nasıl olup da bir festival organize etmekte harika olacağına işaret ettiğini merak ediyordu.

"Tek başıma iyi bir iş çıkarabileceğimi sanmıyorum," dedi, sesini yükseltirken yanaklarının kızardığını hissederek, "ama dahil olmaktan mutluluk duyarım. Eğer birkaç kişi olursak, belki o zaman-"

"Pekala! Ermin dedi ki. 'Bu harika! Ve umduğumdan çok daha kolay. 'Bunu tek başıma yapamam,' diye tekrarladı.

"Tek başına olmayacaksın. Ermin ellerini önünde kavuşturdu. "Harry az önce festivalin başarılı olmasını istediğini söyledi, o yüzden-

"Bekle. Harry öne doğru bir adım attı. "Bu demek değil ki-

"Harry köyü *herkesten* daha iyi tanıyor. Bunu söyleyen Winnie'nin kız kardeşi Mary'ydi ve sesi yeniden başlayan gevezeliğin üzerinde vurgulu bir şekilde yükseliyordu.

"Ve meşe ağacının gitmeyeceğine karar verdiğine göre Onun tüm kural ve yönetmeliklerine uyacak bir şeyler organize edin,' dedi Jason. Simon'ın kocasıydı ve dondurma dükkânı Two Scoops'u işletiyordu. Simon'ın sessiz ve ölçülü olduğu yerde Jason sürekli açık sözlüydü, herkesin düşündüğünü söylemekten çekinmiyordu ve şu anda düşmanlığı zar zor gizleniyordu.

"Çok mantıklı. Fiona'nın gözleri memnuniyetle parlıyordu.

Sophie, Clifton'ı kucağına alarak, "Olamaz," diye fısıldadı. 'Hayır, hayır, hayır.

Kastettiğim bu değildi.'

"Bir kişi yeterli olmayacak," dedi Ermin, "daha iddialı planlarımız için değil ama dümende iki genç ve yetkin insanın olması bizi

Birinci sınıf bir Oak Fest için harika bir yer. Bu gerçekten de umduğumdan çok daha iyi bir sonuç.

Harry yüksek sesle, "Ben bunu kabul etmedim," dedi. "Sadece geldim-" "Bizi kontrol etmeye mi? Mary tatlı tatlı sordu.

"Tabii ki bu yüzden burada değilim.

"O zaman yardım teklif etmeye gelmiş olman mantıklı," dedi Winnie, kız kardeşiyle takılmayı sürdürerek.

Harry'nin çenesi gerildi ve Sophie ellerinin iki yanında yumruk haline geldiğini fark etti.

"Harry. May ayağa kalktı ve onun yanına gitti. Elini onun koluna koydu, uzandı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Mümkünse çenesi daha da sıkılaştı, ama kız geri çekilince sarsakça başını salladı.

Sanki ışıltılı bir Noel festivalinin düzenlenmesine yardım etmektense tüm yaşlı sakinleri denize itmeyi kabul etmiş gibi, "Biraz yardım önerebilirim," dedi suratsızca. Sophie kendini yeniden onunla empati kurarken buldu. Yerde bir umutsuzluk birikintisi içinde eriyip gitmek istiyordu.

Fiona sahnede kocasına katıldı, yüzünde öylesine sınırsız bir mutluluk ifadesi vardı ki, Sophie gerçekten de gece yarısı kaçamağını hemen -bu gece- yapıp Mistingham'dan temelli ayrılması gerekip gerekmediğini merak etti.

Fiona, 'Ne kadar harika bir sonuç,' dedi. 'Bu yıl böylesine güçlü bir ekibin iş başında olması. Mistingham'a son derece bağlı olduklarını bildiğim bölge sakinleri -' Sophie'nin ona ters ters bakmasına yetecek kadar uzun bir süre durakladı -' bunu şimdiye kadarki en iyi Meşe Festivali yapmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar. Lütfen herkes Sophie Stevens ve Harry Anderly'yi alkışlasın - ve sizinle katkılarınız hakkında konuşmaya geldiklerinde, lütfen elinizden geldiğince yardımcı olun. Başarılı bir etkinlik hepimize fayda sağlar.

Kurşunlardan kaçmış, koca ağızlarını açmamış ve tamamen aptalca nedenlerle kendilerini öne atmamış insanlardan rahatlamayla dolu birkaç alkış geldi. Kendilerini böylesine imkânsız, imrenilmeyecek bir pozisyonda bulmamış olanlar.

Bu sırada herkes paltolarını topladı ve komşularıyla sohbet etti, Sophie Clifton'ı göğsüne yasladı ve bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdi. May, Harry'nin ortaya çıkıp doğruca Ermin'in tuzağına düşmesinden son derece memnun görünüyordu, Fiona ise minik örücü Birdie ile hararetli bir şekilde konuşuyordu.

Dexter, Mary ile birlikte gülüyor, kolunu kızı Lucy'nin dar omuzlarına doluyordu.

Sonra kapıya baktı. Harry kenara çekilmiş, insanların affetmeyen geceye çıkmasına izin veriyordu ve gözleri mükemmel bir şekilde onunkilere dikilmişti. Yarı şaşkın, yarı suçlayıcı görünüyordu, sanki bir şekilde onu festivali kendisiyle birlikte düzenlemesi için kandırmıştı.

Olabilecek en kötü sonuçtu. Dünyanın en huysuz adamıyla, herkesin çok önemseydiği bir etkinlikte çalışmak, onları Çünkü o, bir ağaca değer veren önemli bir toprak sahibiydi. Bunu yaparken çit direklerine çekiçe vurmaktan bile daha az neşeli olurdu.

Bu işkenceli olacaktı ve hepsi gizemli kitabın suçuydu. Eğer *Jane Eyre*'in süslü altın varaklı güzel ciltli kitabı olmasaydı, zamanını ayırmayı asla düşünmezdi. Ve şimdi sadece festivalin planlanmasına yardım etmiyordu, planlama ekibinin yüzde ellisiydi.

Ve diğer yarısı, pembe uçlu burnu ve elmas gibi sert bakışlarıyla, aptal isimleri olan köpekleri ve Tanrı aşkına, *süveter örmüş* bir keçinin şaşırtıcı hoşgörüsü onun için işleri kolaylaştırmayacaktı. Bunu şimdiden söyleyebilirdi, hem de hiç kuşku duymadan.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Yapılacak en mantıklı şey, o anda Harry'ye yaklaşmak, en azından bir buluşma ayarlamak ve bu işin nasıl yürüyeceğini konuşmak olurdu. Ama Sophie telaşlanmıştı, asıl planı altüst olmuştu ve Harry'nin bakışları dışarıdakinden daha soğuktu, bu yüzden onun yerine sandalyelerin arasından geçti, köylüler ona meraklı bakışlar atarken başını sallayıp gülümsedi ve kolunu Fiona'nınkinin arasından geçirdi.

"Sophie! Fiona sevinç içindeydi. "Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum - harika bir iş çıkaracaksın.

Sophie omzunun üzerinden baktı ve kahverengi saçlı, uzun boylu bir figür aradı. "Bana eski tatlı dükkanını göstermek ister misin?

"Ne, *şimdi* mi?

"Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman. Oradan ayrılabilirdi; kapıdan sıvışıp dairesine geri dönebilirdi ama takviye kuvvet istiyordu. Harry'nin onu araması ve Fiona'yı tatlı dükkânına taşınma olasılığı konusunda heyecanlandığına ikna etmesi durumunda, arkadaşı gece geç saatlere kadar sürecek bir tura hiçbir şeyin engel olmasına izin vermeyecekti.

"Tamam o zaman," dedi Fiona. 'Ben Ermin'e söylerim. Sen burada bekle.'

Sophie çenesini yakasının içine sokmuş, mümkün olduğunca yaklaşılmaz görünmeye çalışıyordu.

"İşte geldik. Fiona büyük bir anahtarlığı havaya kaldırdı, anahtarlar birbirine çarpıp şingirdiyordu.

Dışarı çıktıklarında, soğuk onları geriye doğru iten fiziksel bir güç gibiydi ve denizden gelen bir sis, etraflarındaki yeşili ve sokakları hayalet gibi örtmüştü. Sokak lambaları zayıf bir altın rengi pus yayıyordu ve Sophie titreyerek ceketinin fermuarını boynuna kadar çekti.

Fiona'yı takip etti, Clifton da yanında sessizce duruyordu ve arkasına bakıp Harry'nin de onu takip edip etmediğini görme isteğine karşı koydu: konuşmayı ayarlamadan gitmekle onu daha da kızdırmış olabilirdi. Yeşil alanın kenarından geçtiler, dev meşenin yaprakları rüzgârda hışırdıyordu, sanki şenliklerin dışında bırakılmayı protesto eder gibiydiler, sonra kaldırılma çıktıklarında ayak sesleri akşam havasında yankılandı.

Sophie köpeğini işaret ederek, "Bana iki dakika ver," dedi ve Fiona başıyla onayladı.

Sophie eski dükkanın içinin nasıl olduğunu bilmiyordu, özellikle de Bu yüzden aceleyle sadece bir dakika uzaklıktaki dairesine geri döndü, Clifton'ı içeri yerleştirdi ve Ye Olde Sweete Shoppe'un dışında duran Fiona'nın yanına koştu.

Her iki dükkân da iç açıcı görünmüyordu; içleri karanlık, vitrinleri sökülmiş, büyük camları tozla kaplanmıştı. Tatlıcı dükkânının kapı çerçevesi ve pencere pervazları hâlâ parlak, şeker pembesi rengindeydi, ancak boyanın birkaç yıldır yenilenmediği belliydi. Kitapçı dükkânı Sokak lambasının ışıltısı kiraz kırmızısı kapısını seçse de daha sessizdi.

Fiona küçük dükkânın kilidinde farklı anahtarlar denedikten sonra, tatmin edici bir tıkırtı çıkaran bir anahtar buldu ve kapı bir iniltiyle içeri doğru itildi. Sophie de onu içeri kadar takip etti. Havada hâlâ şeker kokusu vardı ve telefonunun fenerini açıp sade mekânda gezdirirken bu koku onu gülümsetti. Karşılıklı duvarlarda ve dükkânın arka tarafındaki küçük tezgâhın arkasında raflar vardı. Uzak duvardaki bir kapı muhtemelen bir ofise ya da küçük bir banyoya açılıyordu.

Fiona, "Delores burayı bırakmadan kısa bir süre önce her türlü konforla donattı," dedi. 'May'e en son teknolojiyi kurması için bir servet ödedi: şık bir ödeme sistemi, tatlı kavanozlarını göstermek için raflara yerleştirilmiş aydınlatma. Şimdi elektriği kesilmiş olacak, ama eğer burayı devralmaya karar verirsiniz, sadece biraz el emeği, birkaç telefon görüşmesi ve yeni kontratlar yeterli olacaktır. Karanlıkta pek bir şey göremezsiniz," diye ekledi sivri bir şekilde. "Yarın tekrar gelebiliriz.

Sophie bir daire çizerek döndü, döşeme tahtaları botlarının altında gıcırdayıyordu. Sinir bozucu bir şekilde, bu onun için mükemmeldi. Şu anda sahip olduğundan daha fazla stok alacak, daha yaratıcı olmasına, tasarımlarını geliştirmesine ve yeni şeyler denemesine izin verecekti ama gözünü korkutacak kadar büyük değildi. Rahat bir yerdi ve - şu anda tozlu olduğu belli olsa da - zarif bir şekilde donatılmıştı. Duvarları deniz mavisi ya da leylak rengine boyamayı, rafları parlak beyaza boyamayı ve böylece narin iplikleri ve yaldızlı kenarlarıyla kumaş ve deri defterlerini en iyi şekilde sergilemeyi hayal ediyordu.

Sonra bu düşünceleri bir kenara itti.

"Burası iyi bir yer. Gerçekçi görünmeye çalıştı. Bu tur tamamen dikkat dağıtmak içindi ve buraya taşınmayacaktı. Yeni yıldan sonra burada hiç olmayacaktı.

"Sizin için ideal," dedi Fiona. 'Düşünsene - defterler burada, kitaplar yan tarafta.

"Yan tarafta hiç kitap yok. Sophie bu yıpranmış konuşma karşısında gözlerini devirmemeye çalıştı. "Herkes Harry'nin kitapçıyı diriltmeyeceğini söylüyor.

Bunu kimse kesin olarak bilemez. Bu gece yardım etmeyi kabul etmesini mi bekliyordun? Belki de yolunu değiştiriyordur.

Sophie, "Sanırım *zorla kabul ettirildi* demek daha doğru olur," dedi ama dükkânda büyük bir patlama sesi yankılanınca sözleri kesildi.

"Tanrım! Fiona elini göğsüne bastırdı.

"Belki de kitapçada kalan tek şey hayalettir?

"Hikâyeyi biliyorsun, değil mi? Fiona parmağını bir rafta gezdirirken,

Sophie'nin fener ışını topladığı etkileyici toz tavanını seçti. "Bu, köydeki sahafların tatmin edilmemiş ihtiyaçlarının hayaleti mi? Sophie önerdi.

Fiona kıkırdadı. "*Görünüşe* göre ellili yıllarda, Harry'nin babası dükkânı devralmadan önce ölen bir müşterinin hayaletiymiş. Kalbi kırılmış, aşkını kaybetmiş, bilirsiniz işte, dükkana gelip en sevdiği kitabın bir kopyasını almış, sonra-

"Kitap neydi? Sophie sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Fiona. "Diyelim ki... *Büyük Umutlar*, çünkü hiçbiri karşılanmadı. Böylece kitabını aldı, dükkandan çıktı, sağa döndü ve sahile doğru yürüdü, doğruca buz gibi suya girdi, dalgalar arasında kaybolana kadar durmadı.

Sophie kaşlarını çatı. "Bunu yapacaksa neden bir kitap satın aldı? Fiona omuz silkti. "Bir çeşit mesaj olarak mı?

'Bu biraz zorlama. Yani, ne hakkında-' Bir başka gürültülü patlama tatlıcı ile kitapçı arasındaki duvardaki rafları salladı.

Sophie nefesini içine çekti.

"Biraz zorlama mı? Fiona endişeyle etrafına bakınarak tekrarladı.

"*Hikâye*. Sophie sesini fısıltıya düşürdü. 'Bir hikaye olmadığından değil ... Yani ben hayaletlere inanmam. Ama bu *nedir*?' 'Bir güvercin mi? Yarasa mı? *Porsuk* mu?"

"O yüzükte kitapçının anahtarı var mı? Sophie sordu.

"İstiyorum. Fiona yutkundu. "Karanlıkta gidip kontrol etmek istemezsin herhalde?

"Sence de öyle değil mi?

'Göründüğünden daha cesursun, Sophie Stevens. Hadi o zaman, gidelim ve bakalım hangi dehşetleri keşfedebileceğiz.

Fiona tatlı dükkanını kilitledi ve kitapçının kırmızı kapısının önünde durdular. Tepenin daha yukarısında, son kalan birkaç kişi de iyi geceler diliyorlardı. Sophie aniden oraya, ışığa ve sıcağa doğru koşma isteği duydu. Harry onu bekliyor olsa bile umurunda olmazdı.

Bunun yerine, ellerini gözlerinin etrafında kavuşturdu ve alnını kitapçı vitrininin soğuk camına bastırdı. Bir şey göremiyordu ama Boş rafların belli belirsiz hatları, geri kalanı karanlıkta. Gürültü kesilmişti. Her şey hareketsizdi. Yutkunma sırası ondaydı.

"İçeri giriyor muyuz? Fiona sordu.

Sophie hissettiğinden daha büyük bir güvenle, "Evet," dedi. Harry'nin yanlarında durduğunu hayal etti - uzun boylu, heybetli bir varlık. Onun hakkında bildiği kadarıyla, saçma sapan bir tavrı varmış gibi görünüyordu, şu anda işlerine yarayabilecek bir şeydi bu. Bir an için onun burada olmasını diledi.

"Biliyorsun," dedi Fiona, anahtar demetini ışığa tutarak, "dün dükkânı aradı.

"Kim yaptı?" Fiona'nın aklını okuyup okuyamadığını ilk kez merak etmiyordu.

"Harry Anderly," diye açıkladı arkadaşı. 'Biz de tam onun yolunu değiştirmesi hakkında konuşuyorduk ve dükkânı aradığını söylemeyi unuttum. Tek bilmek istediği senin çalışıp çalışmadığını; iyi olup olmadığını. Doğru anahtarı buldu, sonra Sophie'ye döndü. "Bilmem gereken bir şey var mı?

Sophie şaşkınlıkla Fiona'ya baktı. Sonra hatırladı: Onunla sadece iki akşam önce uçurum yolunda karşılaşmış ve eve bırakma teklifini reddetmişti. Bu durum onu kontrol edecek kadar canını sıkıyordu. Ertesi gün?

"Hayır," dedi, kendini daha da huzursuz hissederek. "Bilmen gereken bir şey yok.

"Tamam o zaman," diye yanıtladı Fiona. "Nasıl olsa öğreneceğimi biliyorsun. "Elbette.

"Bu iyiye işaret değil. "Ne değil?

Fiona anahtarı yarıya kadar kilide sokmuş ve kapı içeri doğru sallanmıştı.

"Kırıldı mı? Sophie sordu.

Fiona başını salladı. "Biri -ya da bir şey- kırmış. "Polisi arayalım mı? Nabızı hızlanmaya başlamıştı.

"Önce biraz bakalım," dedi Fiona içeri girerken. "Şimdi kim göründüğünden daha cesur? Sophie mırıldandı.

Burası daha küf kokuyordu, ama tatlıcıdan daha uzun süredir *kapalıydı* ve kitaplar küflüydü, ama genellikle çekici bir şekilde.

Sophie kapıyı kapattı ve orada durup dinlediler. Her şey sessizdi. Her şey karanlıktı. Mistingham'ın yavaş yavaş yatmaya hazırlandığı dışarıdan ve dükkândan hiçbir ses gelmiyordu. Ama kilit kırıktı, bu yüzden sesleri hayal etmemişlerdi.

"Belki de kilit uzun zamandır bozuktur? Sophie fısıldadı. Fiona mırıldandı. "Belki de.

Binanın derinliklerinden bir patlama sesi daha geldi ve endişeli bir bakış attılar.

"Ayrılalım mı? Sophie, kalbi küt küt atmasına rağmen bunu önerdi.

"İyi fikir. Ben bu taraftan gideceğim. Fiona sağ tarafını işaret etti. sesin nereden geldiğini bilmiyordu. Sophie tartışmak istedi ama araştırmaları için ısrar eden oydu.

"Ben bu taraftan gideceğim. Anlamsızca ters yönü işaret etti.

İkisi de temkinli, sessiz adımlar attılar ve çok geçmeden birbirlerinin görüş alanından çıktılar, karanlık tarafından yutuldular, hazineye giden bir mağara sistemi gibi karmakarışık odalar, tüm köşeler artık kitap zevklerinden yoksundu.

Sophie, açık kalsaydı burayı şimdiye kadar ne kadar iyi tanıyacağını düşünmeden edemiyordu. Muhtemelen bir hesap açar, buranın sahibine banka kartını kasanın arkasında rehin tutmasını söylerdi. Susan Hill'in hayalet hikâyelerini, *Siyahlı Kadın*'ı, *Küçük El*'i ve Michelle Paver'ı düşündü. *Thin Air*'deki gibi bir dağa tırmanmıyordu ama sanki Yerde, fener ışığının ulaşamayacağı yerlerde bir şeyler sürünüyordu, ensesinde fısıltı kadar yumuşak dokunuşlar hissettiğini hayal etti. Nefesini tutuyordu, kulakları ve gözleri olağandışı bir şey arıyordu: kopuk bir inilti ya da zincir şakırtısı, şeffaf, hayalet bir şekil; karanlığın içinde bir beyazlık.

Kes şunu, dedi kendi kendine. *Burada hiçbir şey yok.*

Dar bir kapıdan geçerek başka bir kompakt alana adım attı, sonra sola doğru dönerek ön kapıdan uzaklaştığının ve kolay bir kaçış yolu bulduğunun farkında olarak odanın içinde yürüdü. Başka bir odaya geçti ve telefonunu etrafta dolaştırırken bu odanın daha büyük olduğunu fark etti. Son odaya ulaşmıştı: duvarını tatlı dükkânıyla paylaşan odaya.

Işığa gözlerini kırptırdı, ışığın her iki tarafındaki zifiri karanlığı görmezden gelmeye çalıştı, özellikle yoğun hissettiren havayı yuttu. Ama küf kokusunun arasında başka bir şey daha vardı, yemek gibi kokan bir şey: ekmek ya da kek, biraz da keskin bir şey. Burası bir hayvanın inini mi yaptı? Gıcırdayan tahtaların üzerinde bir adım daha attı. Leş mi bulmak üzereydi? Kuzey Norfolk'ta büyük kediler var mıydı? *Evlerini terk edilmiş kitapçı dükkânlarına yapan büyük kediler?* Başını salladı ve ileriye doğru yürüdü. Onlar-

Yüksek sesli bir çığlık boşluğu doldurdu ve Sophie donakaldı, solundaki karanlık şekil değiştirir gibi olurken dehşet boğazını tırmaladı, ardından parlak kırmızı bir parıltı ve solgun bir şey geldi. Geriye doğru adım attı ve topuğu düz olmayan bir tahtaya takıldı. Düştüğünü hissetti, darbeyi azaltmak için ellerini arkasına uzattı, telefonu poposu yere çarpmadan önce yere çarptı. Bileğini ve kolunu kesen keskin bir acıyla haykırdı ama gözlerini sabitlenene kadar değişen şekillere dikti.

Sophie el yordamıyla telefonunu aradı, hasarsız olduğunu ve fenerin hâlâ açık olduğunu gördü ve ışığın yönünü önüne çevirdi. Bir insana bakıyordu: Parlak kızıl saçları olan, kaba, koyu renk bir elbiseye sarınmış bir insan. mavi battaniye, solgun, ay yüzleri ona bakıyordu.

Genç bir kadındı.

Sophie bileğindeki acıyı görmezden gelmeye çalışarak, "Merhaba," dedi. Fiona'nın hızlı ayak seslerini duyabiliyordu, koşuyor, sonra duruyor, dükkânın gece labirentinde yolunu bulmaya çalışıyordu. "Kimsin sen?"

Aralarındaki sessizlik, Fiona'nın yaklaştıkça daha da yükselen bağırışlarıyla noktalandı: 'İyi misin Sophie? Ne oldu? Neredesin?

Kız ona baktı ve Sophie gülümsemeye çalıştı. "Ben Sophie," dedi, "tahmin edemediysen diye söylüyorum.

Kız hâlâ bakıyordu. Battaniye kozasına sarılmış, temkinli ve meraklı görünüyordu.

"Ben Jazz," dedi sonunda, Sophie'nin beklediğinden daha meydan okuyan bir sesle. "Kalkmana yardım etmemi ister misin?"

Fiona odaya daldı ve gördüğü manzara karşısında şaşkınlıktan ağzı ve gözleri büyüdü. "Neler oluyor?" dedi. "Ne... bu da ne?"

"Ben Jazz," diye tekrarladı genç kadın. Battaniyenin düşmesine izin verdi ve elini Sophie'ye uzattı. Sophie ona uzandı, sonra fikrini değiştirdi ve

Fiona'nın fenerinin alanı aydınlatmasına izin vererek telefonunu bıraktı ve onun yerine sol elini uzattı. "Ben hayalet değilim," diye ekledi Jazz. "Seni korkutmak istememiştim ama burada rahat etmek çok zor ve her ses yankılanıyor. Sadece biraz balık ve patates kızartması için geldim.

"Mükemmel. Fiona'nın sesi tamamen telaşlı çıkmıştı. Önce Jazz'a, sonra da Sophie'ye baktı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Olaylar beklenmedik bir şekilde gelişti," dedi ve Sophie, üçünün de bu konuda hemfikir olabileceğini düşündü.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

"Norwich'te kaldığım pansiyon doldu. Jazz ellerini dumanı tüten bir fincan çayın etrafında sıkıca kavuşturmuş, dizlerini birbirine bastırarak Fiona'nın krem rengi kanepesinde olabildiğince az yer kapladı. Geç olmuştu ve

Fiona lambaları yakmış, odayı yumuşak bir gölgeye büründürmüştü, Fransız pencereleri geceye bakıyordu. Fiona ve Ermin'in minyatür schnauzer'ı Poppet, Jazz'ın ayaklarının dibinde sabırla oturuyordu ve genç kadın eğilerek onun başını okşadı. "Size her gün bir yer garanti edemezler ve bir gece geç geldim, o yüzden dışarıdaydım.

"Orada ne kadar kaldınız? Fiona sordu.

Jazz omuz silkti. 'Birkaç ay, ara sıra. Ama bu sefer düşündüm ki ... hava çok soğuk, *her yer* soğuk olacak ve en azından burada denizi görebiliyorum, balık ve patates kızartması yiyebiliyorum, o yüzden siktir et. Buraya otobüsle geldim. Hayatımın en uzun otobüs yolculuğuydu. Üç gün boyunca otobüste kalmış olmalıyım.

Sophie güldü. Bileğini gizlice ovuşturarak, kimse fark etmeden ağrısını hafifletmeye çalıştı. "Norwich'ten önce neredeydin?

"Ipswich," dedi Jazz. 'Ondan önce Bury St Edmunds. Chelmsford. Her yere gittim, gerçekten. Yakın geçmişindeki farklı şehirlerin bir kataloğu. Sophie, eğer notlarını karşılaştırırlarsa, kendi listelerinin ne kadar uzun olacağını merak etti.

"Kaç yaşındasın sen? Fiona, sesinde çelik gibi bir tonla sordu. Sophie bunun Jazz'a yönelik olduğunu düşünmedi.

Genç kadın gözlerini çayından ayırmadı. Sarındığı battaniyenin altında, paçalarında delikler olan kirli mor bir kapüşon, kot pantolon ve parçalanıyormuş gibi görünen spor ayakkabılar vardı. "On sekiz," dedi.

"*On sekiz mi?*" Fiona'nın sesi sanki bu kadar genç birinin başına böyle bir şey gelmesi imkânsızmış gibi öfkeliydi ama Sophie bunun korkunç olduğunu kabul etse de şaşırmamıştı. Evlatlık olarak yerleştirildiği bazı yerlerde sokaklarda zaman geçirmiş gençlerle tanışmıştı, bazıları evlerinin güvenliğini terk etmişti

Çünkü yetişkinlerle çatışıyorlardı ve kendilerini kanepede sörf yaparken ya da pansiyonlarda buluyorlardı. Sayıları çok fazlaydı ve onlara bakacak zamanı, kaynağı ya da isteği olan çok az insan vardı, bu yüzden kaçınılmaz olarak bazıları aradan sıyrıldı

çatlaklar. Birkaç kez neredeyse onlardan biri olacaktı.

"Ailenizin evi güvenli bir yer değil miydi?" diye sordu nazikçe.

Jazz başını kaldırdı. 'Annem ben on dört yaşındayken öldü ve babam yeniden evlendi. Birbirlerinin en kötü yanlarını ortaya çıkardılar. Çok fazla içki içtiler,

Bazen de uyuşturucu. Ne yaptığım umurlarında değildi.

Oradan başka bir yerde, ben de bunu gerçekleştirdim. Ermin'in getirdiği tabaktan bir çikolatalı bisküvi aldı. 'Sıcakken sorun değil ama Şimdi hava buz gibi. O eski dükkan sığınmak için iyi bir yerdi. Sanki orayı özlemiş gibi hüzünle gülümsedi.

"Bundan daha iyisini yapabiliriz," dedi Fiona. 'Bir yatağa ve sabahları bir kase yulaf lapasına ihtiyacın var.

Jazz daha dik oturdu. 'Ben Goldilocks değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim.

"Burada olmanızın da gösterdiği gibi," dedi Fiona, "ve zor şartlarda yaşayan biri için inanılmaz derecede sağlıklı görünüyorsunuz. Ancak, *yapabilirim* demek *yapmalıyım* demek değildir ve eski kitapçının perili olduğuna dair yeterince söylenti var, siz yangına körükle gitmeseniz de *olur*.

"*Hayalet* mi var? Jazz'ın gülümsemesi parlaktı ve gözlerinin kenarlarını kırıştıyordu. Sophie bir sızı hissetti, çünkü gülümseyen kızları ve oğlanları o kadar nadir görmüştü ki, gülümsediklerinde bir mucize gibi hissediyordu.

'Muhtemelen herkesten daha çok şey biliyordur,' dedi. 'Orada kalıyordun.

"Beni bulmadan önce sadece bir geceliğine. Jazz başını salladı. "Ama hayır - sıçan bile değil.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun! Fiona bir bisküvi aldı. 'Yan odaya geçip güzelim defterlerinizi kemirmelerini istemezsiniz.

"Fiona, ben-

"Defter mi satıyorsunuz? Jazz sordu.

Sophie başıyla onayladı. "Ben yapıyorum. Listeler, planlar yapmak ya da endişelerinizi yazmak için... Her zaman yanımda bir tane bulundururum.

Jazz dudağını çiğnedi.

"Sana bir tane vereceğim," diye devam etti Sophie. "Yarın. Dükânâna gel ve en sevdiğini seç.

Omuz silkti. "Ben olsam kullanmazdım. Yanında bir sırt çantası getirmişti, sarkıktı ve tüm dünyevi eşyalarının içinde olduğu düşünülürse fazlasıyla boştu. İçinde bir defter için kesinlikle yer vardı.

Sophie usulca, "Bir deneyebilirsin," dedi. 'Bakalım aklına bir şey gelecek mi? Boş sayfalar ihtiyacın olduğu sürece bekleyecektir. Bunu Mistingham'a hoş geldin hediyesi olarak düşün.

'Ve bence bu gece kitapçı yerine burada kalmalısın,' Fiona dedi ki. 'Uyku alanınızı birkaç kırık mankenle paylaşmak zorunda kalacaksınız, ama bu sizin için sorun değilse, o zaman hoş geldiniz.

Jazz'ın ağzı açık kaldı. "Sen ne?

"Muhtemelen burada uzun süre kalmayı planlamıyorsunuz," diye devam etti Fiona. "Ama sabah her şeye yeniden bakabiliriz.

Jazz başını salladı. "Asla olmaz. Asla istemedim-'

"Sadece bir gece," dedi Fiona nazıkçe. 'Hipotermiye girmeni engellemek için.

Yapabiliriz...' diye durakladı. "Yarın diğer seçeneklere bakabilirsin. "Ben ... yapamam ... tuvaletinizi kullanabilir miyim? Jazz sordu.

"Tabii ki. Koridora gidin ve sağa dönün, mutfağa varmadan hemen önce soldaki kapıdır.

"Ta. Jazz ayağa kalktı ve kupasını yerde, uyuklayan köpeğin yanında bırakarak aceleyle odadan çıktı.

"Bu çok cömertçe," diye fısıldadı Sophie. 'Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ermin'in bunu sorun etmeyeceğinden emin misin?

"Birazdan kontrol edeceğim," dedi Fiona. 'Ama benimle aynı fikirde olduğuna bahse girerim. Ve bu sadece bu gece için: onu kitapçıya geri götürmeyiz, değil mi? Onu tozlu, küflü döşeme tahtalarına geri götürmeyiz.

"Peki ya otel? Sophie sordu. "Orada bir gece geçirmesi için katkıda bulunabiliriz.

"Bence biraz daha kişisel bir şeyden faydalanabilir. Fiona cılalı tırnaklarını fincanına vurdu. "Yıllar önce bir evsizler barınağında gönüllü olarak çalışıyordum. Eskisi kadar zeki olmayabilirim ama hala genç ve kronik olarak seilmeyenleri anlayabiliyorum. Jazz bir şansı hak ediyor ve bir gecenin zararı olmaz.

Sophie, "Herkes bir şansı hak eder," dedi. Fiona, otuz altı yaşında ve tamamen bağımsız olmasına rağmen, Mistingham'a taşınır taşınmaz onu kanatları altına almıştı. İnsanlarla ilgilenmeyi seviyordu. "Sadece dikkatli ol, tamam mı?

"Elbette. Fiona başını salladı. 'Temel kurallar olacak. Şimdi şu bileğe bir bakayım.

"Ne? Sophie kolunu arkasına götürdü.

"Fark etmediğimi sanmayın. Ters ters baktı. "Üzerine düştün. Hareket etti Sophie'nin koltuğuna doğru ilerledi ve Sophie isteksizce kolunu uzattı. Cildi mora dönmüştü, kazağının krem rengi manşeti karşısında sapsarıydı. Kapı zili odada yankılanırken Fiona, "Bence bunu doğru dürüst kontrol ettirmelisin," dedi.

"Kim o? Sophie, Fiona elini tutarken yüzünü buruşturarak sordu. Sıradan ziyaretçiler için saat geç olmaya başlamıştı.

"Kitapçının kilidi kırıldı, ben de Ermin'e ver-

"İşte geldi! Ermin oturma odasının kapısında belirdi ve Sophie *onun* kim olduğunu görünce nefesini tuttu. Harry Anderly, Fiona'nın kocasının üzerinde yükseliyordu, üzerinde daha önce giydiği su geçirmez palto ve aynı taş gibi ifade vardı.

"Harry," dedi Fiona. "Geldiğin için teşekkür ederim.

"Kitapçı hakkında olduğunu söylemiştin? Bir kaşını kaldırdı.

"Korkarım kilit kırılmış.

Harry oturma odasına doğru beceriksizce adım attı. Fazla yakışıklı ve biraz da isyankâr görünüyordu. Ceketinin fermuarı açıktı ve pas rengi kazağı, bir anda Fiona'nın hâlâ Sophie'nin bileğini tuttuğu yere odaklanan gözlerindeki altın rengi benekleri ortaya çıkarmıştı.

"Kapı nasıl kırıldı?" diye sordu.

"Bendim," dedi Jazz, tekrar odaya girerek. Harry'nin bakışları altında daha da küçük görünüyordu. "Gerçekten özür dilerim. Ben Jazz. Uyumak için kuru bir yer arıyordum, otobüs durağından biraz daha sıcak bir yer, o yüzden...' Sözleri kesildi.

Harry'nin bakışları bir parça yumuşadı. "Seninle tanıştığıma sevindim, Jazz. Kapı kolay bir tamir; lütfen endişelenme.

"Doğru. Jazz tekrar kanepeye uzandı.

"Bu gece burada kalacak," dedi Fiona, Ermin'le bakışarak, o da başıyla onayladı. "Geldiğin için teşekkürler Harry. Kilit konusunda seni bilgilendirmek için yarına kadar beklemek istemedim. Hemen tamir ettirmek isteyebilirsin.

"Orada çalmaya degecek bir şey yok. Bakışları Sophie'nin üzerindeydi. "Sen de mi burada kalıyorsun?

"Hayır. Yanaklarının kızardığını hissetti. "Hayır, ben..." Ayağa kalktı ve telefonunu cebine soktu. "Clifton'a geri dönmem gerekiyor. Onu daireye bıraktım ve-

Harry, "Seni geçireyim," dedi.

Sophie arkadaşıyla göz göze geldi, hepsine iyi geceler diledi ve onu koridorda takip etti.

Fiona onlara el salladıktan sonra ön kapıyı yavaşça kapattı ve sonra sadece ikisi, Fiona ve Ermin'in evinin önündeki kaldırımda duruyorlardı, bahçelerindeki arduvaz kaplı yataklarda bir çift neşeli cüce nöbet tutuyordu, bir su özelliği hafifçe damlıyordu.

"Acımış görünüyor. Harry onun bileğini işaret etti.

Sophie tekrar gizleme isteğine direndi. "İyi olacağım." "Nasıl?

"Ne demek *nasıl*?

"Baktırmazsan nasıl iyi olacaksın?" "Eminim sadece bir burkulmadır. Gerçekten gitmem gerek-"

"Bekle. Koluna dokunarak onu sakinleştirdi, sonra yaralı elini nazikçe kaldırdı, Sophie'nin parmakları temasla karıncalandı. "Alabilir miyim?" diye sordu ve Sophie nefesini tuttuğunu fark etti. Sophie başını salladı, adamın ona dokunma şeklinden etkilenmişti, parmak uçlarını bileğinin etrafındaki morarmış ete dikkatlice bastırıyordu.

"Acıyor mu?" diye sordu.

"Biraz. Çok kötü değil.

"Hareket ettirebiliyor musun? Eklemini döndürebilir misin?

Sophie öyle yaptı, acı içinde sarsılırken gözlerini kısa süreliğine kapattı. Ama hareket ettirebiliyordu ve bu da çok ciddi bir şey olmadığı anlamına geliyordu. "Sanırım sorun yok," diye fısıldadı.

"Üzerine mi düştün?

"Düşüşümü engellemek için elimi indirdim.

Başını salladı. "Muhtemelen bir burkulma. Bir doktora muayene olsanız iyi olur ama bu arada ben de sizin için sarabilirim.

"Arabanızda ilk yardım çantası var mı? Onun yanından geçip kaldırıma park etmiş Land Rover Defender'ın karanlık gövdesine baktı.

Başını hızla salladı. "Evde.

"Mistingham Malikanesi mi?

"Benim evim," diye tekrarladı Harry. "Yirmi dakika içinde işimiz biter, sonra seni evine bırakırım.

Sophie içini çekti. Köy koridorunda, uzman olmadığı bir projede yardım teklif etmek için aptalca elini kaldırdığından beri saatler değil, günler geçmiş gibiydi. "Eve gidip Clifton'ın iyi olup olmadığını kontrol etmem gerek," dedi tekrar.

"Yardım kabul etmekten hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Sophie güldü. "Bu durumda ihtiyacım olduğunu sanmıyorum ama teklifiniz için teşekkür ederim."

Kadın adamın yanından geçmek için hamle yaptı ve adam elini tekrar onun koluna koydu, dokunuşu sıcaktı ama kısa sürdü. "Bir araya gelmeliyiz," dedi. Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Festival hakkında konuşmak için."

"Elbette. Sophie yutkundu. İkisi karanlıkta, Fiona'nın dış mekân ışığının hafif parıltısının hemen ötesinde, sessiz, puslu köyün gölgesinde dururken samimi hissetti. "İrtibatta olacağım."

Kız bir adım geri çekildi ve Harry elini bıraktı.

"İyi," diye seslendi arkasından o uzaklaşırken. "Sadece çok uzun süre bırakma, tamam mı?"

Sophie eve doğru yürürken, adımlarıyla birlikte bileği de zonkluyordu, çürük derisine bakarken duyduğu endişeyi hayal ettiğine karar verdi. O Harry Anderly'ydi, Mistingham'ın Karanlık İblis Lordu ve herhangi bir nezaket ya da şefkat jesti görmezden gelmesi gereken bir sapkınlıktı. Bu festivali mümkün olduğunca verimli bir şekilde birlikte planlayabilir, sonra da kendi hayatlarına devam edebilirlerdi. Karmaşıklaşmasına gerek yoktu ve eğer duygularını kontrol altında tutma konusunda uzman olan biri varsa, o da oydu.

Sekizinci Bölüm

Norfolk, geniş tarım arazileri ve fundalıkları, denize dökülen bataklıkları, yeşile dönüşen altın sarısı mavisi ve yukarıda ünlü büyük Norfolk gökyüzüyle düz bir ilçe olarak ün yapmıştı. Ancak, sahil boyunca Sophie'nin koşularını zorlaştıracak kadar tepe ve çukur vardı ve Sophie bunların ona verdiği kafa boşluğundan keyif alıyordu.

Köy konağındaki toplantıdan ve Jazz'ı bulduktan sonraki gün erkenden kalkıp yerel eczacıya gitmiş, eczacı bileğinin burkulduğunu doğrulamış ve bileğini ustalıkla bandajlamıştı. Sonra son birkaç günün gerginliğini atmanın en iyi yolunun uzun bir koşuya çıkmak olduğuna karar verdi.

Soğuk ama aydınlık bir gündü, mavi gökyüzüne beyaz bulutlar serpiştirilmişti ve Sophie her zamanki rotasını izledi, kordona doğru koştu, denizin derin, büyüleyici mavisini sağında tuttu, köpek gezdirenleri Omuzları soğuğa karşı kamburlaşmış, atkıları arkalarında uçuşuyordu. Clifton'ı evde bırakmıştı, bacaklarına vurmak ve ciğerlerini yormak istiyordu.

Mistingham kışın bile çok güzeldi ve Sophie iç kesimlere doğru ilerlerken, kendini küçük kulübelere ve zarif kasaba evlerine bakıp gülümserken buldu, Bazıları çoktan Noel çelenkleriyle süslenmiş, diğerleri saksılarda kış yaseminleri veya siklamenlerle, önleri süsleyen küçük taş heykellerle Bahçeler. Burası, insanların evleriyle gurur duydukları ve yaşadıkları için kendilerini ayrıcalıklı hissettikleri bir yerdi. Işıksız pencereleri olan bazı mülkler vardı ve

Biraz kişiselleştirme, çoğunlukla ikinci ev olan birkaç sokak, ama Sophie bunlardan kaçınma eğilimindeydi.

Dikey Cadde'ye dönmüş, yeşil alanın kenarı boyunca kaç kişiyi atlatmak zorunda kalacağını merak ediyordu ki, tam önünde biri belirdi. Son anda yönünü değiştirdi, yumuşak çamur

Nemli, otlarla kaplı çamur hızını yavaşlatmasına yardımcı oluyordu.

"Eyvah! Bir el kolunu kavradı ve düşmeden hemen önce sabitlendi.

Sophie nefesini tutmaya çalıştı. "May," diye nefes nefese kaldı. "Merhaba. Çok özür dilerim - ve teşekkür ederim - bu hızlı bir tepkiydi.

"İyi misin? Sophie eğilip sağlam elini dizine koyarken May sordu.

"Ben iyiyim. Düşündüğümde daha hızlı gitmiş olmalıyım."

"Kesinlikle benim başarabileceğimden daha hızlı," dedi May. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Terliyorum," dedi Sophie. "Nefes nefese. Uzun, sıcak bir duş almayı düşünüyorum. Yanakları, aşırı ısınmış vücudunun geri kalanıyla tezat oluşturacak şekilde çiğ ve rüzgâr yanığı gibi hissediyordu."

"İki saat içinde ne yapacaksın?"

Saatine bakarak, "Bugün izinliyim," dedi. Bunu eklemeyi Harry'yle konuşmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu, bir gün önce söylediği, "Seni ararım," şeklindeki küçümseyici sözünün devamını getirmek için. Eğer yakında bir araya gelmezlerse, Noel şenliği iki kişiden oluşan önemsiz bir şarkıdan ibaret olacaktı.

insanlar - ve muhtemelen Harry'nin keçisi - Batter Days'den biraz balık ve patates kızartması ile birlikte.

"Otelde bir kahve içmek ister misin? May sordu. "Meşhur keklerinden yiyebiliriz."

Sophie sadece bir saniye düşündü. "Kulağa harika geliyor. Ve iki saat bana kendimi hazırlamam için yeterli süreyi verecektir."

"Harika. May'in gülümsemesi sıcaktı. "Kendin için çalışmanın avantajları."

"Bütün köy için çalıştığını sanıyordum," dedi Sophie. "Yirmi dört-yedi nöbetçi değil misin, herkesin teknik sorunlarını çözmüyor musun?"

"Bazen öyle hissettiriyor," diye itiraf etti May gülerek. "Birazdan görüşürüz."

Sophie başını salladı, sonra son bir enerji patlaması yaşamak için kendini zorladı ve yavaş bir koşuyla eve doğru yola koyuldu.

Mistingham Hotel'in salonu, perdelerin ve yastık kılıflarının çiçek desenleri, yumuşak, fıstık yeşili bir halı ve yüksek tavandan sarkan zarif kristal avizeler ile hem rahatlatıcı bir şekilde geleneksel hem de şık hissettirecek kadar modern olmayı başardı. Geniş pencereleri köyün yeşiline, meşe ağacına ve ötesinde, binalar arasındaki boşluklarda denizin ince şeritlerine bakıyordu.

Sophie geldiğinde May çoktan pencerenin önündeki yuvarlak masaya oturmuştu. Masanın üzeri krem rengi bir örtüyle kaplıydı ve ortasında pembe bir gül bulunan tomurcuk bir vazo duruyordu. Odada hafif bir şeker kokusu vardı ve Sophie, diğer kadının karşısındaki koltuğa oturmak için ilerlerken midesinin guruldamasına neden oldu.

"Merhaba."

"Başardın! May, kolları ellerinin üzerine düşen çivit mavisi bir kazak giymişti ve düz siyah saçları atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Yüz hatları Sophie'ninkinden çok daha narindi, neredeyse elf gibiydi. Sophie, zaten bilmeseydi, onun Silikon Vadisi'nde kısa bir süre çalışmış bir teknoloji sihirbazı olduğunu hayatta tahmin edemezdi.

"Ne istediğinizi bilmiyorum. May kalın, krem rengi kartona basılmış menüyü işaret etti. "Ama ben her şeyden bir tane istiyorum ve henüz koşuya çıkmadım.

Sophie menüye kısa bir bakış attıktan sonra, "Ben çikolatalı ekler alacağım," dedi.

May güldü. "Çok çabuk oldu.

"Dışarıdan onları yiyen insanlar gördüm.

"Ama daha önce hiç yemediniz mi?

"Henüz değil," dedi Sophie, neredeyse bir yıldır burada olduğu için kendini aptal gibi hissediyordu. "Henüz fırsat bulamadım.

Beyaz gömlekli ve siyah ütülü pantolonlu genç bir adam siparişlerini aldı, sonra da geldiği gibi sessizce ortadan kayboldu. Sophie, salonun bulmaca çözmek ve dedikodu yapmak için bir araya gelen emeklilerle dolu olacağını düşünmüştü ama

Müşteriler beklediğinden çok daha çeşitliydi. Bazılarının emekli olduğu belliydi ama diğerleri kış tatiline gelmiş ya da gösterişsiz iş toplantıları yapıyormuş gibi görünüyordu.

'Burası çok güzel,' dedi.

May, "Masanızdan ya da tezgâhınızdan uzaklaşmak istediğinizde kaçmak için iyi bir yer," dedi, "Fiona ile çalışmanın eğlenceli olduğunu tahmin ediyorum. Fiona ile çalışmanın eğlenceli olduğunu tahmin ediyorum.

"Öyle," dedi Sophie. 'Cömert, konuşması kolay ve Mistingham'da olup biten her şeyi biliyor.

May, "O da zorlu biri," diye ekledi. 'Onunla Ermin arasında kimin pantolon giydiğini biliyorsun.

Sophie güldü. 'Katı biri gibi görünebilir ama çoğunlukla yumuşak kalplidir. Jazz'a olanları duydun mu? Harry'nin onu bulduğunda söyleyeceğini düşündü.

Dün gece evdeydim.

"The Book Ends'de uyuyan zavallı kız mı?

"Fiona ve ben onun hayalet olduğunu düşündük - ama içeri girmek için kilidi kırmıştı.

"Bazı insanların sonunun böyle olması çok korkunç. May'in temkinli ses tonu Sophie'ye, sadece ara sıra konuşmuş olsalar da, onun geçmişini bildiğini

söylüyordu. Sophie, geçmişinde bir çocukluk geçirdiği gerçeğini hiçbir zaman saklamamıştı.

Koruyucu aile yanında büyümüşü ve köyde dolaşmasına şaşırmamıştı.
"Ama Fiona onu yanına mı aldı?

"Dün gece yaptı," dedi Sophie. 'Şimdi planın ne olduğunu bilmiyorum, Jazz hayatına devam etmek mi isteyecek yoksa bir süre daha burada mı kalacak? Peşinde olduğu şey buysa, buranın iş fırsatlarıyla dolu olduğunu sanmıyorum, ama bazı mevsimlik personele ihtiyaç duyabilir'.

May, "Belki Mary ve Winnie biraz yardım edebilirler," diye önerdi. 'Eminim, eğer yapmak istediği şey buysa, Fiona iyi bir söz söyleyebilir. Sırttı. "Festival için gönüllü olma kararının arkasında o mu vardı?

Sophie inledi. "Hayır. Hepsi benim aptallığımdı.

"Aptallık mı?

"Ben..." Durdu. May'e kitaptan bahsetmek istiyor muydu? İsimsiz bir hediye idi ve Sophie, suçluyu ortaya çıkarmak istiyorsa dikkatli olması gerektiğine karar vermişti. Ne de olsa bir sebepten dolayı gizli kalmış olmalıydılar. "Bir katkıda bulunmak istedim," diye karar verdi. "Düşündüm ki bir ekibimiz olacaktı, ama onun yerine ...'

"Onun yerine sadece sen ve Harry," diye bitirdi May. Gözleri parlıyordu.

"Bunun eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun? Sophie, May'in alay edip etmediğini merak etti.
durumundan bahsetti.

"Dört gözle beklemiyor musun? May geçiştirdi.

Genç adam lattelerini ve pastalarını gümüş bir tepside getirdiğinde Sophie çok sevindi. Sophie'nin çikolatalı ekler pastası kocaman, çikolata kaplı katmanlarının arasından krema fışkırıyordu ve Sophie'nin muhafazakâr bir seçim olabileceğini düşündüğü May'in çörebilirdi içinden yapışkan pembe reçel sızıyor, soluk pembe kremasına şerbetli kalpler yapışlıyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı, onlar pastalarını yerken ve birbirlerine sevinç dolu bakışlar atarken sohbet bir anlığına unutuldu.

"Harika, değil mi? May söyledi.

"Çok güzel. Sophie bir tanesini denemek için bu kadar uzun süre beklediği için pişmanlık duydu.

"Yani sen ve Harry," diye sordu May. "Onunla çalışma konusunda pek heyecanlı görünmüyorsun.

Sophie cevap vermek için birkaç adım attı. May'in erkek arkadaşı hakkında kabalık etmek istemiyordu, her ne kadar May'in erkek arkadaşı hakkında

Düşmanca görünebilirdi - eğer ona inanılacaksa, ona 'Mistingham'ın

Karanlık İblis Lordu' unvanını veren May'di. 'Birbirimizi tanımıyoruz

birbirimizi çok iyi tanıyoruz,' dedi temkinli bir şekilde. "Ve aramızda koca bir sokak festivali planlamak hiç de kolay olmayacak.

May gözlerini devirerek, "Keşke meşe ağacı konusunda biraz rahatlansa," dedi. 'Ailesinin topraklarını koruduğunu anlıyorum ama o ağaç uzun zamandır orada.

Yüzlerce yıldır ayakta ve hiçbir yıkılma belirtisi göstermedi.

"Eskiden festivalin odak noktası mıydı?

May, 'Köydeki *tüm* etkinlikler arasında,' diye onayladı. "Ama meşenin yasak bölge olduğunu söyleyerek tüm yeşili yasak bölge haline getiriyor ki bu çok saçma. Yine de beni dinlemesini sağlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Çöreklerinden büyük bir ısırık aldı.

Sophie omuz silkerek, 'Bazen yeni bir sese ihtiyaç duyarsınız,' dedi.

'Kesinlikle! Sanırım bu konuda umut besleyen pek çok insan var. onunla konuşabilirsin.'

Sophie'nin ekler pastası bir an için unutuldu. "Festivali onunla birlikte planladığımı sanıyordum.

"Sen. Ama Ermin *aynı zamanda* Harry'nin geri çekilmesini ve böylece eski yerine dönmesini umuyorsa hiç şaşırمام.

"Ama neden ben? Sophie paniği sesinden uzak tutmaya çalıştı. "Onu ikna etmeniz çok daha mantıklı olurdu.

"Sana söyledim," dedi May gülerek, "beni dinlemeyi yıllar önce bıraktı.

"Toplantıdan sonra o kadar da cana yakın görünmüyordu. Ama o sırada bile

Bunu söylediğinde bir suçluluk hissetti, çünkü adam hâlâ biraz soğuk olabilirdi ama bileği için gerçekten endişelenmiş *görünüyordu* ve festival üzerinde çalışmaya başlamak için bir araya gelmeleri gerektiğini hatırlatmıştı.

"Kara kara düşünüyordu," dedi May. 'Dürüst olmak gerekirse, bu onun en sevdiği hallerinden biri. Ama gardını indirdiğinde gerçekten çok sevimli oluyor.

"Onu ne zamandır tanıyorsun? Sophie sordu.

"Ah, onlarca yıl oldu," dedi May. 'İkimiz de burada büyüdük ve benden birkaç yaş büyük olmasına rağmen kardeşim Avery onunla çok takıldı ve ben de sinir bozucu küçük kız kardeş olarak kaldım. Ancak büyüdüğümüzde kendi başımıza arkadaş olduk ve ben ABD'deyken o da Londra'dayken iletişim halinde kaldık. İkimiz de aşağı yukarı aynı zamanlarda buraya geri döndük ve onun bana izin vermesi çok cömert bir davranıştı.

döndüğümde malikanede olacağım.'

Cömert mi? Sophie kaşlarını çatı. Bu, birlikte olsaydınız söyleyeceğiniz

bir Őeye benzemiyordu. Belki de kısa bir sűre önce çift olmuřlardı.

"Ailen hâlâ köyde mi? May'in onlardan daha önce bahsettiğini hatırlamıyordun.

"Yaklaşık sekiz yıl önce Cornwall'a taşındılar ve ülkenin güzel, ulaşılması zor bir bölgesini bir diğeriyle değiştirdiler.

Sophie, Cornwall'dan söz edilince tepki vermemeye çalıştı. "Peki ya kardeşin?

"Norwich'te yaşıyor, yani çok uzakta değil ve kendisi bir inşaatçı, bu yüzden işin nerede olduğuna bağlı olarak ülkenin pek çok yerini dolaşıyor.

"Yakınlarda olması iyi bir şey.

"Peki ya sen? May çöreğinden bir ısırık daha aldı. "Biraz yer değiştirdiğinden bahsettiğini hatırlıyorum.

Sophie başıyla onayladı. "Bu doğru. Farklı koruyucu ailelerle kalıyordum. "Hiç evlat edinilmediniz mi? Umarım sormamın sakıncası yoktur.

"Hiç de değil. Sophie geçmişinden asla utanmamayı bir kural haline getirmişti.

Her zaman harika olmamıştı ama ondan çok daha fazla acı çeken pek çok çocuk vardı ve bu ne onun ne de onların hatasıydı. "Üç yaşındayken evlat edinilecektim ama her şey gerçekleşmeden suya düştü. Büyüyene kadar bundan haberim olmadı ve o zamana kadar hiçbir yerde uzun süre kalmamaya alışmıştım. *Tıpkı Jazz gibi*, diye düşündü. "Buraya taşınmadan önce Canterbury'deydim, ondan önce de Bristol'daydım.

"Mistingham'a gelmenize ne sebep oldu?

Gerçek şu ki, trende birinin Norfolk sahilindeki büyülü aile tatilinden bahsettiğini duymuştu. O sırada bir yıldır Canterbury'de yaşıyordu ve kendini oraya yerleşmiş hissetmiyordu. Biraz daha uzak bir yere gitme fikri hoşuna gitmişti.

Zıtlıklar - kış mevsimindeki boşluk, bahar ve yaz aylarında turistlerin vızıltısı.

Birçok insan bir insanın neden böyle bir hevesle hayatını değiştirdiğini anlayamazdı ama May'in anlayabileceğini düşünüyordu. "Birinin bunun ne kadar harika olduğunu söylediğini duydum," diye itiraf etti. "Kent'te deniz kenarında bir gün geçirmiştim ve eve dönerken trende etrafımdaki konuşmaları dinliyordum - sizin de yaptığınız gibi.

"Elbette. May sırttı.

"Defterlerimi fuarlarda ve pazarlarda satıyordum ve beni özellikle Canterbury'ye bağlayan bir şey yoktu. Bu yüzden bir sonraki durağımın Mistingham olacağına karar verdim.

"Ve şimdi buradasın, aşık oldun ve asla ayrılmak istemiyorsun. May bunu o kadar kolay söylemişti ki, Sophie utanması gereken şeyin ne olduğunu bilmesede, yavaş yavaş bir utancın üzerine çöktüğünü hissetti.

"Çok güzel bir yer," dedi kayıtsızca. Sonra da konuyu değiştirmek isteyerek ekledi: "Harry bana köpeklerine Karanlık ve Dehşet isimlerini vermesi için onu nasıl kandırdığını anlattı. Çok saçma isimler.

"İtiraf mı etti? May çöregini o kadar sert sıktı ki reçel tabağına fıskırdı.

"Evet. Bunu ondan zorla almak zorunda kaldım - bu onun zevkle önerdiği bir şey değildi. Birlikte çalışmamız konusunda beni biraz endişelendiriyor," diye itiraf etti, yarı kendi kendine.

May hoşgörüsüyle, "Bu onun için iyi olacak," dedi ve Sophie, May'in ona karşı ne kadar yumuşak olduğunu merak etti.

"Ne olacak? Diğer köylülerle etkileşim içinde olmak mı, yoksa benimle çalışmak mı?

May lattesini yudumladı. "İkisi de. Buraya dönmesinin bir sebebi vardı. "Neydi o sebep?

May omuz silkti. "Bunu sana söylemesine izin versem daha iyi olur. Onu köy toplantılarına katılmaya teşvik etmek başka bir şey, tüm sırlarını açıklamak başka bir şey.

"Sırlar mı?

"Harry'ye göre *her şey* onu ilgilendirir, başka kimseyi ilgilendirmez, bu yüzden size köpeklerden bahsetmesine şaşırdım. Yalnızlığı ile oynuyor. Burada hiç ailesi kalmadı - kız kardeşi Daisy on sekiz yaşındayken taşındı ve ona göre bir daha asla geri dönmemeye niyetli. Hakkındaki söylentileri engellemek için hiçbir şey yapmıyor, meşe ağacı konusunda Ermin'le yarı yolda buluşmaya hazır değil. Herkesin fikrini değiştirebilir ama o bunun prensiplerle ilgili olduğunu söylüyor.

"Peki benim oyunum ne? Sophie ona sordu. "Ona temasa geçeceğimi söyledim, ama sence malikâneye gitmeli miyim? Senden nazikçe numarasını mı istesem, yoksa ona iletmek üzere benimkini mi versem? Yoksa planlamaya başlamalı mıyım?

"Onsuz bir şeyler yapalım ve kızmasının ne kadar süreceğini görelim.

May güldü. "Eğer bu seçeneği seçersen, her şeyi kendi başına yapmak zorunda kalabilirsin. Neden bana numaranı vermiyorsun, ben de onun seni aramasını sağlayayım. Ayrıca, bu şekilde iletişimde kalabilir ve kahve içmek için buluşabiliriz.

"Yine kek mi yoksa Blossom Bough'da bir içki mi?

"Bu harika olurdu. May çok eğlenceliydi ve Sophie bunu neden daha önce yapmadıklarını merak ediyordu. İyi anlaşıyorlardı, ikisi de bara gittiklerinde ve birbirlerine rastladıklarında kolayca sohbet edebiliyorlardı ama şimdiye kadar bilinçli olarak hiç bir araya gelmemişlerdi. May'in erkek arkadaşıyla çok fazla zaman geçireceği için ona göz kulak olmak isteyebileceğinden şüpheleniyordu ama kesinlikle sahiplenici bir tavır takınmıyordu.

Sophie şu anda bakış açısını değiştiremezdi. Birkaç ay içinde gitmiş olacaktı. Harry'nin yardımıyla ya da yardımı olmadan Noel festivalini planlayacak ve *Jane Eyre*'in güzel kopyasını ona kimin gönderdiğini bulacaktı. Belki May'le de daha fazla zaman geçirecekti, ama sonra eşyalarını toplayacak ve bir sonraki bölüme başlayacaktı. Kendini böyle koruyordu ve şimdiye kadar işe yaramıştı: bu sefer işlerin farklı olması için hiçbir neden yoktu.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Kitap, Sophie'nin ahşap sehпасının üzerinde, hâlâ kahverengi kâğıdına gevşekçe sarılmış halde duruyordu. Sophie kanepede oturmuş, kahvesini yudumlarken, Clifton köpek yatağında, pencereden içeri süzülen kış güneşinin altında uyukluyordu.

Jane Eyre'i eline aldı, burnuna götürdü ve kokladı. Tanıdık, hafif küflü bir kokusu vardı, hafif bir kimyasal alt tonla birlikte yeniden ciltlemek için kullanılan yapıştırıcı olabilirdi. Kitabı karıştırdı, burada bir paragrafı, orada bir satırı okumak için durdu, gözüne çarpan bir sayfada durakladı:

Talihli bir sonuç için alından başka bir düşman görmüyorum; ve o alında 'Eğer kendime saygım varsa ve koşullar öyle yapmamı gerektiriyorsa yalnız yaşayabilirim. Mutluluğu satın almak için ruhumu satmama gerek yok. Benim bir benimle birlikte doğan içsel hazine, beni hayatta tutabilir. Dışarıdan gelen zevkler esirgenmeli ya da sadece vermeyi göze alamayacağım bir bedel karşılığında sunulmalıdır.

Boğazını tıkayan bir yumru ile ilk sayfaya geri döndü ve altın kurdeleyi içine kaydırıldı.

Sonra, kartpostalı tekrar okudu:

Sevgili Sophie, bazen özlediğin şeyi bulmak için eve daha yakından bakman gerekir. Lütfen bu hediyeği erken bir Noel hediyesi olarak kabul et - Gizli Kitapçı'dan sevgiler.

Mistingham'da kimsenin gizli bir kitapçıdan bahsettiğini duymamıştı, Fiona da duymamıştı. Şimdi, Cumartesi günü May'e bu konuyu sormuş olmayı diliyordu ama konuşacak çok fazla şey vardı. Hayatında bir şeylerin eksik olduğunu düşünen, bunu ona söyleyecek kadar onu iyi tanıdığını düşünen birinin varlığına hâlâ kızgındı ama kızgınlığı merakından çok daha ağır basıyordu ve bunu ona kimin verdiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Kitabı ve kartpostalı sehpağa geri koydu, içkisini bitirdi ve işe gitmek için hazırlandı.

'Sophie Teyze! Clifton Amca!' diye bağırarak öğle yemeği saatinde fırına vardığında onu karşıladı. Her zamanki gibi, daha o açık kapıdan içeri girmeden fırının inanılmaz kokuları onu karşılamıştı - pişen ekmek, kızaran domuz pastırması ve eriyen peynir karışımı - ve Sophie'nin tat alma tomurcukları beklentiyle canlanmıştı.

"Lucy. Dexter yorgun bir şekilde elini saçlarında gezdirdi. "Herkes teyze ve amca değildir.

Lucy fırın tezgâhının üzerinde oturmuş bacaklarını sallıyordu ama şimdi atlayıp kollarını Sophie'ye doladı, sonra da çömeliş Sophie köpeğini dışarıda, büyük bir metal su kabının yanına bağlarken onu okşadı.

Lucy'nin siyah saçları parlak buklelerden oluşuyordu ve Sophie her zaman onu ve Clifton'ı benzer ruhlar olarak düşünmüştü. Kızın bacaklarının kot pantolon içinde ne kadar uzun görüldüğüne şaşırdı; okul üniforması olmadan ne kadar yetişkin görünüyordu.

"Bir *sürü* insanın rastgele arkadaşlarına teyze ve amca dediğini söylemiştin," dedi Lucy, "öyleyse Sophie neden teyze olamıyor?

Sophie içeri girerken Dexter ona kızgın bir bakış attı. "Eğer o da kabul ederse. Ama Clifton amca olamaz. O bir köpek.

"Okuduğum kitapta Büyük Arthur Amca adında bir at var. 'Senin kitabında da ejderhalar var mı? Goblinler? Tek boynuzlu atlar?

Lucy, 'Onlar dev, goblin değil,' dedi.

"İşte böyle," diye yanıtladı babası. 'Bu tamamen farklı bir dünya, bu yüzden farklı kurallar var.

Sophie omuz silkti. "Clifton Amca bana oldukça sevimli geliyor.

Dexter gülümseyerek, "Onu cesaretlendirme," dedi. "Size ne getireyim?" "Dillere destan tavuklu sandviçlerinizden iki tane lütfen, mayonezli ve kırmızı soğanlı ve domates ve hardal - işler. '

"İyi seçim. Hazırlık tezgahına döndü.

Fırın Perpendicular Sokağı'nın tepesindeydi ancak yoldan biraz gerideydi ve önünde ekşi mayalı somunlar, kruvasanlar ve bagetler için sıraya giren insanlar tarafından sürekli düzleştirilen küçük bir çim alanı vardı. Dexter ayrıca bir dizi tuzlu hamur işi -peynir, soğan ve domuz pastırması köyde efsane statüsüne sahipti- ve öğle yemeği kalabalığı için taze sandviçler yapıyordu. Sophie öğle yemeğini evde hazırlayıp yanında getirmeyi denedi ama fırın bu kadar yakinken ve karşılama bu kadar sıcakken iradesi buna izin vermedi. her zaman buna hazırım.

"Neden okulda değilsin?" diye sordu

Lucy'ye. "Böcek günü," dedi Lucy.

Dexter, "*İçten*" diye düzeltti. "Öğretmenleriniz etrafta dolaşıp tahta biti ve örümcek avlamıyor.

"Örümcekler böcek değildir," dedi Lucy ona. "Onlar araknidlerdir.

Doğru. Ama öğretmenlerinizin de onları aradığından şüpheliyim. Bu bir çeşit eğitim günü.

Lucy, Sophie'ye, "Bugün burada çalışıyorum," dedi. "Ama öğleden sonra gidip Birdie'ye bahçesinde yardım edebilirim.

"Şapkanı taktığın sürece sorun yok," dedi Dexter. "Bugün hava soğuk.

"Yine de biraz güneş ışığı olması güzel. Sophie pencereye döndüğünde, mavi gökyüzünün gri bir bulut duvarıyla kaybettiği bir savaş verdiğini gördü. Dudağını çiğnedi. Soru sormazsa hiçbir yere varamayacaktı.

"İkinizden biri Gizli Kitapçı'yı duydu mu?"

Dexter doğrama tahtasından başını kaldırdı. 'Hayır, nedir o? Londra'da bir tür deneyim mi?'

"Essex'te gizli bir sığınak var," dedi Lucy, "ama yolu gösteren kahverengi turist tabelaları var, bu yüzden hala gerçek bir sır olduğunu sanmıyorum. Buklelerinden birini parmağının etrafında döndürdü. 'Gizli bir kitapçının ne anlamı var ki? Kitapları nasıl bulacaksın ki?"

"Sihirli bir anahtarla mı? Dexter önerdi. 'Bütün romantizm kitaplarını okuyan sensin. İçeri girmenin özel bir yolu olmalı: el sıkışmak, bir tür mühür ya da kitaplıktaki gizli bir kapı.

"Bunlara *bayılıyorum*," dedi Lucy, kara gözleri heyecandan kocaman olmuştu. "Ama gerçek hayatta hiç görmedim.

"Ben de öyle," diye itiraf etti Sophie. 'Gizli Kitapçı hakkında hiçbir detay bilmiyorum, sadece... Geçen gün bana bir kitap verildi. Dükkândaki tezgâhımın üzerinde duruyordu ama oraya kimin bıraktığını bilmiyorum. *Jane Eyre*'in güzel bir kopyasıydı ve üzerinde Gizli Kitapçı'dan geldiğini söyleyen isimsiz bir not vardı. Ben sadece... Bu konuda bir şey duyup duymadığınızı merak ettim.

Dexter arkasını döndü, plastik eldivenli büyük bir elinde bitmiş bir sandviç vardı. "Hayır, hatırladığım kadarıyla hiç olmadı ve hayatım boyunca burada yaşadım.

"Okulda bununla ilgili hiçbir şey duymadım," dedi Lucy. 'Yine de kulağa *harika* geliyor! Eminim Clifton Amca biliyordur ama bir şey söyleyemez çünkü o sadece köpekçe konuşuyor.

"Dükkânda güvenlik kamerası yok, değil mi? Dexter sordu. "O zaman kimin bıraktığını kontrol edebilirsin.

"Fiona'nın tüm bu modern güvenlik şeyleriyle ilgilendiğini sanmıyorum. İç çekti. "Yine de teşekkür ederim. Bana Kitabın Sonu'nu düşündürdü. Yoldan

Herkes burası hakkında konuşuyor, sanki özel bir yermiş gibi geliyor - gizemli kitap teslimatlarına karışmış olabilecek türden bir yer.

"Öyleydi. Dexter sandviçleri dikkatle kâğıt torbalara yerleştirdi. 'Gerçekten eşsizdi ve şimdi sadece-'

"Perili," diye bitirdi Lucy. "*Kesinlikle* perili!

"Hayalet hikâyesini çürüttük sayılır," dedi Sophie ona. "Duydun mu?"

"Orada uyuyan genç kadın hakkında mı? Dexter söyledi. "Caz, değil mi?"

"Bu doğru. Birkaç günlüğüne Fiona'yla kalacak. Daha fazla bir şey söylemenin haddine olmadığını düşünüyordu, örneğin Fiona'nın o sabah telaşla ortaya çıktığını, çünkü Jazz'a Ermin'le birlikte bir hafta daha kalmasını teklif ettiğini, Jazz'ın önce hemen gideceğini, onların yardımını istemediğini söylediğini, sonra da onu birkaç gün daha kalmaya ikna ettiklerinde kendini odasına kapattığını anlattı.

Fiona cömert davranıyordu ve Sophie onun hayal kırıklığını anlıyordu, ama ona en başta evini Jazz gibi zor ve çalkantılı bir hayatı olan biri için her şey kolay olmayacaktı.

Dexter'a, 'Umarım kalacak güvenli bir yeri olması ona biraz istikrar sağlar,' dedi. "Bundan sonra yapmak istediği her şey için bir başlangıç noktası.

Dexter, 'Bazen herkesin ihtiyacı olan tek şey bir nefes almaktır,' dedi. 'Hayatta kalmak için tam zamanlı mücadeleye bir ara vermek. Onun için de bir sandviç ister misin?

'Hayır teşekkürler - bugün Fiona'da, dükkanda değil. Her neyse, The Book Ends'teyken hiç hayalet görmemiş.

Lucy otoriter bir tavırla, 'Sanırım kaçırdı,' dedi. 'Muhtemelen gece için başka bir yere gitmiştir. O büyük eski evin de hayaletleri vardır.

"Mistingham Malikânesi mi? Sophie, Harry'nin bu söylenti hakkında ne düşündüğünü merak etti, sonra kendi sorusuna cevap verdi. Harry buna hiç ihtimal vermedi.

Dexter, "Yaşlı sakinleri dinlerseniz buradaki her yerin perili olduğunu görürsünüz," dedi.

"Bizim fırınımız değil. Lucy kollarını kavuşturdu. "Ama kitapçı ve o eski püskü ev ve arkadaşım Alice'in annesi o yaşlı adamı

Bir dakika önce boş olan köy salonunda. Alice'in küçük kardeşinin partisinden sonra balonları indiriyordu ve o da orada öylece *oturuyordu!*

Dexter kıkırdarak, 'Muhtemelen şeker komasındaki bir akrabamdı,' dedi. 'Hayır değildi baba. Daha önce hiç *görmediği* biriydi!' 'Doğru. Hayaletler her yerde. Dexter Sophie'ye alaycı bir gülümseme verdi.

"Ama hiçbiri

Bunun gizli kitapçınız ya da tuhaf hediyeniz konusunda size yardımı dokunur. Paketlenmiş sandviçleri daha büyük bir kese kağıdının içine koydu, üzerinde *Mistingham*

Yan tarafında mor bir yuvarlak içinde *fırın* yazıyor. 'Son zamanlarda yakınlaştığınız kimse yok mu? Durup dururken hediye beklediğiniz kimse yok mu?

Lucy, 'Babam erkek arkadaş demek istiyor,' dedi.

"Ah. Sophie kızardığını hissetti. "Öyle biri yok, hayır. Ne ufukta ne de başka bir yerde.

"Doğru. Dexter başını salladı, sonra başka tarafa baktı. "Tanrım. Lucy iç çekti.

"Yetişkinler *çok beceriksiz*.

Dexter, "Ergenlik çağına gelene kadar bekle," dedikten sonra Sophie'ye dehşetle baktı. "Kızım ergenlik çağına girecek.

"Dört yıl boyunca değil. Sophie onun zaten öyle davrandığını söylemedi.

"Çok yalakasın baba," dedi Lucy. "Dışarı çıkıp Clifton'la çimlerin üzerinde oynayabilir miyim?

"Clifton Amca buna bayılırdı," dedi Sophie ona. Lucy sırtıttı ve aceleyle kapıdan çıktı. Yalnız kaldıklarında Dexter'a, "Mutlu bir avuç," dedi.

"Evet, o harika biri. Dexter omuzlarını yuvarladı. "Beni sürekli tetikte tutuyor ki buna ihtiyacım var. Ve mutlu, ki bu da önemseydiğim en önemli şey.

"Sana sahip olduğu için çok şanslı.

"Doğru. Dexter birdenbire dalgın göründü, bu yüzden onun sormak zorunda kalmasını önlemek için inisiyatif aldı.

'Çok yetkili konuşamam ama bence istikrarlı, sevgi dolu bir ebeveyne sahip olmak bir hediyedir. Elbette Lucy annesinin hayatında olmaması nedeniyle bazı şeyleri özleyecektir ama siz onun ihtiyaç duyduğu ebeveyn olma konusunda harika bir iş çıkarıyorsunuz.

"Bunun için endişeleniyorum," dedi Dexter. "Ama onu her zaman önceliğim haline getiriyorum - ya da getirmeye çalışıyorum.

"Belli oluyor.

"Jane Eyre size bu gizemli, gizli kitapçı tarafından verilen kitap mıydı?

"Biliyorum. Sophie güldü. 'Edebiyattaki en ünlü yetimlerden biri. Ama kırkıma merdiven dayadım, o yüzden artık kendimi yetim olarak görmüyorum.

Dexter, "Yine de seni yeterince iyi tanıyan biriydi," dedi. "Yani senin hakkında bunu bilecek kadar.

"Ama biz Mistingham'da yaşıyoruz," dedi Sophie, May'in geçen gün kendi yetiştirilme tarzından nasıl bahsettiğini hatırlayarak. 'Bu bilgi kırıntısına sahip olmak için sadece bir kişi yeter, sonra tüm köyün haberi olur.

Dexter onun gülümsemesine karşılık verdi. "Burada yaşamamanın lanetlerinden biri. "Bir yerin kaç tane laneti olabilir ki?

Sophie arkasından gelen derin sesle sışradı ve Dexter'ın rahat gülümsemesi şoka dönüştü.

Döndüğünde Harry Anderly'nin kapıda olduğunu gördü. Kot pantolon ve gri-siyah kareli bir gömlek giymişti, kolları kıvrılmıştı ve Kasım ayı olmasına rağmen kolları bronzlaşmıştı. Kahverengi saçları dağınıktı ve kirli sakalları çenesini kaplıyordu. Görünüşüne pek önem vermediği belliydi ama yine de uzun boylu ve geniş omuzluydu, yüz hatları klasik yakışıklıydı, sonra tüm kenarları etkiyi azaltması gerekirken bir şekilde artıracak şekilde pürüzlendirilmişti.

Her ikisi de ona bakarken bakışları Dexter ile onun arasında gidip geliyordu.

Sonra omuz silkti ve 'Zaten retorik bir soruydu' dedi. Hangi özel lanetten bahsediyordunuz?"

Sophie önce sesini buldu. "Tek bir kişiye bile söyledikten sonra buradaki herkesin işinizi öğrenmesinin laneti.

"Ah. İşte bu. Bu yüzden detayları çok fazla paylaşmama eğilimindeyim. 'Köpekleriniz hariç-'

"Çekirdekli ekşi maya alabilir miyim lütfen, Dexter? Harry Sophie'nin yerine konuştu, sonra da ona sert bir bakış attı.

İçinden hoş bir ürperti geçtiğini hissetti ama yüz ifadesini yumuşak bir kayıtsızlığa ayarladı ve mırıldandı: "Bunu sonsuza kadar saklayamazsın.

"Deneyebilirim," dedi ona doğru eğilerek. "Sana güvenmekle hata ettiğimi anlıyorum.

Onunla *dalga* mı *geçiyordu*? Dudaklarını fermuarla kapatıyormuş gibi yaptı. "Nasılsın, Dex? Harry sordu.

Dexter'in cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Harika, teşekkürler. Evet, ben... ben iyiyim.

Peki ya Lucy? Onu dışarıda siyah bir paspasla oynarken gördüm. Dokuz yaşında bir çocuk için garip bir oyuncak.

"O benim *köpeğim*. Sophie inanamıyordu. Görünüşe göre Harry Anderly alay etme yeteneğine sahip.

"Biliyorum," dedi. "Clifton'la tanışmıştım, hatırladın mı?

"Lucy de gerçekten iyi. Dexter'in sesi temkinli bir şaşkınlıkla çıkıyordu, sanki numaranın ortaya çıkmasını bekliyordu. "Sen nasılsın, Harry?

'Ben iyiyim, teşekkürler. Kendi içgüdülerime güvenmek yerine başkalarını dinlemenin sonuçlarıyla uğraşıyorum.

"Festival planlaması için gönüllü olmayı mı kastediyorsun? Sophie ona sordu. "Ben gönüllü oldum," diye belirtti Harry. "Ve bu hiç mantıklı değil. Ben

Bir numaralı düşmanım çünkü meşeyi korumak istiyorum, bu yüzden neden birileri değerli festivallerine dahil olmamı istiyor, bilmiyorum.

"Belki de bu bir zeytin dalıdır? Dexter önerdi.

"Ya da bu bir ceza," dedi Harry. "Bana kamu hizmeti yaptırmanın nasıl bir zeytin dalı olduğundan emin değilim.

Sophie kollarını kavuşturdu. "Benimle çalışmanın bir ceza olduğunu mu düşünüyorsun?

Harry ağzını açtı ve kız onun ne diyeceğini bilemediğini görerek nefis bir an yaşadı.

Dexter içtenlikle, "Seninle çalışmak herkese nasip olur, Sophie," dedi ve Sophie ona bir öpücük kondurdu.

Harry aniden, "Bir araya gelmemiz gerek," dedi. 'Planlamaya başlamak için buluşalım. Ne kadar çabuk başlarsak, o kadar çabuk biter.

"İşte ruh bu," dedi Sophie parlak bir sesle. Karşılığında aldığı bakış kirpiklerini dondurabilirdi.

"Senin için başka bir şey var mı, Harry? Dexter elindeki sarılı somunu cam dolabın üstüne koydu.

"Um. Harry, Sophie'yi bakışlarından kurtardı ve sergilenen hamur işlerine baktı. Şimdi ona daha yakındı ve elini nasıl tuttuğunu, nazıkçe bastırdığını, sanki değerli bir şeymiş gibi evirip çevirdiğini hatırladı. Temiz hava ve çimen kokuyordu, altında daha karanlık ve baharatlı bir şey vardı. Sophie'nin dağınık düşüncelerinden habersiz, "Bir dilim biftek lütfen," dedi.

"İyi seçim. Dexter maşasını aldı.

"Öyleyse önce ne yapalım? Sophie kendini sormaya zorladı. 'Geçen yıl burada değildim, bu yüzden nasıl olması gerektiğini bilmiyorum. Ama Winnie

başlangıç noktamız olabilir. Eminim yardım edecektir. Harry, "Bunu işkence haline getirir," dedi.

"Neden?"

"Winnie ile tanıştın mı?"

"Tabii ki! O iyi biri - otelin yanı sıra postaneyi de işletiyor.

Belli ki etkili biri. "Aynı zamanda bir tehdit.

"Otelinde Norfolk'un en iyi çikolatalı ekleri satılan bir tehdit mi?"

"May ekleri sevdiğini söyledi.

"Başka ne dedi?"

Harry omuz silkti. "Haklısın, önce Winnie'yle konuşmalıyız.

Aksi takdirde karanlıkta bocalar dururuz.

"Harika. Ne zaman?"

"Peki ya yarın işiniz bittiğinde, başka planlarınız yoksa?"

"Sorun değil," dedi Sophie. "Salı günleri genellikle beşte işimiz biter.

Harry başıyla onayladı. "Bundan sonra Winnie'yle konuşurum, uygun olup olmadığını haber veririm. "Teşekkür ederim," dedi Sophie. "Çok nazıksınız.

Harry ekmeğini ve biftek dilimini aldı ve ödemek için cüzdanını çıkardı.

Dexter'a, "Seni gördüğüme sevindim," dedi, sonra Sophie'ye baktı ve ekledi, "İrtibatta olacağım. Sophie, onun geçen geceki sözlerini yinelemesinin tesadüf olmadığını düşünüyordu.

"Dört gözle bekliyorum," dedi.

Onu aramak, Karanlık ve Terör'e selam söylemesini istemek için çok istekliydi ama adam ona daha yumuşak tarafını göstermişti.

Birbirlerini öldürmeden birlikte çalışabileceklerini düşündü ve bunu bu kadar çabuk kaybetmek istemedi.

Dexter kollarını tezgâha dayadı. "Bugünkü Bingo kartımda bu yoktu.

Sophie omuz silkerek, "Noel festivalini birlikte planlamamız gerekiyor," dedi. "İnsanlarla iletişim kurması gerekecek, belki de biraz pratik yapıyordur?"

"Normal bir insan gibi davrandı.

"Görünüşe göre bazı şeyler mümkün.

"Vay canına. Lucy kolunun altında Clifton'la fırına daldı. "Harry Amca'ydı, değil mi?"

Dexter iç çekti. "*Herkes* amca ya da teyze değil, Luce.

Lucy, "Ona Harry Amca dediğimde aldırılmazdı," deyince Dexter yüzünü buruşturdu.

Sophie kahkahayı patlattı. Bütün zamanını konuşarak geçirmiş olsa ve Fiona sandviçinin nerede olduğunu merak ediyor olsa bile, bir öğle yemeği molasından bu kadar keyif aldığını hatırlamıyordu.

Lucy düşünceli bir ifadeyle, "Clifton Amca'nın bir paspasa benzediğini söylemişti," diye ekledi ve Sophie'nin kahkahası azaldı. Doğru ya. Bir dahaki sefere, Harry'nin aptal köpek isimlerini kesinlikle ortaya çıkaracaktı. Madem o verecekti, o zaman Sophie de karşılık vermeye fazlasıyla hazırdı.

Sandviçlerinin parasını ödedi, isteksiz köpeğini Lucy'den geri aldı ve ona ve Dexter'a veda etti. Hartley Country Apparel'a doğru dönerken Harry'nin otelin ana girişine doğru yürüdüğünü gördü. Adımlarında biraz sıçrama vardı ve kadın hayal görüyor olabilirdi, çünkü adam epey uzaktaydı ama Mistingham'ın Karanlık İblis Lordu gerçekten gülümsüyor gibi görünüyordu.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Salı günü saat beşe doğru ilerledikçe Sophie kendini telaşlanırken buldu. Çoğunlukla sakin ve soğukkanlıydı - hoşnutsuz ya da aşağılayıcı müşteriler karşısında; geleceğiyle ilgili kararlar söz konusu olduğunda; koşularından birinde tarlada kızgın bir boğaya rastladığında. Sürekli belirsizlik ve bazı değişken karakterlerle büyümüş, kısa sürede görev yeri değiştirilmiş ya da kendisine vaat edilen bir şeyi kaçırmış biri olarak, sinirlenmenin hiçbir şeyi çözmediğini öğrenmişti.

Ama şimdi, dükkânda başarılı bir gün geçirmesine, iyi satışlar yapmasına ve Wells- next-the-Sea'de yaşayan düzenli bir müşteriden dört defterlik bir komisyon almasına rağmen, nabızı hızla atıyor ve elleri ter içinde kalıyordu. Yarım saat içinde Harry ile buluşacak ve birlikte Winnie'den geçen yılki festivalle ilgili detayları öğrendim. Korkunç bir görev değildi, o halde neden bu kadar gergindi?

"Tamam mı Sophie? Fiona sordu.

"Elbette. Sophie boğazını temizledi.

"Kitabınla ilgili bir gelişme var mı?

"Şimdiye kadar değil," diye itiraf etti. "Ama sadece birkaç gün oldu ve çok fazla

o zamandan beri oldu. Festival... Caz. Arkadaşına dikkatle baktı.

Fiona iç çekti. "Dün akşam yemeğe geldi ama neredeyse tek kelime etmedi. Onu bir şekilde kırdığımızdan endişeleniyorum.

"Bütün bunlar onun için büyük bir alışma süreci olmalı," dedi Sophie nazikçe. "Sokaklarda yaşıyordu, nerede uyuyacağını ya da doğru dürüst bir yemek yiyeceğini bilmiyordu ve birdenbire sen ve Ermin onunla ilgilenmeye, onu kontrol etmeye, neye ihtiyacı olduğunu sormaya başladınız. Bence bu..." Yutkundu. "Başına çok fazla iyi şey gelmemiş biri için bunun büyük bir kısmı, kendilerine bunları hak etmediklerini söylemeye başlamalarıdır. Bir şekilde, olmaları *gereken* yer burasıdır ve olumlu olan her şey gerçek olamayacak kadar iyi görünür. Jazz'ın hemen gülümseyen, minnettar ve açık bir kitap olmasını bekleyemezsiniz. Muhtemelen size güvenmekte zorlanıyor - duruma güveniyor.

Fiona başını salladı. "Acaba bir pansiyonda kendini evinde gibi hisseder mi diye merak ediyorum ama onu burada istemediğimiz izlenimini vermek istemiyorum.

'Yapabileceğiniz en iyi şey oturup bu konuyu konuşmak. *Onun* ne istediğini, sizin ne istediğinizi ve ne yapmaya hazır olduğunuzu. Ben olsam belki birkaç

ama ne düşündüğünü öğrenmek için çok uzun süre bekleme. Fiona ona zayıf bir gülümseme verdi. "Yaşından beklenmeyecek kadar akıllısın.

"Öyle olmak zorundaydım. Sophie bunu sırtarak söylemişti, böylece acıymış gibi görünmüyordu. "Her neyse, şimdi bu göz kırpan festivale odaklanmam, saatte yaklaşık beş kelimeyle yetinen biriyle bunu nasıl organize edeceğimi çözmem gerekiyor.

"O adam. Fiona başını salladı.

"Ermin onun bu işe karışmasına izin vermekten çok mutlu oldu.

'Ermin yanlış bir karar verdi. Harry bu köyü hiç umursamıyor.'

Sophie fırındaki buluşmalarını düşündü. "Bunun tamamen doğru olup olmadığını bilmiyorum," dedi dikkatle, "ama yakında öğreneceğim.

Fiona, "Bakalım onu yirmi birinci yüzyıla taşıyabilecek misin?" dedi. "Winnie dünyada en sevdiğim insanlardan biri ama Hook the Duck biraz demode.

"Daha iyisini yapabileceğimizi düşündüren nedir? Sophie saate baktı.

"Hook the Duck Harry'nin en sevdiği oyun olabilir.

"Onun daha çok "tek başına satranç oynayan, bir bardak viski eşliğinde kara kara düşünen" bir adam olduğunu hayal ediyorum. Fiona'nın sesi suçlayıcı geliyordu ama Sophie bu görüntüye aldırmadı: yüz hatları çıtırdayan bir ateşin yumuşak ışığıyla aydınlanmıştı, sandalyenin derisi o pozisyon değiştirirken gıcırdıyordu. Bu görüntüyü bir kenara itti ve May'ın ona gösterdiği sessiz hoşgörüyü hatırladı.

onun hakkında konuştum. Böylesine tamamen ulaşılmaz olan birinin peşinden koşmanın hiçbir yararı olamazdı. Harry'nin her karşılaşmalarında onu çileden çıkardığını kendine hatırlattı ve saatin akrep ve yelkovanının kaderine doğru yavaşça ilerleyişini izlemeye geri döndü.

Harry, Mistingham Oteli'nin davetkâr ön kapısına çıkan merdivenlerin yanında onu bekliyordu. Hava sıcaklığı güneşle birlikte düşmüştü ve buz gibi bir alacakaranlık, köyü berrak ve temiz hissettiriyordu, masmavi gökyüzünde ilk yıldızlar görünüyordu. Sophie, otelin cömert sundurma ışığının altında, planlamacı arkadaşının kot pantolon ve orman yeşili bir kazak giydiğini, mumlu ceketinin üstünün açık olduğunu görebiliyordu. Saçları her zamankinden biraz daha az çitten geçmiş gibi görünüyordu.

"Hey. Kadın yaklaşırken elini kaldırdı.

'Hey sen. Darkness ve Terror nasıl?'

Çenesi gerildi. "İyiler. Paspas nasıl?'

'Ermin'le birlikte; onu daha sonra alacağım. Felix bugün hangi kazağı giyiyor?'

Harry gözlerini kıstı. Harry'nin cevap vermeyeceğini düşündü, sonra Harry, "Kırmızı ve beyaz ponponlu," dedi.

"Aman Tanrım! "Fotoğrafınız var mı?"

"Hayır. İçeri girelim mi?"

"Winnie onu ızgara yapmamızdan mutlu mu oldu?"

"Tabii ki öyleydi. Harry'nin sesi sonsuza dek sinirlenmiş gibiydi ve Sophie'nin merakı arttı.

"Yolu göster," dedi.

Önden gitti.

"Savurgan oğlun işlerin içine geri döndüğünü görmek güzel.

Winnie otelin salonunun rahat bir köşesinde, seçtikleri masadaki sandalyesine yerleşti. "Henry Anderly kanlı canlı, tam karşımda oturuyor.

Harry hafif bir iç çekti. "Ben Harry, Winnie. Küçüklüğümden beri öyleyim. Ve bir buçuk yılı aşkın bir süredir Mistingham'a geri döndüm.

"Yine de kimse bilmez, değil mi? Winnie asi saçlarını yüzünden geriye doğru toplamaya çalışmıştı ama saçlarının büyük bir kısmı serbest kalmış ve başının etrafında halelenmişti. Üzerinde altın sarısı ve yapışkan görünümlü -muhtemelen bal- bir şey sürülmüş bir önlük vardı. Sophie yaşlı kadının açık sözlü olduğunu biliyordu ama Winnie masanın üzerine eğilip Harry'nin göğsünü dürttüğünde neredeyse gülecekti. "Saklanıyordun. Bernie'yi kendi başına mücadele etmeye bıraktığın için utanıyor musun?"

"Öyle değildi. Sanki kimsenin, en azından Sophie'nin, ağzından dökülen sözleri duymasını istemiyormuş gibi sesini alçaltmıştı. "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim. Zaten artık hepsi geçmişte kaldı.

"Sence her şey gerçekten geçmişte mi kaldı? Winnie söyledi. 'The Book Ends boş duruyor ve bu da işlerin ne kadar yanlış gittiğinin bir kanıtı.

"Buraya bu konuyu konuşmaya gelmedik," dedi Harry kararlı bir şekilde, "Sophie de bu konuya dahil olmak istemiyor. Eğer hayatımla ilgili kararlarım yüzünden beni azarlamak istiyorsan, başka bir toplantı ayarlayalım, tamam mı?"

Winnie ona sert bir bakış fırlattı, ama Harry gözlerini kaçırmadı. "Peki," dedi sonunda. "Ama bunun doğru olmadığını bil. Bunların hiçbirisi doğru değil.

"Ah, biliyorum," dedi Harry biraz buruk bir ifadeyle. 'Şimdi, festival hakkında bize ne anlatabilirsin? Notlarınız var mı? Geçmişte kullandığınız tedarikçilerin listeleri? Her şeyi mümkün olduğunca yerel tutmak istediğimizi varsayıyorum.

"Size şunu söyleyebilirim ki, yeşillikler içinde, köknar gibi süslenmiş o güzel ağaçla birlikte, kaotik bir sokak festivalinden çok daha iyi olurdu.

'Demek istediğini anladım. Başka ne var?'

"Benimle bu tonda konuşma genç adam," diye tersledi Winnie. "Sahilde şortun düşmüş halde koşturduğun zamanları hatırlıyorum.

"Festivalin ruhu hakkında ne söyleyebilirsiniz? Sophie hemen atıldı. 'Ermin bazı unsurları güncellememizi istiyor ama biz de sizin ve Mistingham'ın mirasının hakkını vermek istiyoruz, bu yüzden neye odaklanmamızı önerirsiniz?

Winnie ona ıslıl ıslıl bir gülümseme gönderdi ve Sophie, Harry'nin omuzlarının çöktüğünü gördü. "Her şey toplulukla ilgili," dedi. 'Mistingham'ı eşsiz kılan şeyleri kutlamak. Bu köy diğerlerine benzemez: Kışın hayalet bir kasaba değiliz, kimliğimizi koruduk çünkü birçok insan hala yaşıyor Tüm yıl boyunca buradayız ve bağımsız mağazalarımız ve tedarikçilerimiz var. Yerel halk için geleneksel bir gösteri sunarken kış ziyaretçilerini yabancılaştırmamak arasında bir denge kurmanız gerekiyor. Herkese kapımız açık. Harry'ye bir bakış attı. "Buranın temellerine ihanet etmiş olsalar bile.

Sophie nefesini tutmuş, onun cevabını bekliyordu. Hikâyenin tamamını öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ama herkesin ona neden bu kadar karşı olduğuna dair sadece bir şeyler duymuştu. Sözde babasını ve kitapçı dükkânını terk etmişti ama daha fazlası olmalıydı; hikâyenin henüz anlatmadığı bir tarafı olmalıydı. Bir insanın nasıl olup da kendini kontrol edebildiğini, bu kadar hoş karşılanmadığı bir yerde kalabildiğini bilmiyordu. Belki de şu anda burada onunla birlikte olmasının küçük bir nedeni buydu; belki de bir şeylerin değişmesini istiyordu. Ne de olsa Ermin ondan bu işe dahil olmasını istediğinde bunu reddedebilirdi ama yapmamıştı.

Harry parmağını yumuşak krem rengi masa örtüsünün üzerinde gezdirdi ve nazıkçe, "Elimden geleni yapıyorum, Winnie," dedi.

Sophie bir acıma duygusu hissetti. Granit kişiliğinin altında çok şey vardı ve önümüzdeki birkaç hafta içinde bunların bir kısmını görme şansı olup olmayacağını merak ediyordu.

Harry'nin neredeyse özür dilemesi Winnie'yi biraz yatıştırmış gibiydi ve Sophie defterini çıkardı. Koyu mor renkteydi, gümüş folyo kar taneleriyle kaplıydı, sayfalarındaki çizgiler geniş ve silikti. Bunu birkaç kez yapmıştı.

birkaç ay önce, mağazanın yeni kış tasarımları için bir deneme çalışmasıydı ve o zamandan beri en çok satanlardan biri haline geldi.

Bir sonraki boş sayfaya kadar açtı ve sayfaları düzeltti. 'Bize geçmişte organize ettiğiniz şeylerden birkaçını anlatabilir misiniz? En sevdiğiniz tedarikçiler veya atraksiyonlar - özellikle de sokak festivali olduğu geçen yıldan bu yana.

"Memnuniyetle. Winnie masanın üzerinden ona doğru eğildi.
"Oyunlarla başlayalım. Hook the Duck'ın asla eskimeyeceğini biliyorum.

Otelden ayrıldıklarında akşam trafiğinin bir kısmı durmuş, yollar sakinleşmiş, ince bir buz tabakası çimenlerin ve köy konağının çatısının tozunu almıştı. Bu soğuk hissini daha da artırıyordu ve Sophie titredi.

"Clifton'ı alman gerekiyor mu?" Harry'nin sesi kederliydi, sanki düşmanlığını tüketmiş ve elinde hiçbir şey kalmamış gibiydi. Sophie ilk kez onu suçlayamıyordu - Winnie'den yediği dayaktan sonra.

"Neden sordunuz?

"Bazı temel bilgilere sahibiz, ancak ne yapacağımıza karar vermemiz gerektiğini düşünmüyor musunuz? Ne kadar uzun süre beklersek o kadar zor ve stresli olacak.

"Bana uyar.

"Öyleyse benimkine geri dön?" Çamura bulanmış Defender'ını işaret etti.

Sophie bir an için o kadar şaşırmıştı ki konuşamadı. Onu etkileyici derecede gizemli, sözde perili Mistingham Malikânesi'ne mi davet ediyordu? Telefonunu karıştırdı. "Ermin'e haber vereyim.

"Elbette.

Bir mesaj attı ve Ermin'in cevabı neredeyse anında geldi. "Clifton'ı istediğin zaman çağırabilirim.

"Harika. Yani gelecek misin?"

"Hadi yapalım şunu! Sophie tepkisinin gülünç derecede abartılı olduğunu biliyordu ama Harry bu konuda yorum yapmadı.

Malikâneye arabayla sadece birkaç dakika uzaklıktaydı ama Sophie arabaya minnettardı, çünkü soğuk ve karanlık bir yürüyüş olacaktı. Harry, farların ışığında bile ürkütücü görünen, ağaçlarla çevrili geniş bir caddeden geçerek ana yoldan saparken, Sophie tüm düşüncelerini kendine sakladı, çünkü varacakları yere vardıklarında Harry'nin görmezden gelebileceği bir soru sormak istemiyordu.

Arabayla yanından geçerken evi kısa bir an için görebildi, sonra adam arabayı yan tarafa park etti, yolcu kapısını açtı ve onu n tarafa götürdü.

Mistingham Malikânesi hayal ettiği kadar büyük değildi ama yine de etkileyiciydi. Gri taştan yapılmıştı, sağlam ve heybetliydi ve ana giriş iki kemerli ahşap kapı ile çift ykseklikteydi. Eşit aralıklarla yerleştirilmiş bir dizi spot ışığı binaya doğru tutulmuştu ve pencere çerçevelerinin yeni bir kat boyaya ihtiyaı vardı.

Zemin katta ne bakan dört, st katta ise beş pencere vardı. Birincisi: ortadaki kemerli, aşağıdaki kapıların şeklini yansıtıyordu. Dokuz pencereden beşi parlıyordu, sanki malikânede iki yetişkin ve iki köpek yerine geniş, yayılmış bir aile yaşıyormuş gibi.

Mümkün olduğunca çok ayrıntıya dikkat eden Sophie, Harry'yi geniş taş basamaklardan yukarı kadar takip etti ve kapılardan birinde asılı duran güzel bir Noel elengini görünce şaşırdı. obanpskl ve am yapraklarından oluşan parlak bir karışımdı, kurutulmuş portakal dilimleri ve tarçınla birlikte altın püskürtmeli am kozalakları yerleştirilmişti sicimle bağlanmış ubuklar. Süslü, gümüş mavisi bir kurdele, altta büyük, ışıltılı bir fiyonk içinde duruyordu.

"Bırakın erken gelmeyi, süsleme bile yapmadığınızı sanıyordum. Sophie eğilip kokladı: sıcak şarap gibi kokuyordu, sıcakık battaniyelerin altına sokulmuş rahat Aralık geceleri gibi. "May mi yaptı?"

"Hayır, ben yaptım," dedi

Harry. "Sen mi yaptın?"

Adam omuz silkti ve Birdie onun postanedeki konuşmalarını, Noel için dekorasyon yapmanın zaman kaybı olduğu konusunda ne kadar kararlı olduğunu hatırlıyor olabileceğini düşündü. 'Garaj yolunda sağlıklı çobanpüskülü ağaçları var ve Birdie kurutulmuş portakal ve tarçın hazırlamıştı. Bu sadece bir elenk," diye ekledi savunmacı bir tavırla, Birdie'nin sırtıttığını görünce. "Hadi ama.

Kapıyı iterek açtı ve Sophie dairesinden daha büyük bir giriş holüne adım attı. Karanlık ve cereyanlı bir yer bekliyordu ama onun yerine yumuşak krem rengi duvarlar ve cilalı am ağacı vardı. döşeme tahtaları. Merdivenler solda yükseliyor, sonra doksan derece dönerek bir sahanlığa çıkıyordu. Bunun sonunda bir doksan derece daha dönerek yükseliyor ve koridorun sağ tarafında kayboluyordu. Trabzan dikmeleri gümüş ve mor bir elenkle, buzlu yapraklarla, cicili bicili ve parlak süslerle süslenmişti. *Sadece bir elenk mi?* Dilinin ucuna kadar gelmişti ama titizlikle ondan uzağa bakıyordu.

Onun yerine 'Bu çok güzel,' dedi. "Ve çok *sıcak*. Sağ duvar boyunca devasa bir şömine vardı, içinde ateş çıtırdıyor ve tükürüyordu. "May evde mi?

'Muhtemelen yukarıdadır,' dedi arabasının anahtarlarını karıştırırken. 'Daha önce yakmış olmalı. Evin geri kalanı böyle değil, inan bana. Ama girişten memnunum - ilk izlenim önemlidir, herkes böyle der. Bir nefes aldı. "Sophie-

Bir sıçrama sesi, tek bir neşeli havlama ve ardından Karanlık ve Dehşet ortaya çıktı. Sahiplerine üstünkörü bir selam verdiler, sonra Sophie'ye doğru koştular, burunlarını kaldırdılar, bacaklarına doğru itişip kakıştılar, böylece Sophie eğilmek ve onlara ilgi göstermek zorunda kaldı. Terror mutlu bir şekilde mızmızlandı ve Darkness bir patisini Sophie'nin dizine koydu, koyu renkli, sıvı gözleri yalvarıyordu.

Sophie güldü. "Çok sevecenler.

'Mide bulandırıcı, değil mi? İsimlerinin hakkını vermekte tamamen başarısız oldular. Başını kaldırıp baktığında kısa bir gülümseme parıltısı gördü, sonra da kayboldu. "Paltonuzu alayım.

Sophie paltosundan sıyrıldı ve Harry onu, elektrik mavisi olduğunu fark etmediği uzun portmantoya astı. Salonun orijinal özelliklerinin yanı sıra yaratıcılık, renk ve enerji sıçramalarına sahip olmasını seviyor ve Harry'nin evin geri kalanı için de aynı tarzı planlayıp planlamadığını merak ediyordu.

"Yiyecek ya da içecek bir şey ister misiniz?" diye sordu. "Winnie'nin bize bir fincan çay bile ikram etmemesi dikkatimden kaçmadı.

"Ne teklif *ediyorsunuz*? Sophie bir bardak su, belki de bir bardak PG tips bekliyordu.

Omuz silkti. "Bira ve peynirli tost?

"Bu mükemmel olur. Çok şaşırmış gibi görünmemeyi umdu ve onun ani misafirperverliği karşısında şansını denemeye karar verdi. "Ve bir tur?

"Hiç şansın yok," dedi Harry. 'En azından şimdi olmaz. Çalışma odamda bekleyebilirsin: mutfak tam bir bok çukuru, ama yemek pişirmek için yeterince temiz. Seni zehirleyecek değilim.

"Bildğim iyi oldu.

Harry onu koridorun solundaki kapıya götürdü, sonra da kapıyı iterek açtı. "Kendini evinde hisset. Yakında döneceğim.

"TAMAM. Karanlık ve Dehşet onun yanından ayrılmadılar, pençelediler ve kokladılar, etrafını kolaçan ederken ve Harry'nin ani dönüşünü anlamaya çalışırken varlıklarını unutmalarına izin vermediler. May ona iyi davranmasını mı söylemişti, yoksa

Birlikte çalıştıkları süre boyunca ona en azından samimi davranmazsa her şeyin çok daha zor olacağını mı düşünmüştü?

Çalışma odasının iki duvarını kaplayan tavandan tabana uzanan kitap rafları, ciltli ve kâğıtlı kitaplarla doluydu. Bazıları düzgün sıralar halinde dizilmiş, bazıları ise aceleyle yerleştirilmiş gibi dikey olarak istiflenmişti. Hepsi oldukça modern görünüyordu, kendisine gelen kitap gibi eski moda, deri ya da bez ciltli kitaplar yoktu.

Pencerenin altında büyük bir çam masa duruyordu; soluk ahşap, May'ın karşı duvardaki şöminede yakmış olması gereken ikinci bir ateşin ışığında parlıyordu. Masa sandalyesi moderndi ve parlak bir MacBook kısmen düzensiz kâğıt yığınlarının altına gizlenmişti.

Masanın arkasındaki pencere ağır perdelerle çerçevelenmişti ama perdeler açık bırakılmıştı ve odayı geceye maruz bırakıyordu. İki deri sandalyenin alçak bir sehpanın üzerinde karşılıklı durduğu ocağın önünde, eski halının üzerinde yıpranmış bir kilim seriliydi. Sophie, sehpanın üzerindeki satranç takımını fark edince kızardı.

Odanın köşesindeki ayrı bir masa - Fiona'nın düşünceleri oldukça doğru gibi görünüyordu - ama bir kitaptan veya filmde olması gereken karakterler gibi şekillendirilmiş parçalarla büyük, ayrıntılı bir setti. Onları tanımiyordu ve Harry Anderly inekliğinin küçük bir parçasını keşfetmek için ona sormak istiyordu.

Şöminenin yanındaki koltuklar fazla samimi geldi, bu yüzden masanın diğer tarafındaki kumaş sandalyeye oturdu, pencereye baktı ve - sanki ihtiyacı varmış gibi

Ne kadar odaklanmış olduğunu göstermek için kâğıtların arasında bir yer açtı ve defterini çıkardı.

Harry'nin ayak seslerini duymadan önce köpekler ayağa kalktı ve elinde bir tepsiyle kapıyı omuzlayarak açtığı anda, ona daha çabuk ulaştılar.

"Aşağı," dedi sertçe, onlar burunlarını yukarı kaldırırken. Sophie onları suçlayamazdı; ızgaranın nefis kokusu ağzının suyunu akıtıyordu. peynir ve tost.

"Ben ...? Ne yapacağından emin olamayarak masasına baktı. "Hepsini pencere kenarına taşı.

"Sadece..." Hepsini toplarmış gibi yaptı ve adam başını salladı.

Toplayabildiği kadar kâğıt parçasını topladı ve bilerek onlara bakmadan geniş pencere pervazına yerleştirdi, ardından şık dizüstü bilgisayarını kenara çekti. Şimdi Mistingham'a döndüğüne göre ne yaptığını merak ediyordu. Londra'daki işi evden çalışmasına izin veriyor muydu? Malikâneyi modernize ettiği açıktı ama bunu tam zamanlı olarak mı

yapıyordu? Miktar

Evraklar aksini gösteriyordu - tabii bunların hepsi mülkün idaresiyle ilgili belgeler değilse. Cevaplanan her yeni soru, yerine en az beş tane daha soruyu gündeme getiriyor gibiydi.

"Teşekkürler. Tepsiyi yere bıraktı, ardından tabakları ve bira şişelerini masanın üzerine taşıdı ve siparişini verirken karşısındaki sandalyeye yerleşti Köpekler şöminenin önündeki halıya doğru gidiyor.

"Bu oda daha bitmedi," dedi ona, kitap raflarını belli belirsiz göstererek.

"Yine de rahat bir yer," dedi. "Bitmemiş haliyle bile.

"Biraz kasvetli. Çok fazla karanlık mobilya var.

"Babanın mıydı?

Omuzları sessiz bir iç çekişle inip kalktı ve başını salladı. "Kitapçıda olmadığı zamanlarda burada çok zaman geçirirdi. Pencereden görünen manzara denize bakıyor - yani, fark etmiş olmalısınız: burası Ev.'

"Ama masa sandalyeniz uzağa bakıyor.

Harry çenesini ovuşturdu, kirli sakalı törpüleniyordu. 'Fazla iş bulamazdım

Pencereye bakarsam biter. Denizi her zaman biraz fazla büyüleyici bulmuşumdur.

... Neyse, yumulun bakalım. Sandviçinin bir yarısını aldı ve Sophie de aynısını yaptı. Çok güzeldi, ekmek altın sarısı, çedar kalın, sert ve yapış yapıştı, kenarlarından sızarken hâlâ fokurduyordu.

'Soğan ya da acı sos koymadım. Nelerden hoşlandığını ya da herhangi bir şeye alerjin olup olmadığını bilmiyordum.

"Bildğim kadarıyla hiçbir şey. Sophie alt dudağından bir peynir teli çekti. "Bu inanılmaz.

"Güzel. Harry ona hızlı bir gülümseme verdi. "Emin değildim. Sandviçlerini Dexter'dan alıyorsun ve bu yüksek bir çıta.

Sophie heyecanla, "Bu standardı kesinlikle karşılamışsın," dedi.

Memnun bir sessizlik içinde bir şeyler atıştırdılar, sonra Harry bitirdiğinde onun defterini işaret etti. "O zaman sen gerçek bir hayransın. Onları sadece satmıyorsun.

'Tabii ki hayır. Onları da ben

yapıyorum.' Harry'nin gözleri büyüdü.

"Bunu sen mi yaptın?

Sophie başını salladı, sandviçinin son lokmasının tadını çıkarıyor, biter bitmez kaybettiğine pişman oluyordu. "Defterleri her zaman sevmişimdir, herkes sevmeli.

ve sanat okulunu bitirdikten sonra yapmak istediğimin bu olduğunu fark ettim: güzel ve pratik şeyler yapmak, güzel ve pratik olmak

Onları da satabilecektim. Meşgul olmak istiyordum ama her gün bir atölyeye tıklıp kalmak, solgun yüzümü sadece sergilerde göstermek istemiyordum.

"Onları nasıl bağlayacağını mı öğrendin? Sesi kuşkulu geliyordu, sanki Yüksek güçlü makinelere sahip olmayan bir bireyin kitapları yüksek standartlarda ciltleyebilmesi imkansızdır.

"Pek çok farklı teknik var," diye açıklıyor. "Yapabileceklerim sınırlı, çünkü dairemde sadece küçük bir çalışma alanım var. Eski tatlı dükkanını, dükkanın arkasında henüz araştırmadığı odayı düşündü. Tasarımlarını genişletmesine izin verecek kadar büyük olabilir miydi? "Ama iyi olduğum birkaç şey var: dikişli, ciltli, spiral ciltli. Buna inanmıyormuş gibi davranıyorsun.

'Hayır, ben... hayır! Hiç de değil! Şaşırdım, hepsi bu. Güldü ama sanki acemiymiş gibi garip bir ses çıkardı. Dizüstü bilgisayarına dokundu.

"Korkarım ben not defteri kullanmıyorum.

"Yazmak, daktilo etmekten tamamen farklı bir şey," diyor Sophie. 'Bir sayfaya bir şeyler karalamanın katartık ve aydınlatıcı bir yanı var. Bu Düşüncelerinizi farklı şekillerde ateşleyin. Sadece yapılacaklar listesi ya da bir başkasına yazılmış bir not olsa bile - sadece günlük tutmaktan bahsetmiyorum.

'Ama siz tutuyorsunuz? Yani günlük tutuyor musunuz?'

"Çoğu gün," diye itiraf etti Sophie. 'Düşüncelerimi kafamdan atmak istiyorum.

Bazen onlara yeterince yer yokmuş gibi geliyor ve onları yazdığımda kendimi daha hafif hissediyorum. Bu itiraftan ve Harry'nin bakışlarını sabit tutarak onu izlemesinden dolayı yüzü kızardı. Onun karşısında oturuyor olmak rahatsız ediciydi. Sessizken bile büyük bir varlıktı.

"Ne tür düşünceler?" diye sordu nazikçe ve Sophie bir kez daha ne yapacağını şaşırdı. Birkaç gün önce ona zar zor merhaba diyebilmişti ve şimdi... bu mu?

"Her türlü," dedi belli belirsiz. 'Yeni defter tasarımları için taslaklar, pazarlama stratejileri. Geleceğim için planlar. Boğazını temizledi. "Ne iş yapıyorsun o zaman?

"Ne hakkında?

'Kafanı boşaltmana ne yardımcı oluyor? Belli ki uğraşacak çok şeyiniz var. Pencere kenarındaki evrakları işaret etti. "Buradan her ayrıldığında sorular ve zorluklarla karşılaşıyorsun.

İçini çekti. 'Dışarıda çalışmayı, pratik olmayı seviyorum. Bu, ihtiyacım olan her şeyi çözmeme yardımcı oluyor - temiz hava ve fiziksel efor.

Sophie, "Ben de koşarım," dedi.

'Umarım karanlıkta uçurumlardan geçmiyorsunuzdur? Ya da en azından o kadar sık değil. Ona yarım bir gülümseme verdi.

Sophie sırıttı. '*O kadar* sık değil. Winnie sana karşı çok sertti,' diye ekledi. "Onunla görüşmek konusunda neden isteksiz olduğunu anlayabiliyorum.

"Burada son birkaç yıldır olaylarla başa çıkma şeklimi onaylayan pek fazla insan yok - ve lütfen meşe ağacından bahsetmeyin.

"Fiona, kapanmasına izin vermek yerine kitapçıyı babandan devralman gerektiğini düşünüyor.

Harry inledi. "En sevdiğim diğer konu. Bira şişesinin etiketini karıştırdı. "Böyle düşünen tek kişi o değil ve ne kadarını biliyorsun bilmiyorum - ne kadar söylenti duydun - ama babam ilk hastalandığında buraya geri dönemedim. Ayrıca, bakımevinde çok daha iyi durumdaydı. benim ona bakmamla burada olacağından daha iyi olurdu. Umutsuz bir bakıcı olurdum.

Sophie birasını yudumlayarak köpüklerin ağzını istila etmesine izin verdi. "Eminim hayal ettiğinden daha iyi bir iş çıkarırdın," dedi sessizce. 'Ama kendin ve sevdiğin insanlar için doğru kararı sadece sen verebilirsin. Herkes dışarıdan bakıp bir fikir sahibi olabilir ama senden başka kimse tüm değişkenleri bilemez.

Ona baktı. "Teşekkür ederim. Bunu anlayan tek kişi May, ama o da beni uzun zamandır tanıyor.

"İkiniz de burada mı büyüdünüz?

Harry başıyla onayladı. "Winnie'ye göre şortlarım çoğu zaman aşağı düşüyormuş.

Sophie güldü. "Peki sen...? Sormak dilinin ucundaydı. Gerçekten birlikte miydiler? Arkadaştan öte bir şey değillerse, burada sadece ikisinin yaşaması tuhaf mı olurdu, yoksa eski kafalı mı davranıyordu?

"Neyim ben?" Harry'nin kaşları birbirine yaklaştı, yüzünün yan tarafı ateşten altın rengine dönmüştü. Sophie bir şeylerin titrediğini hissetti ama onu itti.

çok yakından incelemeden önce. Bir saattir ona iyi davranıyordu ve sevgiye aç beyni bunu çok fazla abartıyordu. "Sophie?" diye sordu.

"Hiçbir şey!" dedi neşeyle. "Şu festivale başlasak iyi olacak, değil mi?

"Sence bunu yapabilir miyiz? Not defterini işaret etti. "Her şeyi planlayabilir miyiz, sadece ikimiz?

Sophie sandalyesine geri oturdu. 'Elbette yapabiliriz. En azından iyi bir deneme yapabiliriz. Bir de gerçekten harika bir iş çıkardığımızı düşünün - köyün yüz karası ve geçici dışlanmış, Mistingham'ın gördüğü en iyi Noel etkinliğini düzenliyoruz. Güldü, Harry'nin en azından gülümsemesini bekliyordu.

Onun yerine, "Geçici mi?" dedi ve bu tanımını kullandığı için kendine lanet etti.

"Henüz bir yıldır burada değilim.

"Bu geçici demek değil.

"Çok fazla kitabınız var," dedi, konuyu beceriksizce değiştirerek.

"Okumayı severim," dedi omuz silkerek. 'Babamın bir kitapçı dükkânı işlettiğini düşünürsek pek de şaşırtıcı değil. Bu oda bittiğinde çok daha düzenli olacaklar.

"Burası çok rahat. Hoşuma gidiyor - ve kitaplara bayılıyorum. "Ne okuyorsun?

"Oh, her türden. İyi gerilim romanları, sulu romanlar, bazen tarihi kurgular. Klasiklere geri dönmeyi de seviyorum. Kadın onun tepkisini görmek için dikkatle onu izledi ama adam raflara bakıyordu.

'Eğer istersen buradan her şeyi ödünç alabilirsin. Tam olarak bir kütüphane sayılmaz ama ...'

Sophie, "Çok nazıksınız," dedi. Paylaşacak bu kadar çok hikâyesi olduğu için utanmış gibi görünse de, bu teklif onu gerçekten etkilemişti. "Bir göz atmak isterim. Daha sonra. Elini açık defterinin üzerine koydu. "Aksi takdirde hiçbir yere varamayız.

Harry öne eğildi ve birasından uzun, yavaş bir yudum aldı. "Nereden başlamalıyız?

Sophie düşünüyormuş gibi yaparak dudaklarına dokundu. "Ah, biliyorum. Sophie'nin içi kıpırdadı ama yine de söylemeye karar verdi. 'Neden festivali Perpendicular Sokağı'ndan köyün yeşil alanına taşımıyoruz? Orada çok daha fazla yer var ve o köhne meşe ağacına birkaç ışık koyabiliriz. Sırıttı, kalbi güm güm atıyordu.

Harry kaşlarını çatığında -kesinlikle beklediği bir kaş çatmaydı bu- şaşırdı, çünkü Harry'nin gözleri eğlenceyle parlıyordu ve ona kapıyı işaret etmedi ya da gitmesini söylemedi. Bunun yerine, "Sorun mu çıkaracaksın, Sophie Stevens?" dedi, o anda içgüdülerine güvenseydi, çapkınca olduğunu söyleyeceği bir şekilde. Ama değildi - pek çok nedenden dolayı *olamazdı*, özellikle de May yüzünden... En azından onunla dalga geçmişti

Yine de onu tamamen kapatmadan. O akşam her şeyden çok, bunu sağlam bir galibiyet olarak saydı.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Rahat çalışma odasına yerleşen Harry ve Sophie, festivalin yiyecek, içecek gibi her unsurunu metodik bir şekilde incelediler, süslemeler ve eğlence, lojistik ve pratiklikler. O okumuştur Winnie ile sohbetleri sırasında yazdığı notları okumuş ve daha fazla öneride bulunmuştu.

Norwich'te onlara istedikleri kadar ışık seti sağlayabilecek birini ve her zamanki grup müsait değilse ilahiler söyleyebilecek birkaç köy ötede bir koro tanıyordu. Hatta Sophie'nin eğlenceli ama potansiyel olarak sorunlu olacağını düşündüğü gerçek bir ren geyiği kiralamalarını bile önerdi. Kibirli ya da saldırgan değildi, sadece sakın ve düşünceliydi, sanki artık festivale katılmayı kabul etmişti ve en acısız yaklaşım sadece bu işi yapmaktı.

Mümkün olan her yerde Mistingham işletmelerini kullanacaklardı, özellikle de festival Perpendicular Caddesi'nde yapılacağı için. Batter Günleri

festival büyüklüğünde porsiyonlar halinde balık ve patates kızartması sağlayabilir ve Penny For Them'deki Jim ve Annie de oyun salonlarında gururla sergileyecekleri bazı Noel eğlenceleri kiralayabilirlerdi. Elde ettikleri tek şey yaklaşacakları kişilerin bir listesi olsa bile, bazı somut fikirleri yazılı hale getirmek rahatlatıcıydı.

Telefonu açmadan yapabilecekleri her şeyi yaptıktan sonra, Harry onu evine bıraktı. Land Rover'ı rölantiye alıp, "Bu gece için teşekkür ederim," dedi.

dairesinin dışında. Saat geç olmuştu ve Sophie, Simon'ın Batter Days'in içinde temizlendiğini görebiliyordu, kapıdaki işaret Kapalı'ya dönmüştü.

Clifton'ı Fiona ve Ermin'in evinden almışlardı, Sophie onu almaya giderken Harry arabada bekliyordu. "İyi geceler mi? Fiona sormuştu, Sophie gülümseyip başını salladı ve köpek bakıcılığı için teşekkür etti ama başka bir ayrıntı vermedi.

Şimdi ona bakabilmek için yolcu koltuğunda döndü. "Neden bana teşekkür ediyorsun? Senin evindeydik, senin yemeğini yiyip biranı içiyorduk ve Winnie ile buluşmayı sen organize ettin. *Sana* teşekkür etmeliyim.

Başını iki yana salladı. "Kolay oldu. Ve ilerleme kaydettik.

Sophie güldü. "İşi zorlaştıracığımı mı düşündün?"

"Son birkaç görüşmemizden sonra emin olamadım. Omuz silktili. "Ben de seni suçlamazdım.

"Şey. Niyet ettiğinden daha ilkel bir sesle çıkmıştı. 'Sen de işi kolaylaştırdın. Bir planımız var ve eğlenceliydi. İyi vakit geçirdim. Boğazını temizledi. "İkimiz de bir yere vardığımızda kontrol edelim mi?

"Tabii ki. İyi geceler, Sophie.' Clifton'ın kafasını karıştırdı. "İyi geceler, paspas. Clifton'ın bu lakaba aldırmadığı belliydi, çünkü sürünerek Harry'nin kucağına. Harry ona daha coşkulu bir veda etti, sonra Sophie köpeğini alıp arabadan indi. Land Rover'ın yolda kaldığını duydu. Ön kapıyı kapatıp dairesine çıkan dar merdivenleri tırmanana kadar yol kenarındaydı.

"İyi gidiyor o zaman? Fiona ertesi gün, Sophie ona toplantılarının kısa bir özetini verdiğinde, "İyi gidiyor demek," dedi.

"Beklediğimden daha iyiydi," diye itiraf etti. Sergisini yeniden düzenliyordu, hoş bir satış telaşının ardından boşlukları dolduruyordu. "Henüz erken ama konuşmaya başladık, bu da iyi bir şey. Harry'nin ne kadar değiştiğini düşünerek burnunu kırıştırdı. Sadece ikisinin olduğu zamanlarda bambaşka biriydi.

"Medeni bir şekilde konuşmak mı? Fiona sordu. "Hatta arkadaşça.

"Tanrım. Fiona'nın sesi de en az kendisi kadar şaşkıındı. "Jazz nasıl? Sophie sordu.

"Beni bisküvisiz bırakıyor," dedi Fiona asık suratla.

Sophie ona sıcak bir gülümseme verdi. "Onun iyi olmasını istediğini biliyorum ama bu hemen düzelecek bir şey değil.

"Burada kalmak istediğinden emin değilim.

Sophie en son yaptıklarını önündeki tezgâha dizdi. Holografik Noel ağacı desenli, ince, kart kaplı defterlerdi; iplikli, içleri geniş çizgiliydi. "Bu Jazz'a bağlı," dedi eşit bir şekilde. 'Eğer hareket etmeye alışkınsa, kendini bu şekilde güvende hissediyorsa, o zaman ona izin vermelisin.

Fiona alay etti. "Ben olsam onu *durdurmazdım*.

Sophie, "Yine de onun gitmesine izin vermek senin için zor olurdu," dedi. "Onunla doğru dürüst konuştun mu?

"Odasından çıkmaya pek meyilli değil. Onu lazanya yemeye ikna ettim ama gözlerini tabağından ayırmadı, tek heceli cevaplar verdi.

cevaplar. En azından Noel sonrasına kadar otelde bir iş bulabileceğine eminim.

"Eğer istediği buysa.

Fiona'nın gözlerinde bir hayal kırıklığı kıvılcımı vardı. 'Vahşi doğaya geri dönmesini, ıssız dükkânlarda uyumasını, her şeyi riske atmasını istemiyorum.

Hipotermi ve düzgün beslenememe. Onu doktor kontrolüne götürmeme izin veriyor ama başka bir şey yapmıyor.

Sophie usulca, "Özür dilerim," dedi. "Çok cömert davranıyorsun, ama sanırım..." On sekiz yaşında nasıl olduğunu düşündü: koruyucu aile sisteminden kurtulmuştu, yeni, heyecan verici bağımsızlığı, tüm kararlarını kendi vermek zorunda kalmanın paniğiyle karışıyordu. Sanat kursu ve en sevdiği koruyucu ailesi olan Bayan Fairweather'ın ona aşıladığı özgüven vardı ama hepsi bu kadardı. 'Sanırım ona verdiğiniz zamanı seçeneklerini düşünmek için kullanıyor. Bu da en az yurttan kalmak kadar korkutucu.

"Anlıyorum," dedi Fiona sessizce. "Yine de bu işleri

kolaylaştırmıyor. "Biliyorum. Gidip bize çay yapayım mı?

'Teşekkürler, Sophie. Çay şu anda tam da ihtiyacım olan şey'.

Elinde dumanı tüten iki fincan Earl Grey ile geri döndüğünde, Dexter Fiona'nın tezgâhına yaslanmış, ikisi bir şeye gülüyordu.

'Oh Dexter, merhaba! Bir tane ister misin?'

El sallayarak onu uzaklaştırdı. "Fazla kalamam, sadece seni uyarmaya geldim. "Ne için? Sophie sordu.

'Lucy Noel için en iyi üç arkadaşına hediye çantaları almak istiyor.

Dördü de birbirlerine daha pahalı hediyeler almak yerine bunu yapmaya karar verdi. Tatlılar, saç süsleri, bu tür şeyler.

"Bu harika bir fikir," dedi Fiona. 'Bu küçük parçaları ve kızların o yaşlarda tam olarak ne istediklerini bulmak her zaman eğlencelidir.

"Ve daha az baskı var, çünkü çoğunu kendisi alabiliyor. Dexter dik durdu. "Tabii ki *benden* defterler için keşif yapmamı istemesi dışında. Üç orijinal Sophie Stevens tasarımı istiyor, ama bugün okuldan sonra futbol antrenmanı var, sonra Cuma günü yatıya kalacak ve - aslında, dokuz yaşındaki kızım tarafından

En iyi seçimlerinizin fotoğraflarını çekin, sonra da karar verebilmesi için ona gösterin.

Fiona kıkırdadı. "Seni parmağında oynatmaması iyi bir şey.

Dexter'ın göz devirmesi saf bir sevgiydi.

"Buraya gel o zaman. Sophie ayını tezgâhının arkasına götürdü. "Sana elimdekileri gösterebilirim - ışılı, kadınsı renkler mi düşünüyorsun, yoksa bu onu rahatsız eder mi?"

"Dürüst olmak gerekirse haftanın gününe göre değişiyor. Bazen tam bir prenses modunda oluyor, bazen de pembe gözlerine bir saldırı gibi geliyor. Ben alabiliyorum rafların fotoğrafları, sonra da en iyi tasarımlarınızdan birkaçı."

"TAMAM. Sophie en sevdiği defterleri vitrinden aldı ve tezgâhın üzerine koydu. Clifton başını kaldırıp ona donuk bir bakış attı, sonra da uyuklamaya devam etti.

Dexter acele etmedi, her bir defteri eline alıp dikkatle inceledi. tekrar yerine koyup fotoğrafını çekmeden önce. Sophie, Lucy'nin muhtemelen daha parlak seçenekleri, belki de folyo kullandıklarını tercih edeceğini düşündü ve aklına *Jane Eyre*'in kopyası geldi. Tam olarak Hiçbir yerde ona kimin verdiğini bulamadı.

"Bu harika," dedi Dexter. Lacivert deri bir kılıfı ve elastik bir kapağı vardı ve ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Sophie tezgâhın üzerine eğildi. "Bunun Lucy'nin tarzı olduğundan emin değilim," dedi. "Her tarafında küçük kitaplar olan buna ne dersin? Kendi seçtiklerini onunkilerin üzerine yerleştirdi.

"Haklısın," dedi ona sırtarak, tam o sırada dükkânın kapısı açılıp içeri serin bir deniz havası girdi, Harry de onu takip etti.

Sophie nedenini tam olarak bilmesede dimdik ayağa kalktı.

"Hey," dedi Harry. 'Selam, Fiona. Dexter. Diğer adama sertçe başını salladı.

Sabrı çoktan tükenmiş gibi görünüyordu ve Sophie'nin morali bozuldu.

"Merhaba Harry," dedi Dexter, ortamdan habersiz. "Defter almaya mı geldin?"

Harry'nin gözleri Sophie'nin görüntüsünde gezinirken, Sophie nefesini tuttuğunu fark etti.

"Hayır," dedi bir süre sonra. 'Yine de iyi bir Noel hediyesi olabileceklerini görebiliyorum. Bunların hepsini sen mi yaptın?"

"Ben yaptım. Daha büyük bir seçkiye sahip olmak isterdim ama bunun için yeterli zamanım ya da yerim yok-"

"Bunun için bir çözüm bulduk," diye araya girdi Fiona. "Ye Olde Sweete Shoppe.

Dexter ve Harry hep bir ağızdan, "Çok fazla e var," deyince Sophie sırtıttı.

"Bu," dedi Dexter'a, ikisi de eski tatlı dükkanının *nasıl* bir çözüm olduğunu tam olarak soramadan. Dexter'ın önerdiği defterin üzerinde duran eline dokundu. "Üç renkte yaptım, böylece her arkadaşına farklı bir tane verebilir.

"Kulağa mükemmel geliyor. Gülümsedi. "Teşekkürler Sophie. Sana güvenebileceğimi biliyordum.

Sahte bir reverans yaptı. "İnsanların boş sayfalarla ilgili sorularına yardımcı olmaktan her zaman mutluluk duyarım. Hepsini yerleştireyim, böylece fotoğraf çekebilirsiniz.

Harry boğazını temizledi ve kapıya doğru işaret etti. "Ben sonra gelirim. Sophie, "Olamaz," dedi. "Bana iki dakika ver.

Dexter fotoğrafları çekti, sonra telefonunu kaldırdı. "İşim bitti. Lucy'yi kontrol edip ne dediğini sana bildireceğim. Seni görmek güzel Fiona, Harry. Tekrar teşekkürler Sophie - bunu yapılacaklar listemden çıkarabilirim.

Sophie arkasından, "Umarım bunu bir deftere yazmışsındır," diye seslenince, dönüp sırtı ve kapıyı açıp dışarı çıktı.

"Sana anlatmam gereken birkaç şey var," dedi Harry, "eğer şimdi uygunsa?

"Şimdi mükemmel," dedi ona. "Paltomu alayım.

Rüzgârın sert estiği ve dalgaların, boğazından sürekli bir kurbağayı temizlemeye çalışan biri gibi, kumlar üzerinde ritmik bir şekilde çıtırdadığı deniz kıyısına doğru yürüdüler.

"Dün gecedен beri bana anlatacak neyin var? Sophie sordu. Harry onun yanında bir duvar gibi durmuş, onu buz gibi rüzgârların en kötüsünden koruyordu.

"Festivalde bir Noel Baba mağarası olmasına ne dersiniz?

Sophie dalgaların arasında sallanan karanlık bir şeklin fok olup olmadığını anlamaya çalışmayı bırakıp ona doğru döndü. Harry de aynısını yaptı, böylece ikisi de kordon duvarına yaslanmış, birbirlerine bakıyorlardı, saçları rüzgârdan birbirine karışmıştı.

Sophie, "Dünyanın en huysuz Noel Babası," dedi. Harry gözlerini devirdi. "Başka ayarlarım da var.

Sırtı. "Bunu yeni keşfetmeye başlıyorum. Yine de bunu yapmayı mı teklif ediyorsun? Yaşlı Bay Carsdale'e kırmızı bir takım elbise giydiren sakal bırakmayı değil mi? Ya da Ermin'i?"

"Bilmiyorum. Bakışları ufka doğru kaydı. "Geçen yıl kaybolduğu gerçeğinin ötesini düşünmedim. Ondan önce ellerinde olup olmadığından emin değilim, o zamanlar..."

"Köyün yeşilinde mi?

Onun sivri sözlerini duymazdan geldi. "Bunun çocuklara özgü bir şey olduğunu biliyorum ama-" "Ebeveynlerin üzerindeki baskıyı da azaltıyor," diye bitirdi Sophie.

Noel Baba'nın Bayan Fairweather'ın evine gelişini, ilk başta çok büyük olduğuna karar verdiğini ama diğer çocukların heyecanından nasıl keyif aldığını hatırladı. Ve daha sonra, bakıcısının ona güzelce paketlenmiş ince bir paket verişini; içindeki soluk yeşil defteri ve Charles Dickens'ın *A Christmas Carol kitabının* ince, bordo renkli ciltli baskısını açtığına duyduğu sevinci. Yetişkin olsanız ve onun kaşıntılı bir takım elbise giyen ve sakallı biri olduğunu bilseniz bile Noel Baba'nın büyülü bir yanı vardı.

"Bu harika bir fikir," dedi Harry'ye. "Bunu kime yaptırırsak yaptıralım.

"Güzel. Nefes verdi. "Ben de Dexter'a kıymalı turta yaptırabileceğimizi düşünmüştüm.

'Eminim bundan mutluluk duyacaktır. Annie ile bir görüşme ayarladım.'

"Belki bir Yengeç Vurma turnuvası düzenleyebiliriz? Harry önerdi.

"Whack-A-Crab'ı sever misin?" Bu, Penny For Them'in Whack-A-Mole versiyonuydu, ancak belirgin bir şekilde Norfolk teması vardı.

Kaşlarını çattı. "Öyle değil mi?

"Tabii ki istiyorum! Oradaki en iyi şey o.'

"En yüksek puanınız kaç?

"Otuz altı," dedi gururla.

Gözleri büyüdü. "Bir *dakika* içinde

mi? Kadın neşeyle başını salladı.

Harry çenesini ovuşturdu. "Kahretsin. Pratik yapmam gerekecek. "Hadi o zaman. Seninki ne?

"Yirmi dokuz," diye itiraf etti. "Ama atari salonuna pek sık gitmiyorum.

"Bahaneleriniz hazır. Sophie kollarını kavuşturdu, hafifçe titreyerek Rüzgar.

"Geri dönmek istiyor musun?" diye sordu. "Konuşmamız gereken ve Fiona'nın duymasını istemediğin başka bir şey var mı?

Sophie inleyerek, "*Her şeyi* bilmek istiyor," dedi. "Bir şahin gibi her hareketimi izliyor.

Harry, Sophie'nin beklediğinden daha nazik bir tavırla, "Kontrolü elinde tutmayı seviyor," dedi. "O ve Ermin köy için çok şey yapıyorlar ve belki de bu düşündüklerinden daha zor: Winnie'nin her şeyi kontrol etmesine, ne yaptığını tam olarak bilmesine alışmışlar. Kaşlarını çattı. 'Son birkaç yıldır, bu

kolay olurdu...' Sözleri kesildi ve Sophie, yaptırımlarının onlara neye mal olduğunu anlamaya başlayıp başlamadığını merak etti.

'Ve şimdi de birkaç tanınmamış kişiye sorumluluk verdiler' dedi.

Doğru. Kara koyun ve ... sen kendine ne diyordun?

Geçici olarak dışlanmak mı?" *Geçici* olduğunu vurgulayınca Sophie irkildi. "*Jane Eyre*'i sever misin?" diye ağzından kaçırdı.

Bir süre sonra, 'Evet,' dedi. 'Bu çok, şey... romantik. Jane ve Rochester arasındaki ilişki. Sert, yoğun ve yer yer biraz çaresiz ama sonuçta çok romantik. Neden?

Sophie ufukta dönen rüzgâr türbinlerine baktı. "Gerçek bir nedeni yok. Sadece... bilirsiniz, Noel hediyeleri hakkında düşünüyorum. Kime hediye alacağını sormayacağını umuyordu.

"Artık yerel olarak hediyeyle layık baskılar bulmak kolay değil," dedi Harry ve Sophie onun yüzündeki bir dizi duygunun geçişini izledi. Elinde olmadan Harry'nin kolunu sıktı. Adamın bakışları şaşkınlıkla onunkilere kaydı.

"Hey," dedi nazikçe. 'Artık festivale yardım ediyorsun. İnsanlar senin hakkında sonsuza kadar saçma sapan konuşamaz.

Bir kaşını kaldırdı ve bu öylesine mağrur, çekici bir ifadeydi ki Sophie onu daha da sıktı. "Bundan emin misin?" diye mırıldandı. "Yoksa yeni dedikodular mı çıkaracaklar, belki de zamanımı kiminle geçirdiğim hakkında? Neden sonunda insanlarla konuşuyorum?

-'

"Mistingham'ın Karanlık İblis Lordu mu? Sophie sözlerini bitirdi.

Başını salladı ve yutkundu. Sophie'nin bakışlarını serbest bırakmadı ya da kolunu çekmedi ve Sophie aralarındaki gerilimi hissetti. Ama bu sadece bir sürprizdi, değil mi? Isınmaya, şakalaşmaya ve dalga geçmeye başlamıştı; birbirleriyle gerçekten iyi anlaşıyor gibi görünüyorlardı. Bu, özellikle de pek de olumlu olmayan başlangıçlarından sonra, herkesi tedirgin ederdi.

Bir martı ağlamaklı bir çığlık atarak ikisini de ürküttü. Harry gözlerini kırıştırıp boğazını temizledi ve Sophie elini bıraktı.

'Geri dönsem iyi olacak,' dedi.

'Evet, ben de. Çok fazla gün ışığı olursa toza dönüşebilirim.

Güldü. "Hem iblis, *hem* vampir *hem de* Noel Baba olamazsın.

"Olamaz mıyım? Sesi eğleniyor gibiydi. "Ne yazık.

Neredeyse rahat hissettiren bir sessizlik içinde giysi dükkânına doğru yürüdüler ve Sophie onun ne düşündüğünü merak etmekten kendini alamadı. Neden Ermin'in teklifini reddetmek yerine festivale yardım etmeyi kabul etmişti - köylülerin çoğunun zaten mahvettiğini düşündüğü bir festival -? istek? May ona *bir* ultimatoma vermiş miydi?

inzivaya çekilip Mistingham'la barışmak mıydı, yoksa başka bir nedeni mi vardı? Gizli Kitapçı'nın arkasında kimin olduğunu ortaya çıkarmanın yanı sıra, bu da çözmesi gereken bir başka gizem gibi geliyordu. Onunla daha fazla zaman geçirmenin cevaplarından en azından birini bulmasına yardımcı olacağını umuyordu.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

Annie Devlin 1.80 boyundaydı ama kendisinden iki kat daha büyük bir kahkahası vardı. Bir lunaparkta çalışmaktan mı kaynaklanıyordu? Oyun oynayan, sevimli oyuncaklar ve en iyi kalitede olmasa da onlara sevdikleri bir günü ya da tatili hatırlatan plastik parçaları kazanan insanlarla çevrili olmaktan mı?

"Sophie, gel, gel! Kadın el salladı ve Sophie onu Penny For Them'e kadar takip etti; Kasım ayının bir Cuma günü öğle vakti Müşteriler seyrektiler ama oyunların şingirtılı, doo-wop sesleri kafasını sesli şeker gibi dolduruyordu. "Nasılsınız?

"Gerçekten iyiyim, teşekkürler.

"Kullanmak istediğin bozuk paran var mı?

"Tam olarak değil. Ama orada ne olduğunu görmek için otomatik olarak ceplerini yokladı. Dünyada iki peni makinesini sevmeyen biri var mıydı: kirli bronz paralarla dolu küçük bir karton bardak, tüm bu Olasılık mı? "Aslında seninle festival hakkında konuşmak istiyordum.

"Oooh. Bir saniye burada konuşalım, daha sessiz bir yerde. Annie kapıyı iterek açtı ve küçük bir ofise girdi. Masa olarak kullanılan düz ahşap bir masa, iki eski püskü ofis sandalyesi ve duvarlarda çerçeveli aile fotoğraflarının yanı sıra çok sayıda renkli çocuk çizimi vardı. 'Elimizdeki Sophie'nin baktığını görünce, "Evdeki buzdolabında yer var," dedi. "Şimdi, festival. Ermin seni malikânedeki o adamla bir araya getirdiğinde ne kadar heyecanlandığını gördüm.

"Harry Anderly," diye onayladı Sophie. 'Aslında umduğumdan daha iyi gidiyor ve ben de sizi kontrol etmek istedim. Bu yıl yine bir sokak festivali olacağından, burada bazı festival oyunları kiralamaktan mutlu olup olmayacağınızı merak ettim.

"Elbette. Birkaç farklı tedarikçimiz var, Jim'le konuşup size nelerin mevcut olduğunu bildireceğim.

"Bu harika," dedi Sophie. "Teşekkür ederim, çok kolay oldu. Atari salonunun zemininden bir kakofoni, diğerlerinden daha yüksek bir dizi çınlama ve zil sesi geliyordu.

Annie, "Tilt makinesinin parası ödendi," diye açıkladı. "Birisi on poundluk büyük bir meblağ kazandı.

"Vay be. Bu deniz kenarında bir gün için bir servet.'

Annie güldü. "Ne demek istediğini anlıyorum. Sadece bir dondurma, bir bilardo ya da toz hokeyi oyunu, sonra da eve gitmeden önce balık ve patates kızartması için yeterli. Plaj bedava.'

"Bugün hava kürek çekmek için biraz soğuk olsa da.

Ofisten çıktıklarında Annie, 'Ama dondurma için asla çok soğuk olmaz,' dedi.

Sophie neredeyse bir sonraki soruyu sormayacaktı ama bu rolü kabul etmesinin nedeni buydu ve geri adım atamazdı. "Alakasız bir not olarak, bir kitap kulübü kurmayı düşünüyordum.

"Öyle miydin?

'Her zaman dışarı çıkamadığınız kış akşamları için mükemmel bir etkinlik. Siz de katılmak ister misiniz? İyi bir okuyucu musunuz? Ne tür kitapları seversin? Nefes almak için kendini zorladı.

Annie kollarını kavuşturdu, kalın gri polarının içinde pratikliğin resmiydi, sarı saçları atkuyruğu şeklinde arkaya taranmıştı. 'Çoğunlukla gerçek suç kitapları okuyorum. Polis ve FBI'ın seri katillerin izini nasıl sürdüklerini okumaya doyamıyorum. Büyüleyici.

'Hayır... romanslar? Klasikler?'

'Oh hayır, tüm bunlar için zamanım yok. Bana hızlı tempolu, beni yakalayan ve sıkı tutan bir şey lazım. Jim Charles Dickens'ı sever.'

"Gerçekten mi?" Sophie neşelendi, sonra Annie'nin kocasının *Jane Eyre*'in kopyasını ona vermiş olmasının ne kadar garip olacağını düşündü. Neden versin ki? Onu gerçeğe götürecek olan da buydu: bir nedeni olan, hayatta ne aradığını önemseyen ya da onu şaşırtmak isteyen birini bulmak. Bu kolay olmalıydı; Mistingham'daki sosyal çevresi pek geniş sayılmazdı. "Ayrıntıları netleştirdiğimde sana haber veririm," dedi. "O zaman gelmek isteyip istemediğine karar verebilirsin. Annie ve kocasının Gizli Kitapçı'yla hiçbir ilgileri olmadığından zaten emindi.

Parlak renkli pasajda yürürlerken Sophie'nin bakışları Whack-A-Crab'a takıldı. Parlak mavi denizi ve sarı kumuyla bir kumsal gibi boyanmıştı, parlak turuncu yengeçlerin tepeleri içlerinden görünüyordu. sığ delikler. Büyük köpük çekiç mor renkteydi ve oyuna dokuma bir iple bağlıydı.

Şimdi en yüksek skorun ne olduğunu sormak üzereydi - oynamayalı uzun zaman olmuştu, ama Harry'nin bundan bahsetmesi uykuda olan

Fiona kapıda belirlediğinde yanakları kızarmış, nefesleri kısa ve keskin patlamalar halinde geliyordu.

"Çabuk," dedi. "Çabuk, Sophie!"

"Sorun ne? Sophie arkadaşını hiç bu kadar paniklemiş görmemişti. "Sorun Felix," diye homurdandı Fiona. "Felix öfkeden kuduruyor.

"Felix..." Beyninin harekete geçmesi bir an aldı. Harry'nin keçisi. Hayatında gördüğü en tatlı şeydi, şal desenli örgü kazakları severdi. "Kudurmuş mu?

Sophie, Annie'ye aceleyle veda edip Perpendicular Sokağı'na doğru hızla ilerlerken, Fiona, "Birdie'nin bahçesinde," diye açıkladı. "Onu oradan hemen çıkarmazsak geriye bir şey kalacağını sanmıyorum.

Birdie'nin evi yeşil alanın bir yol gerisindeydi, peri mağarasına benzeyen bahçelerle çevrili eski bir çakmaktaşı kulübeydi. Olgun, kıvrımlı ağaçlar, yıl boyunca yeşil, mavi ve sarının tonlarını katan çimler, mevsimlere göre değişen bir sebze tarlası vardı. Şu anda bir kış yasemini narin sarı çiçekleriyle yemyeşildi ve Sophie, bahçesinin yazın nasıl rüya gibi göründüğünü, renk ve koku patlamasını, yaşlı kadının mükemmellik için beslediği sayısız çiçeği hatırladı. İlk bakışta aşırı büyümüş izlenimi verse de, yakından bakınca kaosun içindeki düzeni görebiliyordu.

Sophie ve Fiona kulübeye vardıklarında, arka bahçeden gelen sesleri, Felix'in adının söylendiğini ve genç bir kızın çığlıklarını duyabiliyorlardı. Sophie, kapıyı iterek açıp evin yan tarafındaki taş döşeli patikaya girdiklerinde, Lucy, diye düşündü.

Birdie arka kapısının eşiğinde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gümüş rengi elbisesi minik, pırıltılı boncuklarla kaplıydı, uzun gri saçlarını topuz yapmıştı. Sophie, Jazz'ın yanında durduğunu görünce şaşırdı. Onu buldukları gecedan beri görmemişti ve daha iyi görünüyordu - Daha az yorgun, daha az dağınıktı ama yine de Sophie'nin çok iyi anladığı huzursuz bir enerjisi vardı.

"Selam Sophie. Jazz ona hızlı bir gülümseme verdikten sonra dramaya geri döndü. "Seni görmek güzel, Jazz.

"Sen de," dedi Jazz dikkati dağılmış bir şekilde. "Şuna bir bak.

Bu Dexter'dı, ayaklarını iki ayağının arasına yavaşça dikmiş duruyordu. Lucy kıvrımlı, taş döşeli yürüyüş yollarından birinde bir aşağı bir yukarı zıplarken, kollarını iki yana açmış, kış sebzelerini sıralıyordu. Felix, üzerinde mor bir

Sophie'nin seçemediği desenli bir süveter giymiş olan adam, kulübenin çatısında durmuş bir şeyler atıştırıyordu.

"Sana söyledim, Sophie! Fiona ellerini yanaklarına bastırdı.

"Oraya nasıl çıktı? Sophie sordu.

"O bir keçi," diye seslendi Dexter. "Keçiler zıplamayı ve yaramazlık yapmayı severler.

"Ona onca süveter yaptığımı düşünürsek, bu oldukça nankörce bir hareket. Birdie parıldayan gözlerini Sophie ve Fiona'ya çevirdi. "İkinizi de görmek çok güzel.

"İyi misin? Fiona sordu. "Bütün emeklerini mahvediyor. "O çok küçük bir keçi," dedi Birdie. "Otlardan birini çiğnedi, birkaç havuç çaldı ve bir filiz ağacı ortaya çıkardı ama o da zaten hasada hazırdı.

"Burası tam bir halk bahçesi gibi," dedi Jazz, sesi hayretle çıkıyordu. "Burada çok şey var.

"Bu harika, değil mi? dedi Sophie. "Kızgın değil misin, Birdie?

"Çatıdan inmesini tercih ederdim," diye düşündü Birdie, "ve *tüm* sebze tarlasının sökülmesini istemiyorum, ama onun ne kadar iyi olduğunu görmek hoşuma gidiyor. Dexter ve Lucy bunu çok büyütüyorlar.

Lucy, Felix çatının kenarına bir adım daha yaklaştığında, onu haklı çıkarmak istercesine ciyakladı.

"O iyi olacak, Lucy! Dexter sanki yukarıda sevimli bir keçi değil de patlamamış bir bomba varmış gibi yaklaştı. "Sadece onu aşağı indirmemiz gerekiyor.

"Ya düşerse? Lucy bağırdı.

"Yapmaz, hayatım," dedi Birdie. "Keçiler inanılmaz derecede çeviktir. Jazz muhtemelen sırtışını gizlemek için elini ağzına götürdü.

Sophie komik bir durum olduğunu kabul etmek zorundaydı ama Lucy gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu.

Fiona yanına gitti ve kollarını kıza doladı. "Baban onu indirecek," dedi yatıştırıcı bir sesle.

Dexter, "Birinin Harry'yi araması gerek," diye bağırdı. "Bu keçiye nasıl aşağı indireceğime dair hiçbir fikrim yok. Başını çevirdi. "Sophie, sen yapabilir misin? Onu benden daha iyi tanıyorsun.

"Evet, Sophie," dedi Fiona. "Harry'nin gelip azgın keçisini almasını sağla.

Sophie havucunu mutlulukla çiğneyen tatlı giyimli hayvana baktı ve telefonunu çıkarıp Harry'nin telefon numarasını bulurken bir

kahkaha attı

Numara.

Üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Sophie! Sesi nefes nefese geliyordu.

"Felix, Birdie'nin kulübesinin çatısında," dedi. "Merhaba, bu arada.

"Kahretsin," dedi Harry vurgulayarak. "Yine çitleri çiğnemiş. I onu arıyordum ama nerede olduğunu bilmiyordum..." Nefes verdi.

"Birdie'nin kulübesi düşündüğümde çok daha iyi ama yine de.

"Sikeyim mi? Sophie denedi.

'Aynen öyle. Bana beş dakika ver.'

"Yakında görüşürüz. Telefonu kapattılar ve Sophie herkesin onu izlediğini fark etti. "Beş dakika içinde burada olacak," diye duyurdu ve Dexter'in omuzları rahatlayarak çöktü.

"Harry Anderly senin emrinde mi? Fiona eğlenerek sordu. Kollarını hâlâ Felix'e endişeyle bakan Lucy'ye dolamıştı.

Sophie, "Benim emrime amade olduğu söylenemez," diye alay etti.

"Sadece keçisi kaçtığı için geliyor.

"Küçük Felix'in üzerine titiyor," dedi Birdie. "Felix'in kardeşi Oliver çok genç yaşta öldükten sonra, sanırım onun evde yaşamasına izin verdi.

"Felix'in bir kardeşi mi vardı? Sophie keçiyeye baktı. "Zavallı şey.

'Sadece bir kazak yapacaktım ama Harry onu şımartmayı seviyor ve ben de örgü örmeyi seviyorum ve-'

"Ve şimdi de sebzelerini yiyerek sana borcunu ödüyor," dedi Dexter, verandada onlara katılarak.

Felix uzanmıştı ve kulübesindeki tahtında oturan kabarık beyaz bir kral gibi sakın görünüyordu.

"Sebzelerimin çok küçük bir kısmı," dedi Birdie. 'Gerçekten hiçbir zararı olmadı.

Hasadımın takdir edildiğini görmek çok güzel.

Fiona, 'Hasadınız her zaman takdire şayandır,' dedi.

"Sokak festivalinde bir tezgah ister misin? Sophie sordu.

Birdie ona baktı. "Yani turşularımı ve reçellerimi satabilir miyim?" "Ne istersen," dedi Sophie.

Fiona araya girerek, "Senin bitki... karışımların değil," dedi. "Zararsız olmadıkça olmaz.

'Bütün karışımlarım iyileştirir,' dedi Birdie. 'Hiçbiri zararlı değil. Ama ben reçel ve turşulara sadık kalacağım. Bana sorduğun için teşekkür ederim - Winnie asla izin vermezdi.

"Winnie senin bir cadı olduğunu düşünüyor," dedi Dexter, sonra yüzü düştü, çünkü Lucy hâlâ Felix'i düşünerek acı çekiyordu ve yaşlı kadına meraklı bir bakış attı.

"Bir *cadı* mı?" Sesi heyecandan soluk soluğaydı.

"Hayır, Luce-" diye başladı Dexter.

"Sana sihir kitabımı göstermemi ister misin? Birdie sordu. "Tanrım, evet lütfen! Lucy ciyakladı. Babası başını arkaya eğdi ve inledi.

"Hepsi zararsız. Birdie, Dexter'ın kolunu okşadı ve Dexter ona yarı sinirli, yarı eğlenceli bir bakış fırlattı.

Birdie elini uzattı ve Lucy Fiona'yı ve Felix'le ilgili sıkıntısını bırakıp onunla birlikte içeri girdi.

"Birdie'nin Felix'in burada olmasından bizim kadar endişelendiğini sanmıyorum," dedi Fiona, onlar gözden kaybolduktan sonra.

"O keçi sadece takılıyor, keçi gibi şeyler yapıyor. Jazz omuz silkti. "Hey, dışarıda köyün yeşili varken neden sokak festivali yapıyorsunuz?"

Dexter, "Harry geldiğinde ona sorabilirsin," dedi.

"Bu hassas bir nokta," diye ekledi Fiona, Jazz'la konuşurken yüz ifadesi yumuşamıştı. 'Ama bu köy orada burada biraz drama olmadan bu hale gelmezdi.

Sophie kollarını kavuşturdu. 'Fikrini değiştirmişsin. Harry'ye herkes kadar kızgın olduğunu sanıyordum.

"*Midsomer Cinayetleri* gibi," dedi Jazz, Birdie'nin duvarına yaslanarak, "ama ölüm yok. Herkes birbirini tanıyor, hepiniz elinizden geldiğince katkıda bulunuyorsunuz. Başını iki yana salladı. "Beş kişi yaşlı bir kadının çatısından bir keçi almak için bir araya geliyor, aslında hiçbir şey yapmadığınız halde. Hâlâ mutlu bir şekilde bir şeyler atıştıran Felix'i işaret etti.

"Jazz," diye kıkırdadı Fiona.

"Güzel," diye devam etti Jazz, sesi hüzünlü geliyordu. "Burası böyle bir yer. Hiçbiriniz silolarda yaşamıyor, arkadaşça davranmıyor ve birbirinizin işine karışmıyorsunuz. Sophie, "Bazen biraz klostrofobik olabiliyor," dedi ve

Fiona ve Dexter, bu düşünceyi kendine saklaması gerekip gerekmediğini merak etmesine neden oldu. "Sadece... bilirsin işte. Burası çok küçük. Herkes *her şeyi* biliyor.

Jazz, 'İnsanların yalnız olmasından daha güzel,' diye belirtti. 'Bahse girerim sizin etkinlikleriniz daha çok dev ev partileri gibidir. Herkes bir yemek getiriyor, Scrabble

Turnuvalar.' Hoşgörüyle gülümsedi, sonra yüz ifadesini hızla düzleştirdi. "Bilirsiniz işte, yaşlılar için. Kitap kulüpleri, şarkılar, tüm o saçmalıklar.

Sophie'nin beyninde bir şeylerin titreşimi alevlendi ama onu yakalayacak zamanı olmadı çünkü Harry'nin Land Rover'ının gırtlaktan gelen sesi sessizliği yarıp geçti ve bir an sonra evin yan tarafında belirdi.

Kot pantolonu ve gömleği çamur içindeydi, saçları her zamankinden daha dağınıktı ve alnındaki terle karışan bir kir lekesi vardı. Vahşi, kızgın ve endişeli görünüyordu ve Sophie, hiç tanımadığı bu adam için beklenmedik bir endişe duydu.

'O iyi,' dedi aceleyle ona doğru koşarak.

Harry ona baktı, sonra bakışları onun uzattığı kolu takip ederek Felix'in yattığı kulübeye gitti, ağzından havuç tepesi çıkmış, sevimli bir çiftlik posteri gibi görünüyordu.

"Çok şükür," diye mırıldandı Harry. "Ve çok özür dilerim..." Etrafına bakındı. "Birdie nerede?

"İçeride," dedi Dexter acımasızca. "Kızıma nasıl cadı olunacağını öğreتيorum.

Harry şaşkın şaşkın ona baktı, sonra yüzünü buruşturdu. "Kahretsin. Üzgünüm, Dex. Bu küçük ... kaçamaktan sen benden daha kötü çıkmışsın gibi görünüyor.

Dexter kollarını kavuşturdu ama dudakları seğiriyordu. "İyi vatandaşlar olmaya çalışarak senin keçini buraya kadar takip ettik ve bak şimdi ne oldu. Önce eve, sonra Harry'ye baktı. "Hayvanını oradan indirmek için yardım ister misin?

"Teşekkürler.

Sophie, Jazz ve Fiona iki adamın kulübeye yaklaşmasını izlediler. Felix merakla onlara baktı ve ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı.

Harry kollarını yukarı doğru uzatarak, "Haydi, Felix," dedi. "Oyun zamanı bitti.

Felix uzun, yüksek bir meleme sesi çıkardı ve bu sırada havuç tepesini düşürdü. "Felix," dedi Harry yorgun bir sesle. Dexter'a bir göz attı, sonra Sophie'nin keçisine dönmeden önce göz göze geldiler. "şimdi oradan inmezsen Birdie sana bir daha kazak örmez.

Felix yine meledi.

"Ciddiyim. Bu kez sesinde daha fazla çelik vardı.

Sophie, keçinin gerçekten ne dediğini anlayıp anlamadığını ya da Harry'nin ses tonundaki değişiklikten mi kaynaklandığını bilmiyordu ama Felix ayağa kalktı, kenara geldi

ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan sahibinin kollarına atladı.

Harry onu kolayca yakalayıp göğsüne bastırdı ve döndüğünde Sophie onun Felix'in başına hızlı bir öpücük kondurduğunu gördü. O anda, tüm bu durumdan en kötü çıkan kişinin *kendisi* olacağını düşündü. Çok etkileyiciydi: Harry, üstü başı çamurlu, yakışıklı ve çok sevdiği belli olan, mor örgü bir kazak giymiş pofuduk keçiyi kucağında tutuyordu.

"Bu kadarı da fazla," dedi ve sonra kızardı. Bunu yüksek sesle söylemek istememişti.

"Mistingham'ın tuhaflıkları. Fiona'nın sesi eğlenmiş gibiydi. "Heyecan bittiğine göre dükkâna dönsem iyi olacak. Jazz, bu öğleden sonra bana yardım etmek ister misin? Sana para veririm.

Sophie dudağını ısırды, Jazz seçeneklerini düşünürken bekledi. "Evet, tamam," dedi sonunda.

"Mükemmel. Fiona gülümsedi. "Geliyor musun Sophie?

"Bir dakika içinde. Harry'ye Annie'yle yaptığım sohbet hakkında bilgi vermem gerekiyor.

"Elbette. Yakında görüşürüz. Fiona ve Jazz evin yanından geri döndüler ve Sophie genç kadına teşekkür etme dürtüsüne direndi, çünkü sözleri bir fikir uyandırmıştı, muhtemelen bir şey gülünç ama potansiyel olarak parlak.

Dexter, Lucy'yi tam bir cadı olmadan önce kurtarmak için içeri girdi ve sonra sadece Sophie, Harry ve keçisi kaldı.

"Bunu Birdie'ye bir şekilde telafi etmem gerekecek," dedi Harry. "Tüm çevre çitlerini güçlendirdikten, malikânedeki tehlikeli su tesisatını tamir ettikten, cereyan yapan pencereleri değiştirdikten ve Felix'e bir tür kaçış alarmı aldıktan sonra.

Felix meleyerek Harry'ye baktı.

"Evet, senden bahsediyorum," dedi. Keçi başını Harry'nin çenesine vurdu.

Sophie'nin nabızı doğal olmayan bir şekilde atıyordu. Harry'nin alnındaki çamuru silmek istedi. Onun yerine, "İyi misin?" diye sordu. "Uzun bir yapılacaklar listesi gibi görünüyor.

"Hayatım uzun bir yapılacaklar listesi," dedi Harry ona. "Ama buna alışkınım. Sayılır.

"Evi onarmanın yanı sıra çalışıyor musun?

"Hâlâ Londra'da çalıştığım firmalar için finansal danışmanlık yapıyorum. Gerçi oraya ayda bir kereden fazla gitmem gerekmiyor ve iyi para kazanıyorum. Malikane bir para çukuruna dönüşüyor, bu yüzden işin kendisi o kadar teşvik edici olmasa bile her parça hoş karşılanıyor. İçini çekti. "Sen nasılsın?"

Sophie daha fazla soru sormaya direndi. Bir şey yapabilseydi ne yapardı? "Ben iyiyim," dedi. 'Annie atari salonu için bayram oyunlarına bakacak ve Birdie de turşularını satabileceği için çok mutlu. Bu yıl reçeller.'

"Satmak için mantar paketleri getirmesine izin vermeyin. Sophie'nin ağzı açık kaldı. "Ciddi misin?"

Ciddiyim. Ama turşu ve reçelde sorun olmaz: bize bir içerik listesi vermesini isteyeceğiz. Herhangi birinin alerjisi veya intoleransı olması ihtimaline karşı tüm yiyecek ve içecekler için buna ihtiyacımız olacak ama tedarikçiler buna alışkın olmalı. Ayrıca hangi yönetmeliklerin olduğunu da kontrol etmemiz gerekiyor; herhangi bir izne ihtiyacımız olabilir.

"Winnie bu konuda hiçbir şey söylemedi.

'Winnie oteli işlettiği için buna alışkın - hiç düşünmeden yapardı - ama bunu araştırmamız gerekiyor. Güvende olmak üzmekten iyidir.

Harry yüzünü buruştururken, Sophie, "Elbette," dedi. "Ne oldu?" diye sordu. "Felix'i yatırman mı gerekiyor?"

"Sorun o değil," dedi Birdie'nin bahçesinden Defender'ına doğru yürürlerken. "Sadece gezegendeki en sıkıcı insan gibi konuştuğumu fark ettim.

Sophie güldü. "Ne zamandan beri insanların senin hakkında ne düşündüğünü önemsiyorsun?"

Harry'nin duymamış olması gerektiğini düşündü. Keçisini Land Rover'ın arkasına bağlamakla meşguldü.

Kolları boşaldıktan sonra şoför kapısına yaslandı. "Bu işleri hallettiğin için teşekkürler.

"Sorun değil.

Bir eliyle gözlerini ovuşturdu. Çimen, çamur ve biraz da temiz deniz havası kokuyordu. Sophie'nin içi düğüm düğüm oldu ve kafası karıştı. Ona doğru bir adım attı.

'Biliyorsun,' dedi, 'Mistingham Malikânesi'nde yardıma ihtiyacın olursa her zaman bana sorabilirsin. Festivalde bana yardım ediyorsun, bu yüzden adil olan da bu.

Elini bıraktı. "Bu adil değil. İkimiz de bu şey için gönüllü olduk. Benim tüm sorunlarımı da senin çözmen gerekmiyor. "Ama köy, toplum..." Sophie, Jazz'ın ne yaptığını düşündü dedi. 'Birbirimize yardım ediyoruz, değil mi? Senin tek başına mücadele ettiğini düşünmek istemiyorum.

"Değilim," dedi nazikçe. "Evde May var, Darkness ve Terror'dan bahsetmiyorum bile. Ağzı kıvrıldı. "Ve Felix.

"Bir keçi ve iki köpek, cereyan yapan pencereleri tamir etmenize yardımcı olamaz," dedi ama May'den bahsetmesi bir kova soğuk su gibi geldi. Haddini aşıyordu ve geri çekilmesi gerekiyordu.

'Ben iyiyim, gerçekten. Ama kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim. "Görünüyorsun..." Dudağını ısırdı.

"Neye bakıyorum?

Bunu acı dolu, uzun bir an boyunca düşündü ama kendine engel olamadı. Uzandı ve başparmağıyla adamın çamurlu alnını sildi. Bu pek bir işe yaramadı, belki lekeyi daha da kötüleştirdi ama parmaklarının saçlarına sürtünebileceği, tüm dağınıklığı içinde ne kadar yumuşak olduğunu hissedebileceği anlamına geliyordu.

Harry tamamen hareketsiz kaldı. Dudakları hafifçe aralanarak ona baktı. Gözleri yeşil ve kahverengiden oluşan bir kaostu, gözbebekleri mürekkep siyahıydı. Harry ondan o kadar da kısa değildi ve hafifçe öne doğru eğilirse, nefeslerinin birbirine karışacağı kadar yakın olacaklarını biliyordu.

"Bu daha iyi," dedi elini çekerek. *Geri çekilmek buraya kadarmış.*

"Teşekkürler. Boğazını temizledi. "Felix'i bana haber verdiğin için de teşekkür ederim.

"Elbette. Sophie kendini aptal, suçlu ve tam bir aptal gibi hissediyordu.

"En iyisi

...'

Arkasını döndü ve sıcak parmakları onunkilere dolandı.

Harry onu kendine doğru çekti. "Ciddiyim," dedi. "Teşekkür ederim Sophie. Ben sadece - May'e sahip olduğum için şanslıyım, Felix ve köpekler de harika, ama her zaman değiller..." Başını salladı. "Bunu birlikte yaptığımız için mutluyum.

Sophie bekledi. Ondan daha fazlasını, daha açık bir şey istiyordu ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, bu yüzden onun yerine, 'Ben de,' dedi ve öylece kaldılar, bir kalp atışı, iki kalp atışı boyunca iç içe geçmiş parmaklarına baktılar, bırakmadan önce. Sonra vedalaştı, arabasına bindi ve

Sophie, Fiona'nın sorularından kaçarak geçireceği bir öğleden sonrası için kafasını toparlamaya çalışırken, Mistingham Malikânesi'ne geri döndü.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Sophie kar taneleriyle kaplı defterinin tam ortasına bir liste yapmıştı, çünkü orta kısım her zaman başkalarının keşfetmesini istemediğiniz şeyleri yazmak için en güvenli yer gibi gelirdi. Şimdiye kadar yazılanlar şöyleydi:

Fiona

Ermin

Harry

May

Birdie

Dexter

Lucy

Annie

Winnie

Annie'nin ona kitabı vermediğinden emindi ve Harry ile May'i başından beri göz ardı etmişti, çünkü birkaç hafta öncesine kadar ikisini de o kadar iyi tanımıyordu, bu yüzden ona bir şey vermeleri için bir nedenleri yoktu, hele de aradığı şeyi bulmasıyla ilgili şifreli bir mesaj.

Kendini zayıf hissetmesine rağmen, hâlâ en olası şüphelisi olan Fiona'nın etrafında bir çember oluşturmuştu. Fiona, Mistingham'daki en yakın arkadaşıydı ve Sophie'nin yanında kalmasını istemesi mantıklıydı ama bu onun tarzı gibi görünmüyordu. ince ipuçları.

Sophie altın kitap ayracının durduğu sayfaya döndü ve ne zaman evde olsa ve boş bir dakikası olsa yapmaya başladığı gibi *Jane Eyre*'den birkaç sayfa okudu. Rochester'ın Jane Eyre'in Thornfield Malikânesi'ni ve Harry'nin Mistingham Malikânesi'ni nasıl gördüğünü düşünmeden edemedi.

... onu büyümlü bir ortamdan görüyorsunuz: yaldızın balçık, ipek perdelerin örümcek ağı olduğunu fark edemiyorsunuz; mermerin ve cilalı ahşaplar sadece çöp yongaları ve pullu kabuklardan ibarettir.

"Ne düşünüyorsun, Clifton?" Köpeği kanepenin kolunda durmuş, ufka bakıyordu. Güneş batıyordu, gökyüzü soluk bir şeftali rengiydi ve Sophie o akşam planları olduğu için mutluydu. Fiona ve Ermin, Sophie'yi Onu bara götürdü ve bundan en iyi şekilde yararlanacaktı: elbette sosyalleşecekti, ama aynı zamanda köyün kalbinde, ona gizlice bir kitap vermek isteyebilecek insanlarla çevrili olacaktı. Biraz içki içecek, biraz konuşacak ve biraz da araştırma yapacaktı.

Soğuk ve karanlık gecedен Blossom Bough'a adım atmak sıcak ve davetkâr bir kucaklaşmaya girmek gibiydi. Işıklandırma yumuşaktı, barın arkası boyunca uzanan pırıltılı beyaz ampuller tüm yıl boyunca ışıltı sağlıyordu ve şüphesiz yakında daha fazla şenlikli süslemeler katılacaktı. Duvarlar krem rengindeydi, masa ve sandalyeler ceviz rengindeydi, kabinler ve banklar kadifemsi kiraz kırmızısı bir kumaşla kaplıydı. İçeride müzik çalmıyordu

Arka planda, duvara monte edilmiş bir televizyon yok, ancak tüm masalarda çay lambaları parıldıyor, bardakların yumuşak çınlaması ve arkadaşlarla bir Cumartesi gecesinin tadını çıkaran insanların uğultusu.

Uyumsuz olan tek nesne, sahte kiraz çiçeklerinden bir çelenk takan Elvis Presley'in gerçek boyutlu bir karton maketiydi. Ev sahibi Natasha büyük bir hayranıydı, ancak Sophie bu kesimin nereden geldiğine dair hikâyeyi hatırlayamıyordu.

Barın arka tarafına doğru ilerledi ve Fiona ile Ermin'i en sevdikleri masada, mini schnauzer'ları Poppet'in altında otururken buldu. Sophie, Clifton'ı yere bıraktı ve Ermin'in ona baktığı günlerde oyun arkadaşı olan diğer köpeği selamladı.

"Merhaba. Ceketini silkti ve yarı dolu bardaklarını işaret etti.

"Doldurayım mı?

"Madem teklif ediyorsun," dedi Ermin. "Ben yerel IPA alacağım." "Benim de Merlot'um var," diye ekledi Fiona.

"Elbette. Sophie bara gitti ve taburelerde oturan, alçak sesle konuşurken Norfolk aksanları kalın olan iki yaşlı adamın arasına girdi. "Özür dilerim.

"Hiç de değil, genç kız," dedi içlerinden biri. "Acele etme.

"İyi misiniz? Natasha barın diğer ucundaki servisi bitirdiğinde sordu.

"Sokak festivaline ara vermek ister misin?

Sophie'nin tahminine göre kırklı yaşlarının ortasındaydı, mavi gözlü doğal bir sarışındı ve Sophie'den sadece birkaç santim kısaydı. Kocasından ayrıldığından beri, on yılı aşkın bir süredir barı işletiyordu.

North Walsham'dan sahile taşındı. On dokuz yaşındaki oğlu Indigo, arkadaşlarıyla ya da Norwich'teki sanat okulunda olmadığı zamanlarda burada çalışıyordu.

"Daha yeni başlıyoruz," diye itiraf etti Sophie, "ama seninle bar standını işletmek hakkında konuşmak istiyorum.

Yardım etmekten her zaman memnuniyet duyarım. Bu yıl standart sıcak şaraptan daha fazlasını yapma şansım var mı? Satmak istediğim başka kış ısıtıcılarım da var.

"Bunu konuşalım, ama biraz çeşitliliğin kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum.

"Kalıpların dışına mı çıkıyorsun?

Sophie güldü. "Çoğunlukla Harry ve ben ne yaptığımızı bilmediğimiz için. Birdie'nin bahçesinde aklına gelen fikir şekillenmeye başlamıştı ve bu konuda Harry ile konuşması gerekiyordu. Eğer değişiklik yapacaklarsa, bunu bir an önce yapmaları gerekiyordu.

"Yani Harry gerçek, malikânedeki ürkütücü eski heykeller gibi taştan yapılma değil, öyle mi?

"O kesinlikle gerçek," dedi Sophie, sonra kulağa müstehcen geldiğinden endişelendi. "Her neyse, bir araya gelip ne yapacağımıza karar verelim.

Sıra sende. Şimdi, size ne getireyim? Burada daha fazla sohbet edersem elimde bir kalabalık olacak.

Sophie diğer kadına siparişini verdi, sonra masaların, uzatılmış ayakların ve sahiplerinin yanına mutlu bir şekilde yığılmış köpeklerin etrafından dolaşarak içkileri arkadaşlarına taşıdı. Burası güzel bir meyhaneydi, turistler arasında popülerdi ama taşralıların uğrak yeri ve Sophie, bir av partisine katılanlar, taşradaki bir malikânedeki yedikleri altı çeşit öğle yemeğinden dönerken hızlıca bir yudum içki içmek için buraya geldiklerinde, vurdukları sülünlerin sayısı hakkında böbürlendiklerinde buraya birden fazla kez gelmişti.

Sophie içkileri masaya bırakırken Ermin, "Harika, teşekkürler," dedi.

"Bir şey değil. Üçü kadeh tokuşturdu, Sophie'nin bardağındaki kırmızı şarap şırıldadı.

"Kitapla aran nasıl? Sophie yerleştikten sonra Fiona sordu.

Öne doğru eğilmiş olan Ermin'e bir bakış fırlattı. "Fi bana söyledi," dedi yüksek sesle fısıldayarak. 'Aramızda sır yok ama çenemi kapalı tutacağıma söz verdim. Fi bir tür hazine avı yaptığınızı söyledi.

Sophie arkadaşına bir kaşını kaldırdı.

"Kullandığım kelimelerin bunlar olduğundan emin değilim," dedi Fiona. "Ona sadece araştırma yaptığınızı ve olayları gizli tuttuğunuzu söyledim.

Sophie gülmek için kendini zor tutarak, "Her şey yolunda," diye mırıldandı. 'Sadece kitabı bana kimin gönderdiğini, neden birinin hayatımı nasıl yaşayacağıma dair talimatlara ihtiyacım olduğunu düşündüğünü öğrenmek istiyorum. Bir şeyleri kaçırdığımı nereden biliyorlar? Ama bağırıp çağırırsam ya da köy toplantısında herkese toplu halde sorarsam, kitabı gönderen kişi yerin dibine girebilir ve ben de asla öğrenemem - yoksa neden en başta adını yazmadılar ki? Bu yüzden gizli olmaya çalışıyorum.

Kulağa çok saçma geliyordu, *yere inmek* ve *gizlice*. O da Fiona kadar kötüydü.

Burası küçük bir köydü ve bu düşünceli bir hediye idi, ama onu şaşırtan anonimlikti; birinin onu seçmiş olması, ama kendilerini açıklamak istememeleriydi.

"Çerçevede kim var? Fiona sordu. "Hartley Country Apparel'ın geleceği üzerine yemin ederim ki o ben ya da Ermin değil.

"İzci onuru. Ermin, Sophie'nin izcilikle ilgisi olmadığını düşündüğü bir hareketle parmağını göğsünün üzerinde çaprazladı.

"Merak ettim," diye itiraf etti Sophie. "Geçen gün konuştuklarımızdan sonra.

"Yani bir tür göçebe gibi Cornwall'a mı gidiyorsun?" Sophie, "*Fiona*," diye fısıldadı.

Ermin ellerini havaya kaldırdı. 'Dediğim gibi, aramızda sır yok. Ama Fiona senin ciddi olduğunu düşünseydi arabayı satar ya da Clifton'ı rehin alırdı. Sana şifreli bir mesaj içeren bir kitap göndermek gibi şaşırtıcı bir şey yapmazdı.

Sophie gülerek, "Beni kolladığını bilmek harika," dedi. "Yine de gidiyorum. Bu onun planıydı ve bu plandan sapmayacaktı. Noel'den sonra, festivalden sonra, Gizli Kitapçı'nın arkasında kimin olduğunu öğrendikten sonra, yola çıkacaktı.

"Göreceğiz. Fiona şarabını yudumlarken endişeli görünmüyordu.

"Her neyse. *Jane Eyre*'e dönelim. Sophie çantasından not defterini çıkardı ve yazdığı listenin üzerine açtı. "Buraya kadar geldim.

"Vay canına. Ermin alnını ovuşturdu. 'Bu ciddi görünüyor. Gidip bir tur daha atayım. Yine mi aynı?'

Sophie ve Fiona defterin üzerine eğilirken, "Evet lütfen," diye koro halinde konuştular.

"Annie bir seri katil mi? Sophie ona öğrendiği her şeyi anlattığında Fiona, kimin bu işin içinde olmadığını ve kimin hâlâ bir olasılık olduğunu düşündüğünü söyledi.

Sophie güldü. "Bundan çıkardığın sonuç bu mu?

"Şaşırtıcı, hepsi bu. Ama haklısın, o pek olası bir suçlu değil. Fiona ve Ermin'e göre herkes olası bir suçlu değildi ve Sophie sanki hiç hareket etmemiş gibi hissediyordu. Bütün isimleri düzgün çizgilerle işaretlemeye başladı.

"Bu da ne?" dedi arkasından bir ses. "Festival planlaması mı?

Sophie dönüp, bu gece dondurmacı dükkânını pub'la değiştirmiş olan Jason Brass'a gülümsedi. Koyu renk saçları kusursuz bir şekilde şekillendirilmişti.

Yanakları pembeydi ve elinde dolu bir bira bardağı tutuyordu. O ve kocası Simon nazik ve adil insanlardı ve Sophie ev sahibi oldukları için şanslıydı. Yine de Jason onun gizemini öğrenirse, gizli yaklaşımına veda edebilirdi.

"Bu doğru. Kolunu kayıtsızca sayfanın üzerine yasladı. "Nasılsın, Jason?

"Her şey yolunda. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. 'Festival için fırında Alaska yapmayı düşünüyordum. Kış tatları - kızılçık ve tarçın, kıymalı turta, bu tür şeyler. Biraz farklı bir şeyin iyi gideceğini düşünüyorum.

'Kulağa çok lezzetli geliyor. Harry ile konuşayım, sonra uğrayıp sizi görürüz.

"Harry Anderly. Jason başını salladı. "Her şeyi berbat eden kendisi olduğu halde festivale yardım etmek biraz ikiyüzlülük.

Sophie omuz silkti. "Görünüşe göre meşe ağacı çok kırılğanmış, o yüzden- 'Meşe ağacı yüzlerce yıldır orada. Onu yıkmak için birkaç peri ışığından ve biraz müzikten fazlası gerekecek. Babası her zaman yeşilin kullanılmasını teşvik ederdi ama Harry tam tersini yapıyor.

"Onu uzun zamandır mı tanıyorsun? Sophie sordu.

"Evet," dedi Jason. 'Okulda sessizdi, onunla ne zaman konuşsam arkadaş canlısıydı ama fırsatını bulur bulmaz Londra'ya gitmesine şaşırmadım. Onda bir şey vardı - bir tür huzursuzluk, sanki burada olmadığı sürece büyük işler başarabileceğini biliyordu. Ben daha çok geri dönmesine şaşırdım.

Fiona, "Belki de Sophie artık onunla birlikte çalıştığına göre iç yüzünü açıklar," diye önerdi.

Ermin gülerek, "O bir büyükbaba saati değil," dedi.

"En iyisi sizi yalnız bırakmak. Jason birasını kaldırıp masasına doğru yürüdü ve Sophie'nin tanımadığı bir adamla iki kadına katıldı. Simon, Batter Days'de meşgul olacaktı ve Sophie, işyerlerinin çalışma saatleri bu kadar zıtken birbirlerini ne kadar görebildiklerini merak etti.

Fiona yüksek sesle fısıldayarak, "Etraf temiz," dedi, defteri kendine doğru çekip sayfanın kenarına vurarak. "Peki ya Harry?"

"Şimdi de festivalden mi bahsediyoruz? Sophie saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

"*Jane Eyre*'den bahsediyorum.

Barın kapısı açıldı ve odanın içinde tehditkâr bir şekilde dolaşan kutup esintisi içeri girdi.

Kapı kapanırken Sophie, "Harry bana *Jane Eyre*'i göndermedi," diye alay etti. Ona bu kitaptan söz ettiğinde, Harry'nin ne kadar doğal bir tepki verdiğini hatırladı; ne bir suçluluk ne de bir utanç belirtisi vardı.

"Harry'nin babası kasabadaki kitapçının sahibiydi," dedi Fiona. 'Orası tuhaf ve harika baskılarla doluydu. Sadece yeni kitaplar almakla kalmaz, gizli mücevherlerle dolu küçük köşeleri, yaldızlı ciltli kitap cepleri, onlarca yıl öncesinden kalma folyo baskıları vardı. Böyle bir kitabı ele geçirebilecek biri varsa, o da Harry'dir.

Sophie onun çalışma odasını, modern kâğıt ve ciltli kitaplarla dolu raflarını hayal etti. Farklı türler bir arada bulunuyordu ama eski görünen hiçbir şey yoktu: sırtları birbirine uyan ve kabartmalı yazıları olan deri ciltli kitap setleri yoktu.

'O göndermiş olamaz,' diye tekrarladı ve şarabını yudumladı.

"Haklısın. Fiona iç çekti. "Böyle bir adam birine böylesine düşünceli bir hediye veremez.

Sophie sinirlendi. "Bunu söyledim, çünkü tezgâhıma geldiğinde onu hiç tanıımıyordum. Onu hâlâ o kadar iyi tanıımıyorum ama düşünceli biri olmadığını söylemek bence çok acımasızca olur.

'Babası bir eve taşınmak zorunda kaldığında eve gelmeyen bir adam O malikaneye hepimizden ayrı bir adadaymış gibi davranan - *çok daha özel* bir ada olduğunu da eklemeliyim - ve köyün *tam* ortasında olmasına ve hatırlayabildiğim kadarıyla etkinlikler için kullanılmasına rağmen arazisini hepimizden uzak tutarak onlarca yıllık geleneği yok eden bakım evi? Kadın kararlı bir şekilde başını salladı, demek istediği anlaşılmıştı.

"O ve babası hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, canım," dedi Ermin nazikçe. "İlişkileri nasıldı?"

"Bernard Anderly tanışmayı umabileceğiniz en iyi adamlardan biriydi," dedi Fiona. "Harry'nin eve gelip en azından onu *ziyaret* etmemesi için *hiçbir* neden yoktu, ona kendisi bakamasa bile.

"Fiona..." diye başladı Ermin.

Sophie, o akşam çalışma odasında Harry'nin bu konuda ne söylediğini hatırlamaya çalıştı. İşlerin kolay olmadığını ima etmiş, eve gelemeyeceğini söylemiş ama ayrıntıya girmemişti. Neden anlatsındı ki?

"Birlikte çalışmaya başladığımızdan beri çok ısındı.

Fiona'nın tavır değiştirdiğini, hoşnutsuzluğunu merakın lehine bıraktığını neredeyse hissedebiliyordu. "Isındı mı? Ne şekilde?

"Sadece... Winnie inanılmaz derecede affedici olmamasına rağmen onunla birlikte liderliği ele aldı. Malikaneyi onarmak için gerçekten çok çalışıyor, aynı zamanda danışmanlık yapıyor ve... hakkında çıkan tüm o söylentiler

münzevi dev, bunlar saçmalık!"

"Münzevi dev mi? Jason bir kez daha ortaya çıkıp bira bardağını masaya sertçe koyunca Sophie yerinden sıçradı. "Harry'ye geri döndük, değil mi?

"Fiona ve Ermin onun arkadaş canlısı olabileceğine inanmıyorlar.

"Köy hayatına pek karışmış sayılmaz," dedi Jason. "Geri döneli... neredeyse iki yıl oldu sanırım. Bundan bir şeyler çıkarmamak zor.

Fiona, 'Bu doğru, Jason,' dedi.

"Geçmişte ne yaptığına dair en ufak bir fikrim yok," dedi Sophie. 'Ben sadece

"Benimle çok iyi anlaştığını biliyorum - en azından son zamanlarda.

Düşünceleri bir gün öncesine kaydı, alındaki çamuru silmişti ve adam ona birlikte çalıştıkları için mutlu olduğunu söylemişti.

"Harry Anderly'nin iyi biri olması kulağa şehir efsanesi gibi geliyor," dedi Jason sırtarak.

Barda oturan yaşlı adamlardan biri tuvalete giderken yanından geçip gitti. Utanmadan dinledi ve ekledi: "Harry Anderly Londra'daki havalı işi ve deniz manzaralı büyük eski eviyle hepimizden üstün olduğunu düşünüyor. Ne budala ama. Başını umursamaz bir tavırla salladı ve Sophie göğsünde sıcak ve fokurdayan bir öfkenin alevlendiğini hissetti.

"Bu doğru *değil*. Niyet ettiğinden çok daha yüksek sesle çıkmıştı.

Jason kollarını kavuşturdu. "Bunu kanıtla.

"Ne? Gözlerini kırptırdı. "Nasıl yapabilirim?

Ara onu. Onu burada bir bira içmeye davet et. Bakalım ne diyecek.'

Sophie saatine baktı. Saat sekiz buçuktu. "Oh, yapmayacak..." "Ne yapmayacak? Jason sordu. "Denemekten zarar gelmez, değil mi?

Sophie yardım için Fiona ve Ermin'e döndü ama onlar sessiz kaldılar ve Sophie onların da meraklı olduklarını biliyordu; Harry Anderly'nin bir tür efsanevi yaratık gibi Blossom Bough'un kapısından içeri girmesini istiyorlardı.

onlarla bir bira içti. Ama onun farklı bir yönünü görmüştü ve eğer başkalarının da görme şansı olursa ...

"Peki. Çantasından telefonunu çıkardı, ardından biri tarafından alınmadan önce defterini güvenli bir şekilde içine koydu ve göz gezdirdi.

Harry'nin numarasını buldu, başparmağı bir an için ekranın üzerinde gezindi. Sonra bastı, zil sesini dinlerken nefesini içine çekti ve-

Alo? Sophie? İyi misin?' 'Harry, merhaba. Nasılsın?'

Bir duraklama oldu, sonra dedi ki, 'Ben iyiyim. Sen iyisin, değil mi?' dedi.

Evet. Evet. Ben sadece... Fiona, Ermin ve Jason ile birlikte bardayım. Gelip bizimle bir şeyler içmek ister misin diye merak ettik. Eğer müsaitseniz tabii. Çok meşgul olabilirsiniz, ya da... Bilmiyorum. Bir şeyler yapıyorsunuz. May'i de getirebilir misin?' Bakışlarını masanın aşınmış ahşabında tuttu.

Sessizlik on yıl ya da bir saniye sürmüş olabilirdi ama Sophie masanın etrafındaki diğer insanlara bakmayı reddetti. Sonra Harry'nin, "May çalışıyor ama ben boşum," dediğini duydu. Bana on beş dakika verin, orada olacağım.

"*Yapacak* mısın? Başını kaldırdı, yaşadığı şok arkadaşlarının yüzüne de yansımıştı. "On beş dakika," dedi kararlı bir şekilde. "Hiçbir yere gitme, tamam mı? Sonra da Kapattı.

Bölüm On Dört

Sophie telefonu kapattıktan sonra, sanki bütün bar nefesini tutmuş gibiydi.

"Geliyor o zaman? Jason'ın sesinde kahkaha vardı ama aynı zamanda gerçek bir

şaşkınlık. "Öyle.

"Ben asla," dedi Fiona. "Kitaplar için bir dönüş, bu kesin. 'Bir tur daha o zaman. Hollanda cesareti falan. Jason ayağa kalktı. "Neden cesarete ihtiyacımız olsun ki? Sophie sordu, ama o da hissetti: "Bu Merak, diğerlerinin beklentisi, ki bu çok saçmaydı çünkü o sadece bir adamdı ve onda gizemli hiçbir şey yoktu. Ya da en azından *o kadar* değildi.

"Başka bir şarap? Jason ona sordu.

Başını iki yana salladı. "Su, lütfen. Sadece birkaç bardak içmişti ama daha fazlasını istemiyordu. 'Onu hiç aramamalıydım,' dedi, çoğunlukla kendi kendine.

"Neden olmasın? Fiona sordu.

"Eğer gelmek istemeseydi, hayır diyebilirdi," diye ekledi Ermin. "Tanrı biliyor ya, şimdiye kadar her şeye kolayca hayır dedi,' dedi Fiona tartly.

Jason içeceklerini getirdiğinde Sophie suyunu yudumladı, diğerleri etrafında sohbet ederken Sophie tetikteydi. Onlara nasıl izin vermişti onu davet etmesi için ikna edebilir miydi? Aramayı yapmış olmanın tüm baskısını hissetti. Sonra kapı açıldı, içeri bir yılan gibi soğuk hava girdi ve bardaki konuşmalar azaldı.

Sophie, Harry Anderly'nin bir kapı aralığını ne kadar iyi doldurduğunu hatırladı. Bakışlarını odada gezdirdi ve onu bulduğunda küçük bir gülümseme gözlerini aydınlattı, sonra onlara katılmak için adım attı, mırıltılar onu dalgalar gibi takip etti.

"Merhaba. Sanki ne yapacağından emin değilmiş gibi masanın yanında durdu. "Jason," diye başını salladı. "Fiona, Ermin. Sophie, beni davet ettiğin için teşekkürler. Sanki hepsiyle sohbet etmesi gerektiğini yeni fark etmiş gibi kaskatı kesilmişti.

"İşte. Sophie oturduğu sıraya doğru kaydı. "Yanıma otur.

Harry ceketini silkerek yumuşak görünümlü gri bir kazak çıkardı. Onun Kot pantolonu koyu renkti, sağlam kahverengi botlarının üstünü sarıyordu ve oturduğunda kollarını sıvadı, kahverengi saçlarla tozlanmış bronzlaşmış ön kolları ortaya çıktı.

Sophie, "Sana bir içki getireyim," dedi.

"Hayır, bu benim turum. Jason ayağa kalktı. "Ne istiyorsun?"

Bir bira lütfen. Ne içiyorsanız. Teşekkürler. Jason gittiğinde Sophie'ye döndü ve bardağını işaret etti. "Benim varlığım senin bir bardak votka alır mısın?"

Sophie başını salladı. "Bu su.

"Nasılsın Harry? Fiona masanın karşısından sordu. 'İyiyim, teşekkürler Fiona. Siz ikiniz nasılsınız?'

"Pekâlâ," dedi Ermin, her zamanki kıkırdamasıyla. 'Duyduğuma göre sen ve Sophie festivalimizi organize etme konusunda harika bir iş çıkarıyormuşsunuz.

"Daha yeni başlıyoruz," diye itiraf etti Harry. "Yapacak çok şey var. "Keçileri de içerecek mi? Jason Harry'nin önüne bir bira koydu.

"Teşekkürler. Alnını ovuşturdu. "Bu şekilde planlamamıştık ama şu anda nereye gideceği Felix'e bağlı. Tabii tüm arazinin etrafına kocaman bir tuğla duvar örmezsem.

Sophie, "O sadece eğlenmek istiyor," dedi.

"Keçiler sadece eğlenmek ister! Fiona sevinçle söyledi. "Mükemmel.

Sophie Harry'ye baktı ve onun sırttığını gördü. Bu gülümseme onu hüzünden kaygısızlığa dönüştürmüştü ve Sophie'nin nefesi kesildi. Barın yumuşak ışığı altında saçları sarıya boyanmıştı ve gözleri kahverengiden çok yeşil görünüyordu. Hafta sonu kirli sakalı vardı ve bakışlarının onun yüzü ile masanın üzerinde duran, bir eli Jason'ın az önce önüne koyduğu bardağa gevşekçe sarılmış kolları arasında gidip gelmesine engel olamadı.

"Dondurma işi nasıl gidiyor?" diye sordu Jason'a. "Kışın idare edebiliyor musun?"

"Beklediğimden de fazla. Jason sandalyesinde arkasına yaslandı. 'Belli ki Batter Days de var ve bu daha istikrarlı bir gelir akışına sahip - Scoops'u biraz taşıyor - ama Norfolk'un iyi insanları bir kış gününde dondurmanın gerçek bir ikram olduğunu biliyor ve yenilik yapmaya devam ettiğimiz sürece iyi olacağız.

"Bunu duyduğuma sevindim. Harry sertçe başını salladı.

"Peki ya sen? Jason sordu. "Mistingham Malikanesi'nin bakımının tam zamanlı bir iş olduğunu sanıyorum.

Harry bardağındaki kehribar rengi sıvının içine baktı. "Kolay değil, bir yandan da danışmanlık yapıyorum, çünkü malikânenin parayı yutmak gibi bir huyu var. Sophie'yle göz göze geldi, bir gün önce ona da aynı şeyi söylediğini hatırlıyordu.

"Ne üzerine danışmanlık yapıyorsunuz? Ermin sordu. "Eğer araştırmamın bir sakıncası yoksa. "Yatırımlar," dedi Harry. 'Çoğunlukla işletmeler için, daha ziyade bireyler. Oldukça kuru bir iş, ancak artık çok fazla deneyimim var ve bu da evde vakit geçirmenin yanı sıra istediğim zaman çalışabileceğim anlamına geliyor.

Tutkularımın yattığı yer orası değil.

"Nerede yatıyorlar? Fiona sordu.

"Malikâne," dedi Harry. 'Felix ve köpekler. Mistingham. Boğazını temizledi. "Gerçi tam olarak orada olmadığımı biliyorum...

"Çok mu? Jason sözlerini bitirdi. 'Sana kalmış dostum. Hayatını nasıl istiyorsan öyle yaşa ama seni burada görmek harika. Sophie'nin seni davet etmesi de harika.

Harry ona baktı ve o da bakışlarını yere indirdi. Clifton ona bakıyordu, o da onu kucağına çekti. Harry köpeğin ipeksi kulaklarını okşadı, parmakları onunkilerden birkaç santim uzaktaydı.

'Bana da sormasına sevindim,' dedi. 'Cumartesi gecelerini bir şeyleri tamir etmeye çalışarak geçirme alışkanlığı edindim, ki bu pek kolay değil Gün ışığı gittiğinde.'

"May çalışıyor mu? Sophie sordu. Harry neden onun da tutkuları? Biraz daha öğrenmekten zarar gelmez, diye düşündü. "Birlikte film geceleriniz ya da... herhangi bir şeyiniz yok mu?

"Bazen," dedi Harry. 'Ama bir teknoloji yardım hattında çalışıyor ve eğer Cumartesi geceleri üç katı para aldığı aramaları kapsıyor, o yüzden...' Omuz silkti ve birasından bir yudum aldı.

"Keçinin dün Birdie'nin sebze tarlasında eğlendiğini duydum," dedi Jason, sanki yapmacık konuşmayı kesmeye çalışıyormuş gibi neşeyle.

Harry tavana baktı ve Sophie nefesini tuttu. Bu kadar mıydı? Havadan sudan konuşma kapasitesi mi tükenmişti? Nazik bir sorgulama karşısında sabrını kaybetmek üzere miydi?

Bakışlarını indirdi ve Jason'a döndü, dizi Sophie'ninkine değiyordu. Sophie onun dizini çekmesini bekledi ama Jason onun yerine öne doğru eğilerek teması artırdı ve şöyle dedi: "Felix'in Birdie'nin arazisine girmesi son zamanlarda yaptığı en az çirkin şeylerden biri. Ergenlik dönemindeki gibi davranıyor. Geçen hafta onu yatağında, çamurlu toynaklarını yorganın içine sokmuş, *Gizli Tarih* kitabımı yerken buldum.

"O kitaba *bayılıyorum*," dedi Sophie ve Harry şaşkınlıkla ona baktı.

"Ben de. Bir düzine kez okumuş olmalıyım. Ama artık değil - ya da en azından bu kopyayı değil.

"Cenazeden önceki sahne. Sophie yüzünü buruşturdu. "Hasta olacağımı sandım, çok gergindim.

"Korkunç bir şey. Harry başını salladı. "Richard soğuğa yenik düştüğünde, Henry onu kurtarmadan önceki o yalnız kışta - bunu hissedebiliyordum. Fazladan bir kazak giymek zorunda kalmıştım.

"Felix yatak odana nasıl girdi?" diye sordu Jason, Donna Tartt aşklarına bir ara vererek.

"Ön kapıyı açık bırakmıştım," diye itiraf etti Harry. "Evin önündeki spotları tamir ediyordum ve aletleri içeri sokup çıkarırken kapıyı aralık bırakmamın sorun olmayacağını düşündüm. Anlaşılan öyle değilmiş.

"Onu nasıl dışarı çıkardınız? Fiona sordu.

"Biraz zorlukla ve bolca küfürle.

Sophie onun dudaklarından dökülen bir iç çekişi izledi, sonra yumuşak ve içten bir gülümsemeye gülümsedi ve Sophie'nin kalbi sıkışmaya başladı.

"Felix hakkında anlamanız gereken şey," diye devam etti, "bir şeyleri yıkıp dökerken tüm dikkatinizin onun üzerinde olacağını bilmesidir: yıkım, düşmanlık, her neyse. Ayrıca, hiç kuşkunuz olmasın, yaptıklarının yanına kâr kalacağını da biliyor.

"Çünkü çok sevimli," dedi Sophie.

"O halde," dedi Fiona, "kendi ipini kendin çekmiş sayılırsın.

"Süveterler yüzünden mi? Harry sordu. "Biliyorum. Felix kendi yarattığım bir felaket ve benim yüküm. Eli Clifton'ın başına dönerken hâlâ gülümsüyordu. Sophie, Harry'nin genelde Terör mü yoksa Yanı başındaki karanlık, eğer onları okşamak stres topu versiyonuysa: köpeklerinin sıcak, koşulsuz sevgisi. Ve tabii ki Sophie'nin yaramazca bir çekicilikten başka bir şey olarak düşünemediği Felix.

"Başka ne yaptı? Ermin sordu.

"Neler yapmadı ki?" Harry Felix'in talihsizliklerini sıralamaya başladı, her hikâyeyi herkesin güldüğü, diğer masalardan insanların baktığı bir şekilde anlatıyordu. Konuşması kuru, zamanlaması mükemmeldi.

Sophie, Harry Anderly hakkında inandığı her şeyin bir listesini çıkardı: onun harika bir Noel Baba olacağını; çoğunlukla ürkütücü malikânesinde saklanarak Mistingham'ı arkadaşlık zevkinden mahrum bıraktığını; uzun parmaklarının onu okşamasına aldırmayacağını

Eğer her şey farklı olsaydı, onun da burada ısındığını, arkadaşlığın tadını çıkardığını; onu aramak *herkese göstereceğim* bir an olsa bile, bunu yaptığına memnun olduğunu söyledi.

Felix'in bu işe nasıl girdiğiyle ilgili bir hikayeye gülmeyi bitirdiklerinde Postacının kamyonu birkaç paket bırakırken Harry kamyonu garaj yolunda kovalamaya başlamıştı ve keçiye bir Bravissimo kataloğunu çiğnerken bulmuşlardı, Fiona saatine baktı ve 'Tanrım! Neredeyse son siparişler.

"Kahretsin, ciddi mi? Jason son içkisini de yudumladı. "Simon'a bu gece temizlikte yardım edeceğime söz verdim. Ayağa kalktı ve ceketini çekti. "Hepinizi yakalamak harikaydı. Özellikle de seni, Harry.

Harry, "Sana bir bira borcum var," dedi ve iki adam el sıkıştı.

"Bir dahaki sefere o zaman? Bu kadar uzun bırakma.

"Yapmayacağım," diye güvence verdi Harry.

Fiona ve Ermin vedalaştılar ve Fiona Harry'nin onu yanağından öpmesine bile izin verdi. "Yabancı olma," dedi Fiona ve Harry temkinli bir şekilde başını salladı.

"Seni gördüğüme sevindim, eski dostum. Ermin yanından geçerken onun omzunu sıvazladı.

Sophie paltosunu giydi, kollarından birini bulmaya çalışırken kolu çırpınıyordu.

"İşte. Harry onun için tuttu ve sonra yavaşça omuzlarına çekti. Onu çevirdi ve yakasını düzeltti. "Teşekkürler.

"Biliyor musun, beni buraya davet ettikten sonra bütün akşam oldukça sessizdin. 'Yine de sohbeti devam ettirdin,' dedi gülümseyerek.

"Çok eğlendim. Sesi şaşırmış gibiydi. "Jason, Fiona ve Ermin - herhangi biriyle doğru düzgün konuşmayalı uzun zaman olmuştu.

"Fiona senin hakkında oldukça kaba davrandı.

Harry başını salladı. "Herkesin fikirleri vardır, buradaki pek çok insanın da benim ve ailem hakkında güçlü fikirleri var, ama..." Omuz silkti. "Seninle eve kadar yürüyebilir miyim?

"Yürüdün mü?

"Sonunda kaç bira içeceğimi bilmiyordum.

"El fenerin var mı? Kadın kaşlarını kaldırdı ama adam elini ceketinin cebine attı ve iri görünlü bir Maglite çıkardı. Kadın güldü. "Tabii ki var.

Onun için kapıyı açtı ve karanlığa adım attılar, yıldızlar yukarıdaki karartma perdesindeki iğne uçları gibiydi, keskin, soğuk hava buz gibi

parmak uçlarını teninde gezdirdi.

"Vay canına." Başını yukarı kaldırdı. 'Bu kadar çok yıldız görmeyi asla ama *asla* atlatamayacağım. İnsanı çok küçük hissettiriyor.

"Öyle," dedi Harry sessizce. Sophie'nin arkasında duruyordu ve Sophie bir takımyıldızının çizgisini takip edemeyecek kadar arkasına yaslandığında, elini hafifçe Sophie'nin kürek kemiklerinin arasına koydu. "Yanımdayım," diye fısıldadı ve nedense bu üç kelime Sophie'nin boğazını tıkadı.

"Gitmeliyiz," dedi dik durarak. "Hava çok soğuk ve senin benden daha fazla yürümen gerekiyor.

"Yolu göster.

Clifton yanlarına geldi ve bir süre sonra Harry dirseğini uzattı, Sophie de kolunu Harry'nin kolunun arasından geçirerek onun yanına sabitledi. Bu ona kendini daha güvende hissettirdi ve ayrıca -belki de artık sadece ikisi olduğu için- konuşmayı daha kolay buldu.

"*Gizli Tarih*'in kopyası için üzgünüm. Harry ona baktı. "Sorun değil. Başka bir tane aldım.

"The Book Ends'ü özlemiş olmalısın," dedi nazikçe. Yasak bölge olup olmadığını bilmiyordu ama adam barda çok daha açık davranıyordu.

"Evet," diye itiraf etti. 'Düzenli ve gelişigüzelin garip bir karışımıydı; herhangi bir odada ne bulacağınızı asla bilemezsiniz, ancak belirli bir şey istiyorsanız, ya orada olurdu ya da babam sipariş ederdi.

"Devralmak istemedin mi?

"Yapamazdım," dedi basitçe. "Londra'da olmam gerekiyordu.

Deniz kıyısına doğru baktı ve Sophie de onun bakışlarını takip etti. Ayın gümüş patikası dışında su kapkara bir delikti ve köpüklü dalgaların beyazlığını seçebiliyordu.

'Herkes babamı severdi,' dedi. "Her zaman nazik bir söz ya da şakayla hazırды ve muazzam bir kitap bilgisine sahipti. İnsanlar ne isterse hemen sipariş ederdi, böylece günler içinde ellerinde olurdu. O geldi ama..." Harry başını salladı. 'Son birkaç yılda kitapçıyı batırdı, o kadar çok borcu vardı ki dükkânı ve malikâneyi kaybetmek üzereydi ve benim başka seçeneğim yoktu.

İnsanlar her zaman bir seçenek olduğunu, gerçekten isterseniz her şeyi başarabileceğinizi söylüyorlar, ancak irade gücü - sadece bir şeyi istemek - gerçek hayata ve karşılaştığınız tüm engellere galip gelmeyecektir.

Sophie engelleri biliyordu. Bir ailenin parçası olmayı istemenin bunu gerçekleştirmeyeceğini, tıpkı doğru hissetmediğiniz bir yeri eviniz yapamayacağınız ve karşınızdaki kişi bunu sizin kadar istemezse aşka tutunamayacağınız gibi, bunun da öylece var olmasını dileyemeyeceğinizi biliyordu. "Engelleriniz neler?" diye sordu sessizce.

'Para, beklentiler, itibar, kurallar. Arzu tüm bunları geçersiz kılamaz. Sesi sertti, sanki duygularını bastırıyormuş gibiydi ve Sophie, Mistingham'daki herkes babasının iyi adam, Harry'nin ise kötü adam olduğunu düşünürken, babasının bıraktığı mali karmaşayla uğraşmanın ne kadar zor olduğunu düşündü. Ve onun genel anlamda arzudan bahsettiğini bilmesine rağmen, aklına sadece bir tür geliyordu: May yüzünden tamamen uygunsuz olan bir tür. Ama karanlıkta ona bu kadar yakınken, vücudu onunkine sıcakken, keçi hikâyelerindeki kahkahalar kafasında yankılanırken, elinde değildi.

"Ama kitapları hâlâ seviyorsun," dedi kendini daha güvenli bir yere sürükleyerek. "Kitapları her zaman seveceğim.

"Ben de," diye mırıldandı. "Gizli Kitapçı'yı duydun mu?" "*Gizli Kitapçı* mı? Hayır, o da ne?

"Bu kitap bana verildi ve kimin verdiğine dair hiçbir fikrim yok. Rastgele, anonim bir hediye.

"Ne demek istiyorsun? Hangi kitap? Sesi o kadar şaşkın çıkmıştı ki Sophie, Fiona'nın yanıldığını anladı: Harry'nin, onun *Jane Eyre*.

Bu yüzden gizemini sürdürmek yerine cesur olmaya karar verdi. "Noel festivalini neden meşe ağacının yakınında yapamıyoruz?

Harry uzaklara baktı, nefesi gece havasına bir bulut gibi yayılıyordu. "Babam her şeyde çok kibirliydi," dedi. 'Dükkân, mülk, para. Ben ve kız kardeşim Daisy bile. Ne isterse onu yapar, her şeyin bir şekilde yoluna gireceğine inanırdı, işler sarpa sarmaya başladığında bile. Sanırım annem öldükten sonra kederiyle böyle başa çıkıyordu. İnkâr onun varsayılan davranışydı ama...' Yüzünü ona döndü. "Buraya geri taşındığımda meşe üzerinde bir araştırma yaptırım ve dengesiz olduğunu söylediler: çok fazla kurcalanırsa tehlikeye girebilirmiş.

Sophie ona nazik bir gülümseme verdi. 'Yani kimsenin yaklaşmamasını mı tercih edersin?

Ona baktık, tadını çıkardık ama uzaktan mı? Ağacı koruyalım ama herkesin onu çevreleyen yeşili kullanmasını engelleyelim mi?

"Soph-

'Gerçekten de dallarına dizilmiş birkaç peri ışığının onu yıkacağını mı düşünüyorsunuz? Yanında yürüyen insanların onu çökerteceğini mi?

Gözlerini kapattı. "Dört yüz yıldan daha eski. İnsanları yağmurdan korudu, sayısız böceğe ve kuşa yuva oldu.

Sophie onun kolunu sıktı. "Çok sevdiğim koruyucu annem Bayan Fairweather bir keresinde bana, bir şeyleri özenle saklayıp mükemmel an için saklamaktansa, onlardan zevk alıp kullanmanın daha iyi olduğunu söylemişti. Mükemmel anın hiçbir zaman gelmeyebileceğini ve onu beklemekle bir şeyleri kaçırmış olacağınızı söylemişti.

"Akıllı birine benziyor," dedi Harry. "Onunla ne kadar yaşadın?"

"Sadece birkaç yıl. Ben on yedi yaşındayken emekli oldu, uzun bir aradan sonra,

Kayıp çocuklara değer verildiğini hissettirmek için yorucu bir kariyer. Ona çok şey borçluyum ve bana söylediği şeylere güveniyorum. Başını kaldırıp Harry'ye baktı. 'Baban mali durumunu kötü yönetmiş ve sana bir sürü keder yaşatmış olabilir.

ama bu onun her konuda yanıldığı anlamına gelmiyor. Jazz, topluluğun ne kadar önemli olduğunu, insanların bir arada olmasının ne kadar iyi olduğunu söylüyordu.

ve bunu festivale dahil edebileceğimizi düşündüm: toplumu mümkün olduğunca işin içine katmak.

Şimdi bunu yüksek sesle söylediğine göre mantıklı olduğunu biliyordu. "Bunu yapmanın en iyi yolu yeşil alanı ve köy salonunu kullanmak, açık ve kapalı alanlarda etkinlikler düzenlemek: tencere yemeği, bir tür oyun turnuvası, açık mikrofon gecesi.

"*Açık* mikrofon gecesi mi?

'Bundan daha topluluk ruhlu ne olabilir? O zaman performansın bir parçası *olmak* isteyen herkes *olabilir*. Bu çok iyi olur, Harry. Haydi. Şimdi ayaklarının üzerinde zıplıyordu. 'Meşe ağacı bunun merkezinde olmayı çok isterdi. Kaç köy etkinliğine başkanlık etmiş olabileceğini bir düşün. Bunu ondan alamazsın.

Harry yeniden yürümeye başladı. "Ve bir ağacı antropomorfize edip fikrimi değiştirmemi bekleyemezsin.

"Bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorsun - itiraf et. Ona sırtıttı, sonra da kocaman bir esnemenin kaçmasına engel olamadı. Başını çevirdi ve ağzını kapattı.

"Doğru," dedi Harry kararlılıkla. "Yatma zamanı.

Bakışları onunkilere kaydı. Ama bunu kastetmemişti. *Tabii ki* istememişti. Boğazını temizledi. "Yani...

"Buradayım. Yanaklarının onunki kadar pembe olup olmadığını merak ederek ön kapıyı işaret etti.

"Bunu biliyorum," diye mırıldandı Harry. Batter Days karanlıktaydı ama Sophie arka tarafta belli belirsiz bir parıltı görebiliyor, Simon ve Jason'ın uzak odada hareket eden gölgeli figürlerini seçebiliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi, "bu gece geldiğiniz ve beni eve bıraktığınız için. Ve en azından söylediklerimi düşünecek misiniz?"

"Bunu düşüneceğim, ama..." Arkasını dönüp karanlık denizin yönüne baktı.

"Ne oldu? Çenesine hafifçe dokunarak onu tekrar yüzüne döndürdü. 'Ben buradayım, senin önündeyim. Bana istediğin her şeyi anlatabilirsin.

"Yapmamaya
çalışıyorum.

"Neden?"

Uzandı ve kızın bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çünkü eğer yaparsam, tüm bu durum bizimle birlikte kaçıp gidebilir.

"Kaçmak mı? Sophie fısıldadı.

Şimdi daha yakındı, gözleri minyatür galaksiler gibiydi, ortalarında kara delikler vardı ve ışığı yutuyorlardı. "Şimdi gidiyorum.

"Muhtemelen akıllıca," diye mırıldandı, her zerresi onun kalmasını diliyordu.

Adamın yakasını, kemerini ya da kollarını tutabilir, ellerini boynunun arkasına geçirebilirdi. "Bu adil olmaz.

"Kime karşı adil?" diye fısıldadı kaşlarını çatarak.

Başını iki yana salladı. "İyi geceler, Harry. Bara geldiğin için teşekkürler."

"Beni davet ettiğin için teşekkürler. Ondan uzaklaşırken bir elini cebine soktu, diğer eli de meşaleyi tutuyordu, sokak lambalarının ulaşamayacağı bir yere geldiğinde yakmaya hazırdı. Sonra durdu, aniden döndü ve ona seslendi: 'Bunu düşündüm ve haklısın.

"Ne hakkında?"

'Festival. Yeşil. Lanet meşe ağacı!'

Sophie'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Yanlış mı duymuştu? Deliriyor muydu? Her şeye rağmen bardağındaki votka mıydı? "Festivali sokak yerine yeşil alanda yapabileceğimizi mi söylüyorsun?"

"Evet! Hadi yapalım - mükemmel anı beklemeyelim, hemen şimdi tadını çıkaralım. Sırıttı, sonra el salladı ve arkasını dönüp gitti, onu şaşkın ve şaşkın ve - bir an sonra - sevinçli bir şekilde kapısının önünde bıraktı.

Harry'nin fikrini değiştirmişti. Onu bara davet etmiş, açılmasını sağlamıştı ve *şimdi, şimdi*, köylüler gerçekten istedikleri festivali yapabileceklerdi. Mistingham'da geçirdiği zamana uygun bir son olacaktı - Cornwall'a kaybolabilir, hepsini mutlu bir şekilde bırakabilirdi.

Sophie, Harry'ninkine benzer bir sırtışla dairesinin kapısını açtı ve içeri girdi.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Sophie pazartesi öğleden sonra Harry'nin Land Rover'ına bindiğinde, havalandırma deliklerinden hafifçe üfleyen ısıtıcı ve onu mükemmel bir şekilde saran deri koltuk dikkat etmezse uyuyakalacağını biliyordu. Dün ona mesaj atmıştı, hâlâ Cumartesi gecesinin heyecanını taşıyordu ve o üşenmeden işe koyulmak istiyordu. Meşe ağacının dallarından geçirmek için ışık satın almak iyi bir ilk adımdı ve Harry tam olarak nereye gidebileceklerini bildiğini söyledi.

"İyi misin?" diye sordu. Üzerinde ince kırmızı ekoseli lacivert pamuklu bir gömlek ve her zamanki koyu renk kot pantolonu vardı. Sophie oturduğu yerde kıpırdandı ve tıraş losyonu kokusu aldı, altında daha koyu, odunsu bir koku olsa da şaşırtıcı derecede vanilyamsı bir şeydi.

"Ben iyiyim," dedi. "İyi, hatta.

"İyi, hatta?" diye tekrarladı Harry, eğlenerek. "Kutlanacak bir şey o zaman.

"Festival için heyecanlıyım - yeşil alanda olacağı için. "Evet." diye homurdandı.

Sophie sırtıttı. 'Bunun doğru karar olduğunu biliyorsun. Herkese söylemek için sabırsızlanıyorum.

"Fiona ve Ermin'e söylemedin mi?

'Henüz değil,' diye itiraf etti. 'Ama onlara yakında haber vermeliyiz, çünkü bu

lojistiği değiştiriyor. Penny For Them yerine yeşil alan ya da salon için oyunlara ihtiyacımız olacak ve servis edeceğimiz ikramların yiyecek kamyonlarında olması gerekecek. Organize edilecek çok şey var.

Harry hafifçe, "Sanki onu taşıyarak her şeyi daha da zorlaştırıyoruz," dedi.

'Ancak Perpendicular Caddesi boyunca yayılmak yerine, bu şekilde daha çok bir topluluk etkinliği olacak. Herkesin bir arada olmasını istiyoruz.

"Eski Prudential reklamı gibi konuşuyorsun ama ne demek istediğini anlıyorum.

"Güzel. Ona gülümsedi. 'Ve ilk kolay kazanç ışıklar. Adamın nerede?'

'Norwich'in dış mahallelerindeki iş parklarından birinde. Yaklaşık kırk beş dakika sürer. Telsizi açtı, sesi o kadar kısıktı ki zar zor duyuluyordu,

Ama Sophie 'Last Christmas' melodisini tanıdı ve bir kez daha şaşırdı.

"Tarım radyosu dinlemiyor musun?"

"Bir keçi beni çiftçi yapmaz," diye belirtti. "Felix bir erkek, bu yüzden süt için iyi değil ve yakın zamanda bir güveçte gitmeyecek. Ben hiçbir şey yetiştirmiyorum."

"Birdie, Oliver adında bir kardeşi olduğundan bahsetti."

Harry yutkundu, profilden bakıldığında adem elması belirginleşmişti.

"Birkaç aylıkken öldü."

"Özür dilerim," dedi Sophie. "Nereden geldiler?"

Harry ona baktı, sonra tekrar yola döndü. "Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra, bir inşaatçıdan çimento almaya gitmiştim."

kilometrelerce uzakta. Yan tarafta bakımsız bir çiftlik vardı - sadece keçilerin sesini duyabildiğim için fark ettim. Sürekli meliyorlardı, ben de sesi takip ettim ve ... çok küçüklerdi, bu sıkışık ağılda sıkışıp kalmışlardı, bakımsız koşullarda yaşıyorlardı. Sıkıntılı oldukları çok açıktı.

Sophie, "Ne kadar korkunç," diye mırıldandı.

"Gittim ve çiftçiye buldum - eğer ona çiftçi diyebilirsiniz. Erkek keçilerin hiçbir değeri olmadığını, onları mezbahaya götürmek için beklediğini söyledi ve ben de bunun olmasına izin veremezdim. Başını iki yana salladı."

"Onları satın almayı teklif ettim -"

Aslında *talep etmek* daha doğru olurdu - ve çiftçi çok sevindi, çünkü onları öldürtmek için para ödemek zorunda kalacaktı. Bunun yerine, Felix ve Oliver benimle birlikte Mistingham Malikanesine geri döndüler.

"Onlara isim mi verdin?"

"Karanlık ve Dehşet'ten biraz farklı," dedi gülümseyerek. "Ama Oliver tutulduğu koşullar nedeniyle zaten hastaydı. Onu hastaneye götürdüm. veterinerlere götürdük, her şeyi denedik ama"

başaramadı. "Çok üzüldüm."

Harry omuz silkti. "Felix hâlâ bende. Kardeşini kaybettikten sonra endişelendim, çünkü çok sosyal hayvanlar, ama o dirençli küçük bir böcek ve sanırım... bu yüzden onu şımartıyorum. Süveterler, duygusallık - delilik gibi görünüyor olmalı."

"Bu senin Karanlık İblis Lordu kişiliğine pek uymuyor."

Harry güldü. "Hayır. Felix benim zayıflığım. Elimde değil. "Pek çok insanın yapabileceğinden şüpheliyim," dedi Sophie.

"Benimle dalga geçiyorsun. Göstergeyi çevirdi ve iki yanında gri-kahverengi tarlalar olan geniş bir yola saptılar, gökyüzü sıvı maviydi"

Puslu, sisli bir arazi üzerinde kümeler halinde asılı duruyordu. Çok güzel ve vahşiydi ve Sophie'nin nefesini kesiyordu. Cornwall'ın ne kadar farklı olacağını merak ediyordu.

"Seninle dalga geçmiyorum," dedi ona. "Bu, ... kaç yaşında *olan* bir adam için gayet kabul edilebilir bir şey. Onun kendi yaşlarında olduğunu tahmin etmişti.

"Kırk iki," diye itiraf etti, kaşları birbirine çatılmıştı. "Kırk iki yaşındayım ve hayatımı zor toparlıyorum.

"Hey," dedi. "Kendi evin var, bunun da bir anlamı olmalı.

"Bu bana miras kaldı, neredeyse tamamen kaybediyordum ve resmen yıkılıyor.

"Kaybetmedin ve tamir ediyorsun.

"Düzeltmeye çalışıyorum.

'Başarılı olmak. Roma bir günde inşa edilmedi.' "Sıfırdan başlamak daha az zahmetli olabilir.

"Bundan şüpheliyim," dedi Sophie. "Her neyse, senden çok da genç değilim ve bir büfenin üstünde kiralık bir dairem, el yapımı defterlerimi satmak için başka birinin dükkanının unutulmuş bir köşesi ve bana güvenen tek varlık bir köprünün altından kurtardığım pasaklı bir köpeğim var. Hayatımdaki başarılar listem kısa.

"Aynı fikirde değilim," dedi Harry. "Gururla bağımsızsın ve hayattan ne istediğini biliyorsun. Arkadaşlarının, köylülerinin ya da toplumun baskısına boyun eğmiyorsun. Ne istiyorsan onu yapıyorsun, senden bekleneni değil.

Sophie şaşkınlığını gizledi. "Fazla seçeneğim olmadığı için bu durumda olduğumu düşünmüyorsun değil mi?

"Hiç de değil. Sen kararlısın. Bence farklı bir şey isteseydin, onu elde etmenin bir yolunu bulurdun.

Sophie Cornwall'ı düşünerek başını salladı. İsteddiği hayata sahip olmaya kararlıydı ve bazen bu, yeni bir yerde yeniden başlamak anlamına geliyordu. Kendini kontrol altında hissetmenin bildiği en iyi yolu buydu: İnsanları uzakta tutmak, çok fazla önemsemekten ve onlara kontrolü vermekten daha iyiydi. Bu Harry'ye itiraf edeceği bir şey değildi, bu yüzden pencereden dışarı baktı, düz, kışın seyrek tarlaları şirin köylerle, çelenklerle süslenmiş kulübelerle, sabah olmasına rağmen parıldayan altın ışıklarla örtülü açık hava ağaçlarıyla parçalanıyordu. Noel geliyordu ve Sophie ve Harry onu Mistingham'a getirmekten sorumluydular. Bunu başarabileceklerini umuyordu.

Harry büyük otoparka girdi ve Sophie girmek üzere oldukları binaya baktı. Mevsimlik Süper Mağaza olarak adlandırılan bu bina, yılın belli dönemlerinde değişiyordu ve şu anda, Kasım ayının yarısından fazlasında Noel'le ilgiliydi. Aynı zamanda duyulara yönelik bir saldırıydı.

Pencerede, hafif eğri büğrü bir ağaç, kimi durağan, kimi göz kırpan çeşitli ışık dizileriyle örtülüydü; altın sarısı, buz beyazı, mavi ve çok renkliydiler. İki plastik ren geyiği, bir kardan adam ve anlaşılmaz bir şekilde dev bir kirpiden oluşan bir orman sahnesi vardı, hepsi de Sophie'nin bazen Aralık ayında ön bahçeleri süslerken gördüğü figürler gibi içeriden aydınlatılmıştı. Şişme bir Noel Baba pencerenin yarısına kadar sarkmış, içinden ışıklı hediyeler dökülen bir çuval, zaman içinde donmuş bir felaketti. İki altın melek köşede gizlice duruyordu. Sophie onların sinmiş olduklarını hayal etti.

Kapıya doğru yürürlerken, 'Bu... çok şık,' dedi.

Harry, "Sandringham'ı dekore etmiyoruz," diye cevap verdi. 'Şimdi buna karar verdiğimizize göre, yapmamız gereken ilk şey meşe ağacımızı süslemek.

"*Süslemek mi?* Sophie bir kahkaha attı. "Kaydedebilmem için tekrar söyleyebilir misin?

"Hayır," dedi Harry, ama kapıyı onun için açık tutarken gülümsemeye karşı koyduğunu düşündü.

Pencerelerdeki uyarılara rağmen hazırlıklı olmadığı bir alana adım attı. "Vay anasını.

"Bu... çok fazla," diye kabul etti Harry. Bu muhtemelen yetersiz bir ifadeydi.

Süs eşyaları, ışıklar ve süsler, ağaçlar, heykeller ve çelenkler akla gelebilecek her renkte parıldıyor, ışıldıyor ve yanıp sönüyordu.

Hoparlörlerden 'Fairytale of New York' sesi geliyordu.

"Harry, dostum! Bir yerden bir adam belirdi, üzerinde kendisine en az iki beden büyük kırmızı bir gömlek vardı, kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu, dar yüzünde dağınık bir keçi sakalı vardı. "Bir yaş oldu.

"Seni görmek güzel, Scratch. Harry'nin sesi biraz utanmış gibiydi. "Bu Sophie - Sophie, Scratch'le tanış. Birbirimizi okuldan tanıyoruz.

"Evet, ama parlak ışıkların peşinde koşmak için elimden geldiğince çabuk Mistingham'dan kaçtım. Kendi şakasına güldü ve Sophie de ona katılmaya çalıştı. "Yardıma ihtiyacın var.

Harry, "Festivalimiz için meşe ağacını süslememiz gerekiyor," dedi. Sophie hayal görüyor olabilirdi ama Harry'nin sesinin rahatlamış gibi geldiğini düşündü, sanki bir parçası başından beri köylülerin isteklerine boyun eğmek istiyordu.

'Ah, Mistingham Meşesi. Kesinlikle. Scratch başıyla onayladı. 'Bu taraftan gelin, size tüm olasılıkları göstereyim.

"Hepsi mi? Sophie dehşet içinde, iki adamı dükkânın arka tarafına kadar takip ederken fısıldadı.

Bir saat sonra başı ağrıyordu ve sanki tüm çatlaklarına ve yarıklarına toz girmiş gibi hissediyordu ama ışıkları vardı.

Parlak renklerde basit küre ampullerden oluşan bir dizi ve Sophie'nin *Jane Eyre* kopyasına saygı olarak gizlice seçtiği küçük ışıklı kitaplardan birini seçmişlerdi. Scratch, meşe ağacı olduğu için, meşe palamutlarından oluşan tuhaf bir diziye de sahip olmaları konusunda ısrar etmişti. Sophie ışıkların ne kadar kaliteli görüldüğüne, ne kadar sağlam olduklarına şaşırıyordu ve geldiği zamankinden çok daha özgüvenli hissediyordu.

Kasaya geri dönüyorlardı ki, kadının nefesini kesen bir şey fark etti.

"TAMAM MI?

Harry sordu. "Bak!

Kız işaret etti.

"Sophie. Adamın derin ses tonunda bir uyarı vardı ve Sophie'nin omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Onun sesini ne kadar çok sevdiğini fark etti, bu tamamen yararsız bir düşünceydi ve çabucak aklından çıkardı.

"Onu almak zorundayız," dedi. "Yeşil için.

"Hayır, almayacağız.

"Felix buna *bayılırdı*.

İç çekişi sertti. "Felix'in nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok ama neyse ki bunu öğrenmeyeceğiz.

"Öyleyiz. Aceleyle yanına gitti ve onu aldı. "Baksana, ne kadar sevimli.

Harry gözlerini devirdi.

Parlayan hayvanlardan bir başkasıydı ama bu bir keçiydi, gözleri olmamasına rağmen küçük boynuzları ve büyük kulakları ona ayrı bir kişilik veriyordu. O kadar Felix'e benziyordu ki, onsuz ayrılmayı hayal bile edemiyordu.

Işıkları dikkatle kutulayan Scratch'e, "Bunu da lütfen," dedi.

"Oh, keçi. Elbette. Tezgahın altını karıştırmaya başladı.

Harry'nin bakışlarını yüzünün yan tarafında hissedebiliyordu. "Sophie," dedi sakince, "ne yapıyorsun?

"Bize keçi alıyorum.

"Biz mi? Yoksa Mistingham'ın iyi insanları mı?"

'Mistingham'ın iyi insanları,' dedi. "Ama aynı zamanda biz de. O *yapamadı* Bir *biz* olduğunu düşün.

Harry başını salladı. 'Eğer o kadar aşıksan, Felix'i ödünç alabilirsin. Dairenizde birkaç gece geçirmeye bayılırdı: sadece yüzde 90'ını yok ederdi.

"Bu şekilde, küçük bir arkadaşı olacak. Sophie Harry'ye baktığında, Harry gözlerini ovuşturuyor, bıkkın, sinirli ve son derece lezzetli bir şekilde huysuz görünüyordu. Sophie sırttı. Harry Anderly'yi alçak sesle kızdırmanın yeni favori eğlencelerinden biri olduğuna karar verdi. Scratch ışıkları kutuladıktan sonra, paralarını kendilerine tahsis edilen festival fonlarından ödediler.

Ermin, yıl boyunca çeşitli bağış toplama etkinliklerinde toplandı. Sophie keçinin parasını kendisi ödedi. Onu arabaya kadar taşıdı, Harry ise ışık kutuları. Adımlarında fazladan bir sıçrama vardı ve baş ağrısının geçtiğini fark etti. *Jane Eyre*'den bir dizeyi düşünmeden edemedi, bu dizeyle karşılaştığında aklından çıkmamıştı:

Güldüm ve kaçtım, üst kata koşarken hâlâ gülüyordum. "İyi bir fikir! Neşeyle düşündüm. 'Görüyorum ki onu bir süre daha melankolisinden kurtarmak için elimde bir araç var.

Mistingham'a geri döndüler ve doğruca Ve'a'nın El Sanatları'na gittiler. deniz kıyısının arkasındaki dar bir yolun aşağısına sıkışmış, yumuşak dokular vaat eden renkli bir vitrini olan bir dükkanın gizli bir mücevheri ve Birkaç tatmin edici saati geçirmek için hassas projeler. Sophie, defter malzemeleri için mümkün olduğunca Ve'a'yı kullanmıştı ve Ve'a, Sophie özel bir şey sipariş etmek istediğinde her zaman yardımcı olmuştu. Sezonluk süper mağazanın saldırısından sonra, bu bir merhem gibi gelmişti.

Dükkanın içi tarçın kokuyordu. Ön oda küçüktü, çoğu Sophie, Harry'nin arkasından ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordu.

Ve'a, kumaş odasını dükkanın geri kalanından ayıran beyaz tül perdenin arasından süzüldü ve Sophie'yi görünce gülümseyerek Bakışları Harry'nin üzerine indiğinde şaşırdı.

"Tanrım! Bir elini göğsüne bastırdı. "Bir an için geçmişe gittiğimi sandım, gerçi gençliğinden bu yana biraz büyümüşsün.

Sophie, Ve'a'nın altmışlı yaşlarında Jamaikalı olduğunu düşündü, ama çok daha genç görünüyordu; tirbuşon buklelerindeki gri, daha çok gümüş boyasına benziyordu, gözlüklerinin çerçeveleri pembe ve mücevherlerle süslüydü.

"Merhaba, Ve'a. Harry boğazını temizledi. "Nasılsın?" "Oh iyi, iyi, teşekkür ederim! Ya sen nasılsın? Yama işi nasıl gidiyor? Malikane gidiyor mu? Tüm o kitaplar ne olacak?"

Harry ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Babam dükkânı kapattığında kitaplar da gitti.

Ve'a boynundaki altın zincirle oynadı. "Durum bu mu?"

"Çok okuyan biri misin? Sophie araya girdi. İsimsiz hediye verenler listesine bir isim daha ekleyebilirdi.

"Çok okuyan biri diyemem," dedi Ve'a, dikkati hâlâ Harry'deydi. "Çoğunlukla yemek kitapları ve el işi kılavuzları, eğlenceden çok pratik. Harry yine de okuyor.

"Biliyorum. Sophie biraz sönükleşti. Listedeki birinin üzerini çizmek, ismini daire içine almak kadar iyi değildi.

"Çok yazık," dedi Ve'a ağır bir sesle, "The Book Ends'ten arta kalan stoklar satıldı ya da dağıtıldı.

"Onunla başka ne yapabilirdim ki? Harry'nin sesi gergindi. "Dükkân kapanmak zorundaydı ve bir kamyon dolusu kitaba ihtiyacım yoktu. Alabildiğim kadarını toptancılara geri gönderdim, bazıları bölgedeki diğer kitapçılara gitti, birkaç kutuyu da babamın bakım evine götürdüm, kütüphaneleri için. Tabii ki birkaç benimle malikaneye geri geldi, ama ... yapabileceğim tek şey buydu.

"Onları saklayabilirdin," dedi Ve'a, hem yumuşak hem de sert olmayı başaran bir şekilde.

Sophie umutsuzca, "Sizinle kiraz kuşları hakkında konuşmaya geldik," dedi. "Meşe Festivali için bir sürü Noel süsü istiyoruz.

Ve'a sonunda Sophie'ye dikkatini verdi. "Sen mi yapmak istersin, yoksa ben mi yapayım?"

"Oooh. Sophie gözlerini Harry'ye çevirdi. "Ne düşünüyorsun?"

Harry ona üç tane kafası çıkmış gibi baktı. "Hayır. Sophie-"

"Kiraz kuşu yapmak neleri içeriyor?" diye sordu Ve'a.

"Sana istediğin kumaşları satarım, flamalar ve kenarlar için bir desen veririm, sen de hepsini bir araya getirirsin. Çok basit olacak - özellikle de not defterlerinde ne kadar yetenekli olduğunu düşünürsek.

"Bir dikiş makinesine ihtiyacımız olur mu?" "Olur mu?" diye yineledi Harry.

'Özellikle çok fazla yapıyorsanız, daha hızlı çalışmanızı sağlayacaktır. Size bir tane ödünç verebilirim.

"İnanılmaz! Sophie heyecanla çırpındı. Bu festivalin toplulukla, katılımıla ilgili olmasını istiyordu ve Mistingham'ın geri kalanı için iyi bir örnek oluşturmaları gerekiyordu.

'Sophie, zamanımız ya da paramız yok-'

"Elbette var. Harry'ye küçümseyici bir el salladı. 'Fazladan birkaç el işi parçası için para ödemek benim için sorun değil ve bu harika bir plan. Ve, bize kumaşlarını gösterebilir misin?

'Kesinlikle yapabilirim. Bu taraftan lütfen. Gelin ve Noel malzemelerinizi alın.'

Harry dikiş makinesini Land Rover'ına taşıdı.

"Kiraz kuşu yapıyoruz. Sesi kuşkulu geliyordu, sanki bu işe ikna edildiğine inanamıyormuş gibiydi. "Dikiş makinesiyle.

'Elde dikersek çok daha uzun sürer. Ve düşün Hazır şeyler almak yerine ne kadar tasarruf ettiğimizi. Kulağa oldukça basit geliyor, değil mi?

"Ya Ve'nin talimatlarını tam olarak dinlememiş olabileceğimi söylersem?

'O zaman kalıbı almamızın iki kat iyi olduğunu söyleyebilirim. Her neyse, el işi yapmak sizin için iyidir.

'Lahana da öyle ama yemeye başlamayacağım. Bunu senin dairene mi götüreceğiz?'

"Malikanede daha fazla oda var.

Harry makineyi botuna yerleştirmek üzereydi ama durdu ve Sophie'ye baktı. Bu işi birlikte organize ediyorlardı ama Sophie, kendisini onun evine davet etmenin, onun alanını işgal etmenin ve onunla birlikte el işi yapmasını sağlamanın -her şey bir yana- belki de çok ileri bir adım olduğunu biliyordu.

Bir süre sonra, 'Bu konuda liderliği sen üstleniyorsun,' dedi.

Kalbi güm güm attı. Belki de çok uzak bir adım *değildi*. "Elbette," dedi. 'Buna degecek, söz veriyorum. O bayrağın uçtuğunu gördüğümüzde, başardığımızı bilmek? Harika bir his olacak. Ellerinle bir şeyler yapmak gerçekten tatmin edici.

Harry'nin bakışları sabitti, bir şekilde hem sert hem de yumuşaktı ve içini sıcak, sıvı bir su birikintisine dönüştürüyordu.

"Olabilir," dedikten sonra Land Rover'a bindi ve Sophie'nin yolcu tarafına geçip konuşmalarını dinlemesini, sonra da bunun topa vurmakla hiçbir ilgisi olmayan tüm yorumlanma biçimlerini düşünmesini sağladı.

Aralarındaki sessizlik uzadıkça ve Harry'nin fark edeceğinden yüzde yüz emin olduğu için bacak bacak üstüne atma dürtüsüyle savaştıka, Harry'nin avına yaklaşan bir jaguar gibi yavaşça ve sinsice ona yaklaştığını ve birileri incinmeden önce duygularına bir son vermesi gerektiğini fark etti.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

"Noel'e bir ay üç gün kaldı. Sophie bu sözleri Harry'nin çalışma odasının sessizliğinde, arka planda çıtırdayan ateşin içinde söylemişti. Karanlık, Terör ve Clifton alevlerin önündeki halının üzerinde uyuyorlardı, rüzgâr perdelerin rahat bariyerinin ötesinde, dışarıdaki karanlıkta ağaçların arasından fısıldıyordu.

Harry hemen cevap vermedi, tıpkı şimdiye kadar birasını görmezden geldiği gibi,

Sophie ise şişesinin dibine vurmak üzereydi. Ama başka bir şey söylemedi, çünkü Ve'a'nın onlara ödünç verdiği eski dikiş makinesinin üzerine başını eğmiş, hafta başında yapmakla hiç ilgilenmediği kiraz kuşunu yaratırken onu izlemekten büyük zevk alıyordu.

Şimdi, sanki hayatı yüz mükemmel flama üretmeye bağlıymış gibi buna odaklanıyordu.

"Bu işte *harikası*n. Şaşkınlığını gizleyemiyordu, çünkü kapıya vurmakta usta olan bir adamdan böylesine hassas bir beceri beklemiyordu. çit direklerini toprağa gömdü. 'Orada ellerinle çalışmanın erdemlerini övüyordum ve bana öğretmesi gereken kişi sendin.

"Eğer istersen sana kesinlikle bir şeyler öğretebilirim. Sophie'nin nefesi kesildi.

Harry başını kaldırdı, dudakları aralandı. "Özür dilerim," dedi. "Sophie, özür dilerim, ben-" "Sorun değil. Çırpınan kalbini ve hızla akan düşüncelerini örtmek için sırttı.

Bu sözleri ağzından kaçırmak için kendini işine ne kadar kaptırmış olmalıydı? Onun şaka yaptığını düşünmüyordu - ya da tam olarak yapmadığını.

Gözleri, belki de utancından, dikiş makinesine dönmüştü ve tepesindeki ışıkla -çalışırken yeterince iyi görebilmek için ışığı açmışlardı- uzun kirpikleri tüy gibi yanaklarında gölgeler.

Birkaç dakika süren garip bir sessizlikten sonra huysuz bir sesle, "Bu çok fazla kiraz kuşu," dedi.

"Biliyorum," dedi Sophie. 'Ama buna degecek. Yine de bunu birlikte yapmamız gerekiyor.

Teknik olarak hâlâ öyleydiler. Sophie, Harry'nin seçtikleri kalın, ısıltılı kurdeleyi kullanarak diktiği flamaları toparlıyor, gevşek iplikleri kesiyor ve genellikle gereken yerleri düzeltiyordu. Onun dışında

Gerçekten de her şey kontrol altındaydı ve şimdi uzun bir Noel pudingi çöreği izi, üzerinde kumar oynayan ren geyikleri olan bir diğeri ve Sophie'nin gözlerini acıtan, ışıltılı kırmızı, yeşil, altın ve gümüş renkli üçgenlerden oluşan çılgınca bir zevk olan üçüncüsü vardı.

"Bunu birlikte yapıyoruz," diye mırıldandı Harry, dikkati iğnenin altından geçirdiği kumaş ve kurdeledeydi. "Her neyse, bu sıranın sonuna kadar gideceğim, sonra da aletleri indireceğiz.

"Öyle mi? Sophie hayal kırıklığını gizledi. Kasım ayının bir Cuma gecesinde, sade ama dikkatini dağıtacak pek az şey olan dairesini düşündü.

"İstersen bir şeyler pişirebilirim diye düşünmüştüm. dedi Harry. "Tabii başka planların yoksa.

'Oh! Hayır, istemiyorum. Bunu çok isterim.' Dikiş makinesini işaret etti. 'Acele et o zaman. Açlıktan ölüyorum.

"Evet, patron. Ona, kabul etmek istediğinden daha tehlikeli hissettiren bir gülümseme attı.

Mutfakta kendisine yardım etmesine izin vermeyince çalışma odasında sıkışıp kalmış, o başka bir şeyle meşgulken evinde yasadışı bir tura çıkmak istememişti. Defterini çıkardı, Gizli Kitapçı adaylarının önemsiz listesine baktı, sonra tekrar yerine koydu. En azından Festivale katılmak, kitap şeklindeki gizemini henüz çözememiş olsa da köye iyi gelmişti.

Fiona ve Ermin, Fiona onları dükkânda köşeye sıkıştırıp festivalin köyün yeşil alanına taşınacağını söylediğinde çok sevinmişler ve Fiona'nın toplumun katılımıyla ilgili fikirlerini benimsemişlerdi: açık büfe yemek, açık mikrofon gecesi, herkesin ağaç için süslemeler yapması ve bir tür oyun turnuvası.

"Hangi oyun? Ermin hevesle sordu, Poppet ayaklarının dibinde dans ediyordu, yürüyüşü için sabırsızlanıyordu.

"Henüz bilmiyorum. Önce köy salonunda hangi oyunların olduğunu görmem lazım. "Peki açık mikrofon gecesinde her şeye izin verecek misiniz? Fiona sordu. "Herhangi bir hiç yetenek yok mu?"

"Sanırım öyle," dedi Sophie. "Herkesin katılırken kendini rahat hissetmesini istiyoruz.

"Jazz şarkı söylemekten bahsetti," dedi Fiona. 'Geçmişte biraz sokak şarkıcılığı yapmıştı ve ben de ona ilahi korosuna katılmasını önerecektim ama kendi başına bir şeyler yapmak isteyebilir.

"O nasıl? Sophie onu dükkâna her uğradığında görüyordu ama yine de anlaşılması zor görünüyordu, tıpkı terk edilmiş kitapçada sesini duyduklarında olduğuna inandıkları hayalet gibiydi.

"Hâlâ burada," dedi Fiona, gülümsemesi dalgalanarak. 'Yardımlarımız için minnettar olduğumu ama bize borçlu kalmak istemediğini söylüyor. Otelde bir iş için Mary ile görüşecek, çünkü bize kira ödemek istiyor. Noel'e kadar kalıp sonra taşınabileceğini söyledi.

Sophie göğsünde donuk bir sızı hissetmişti. Her şey çok tanıdıktı, kendi kendine yetme ihtiyacı, başkalarına güvenmek istememek. "Kahveye davet edeceğim," demişti, bir şekilde yardım etmek istiyordu.

"Neden? Fiona sormuştu. "Mistingham'ı geride bırakma planlarınızı paylaşabilmek için mi?

Sophie buna ne diyeceğini bilememişti. Arkadaşına, telefonunda Cornwall'a baktığından beri harekete geçmek için başka bir şey yapmadığını söylemek istememişti. Gerçek şu ki, gizemli kitaplar, Noel festivalleri ve Harry'nin zamanının çoğunu alması, kaçışını daha ayrıntılı bir şekilde planlamaya fırsat bulamadığı anlamına geliyordu.

Harry elinde yemek dolu iki tabakla çalışma odasına geri döndü. Sosisler, patates püresi ve et suyu, üstten dökülen bezelyeler ve yan tarafa tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş Yorkshire pudingleri vardı.

Sophie masasına doğru ilerleyerek, "Bu inanılmaz görünüyor," dedi.

"Yorkshire'lar Bessie Teyze'nin ama sosisler yerel.

Harry onun önüne bir tabak koyarken, "Hep burada mı yersin?" diye sordu.

"Her zaman değil ama mutfak ve yemek odası şu anda felaket bölgeleri. *Sanırım* püre tozsuz.

Sophie çatalına biraz alıp denedi. "Öyle olmasa bile tadı çok lezzetli.

Yemeğe yumuldular, aralarındaki sessizlik birkaç hafta öncesine göre çok daha rahattı.

"Ev bittiğinde ne yapacaksınız? Sophie sordu. "Tam zamanlı bir danışmanlık işi mi bulacaksın?

Güldü. "Evin bitip bitmeyeceğini bilmiyorum. "Burada kalmaya kararlısın o zaman?

"Tabii ki. Sesi şaşırmış gibiydi. "Evi yenileyeceğimi, sonra da satıp taşınacağımı mı düşündün?

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Omuz silkti. "Uzun süredir Londra'dasın ve burada her zaman mutlu görünmüyorsun. Danışmanlık işinden hoşlanmıyorsun - bu senin uzun vadeli planın değil - peki ev tam istediğin gibi olduğunda ne yapacaksın?

Bir sosis kesti, çatalına bir parça sapladı. 'Daha yaratıcı bir şey,' dedi. 'Malikâneyle ilgili bir şey belki. Ama henüz bunu düşünmek için kendime izin vermedim. Babamla olanlardan sonra hâlâ toparlanmaya çalışıyorum. Birkaç yıl pek kolay geçmedi.

"May'in yakınlarda olması yardımcı oldu mu?

'Kesinlikle,' dedi. "Tanıdığım en pozitif insandır ve Amerika'dan döndükten sonra onu görmek çok zordu. Her şeyin - sektörün, yaşam tarzının - beklentilerinden ne kadar farklı olduğunu görünce çok bozguna uğramıştı. Ama kendini toparladı, sanırım birbirimize yardımcı olduk ve burada tek başıma takılmamak iyi geldi.

Sophie onun bakışlarından kaçınarak çatalına bezelye sapladı. "Ne zamandır birliktesiniz?

Harry uzun süre sessiz kaldı ve sonunda Sophie başını kaldırıp baktı.

"May ve ben birlikte değiliz," dedi, ama buna şaşırması gibi görünmüyordu.

diye sormuştu. "Gençken kısa bir süre birlikte olduk - ki bu sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor - ama uzun sürmedi. Şimdi iyi arkadaşız ve açıkçası onsuz ne yapardım bilmiyorum ama ikimiz için de romantik duygular yok.

Sophie fazla parlak bir sesle, "Tamam," dedi ve yemeğine geri döndü.

'Ellerimin ne olduğunu düşünmek için hiç zaman harcadığını sanmıyorum. yapabilirim," diye mırıldandı ve kızın nefesi kesildi. Başını kaldırdığında adamın kendisine baktığını gördü, yüz ifadesi donuktu. Onun cevap vermesini mi bekliyordu?

Onunla alay mı ediyordu? Bazen onun ela gözlerinin ardında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmuyordu.

"Harry-" diye başladı.

"Peki ya sen ve Dexter?"

"Dexter?"

"Yakınsınız, değil mi?"

"Biz arkadaşız," dedi Sophie. "Sadece arkadaşız. Karısı öleli o kadar uzun zaman olmadı, düşünüp düşünmediğini bile bilmiyorum..." Başını salladı. "Aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı.

"Doğru," dedi Harry. Harry başını salladı, sonra yemeğine geri döndü.

Bunu takip eden sessizlikte, çıtırdayan, için için yanan ateş, aralarında kaynayan gerilimi yansıtıyor gibiydi; atmosfer artık rahat değil, en azından Sophie'ye, dikkatli olmazlarsa tüm malikâneyi ateşe verebilecekmiş gibi gelen bir şeyle doluydu.

Yemeklerini bitirdikten sonra ateşin önündeki koltuklara geçtiler.

"Bana Bayan Fairweather'dan bahset," dedi Harry, sıcak çikolata bardağını kucaklayarak. Tabakları topladıktan sonra onlar için hazırlamıştı, hatta dolapta Sophie'nin hâlâ güncel olduğuna emin olduğu şekerlemeler bile bulmuştu. "Senin için herkesten daha çok şey yaptığını söylemiştin?"

Sophie ayaklarını altına aldı, fincandan gelen tatlılığı içine çekti. Köpekler alevlerin önünde uykulu ve memnundu.

Sophie de aynı şeyi hissetmek istiyordu. Ona Mayıs'ı sorduğundan beri her şey değişmiş, aralarındaki sınır aniden ortadan kalkmış, beraberinde panik duygusunu da getiren olasılıklara yer açılmıştı. Sophie'nin yeni bulduğu anlayışla ne yapacağını bilmiyordu. Bayan Fairweather'ın işi daha kolaydı ve sorduğu için memnundu.

Sophie, "Bana gerçek bir insanmışım gibi davrandı," dedi. "Bana umutlarımın geçerli olduğunu, bu şekilde büyümemin istediğim hayatın peşinden gitmeme engel olmaması gerektiğini söyledi. Bir Noel'de bana güzel bir defter aldı ve düşüncelerimi yazmamın onları çözmeme yardımcı olacağını söyledi. El sanatlarını ne kadar sevdiğimi gördüğünde - kolajlar ve dikiş, okulda deri işleri yaptım - beni sanat okuluna gitmeye teşvik etti. Anılarına gülümsedi. Bayan Fairweather uzun boylu ve Gül yanaklı, çoğu zaman sert olmaktan çok arkadaş canlısıydı, yine de çocuklarının fazla bir şey yapmasına izin vermezdi.

"Ve siz de defter yapmaya mı karar verdiniz?"

"Üniversiteyi bitirene kadar olmazdı. Son eserim tamamen farklı kağıt türleriyle ilgiliydi - kolajlar ve origami, açılır tebrik kartları. Ben bir Eski kitap sayfalarından, gazetelerden, kağıt mendillerden oluşan bir dizi küçük heykel - ve bu beni... yapmayı düşündüğüm diğer her şeyden daha fazla heyecanlandırdı. Ufaktan başladım, bar işleri ve garsonlukla ilgili farklı süreçleri ve teknikleri öğrenmeye çalıştım, boş zamanlarımda erzaklarım vardı."

"Şu anda bulunduğunuz yere gelmek için kendinizi adanmış olmalısınız."

Gülümsedi. "Kısmen. Bayan Fairweather emekli olduğunda yıkılmışım ama on yedi yaşındaydım, yani zaten onunla daha fazla kalamazdım. Çoğunlukla e-posta yoluyla iletişim halindeydik ama dört yıl önce öldü.

"Özür dilerim.

"Teşekkür ederim. Yutkundü. "Ona sahip olduğum için şanslıydım ve vasiyetinde bana biraz para bıraktığı için daha da şanslıydım. Çok yardımcı oldu, işime daha fazla odaklanmamı sağladı. Hiçbir zaman çok kazançlı bir iş olmadı ama şimdi iyi bir müşteri tabanı oluşturuyorum ve başka bir şey yapmak istemezdim.

"Fiona eski tatlıcı dükkânı hakkında bir şey söylememiş miydi? Harry kaşlarını çatı. "Eminim bundan bahsetmiştir... bir süre önce?

Sophie'nin midesi bulandı. "Burayı kiraya verebileceğimi, defterlerim için kalıcı bir eve ve onları yapmak için daha uygun bir yere sahip olabileceğimi önerdi. Bu bir yatırım olacaktı ama daha fazla tasarım üzerinde çalışabilir, başka kırtasiye ürünleri satın alabilirdim: kalemler ve mektupluklar, turistlerin seveceği ilginç şeyler.

"Kulağa ideal geliyor," dedi Harry. 'Eminim ev sahibi de bu kadar yaratıcı bir şey için kira konusunda adil davranacaktır,' dedi.

Güldü. 'Daha yeni yeni ayaklarının üzerinde durmaya başlıyorsun; arkadaşlarına fiyat teklif edemezsin. Her neyse, bunun şu anda yapmak istediğim bir şey olduğundan emin değilim.

Harry bir dizini diğerinin üzerine koydu. "Dostların kiralrı şu anda topladığım sıfır kiradan daha iyi olurdu. Bu dükkanlar yapılacaklar listemde o kadar geride kaldı ki kiracı bulmaya öncelik vermedim. Ve Az önce bana işinizi büyütmenize yardımcı olacak tüm yolları anlattınız. Size kiralamayı çok isterim.'

Sophie gözlerini ateşe dikti. Kulağa umut verici geliyordu ama aynı zamanda bir kumardı. Kira kontratını güvence altına almak, dükkânın rötuşları, defter malzemeleri ve diğer stoklar için çok para harcaması gerekecekti. İşler yolunda gitmeyebilirdi ve her halükarda - *her halükarda* - gidiyordu.

Hiçbirinin önemi yoktu.

"Uzun vadeli planlarımın ne olduğunu bilmiyorum," dedi temkinli bir şekilde. "Mistingham'ı içermeyebilir.

Sözlerini sessizlik izledi ve Harry'nin yüz hatlarını vurduymduymaz bir hale getirmeden önce gözlerinin bir parça açıldığını gördü. "Burada kalmayacak mısın?

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. 'Cornwall'da bir yer var...' 'Orası yüzlerce mil uzakta. Orada aileniz var mı? Arkadaşların?

Sophie başını salladı. "Bazen bir şeyleri sarsmak iyidir. Burada otururken sözlerini inandırıcı kılmak zordu, onun karşısında.

"Ülkenin diğer ucuna taşınmayı mı planlıyorsun? Ayrılmak Bu güzel sahil kasabasını geride bırakıp herkesi -Fiona ve Ermin'i, Dexter'ı- 'bir şeyleri değiştirmek' istediğin için mi terk ediyorsun?" Sessizdi, inanamıyordu ve Sophie bunu ona mantıklı bir şekilde açıklayabilmeyi diledi. Ama bu mümkün müydü ki? Kararları genellikle sadece kendisi için anlamlıydı.

"Henüz karar vermedim," dedi ve bunun doğru olduğunu fark etti. Geçmişte, Bristol hariç, yoluna devam etmek her zaman doğru hissettirmişti - heyecan verici, olasılıklarla dolu, korku ya da belirsizlikle bulandırılmamış. Son birkaç haftadır, küçük bir ses ona fısıldıyordu, belki de bu sefer yanlış anladığını söylüyordu: belki de Mistingham, hiçbir yerde soracak kadar uzun süre kalmadığı soruların cevaplarını barındırıyordu.

Ama Harry onun cevabıyla yatışmış gibi görünmüyordu. Başını salladı, ateşe bakarken dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. "Geç oluyor," dedi bir süre sonra. "Seni geri götürmemi ister misin?"

"Ah. Hayal kırıklığıyla boğazı tılandı. 'Bu harika olurdu. Teşekkür ederim.'

Ayağa kalkıp elini uzattı ve Sophie elini tuttu. Bir şey hissetti Sıcak teni onunkine dokunduğunda eşsiz bir ürperti duydu, onu kolayca ayağa kaldırdığında onun gücünü hissetti. Ama şimdi aralarında daha önce, masasının iki yanında oturdukları, May'in Dexter'la bir ilişkisi olduğunu düşündüğü ve onun da May'in Dexter'la bir ilişkisi olduğuna inandığı zamana göre daha büyük bir mesafe vardı.

Harry'nin çalışma odasının rahatlığına, hafifçe yanan ateşe rağmen Sophie birden üşüdüğünü hissetti.

On Yedinci Bölüm

Pazartesi sabahı Sophie, Hartley Country Apparel'a Fiona'dan bile erken gelmişti. İyi uyuyamamıştı, ateşin önünde Harry'yle yaptığı konuşmadan sonra düşünceleri çılgına dönmüştü. Harry'nin May'le birlikte olmadığından emin olmuştu - özellikle bardan eve döndükten sonra şüphelenmeye başlamıştı - ve karşılığında onun Dexter hakkındaki varsayımlarını çürütmüştü. Buraya kadar her şey çok iyiydi. Sonra geleceği hakkında ona karşı dürüst davranarak her şeyi mahvetmişti. İşte bu yüzden insanlarla yakınlaşmıyordu. Çok fazla acıya neden oluyordu. İletişimsizlikler ve hayal kırıklıkları ya da Bristol'daki erkek arkadaşı Trent örneğinde olduğu gibi *karşılanmamış beklentiler*.

Dükkânın ışıklarını ve parıldayan altın peri ışıklarını yaktı ve su ısıtıcısını çalıştırdı. Fiona Jazz'la birlikte geldiğinde kasaya giriş yapıyordu. Genç kadın rahat ama şık görünüyordu, lacivert kot pantolonu ve saçlarıyla uyumlu ahududu rengi bir kazak giymişti.

"Günaydın Sophie.

"Jazz! Nasılsın?"

"Pekâlâ," dedi omuz silkerek. "Mary daha sonra otelde bana bir deneme yaptıracak.

"Bu harika. Jazz'ın uzun vadeli planları ne olursa olsun, Sophie burada sezonluk bir iş bulacak kadar rahat hissettiği için rahatlamıştı, biraz para kazanmak ve bundan sonra yapmayı seçeceği şey için daha hazırlıklı olmak istiyordu. "Dört gözle bekliyor musun?"

Aslında öyleyim. Fiona, Mary ve Winnie'nin harika olduklarını ve otelin de oldukça güzel olduğunu söylüyor. Umarım eğlenceli olur.

"Elbette öyle olacak," dedi Fiona, sanki Jazz ya da onun geleceği hakkında bir an bile endişe duymamış gibi cesurca. 'Mistingham'da kök salmaktan çok daha kötüsünü yapabilirsin. Sophie, festival hakkında bizi bilgilendirmek ister misin? Jazz'a bir açık mikrofon gecesi planladığını söyledim ve ayrıntıları öğrenmek istiyoruz.

'Önce içecek bir şeyler hazırlayayım. Ne istiyorsunuz?'

Yerleştikten sonra Sophie, Harry'yle birlikte buldukları fikirleri ve şimdiye kadar yaptıkları alışverişleri gözden geçirdi.

"Pot-luck yemeği mi? Fiona bir kaşını kaldırdı. 'Herkesin genel tüketim için bir yemek yapıp getirmesine izin mi veriyorsunuz? Bayan Elderberry'nin tatlı patates körisini deneme talihsizliğini yaşadınız mı?

Sophie gülerek, "Şimdiye kadar değil," dedi. 'Ama bu sadece küçük bir parçası olacak. Batter Days ve Blossom Bough'da balık, patates kızartması ve içecek sunmaya devam edeceğiz ama tüm köylülerin katkıda bulunma şansı olmasını istiyorum. Bana bu fikri sen verdin, Jazz.'

"Öyle mi?" Tezgâhın üzerine yığılmayı bıraktı.

"Buradaki herkesin birbirini kolladığı hakkında söyledikleriniz. İnsanların, özellikle de Noel zamanında, yakınlarında arkadaşları veya aileleri yoksa ne kadar yalnız olabileceklerini düşünmemi sağladı. Herkes atari oyunlarını ve bar kamyonunu sevmeyebilir, ancak onlara en sevdikleri yemeği paylaşma şansı verirse, salonda bir Scrabble turnuvası düzenlersek, başka türlü gelmeyecek sakinlerin ilgisini çekecektir.

Jazz'ın gülümsemesi gurur doluydu. 'Buraya gelmemin bir nedeni olduğunu biliyordum. Görünüşe göre, hepinize değerli bir ders vermek içinmiş.

Sophie güldü. "Haklı olabilirsin.

Fiona Sophie'ye, "Eğer bu işi düşündüğüm kadar iyi yaparsan," dedi, "Ermin seni Mistingham'ın daimi etkinlik koordinatörü olarak işe alacak.

"Fiona," dedi, "sanmıyorum-" "Bu konuda harika olurdun," diye araya girdi Jazz.

Sophie iç çekti. "Gelecek yıl ne yapacağımdan emin değilim. "Dünya turuna mı çıkıyorsun?

"Muhtemelen Cornwall'a taşınacağım," diye itiraf etti. Fiona pek de belli etmeden alay etti.

"Neden? Jazz şaşkın görünüyordu. 'Burada her şey senin için çok güzel, değil mi? Gerçekten gitmek istiyor musun?

Sophie tereddüt etti. Sıcak dükkânda, raflarda zarif bir şekilde sergilenen defterleriyle, Fiona'nın dostluğu ve Jazz'ın açık merakıyla, yüzeyin hemen altında fokurdayan festival heyecanı ve Harry'nin elini Sophie'nin elinin etrafında tuttuğu ve ona Cornwall'dan bahsettiğinde yüzünde beliren sessiz, mesafeli ifadenin anısıyla dururken, Jazz'ın sorusunun cevabı her zamankinden daha zor görünüyordu.

Tam bir şeyler söyleyecekti ki dükkânın kapısı açıldı ve bir aile telaşla içeri girdi; genç kız ve oğlan Sekiz yaşlarında görünüyorlardı ve muhtemelen ikizdiler, gözlerini kocaman açmış bakıyorlardı.

Parıldayan ışıklar, rengarenk giysi ve defter sergileri: Noel'den bir ay önce Noel Baba'nın mağarası.

"Merhaba," dedi Fiona parlak bir sesle. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Sophie, mükemmel hediye arayan müşterilerin telaşı ve akşamları üzerinde çalışacağı defter komisyonlarıyla haftanın geri kalanında da meşguldü. Arada kalan zamanlarda, köylülerle festival hakkında konuşmak için ayarlamalar yaptı. Herkes festivalin Mistingham Green'e taşındığını biliyor ve planlarını buna göre uyarlıyordu. Bu değişikliği doğal karşılamışlardı ve Sophie'ye, Harry'nin onları meşe ağacından uzak tuttuğu geçen yılı saymazsak, alışkın oldukları şeyin bu olduğunu hatırlattı.

Sophie onunla mesajlaşmaya devam etmişti ama adam onu bir daha malikâneye davet etmemiş ya da başka bir şey için buluşmalarını önermemişti. Her zaman hevesliydi; açık mikrofon gecesi için hoparlör sistemini, bunu çalıştırmak için ihtiyaç duyacakları açık hava elektriğini ve ışıkları ayarlayabileceğini söylemişti, ama her görüşmesi festival odaklıydı ve Sophie onun kendisinden uzaklaştığını düşünüyordu.

Minnettar olmalıydı. Aralarındaki yakınlaşmanın durması ayrılmayı çok daha kolay hale getirecekti ama onun kaybını, soğuk bir gecede birinin sıcak ve rahatlatıcı bir battaniyeyi elinden alması gibi hissediyordu.

Perşembe günü oteli ziyaret etti ve beyaz bir gömlek ve şık siyah bir pantolon giymiş, kızıl saçlarını süslü bir şekilde toplamış Jazz tarafından karşılandı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu. 'Winnie ile konuşmayı umuyordum. Festival için izinler. Belediyedeki bağlantım kayboldu ve yeni yerimizin ve planlarımızın daha önce başvurduğumuz izin kapsamında olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor.

Jazz güldü. "Çok mu gerginsin?"

Sophie nefesini içine çekti. "Belki," diye itiraf etti. "Düşünecek çok şey var. İlk birkaç günün nasıl geçti?"

"Harika," dedi Jazz. 'Dik bir öğrenme eğrisi var ve Mary bana en az beş kez küfür etmemem gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı - ki bu delilik,' diye ekledi komplocu bir fısıltıyla, Sophie'yi güldürerek. "Ama herkes gerçekten arkadaş canlısı, hatta daha kibirli müşteriler bile ve *meşgul* olmak... sanırım çok güzel. Tamamen ben merkezli olmayan bir şey yapıyor olmak. Gülümsedi ama sözleri Sophie'yi kısa kesti.

"Ne demek istiyorsun?"

Jazz'ın bakışları direktti. 'Fiona bana koruyucu ailelerde büyüdüğünü söyledi, bu yüzden neden bahsettiğimi biliyor olmalısın. Kendi başınıza kaldığınızda ve pek çok şey kontrolünüz dışında olduğunda, kendinizi kollamak zorundasınız, değil mi? Sıcak yemeği nereden bulacağım, nerede uyuyacağım, neden başka biri o işi benden daha çok hak ediyor?

Sophie telaşla, "Ama bu tamamen anlaşılabilir bir şey," dedi.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye yanıtladı Jazz. 'Ama Fiona ve Ermin bana karşı çok naziktiler, şimdi Winnie ve Mary de öyle. Buradaki herkes selam söylüyor - Dexter ve Lucy, bardaki Natasha. Indigo. Gülümsemesi kısacıktı, oradaydı ve sonra kayboldu. 'Nefes alacak yerim var, bu yüzden artık onları da düşünmeye başlayabilirim. Fiona ve Ermin için güzel bir şeyler almak, kira parası vermeme izin vermezlerse onları yemeğe çıkarmak istiyorum. Burada gerçekten iyi bir iş çıkarabilirim, çünkü vardiyam bittiğinde gidebileceğim güvenli bir yerim olduğunu biliyorum. Omuz silktiler, sanki çok şey söylemiş gibi birden utandı. 'Başka herkesi düşünebilmek güzel bir şey. Sen de burada yaşarken bunu hissediyor olmalısın.

Sophie onun gülümsemesine karşılık verdi ama düşünceleri hızla akıyordu. Her zaman kendini ön planda tutmuş, her zaman kendini korumaya odaklanmıştı. Trent'in, onunla birlikte yaşamaya hazır olmadığını söylediğinde ona böyle dediğini hatırlıyordu. Onu başkalarının duygularını hiç düşünmemekle, benmerkezci olmakla suçlamıştı. Harry'nin geçen geceki kapalı ifadesini hatırladı. Hiç durup kendi duygularından çok başkalarını düşünmüş müydü?

İhtiyaçları? Kararlarının onlara ne yapabileceğini?

"Harika, değil mi?" dedi gönülsüzce. "Winnie'nin nerede olduğunu biliyor musun?

"Muhtemelen ofiste, kendisine verilen bir kitapla oyalanıyordur.

Sophie'nin nabızı hızlandı. "Bir kitap mı?

"Evet, *Bayan Palfrey Claremont'ta* adlı kitabın güzel bir baskısı. Elizabeth Taylor'a ait ama görünüşe göre Elizabeth Taylor değil.

"Ona kim verdi?

"Beni aşar," dedi Jazz, ama sonra söz konusu kadın arkasında belirdi, gri bukleleri dağılmamıştı.

"Gizli Kitapçı diye bir yerden," dedi Winnie gülerek. "Gerçi ne olduğunu ancak Tanrı bilir. Yine de en sevdiğim kitaplardan biri - ki ne iş yaptığımı düşünülürken bu pek de şaşırtıcı değil.

Sophie, sesi cızırtılı bir şekilde, "Ne kadar güzel," demeyi başardı. 'Peki... yanında bir not var mıydı? Herhangi bir mesaj?

Winnie kaşlarını çatı. "Bir kartpostal vardı - yerel olanlardan biri: Sabah sisinde Mistingham Green, ötesinde denizin üzerinde yükselen güneş. Arkasında Gizli Kitapçı'dan bahsediyordu. İyi misin Sophie? Sersemlemiş bir kefal gibi görünüyorsun. Ofise gel de sana göstereyim.'

Sophie yüksek sesle, "Çok mutlu bir otel Noel'i geçirin," diye okudu.

Winnie'nin ofisi küçük ve düzenliydi, mutfaktan pastırma ve yaban mersini kokuları geliyordu, soğuk bir Kasım yağmuru cama sıcıyordu. Winnie'ye verilen kitap *Jane Eyre* kadar güzeldi, kumaş kapağı soluk maviydi, başlık ve yazar mercan pembesi ile eklenmişti. Folyo detayları yoktu ama kitabın sırtında onunkiyile aynı logo -bacalı küçük bir ev- vardı. Ama Sophie'ninkiyile karşılaştırıldığında, mesajı yavandı.

"Güzel, değil mi? dedi Winnie. "Bu romanın böylesine muhteşem bir baskısına sahip olmak ne güzel.

"Bunu sana kim bıraktı? Sophie el yazısını tanıyıp tanımayacağını merak ederek kartpostalı tekrar çevirdi. Tanıyamadı.

"Hiçbir fikrim yok, tatlım. Ama kartpostalın üzerinde adım yazıyor ve bu güzel kahverengi kağıda sarılı olarak geldi. Benim için masanın üzerine bırakılmış: Biri gizlice girmiş olmalı.

"Nasıl öğreneceksin?

Winnie bilgisayarında bir şeyler yazmayı bitirdikten sonra ona baktı. 'Yapacağımdan emin değilim. Eğer Gizli Kitapçı bu şekilde Gizli Noel hediyeleri dağıtmak istiyorsa, bırak dağıtsınlar - ben de öyle diyorum. Kıkırdadı. 'Geri almalarını istemiyorum. Yeniden okumam gerekiyor ve bunu bu baskıyla yapabileceğim için ne kadar şanslıyım? Bu benim en sevdiğim Noel hediyesi olabilir, üstelik Aralık ayında bile değiliz.

'Şimdi, Sophie aşkım, izin hakkında bilmen gereken şey nedir? Bu arada Harry Anderly'yi ikna ettiğin için tebrikler. Görünüşe göre kendinize ait bir Noel sihriniz var, çünkü bunu yapmak kolay bir şey olamaz.

Sophie, Winnie'nin masasının diğer tarafındaki sandalyeye çökmüş, otele yaptığı bu hızlı ziyaretin her şeyi ne kadar alt üst ettiğini görmezden gelmeye çalışıyordu.

Jazz'ın sözleri, Winnie'nin kitabı. Şu anda, festival hayatının en kolay kısmı olduğunu kanıtlıyordu ve bu da bir şey ifade ediyordu.

'Yardım ettiğin için teşekkürler Winnie,' dedi. "Söz veriyorum uzun sürmeyecek.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Sophie daha fazla dayanamadı.

Karmakarışık düşünceler kafasının içinde sallantılı bir döngü halinde ilerliyordu: Jazz'ın

Bencilce davranmamanın ne kadar önemli olduğuna dair yorumlar; Harry'nin iletişim eksikliği; Gizli Kitapçı'nın Winnie'ye bir kitap göndermiş olması ve Sophie suçluyu bulmak için çılgın bir özel dedektif gibi davranırken Winnie'nin bunun arkasında kimin olduğunu bulmayı umursamaması...

Her şeyi yanlış mı anlamıştı? Doğru giden tek şey festivaldi. Fikirleri bir araya geliyordu; ihtiyaç duydukları malzemeleri, tedarikçileri ve izinleri topluyorlardı ve Harry ondan vazgeçmediği sürece bu bir zafer olacaktı. Bunun gerçekleşmediğinden emin olmalıydı.

Hava gri ve kasvetliydi ve işletmesini sosyal medyada tanıtmak için ekstra çaba sarf etmesine rağmen o sabah Hartley Country Apparel'a gelenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Son birkaç gündür yaşanan müşteri akınından sonra, bu sessiz saatler hayal kırıklığını daha da artırıyordu.

Fiona, "Bu öğleden sonra yerinize ben bakarım," dedi. "Eğer Pazartesi sabahı da bakabilirsen.

Sophie şaşkınlıkla ona baktı. "Emin misin?

"Kesinlikle. Gergin bir enerjiyle dolup taşıyorsun, git ve ne yapman gerekiyorsa yap, ben de defter standını idare edeyim.

"Teşekkürler. Ceketini almaya gitti. "Pazartesi günü eğlenceli bir şeyler yapacak mısın?" "Jazz'la birlikte onun odasını dekore edeceğiz.

Otelde bir gün izinli,

Dün gece de otelin yemek salonundaki koyu mavi duvarı ne kadar çok sevdiğini söyledi. Fiona gülümsedi. 'Bir şey isteyip istemediğini sordum ve benden dekoru değiştirmemi isteyemeyeceğini söyledi, ama ben ona *tabii ki* değiştirebileceğimizi söyledim. Sanırım belki de bir süre daha kalmak istiyor.

"Bu harika. Sophie, Jazz'ın kalma konusunda gerçekten ciddi olup olmadığını merak etti ama sonra Jazz, Sophie'nin otuz yedi yılda olmayı başardığından çok daha cesur olduğunu kanıtlamışken, kendi güvensizliğini yansıttığını fark etti.

"Ona bir şans vermek yapılacak en doğru şeydi.

Sophie gülümseyerek, "Birine bir şans vermek her zaman yapılacak en doğru şeydir," dedi. "Yarın görüşürüz.

"İyi günler dilerim. Fiona el sallayarak veda etti ve Sophie Clifton'ı alıp nemli ve soğuk havaya çıktı ve Mistingham Malikânesi yönünde yürümeye başladı.

Ağaçlarla çevrili araba yolu kasvet içinde uğursuz ve heybetli görünüyordu, gri taştan malikâne ileride beliriyordu ve Sophie bunun ne kadar farklı olacağını merak etti

Harry ona söylediği gibi buraya boylu boyunca spot ışıkları yerleştirdiğinde ne olacaktı? Kış günlerinde daha sıcak görünür müydü?

Bu mu?

Clifton yanında koşuştururken araba yolundan hızla çıktı ve evin önüne geldiğinde durakladı. Bugün hoş bir ısıltı yoktu, pencereler karanlık, gözsüz yuvalar gibiydi ve ani bir önsezi hissetti. Kapıya doğru yürüdü ve bir aralık açık olduğunu, Noel çelenginin esintide hafifçe hareket ettiğini gördü.

"Alo?" diye seslendi ve birkaç güvercin yakındaki ağaç tünelerinden gökyüzüne uçtu. "Burada kimse var mı?

Sessizlikle karşılaşınca geniş salona adım attı. Kapı açık bırakıldığı için hava soğuktu, şömine hareketsiz ve karanlıktı. "Harry?" diye seslendi. "May?

Cevap gelmedi, evin derinliklerinde açılan bir kapının sesi duyulmadı.

"Evde kimse var mı?" diye bağırdı, şimdi daha yüksek sesle, sözleri evin içinde yankılanıyordu.

Duvarlar.

Sonra arkasından, dışarıdan gelen yüksek sesli ve güçlü bir havlama sesi duydu. Ön kapıdan geri itti, geniş basamağa çıktı ve araziye inceledi: sert ağaç kümeleri, kayalıklara doğru uzanan çimen, ufukta puslu bir çizgi halinde deniz. Birkaç adım attı ve sonra Karanlık ağaçların arasından belirdi, durmadan havlıyordu, ardından

Dehşet. Ona ve Clifton'a doğru koşullar, etraflarında daireler çizerek dans ettiler ve Sophie, zıplamalarından ve ona pençe atmalarından bir şeylerin ters gittiğini anladı.

"Ne oldu? İçindeki önsezi duygusu giderek arttı ve köpekler çimenliğe doğru sıçrayıp birkaç saniyede bir ona dönüp bakınca o da peşinden gitti. Çimenler son yağın yağmurdan dolayı ayaklarının altında vıcık vıcıktı ve üzerinde yürürken birkaç kez kaydı. Köpekler uzaklara ulaşmıştı

Sophie, çimenliğin sol tarafında, genç ağaçlardan oluşan ince bir koruluğun arkasında, bir gölün donuk, düz yüzeyini gördü. Küçüktü, insan yapımı olduğu belliydi ve etrafında alçak bir çit vardı. Köpekler ağaçların arasından geçerken Sophie hızını artırdı.

"Harry?" diye seslendi. "Burada mısın?"

İlk başta hiçbir şey yoktu, sadece uzaktaki dalgaların kuma vuran ritmik sesi vardı, sonra uzaktan gelen, "Alo?" diye bağırان bir ses duydu.

İçini bir rahatlama kapladı ve köpekleri takip ederek ağaçların arasından koşmaya başladı, birkaç eski heykele benzeyen parçalanmış, bozulmuş şekillerin yanından geçip diğer tarafa çıktı, ta ki ve önündeki manzarayı seyredebiliyordu.

"Aman Tanrım! Bir an için bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Harry gölün dik kıyısında duruyordu, bir ayağı suyun kenarından birkaç santim ötede, diğeri daha yukarıda, sanki alıştıırma yapıyormuş gibi sörf duruşu. Çitlere sıkıca tutunmuş, bakışlarını suya dikmişti. Şaşkınlık içindeydi, pozisyonu çok tehlikeliydi ve Sophie neden kendini kıyıdan yukarı, daha sağlam bir zemine çekmediğini merak etti. Sonra birkaç adım daha attı ve sorunun ne olduğunu gördü.

Tabii ki. Bu Felix'ti. Gölün yaklaşık on beş metre açığında, bir toprak tümseğine benzeyen bir şeyin üzerinde duruyordu - sudan çıkıntı yapan küçük bir ada, sadece onun için yeterince büyüktü. Bir zamanlar mavi olan kazağı çamurla kayganlaşmıştı ve üzerinde kalın gibi görünen bir şey vardı,

Bir bacağına sümüksü bir ip sarılmıştı. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi meliyordu ki şu anda pekâlâ bağlı olabilirdi.

"Sophie," diye seslendi Harry ve Sophie'nin dudaklarından dökülen, hayal kırıklığı ve panik karışımı isim onu sersemlikten kurtardı ve hemen ona doğru koştu. Köpekler zaten oradaydı, çılgınca havlıyorlardı.

"Harry! Clifton'ın ipini çit direklerinden birine doladı. "İyi misin? Sıkıştın mı?"

Bu kadar yakından, onun ne kadar endişeli olduğunu görebiliyordu. Alnında bir ter tabakası vardı ve ne kadar zamandır orada olduğunu, ne kadar zamandır öyle durduğunu bilmiyordu.

"Kıyıya çıkabilir misin?" diye sordu.

"Yapabilirim," dedi nefes nefese, "ama Felix'i bırakamam.

"Oraya nasıl çıktı? Çitin üzerine tırmanarak onun tarafına geçti ve iki eliyle en üst basamağa tutundu.

"Yüzdü," dedi Harry. 'Oraya yüzdü ve o aptalın üzerine çıktı. küçük bir ada ve her an aşağı inip

Geri yüzmek istiyor ama bacağına otlar dolanmış. Eğer bunu yapmaya çalışırsa, sıkışacak ve boğulacak. Gerçekten. Bu lanet keçi.' Her zamanki şefkati kaybolmuştu ve Sophie onu suçlamadı. "Girebilirim ama dibi bitki örtüsüyle kaplı ve çamur bataklık gibi.

"Ve soğuk görünüyor.

"Soğuk hafif kalır. Bakıştılar ve gözlerini ilk kaçıran o oldu. Çiti kavradığı parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi panik içinde düşünmeye çalışarak. "İçeri girmek zorundayım. Adam elini gevşetti.

"Hayır! Elini uzattı. "Hayır, Harry. Yapamazsın.

Felix ağlamaklı bir sesle mırıldandı.

"Seni burada bırakmalıyım!" diye seslendi ve Felix'in meleyerek verdiği cevap o kadar acınasıydı ki, durumun ciddiyetine rağmen Sophie'nin içinden gülmek geldi.

"Tamam. Ceketini çıkardı. "Ne yapıyorsun?

'Ben senden daha hafifim. Çamura saplanma şansım daha az.' "Hayır, Sophie-

'Ayrıca, beni tutabilirsin. Ben yüzer ve onu yakalarım, sen de batmadığımdan ya da yabani otlara takılmadığımdan emin olursun.

"Bu gerçekten kötü bir fikir.

"Daha iyi bir tane var mı? Ona ulaşıncaya kadar çit boyunca, hâlâ çite tutunarak, çekingен adımlarla ilerledi. "Tutuşun sağlam mı?

"Sayılır," dedi, "ama parmaklarımı hissedemiyorum. Yutkundu. "Bunu yapmanı gerçekten istemiyorum.

'Eğer her şey ters giderse, yardım çağırmak için benim telefonumu kullan. Ceketimin cebinde.'

Harry'nin omuzlarına tutunup onu bir çapa gibi kullandıktan sonra dikkatle kıyıya doğru ilerlerken Harry'nin yüzü solgundu.

'Hava çok soğuk,' dedi, kadın onunla burun buruna geldiğinde. Onların Nefesleri birbirine karışıyordu ama onunki sertti ve daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

"Her şey yoluna girecek. Ona güven verici bir gülümseme verdi, sonra bir adım daha attı. Buzlu göl suyu botuna doldu ve çorabından sızdı.

"Lanet olsun!

"Yapma bunu," dedi Harry. "Yapma-

'Felix yüzerek geri dönmeye çalışacak. Orada daha fazla kalamaz.'

Harry, "Daha fazla dayanamayacağım," diye homurdandı.

"O zaman çabuk olalım. Sophie, adamın göğsünün inip kalkmasına, gözlerindeki keskin bakışa ve sıkılmış çenesine sırtını döndü. Kendi kendine, bu şekilde özverili olabileceğini söyledi. Diğer insanları düşünebilirdi: Kendisi için rahatsız edici olsa bile onlara yardım edebilirdi. Harry'nin koluna sıkıca tutunarak suya doğru birkaç adım daha attı, ta ki su inciklerinin yarısına gelene kadar. Nefesi kesildi, yumuşak, sızan çamur ayaklarının altında yayılıyor, onu içine çekmekle tehdit ediyordu. Hızın öncelikli olduğuna karar verdi.

Harry'nin koluna tutunarak ilerledi, dondurucu su uyluklarına, kalçalarına, beline ulaştığında kısa nefesler aldı.

"Sophie?" diye sordu Harry.

"Ben iyiyim," diye kekeleydi. "Neredeyse..." Ama Felix'e ve adasına tam olarak ulaşamıyordu. Harry'ye sadece parmak uçlarıyla bağlı olsa bile onu yakalayamayacaktı. İkisinin kollarının toplamı yeterince uzun değildi.

"Yapmak zorundayım-

"Hayır," dedi Harry. Harry'nin her parçasının ileri doğru zorlandığını görebiliyordu. "Çok derin değil. Şimdi titriyordu ve onu bırakmak istiyordu.

Harry fark etmedi.

"Ama çamur. Yabani otlar, ben-'

"Gidiyorum," dedi meydan okurcasına, dişlerinin ne kadar gıcırdadığının belli olmamasını umarak. Başka bir şey söyleyemeden onu bıraktı ve daha da derinlere daldı, su şırıl şırıl akıyor, çamur ayaklarının etrafında şapırdıyor ve emiyor, onu daha da derinlere götürüyordu. İki, üç yapışkan adım attı ve oradaydı: adanın yanında.

"Felix. Ona doğru uzandı. Su artık omuzlarına kadar gelmiş, kazağının içine sızıyordu.

Küçük keçi meledi ve Sophie uzanıp bacağına dolanan otu uyuşmuş, kaygan parmaklarıyla çekiştirdiğinde hiç direnmedi. Birkaç dakika sürdü ama sonra ot çıktı ve keçinin bacağı kurtuldu. Sophie onu adadan kaldırdı ve Felix soğuk başını Sophie'nin boynuna gömdü, çığlıkları yumuşak ve panik içindeydi.

Şimdi geri dönmek zorundaydı. Ayağını kaldırmaya çalıştı, çamurdan çıkarmaya çalıştı ama sıkışmıştı. "Kahretsin," diye fısıldadı. Felix saçlarını kemiriyordu ve durumun çılgınlığına, yoğun soğuğa rağmen bu rahatlatıcıydı.

"Soph?" diye seslendi Harry. "Sophie, sen-?"

"Bir dakika!" diye bağırdı. Ayağını çıkarmak için tekrar denedi ama tamamen sıkışmıştı. 'Botumu çıkarabilirsem-' Arkasında bir su dalgası oluştuğunda nefesi kesildi ve ardından kollar beline dolanıp çekti ve botunun büyük bir *emişle* çamurdan çıktığını hissetti.

Harry onları gölün kenarına kadar sürükledi, hareketleri hızlı ve koordinasyonsuzdu, sanki yabancı otları ve çamuru kaba kuvvetiyle yenebilirmiş gibi

zorluyordu... ve belki de zorlayabiliyordu çünkü birkaç dakika sonra kıyıya ulaşmışlardı ve adam kaygan, dik çamurda tutunmaya çalışan Sophie'yi kendisiyle birlikte yukarı çekiyordu. Sophie yardım etmeye çalıştı, onları da kendisiyle birlikte yukarı çekmeye çalıştı.

Ama sonra Felix onun elinden kurtuldu, çitlere doğru sıçradı ve üzerinden atladı. Dönüp onları izledi, bir ileri bir geri sıçrayıp meliyorlardı.

Sophie bankın üzerine yığılmış, ağır ağır nefes alıyordu, giysileri ve teni çamur içindeydi. Harry ona dönüktü, kolu hâlâ gevşekçe Sophie'ye sarılıydı. Nefes almaya çalışıyordu ve en az Sophie kadar çamurlu ve sırlıklam görünüyordu.

Gıcırdayan dişlerinin arasından, "İyi misin?" diye sormayı başardı.

"Peki," diye iç geçirdi, yorgunluk ve soğuk onu halsiz hissettiriyordu.

"Seni sıcak bir yere götürmeliyiz. Titreyişinden anladığım kadarıyla, Onun da en az kendisi kadar sıcaklığa ihtiyacı olduğunu biliyordu. "Hiçbir yere gitme," dedi adam zorla ve kadın onun keçisiyle konuştuğunu fark etti.

Harry kendini dizlerinin üzerine itti, sürünerek kıyıya çıktı, sonra dönüp elini uzattı. Sophie, parmakları uyuşmuş ve her yeri soğuktan kaskatı kesilmiş olmasına rağmen minnetle elini tuttu.

Harry onu kararsızca kıyıya çekti ve sonra destek için çiti kullanarak ikisi de ayağa kalkmaya çabaladı.

Harry Sophie'nin paltosunu aldı ve omuzlarına doladı. Bakışları endişeyle keskindi ve son anda kendini göstermeye karar vermiş olan solmakta olan güneşte, tenine değen kehribar öpücüğü onu başka bir dünyaya aitmiş gibi gösteriyordu, çamurdan yükselmiş bir tanrı gibi. Yüzü bir şekilde çekiciliğini artırıyordu.

"Delireceğim," diye mırıldandı.

Kaşlarını çattı. "Isınman gerek. Paltosunu sıkıca üzerine çekti. Altındaki giysiler sırlıklamken bu anlamsız görünüyordu ama bu jesti takdir etti.

"Ben gelmeden önce ne kadar zamandır buradaydın?" diye sordu.

Başını iki yana salladı, parmakları Clifton'ın ipine attığı düğümle uğraşıyordu. "Kahretsin," diye mırıldandı, sonra parmaklarını esnetip tekrar denedi ve sonunda çözdü. Sonra kolunu Sophie'nin omuzlarına doladı ve üç köpekle sırlıklam bir keçinin peşlerinden ayrılmadığı malikâneye doğru ilerlerken onu kendine yasladı.

Harry ön kapıyı iterek açtı, çamurlu, sırlıklam giysilerinin yaratacağı pisliği ya da aralarından birinin sırlıklam bir keçi olduğu gerçeğini umursamıyor gibiydi.

Sophie eşikte durdu. "İçeri,"

dedi. "Şimdi. Hepiniz girin.

Felix meleyerek içeri girdi ve Harry çömelip harap kazağını çıkardı.

"Harry..." dedi Sophie.

"Dağınıklık umurumda değil. Ona baktı. 'Birinci kata git, sağdaki kapı, pencere kenarındaki koltuk. Orası benim odam ve banyosu da var. Banyo yap ya da duş al, neye ihtiyacın varsa. Havlulardan birini kullan, ben de sana kıyafet bulayım. Ateşi yakacağım.'

"Harry, sen de benim kadar ıslaksın.

Başını iki yana salladı. 'Felix'i banyoya sokmam lazım - başka bir banyo kullanacağım. Git, Soph. Gelip seni bulacağım.

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu, bu yüzden kadın ceketini üzerinden çıkardı.

omuzlarından tuttu ve sonra buz gibi parmaklarıyla botlarını çıkarmayı başardı, ne kadar çok çamur olduğunu görünce nefesi kesildi.

Harry tekrar, "Bunların hiçbirisi için endişelenme," dedi. "Lütfen. Isınman gerek. Bunların hepsi benim hatam ve ben-'

"Hayır. Başını iki yana salladı. 'Felix'i kurtarman gerekiyordu. Bu kimsenin suçu değil. İkisi de sıcak ve temiz olduklarında bu konuyu doğru dürüst tartışabileceklerine karar vererek merdivenlere yöneldi.

Merdiven bir dağ gibiydi ve kendini yukarı taşımak için tırabzanı kullanması gerekiyordu. Yüz seksen derece dönüyordu ve en üstte, dışarıdan gördüğü büyük, kemerli pencerenin bulunduğu bir sahanlık vardı. Pencereden Sophie, Mistingham Malikânesi'ni mükemmel bir şekilde görebiliyordu; malikânenin üzerine akşam karanlığı çökmüş, çimler yumuşak bir mor renge bürünmüş, uçurum patikası güçlükle görülebiliyor, sonra da deniz, sönmekte olan ışıktaki ipeksi bir kalay rengine bürünüyordu. O yapabiliirdi

Buradan gölü görebiliyorsunuz, solda ağaçların arkasında, durgun, zararsız bir ayna.

Pencerenin altında, Sophie'nin yaklaşmaya cesaret edemediği, krem rengi, minderli, geniş bir koltuk vardı. Bunun yerine, sağ tarafındaki kapıya döndü ve iterek açıp Harry'nin yatak odasına girdi.

Kocaman bir odaydı, iki penceresi de aynı manzaraya bakıyordu. manzara. Arka duvara dayalı büyük bir yatak vardı, üst kısmında koyu mavi bir örtü vardı. Her iki komodinin üzerinde de kitap yığınları vardı ve Gardırop ve şifonyerle aynı ahşaptan yapılmıştı. İki pencere arasındaki duvara düz ekran bir televizyon monte edilmişti.

Basit ve seyrekti, sanki Harry burayı rahat ettirmek için en azını yapmış ve kişisel dokunuşlar eklemeye fırsat bulamamıştı. Koyu mavi halı çıplak, çamurlu ayaklarının altında peluş gibi duruyordu ve parmak ucunda karşı duvardaki kapıya doğru ilerlerken yüzünü buruşturdu.

Banyo lüks bir otel broşüründen fırlamış gibiydi: beyaz metro fayansları arasına okyanus mavisi ve yeşili sıralar serpiştirilmişti ve sağında yağmur duş başlıklı büyük bir duş, solunda camlı pencerenin önünde derin bir küvet vardı.

Soğuk, ıslak ve iğrenç göl balçığıyla kaplı giysilerini çıkardı ve her şeyi küçük, sefil bir yığının içine koydu. Sonra duşa girdi, su sıcak ve güçlü olana, etrafından buhar yükselene kadar düğmelerle oynadı.

Gözlerini kapadı ve duşun bacaklarına çarpmasına, onları ısıtmasına ve duyularını geri getirmesine izin verdi. Bu Harry'nin duşuydu, *yatak odasında*ydı ve o evin başka bir yerinde, hâlâ sıırıslıkla giysileriyle, bütün bu belaya neden olan keçisinin kendisinden önce ısındığından emin oluyordu.

Kapı çalındığında içerde ne kadar kaldığını bilmiyordu.

"Sophie?" diye seslendi Harry. "Yatağın üzerine senin için birkaç giysi koydum.

"İçeri geliyor musun?" diye bağırdı, hiç düşünmeden ve cevap vermediğinde şaşırmadı. Duşu kapattı, ısıtmalı havlu askısından yumuşak, lacivert bir havlu aldı ve etrafına sardı, sonra parmak uçlarında kapıya doğru ilerledi ve açtı.

Harry çamurlu kot pantolonu ve bir zamanlar beyaz olabilecek tişörtüyle diğer tarafta duruyordu. Kıpırdamadan duruyordu, bu da Sophie'nin onun titrediğini görebildiği anlamına geliyordu.

"Ben diğer tuvaleti kullanacağım," dedi kısık sesle.

"Bahse girerim bunun kadar güzel değildir," diye cevap verdi ve bakışlarının çıplak omuzlarına, havlunun üzerinden görünen göğüs dekoltesine kayışını izledi.

"İyi olacağım.

"Gir şuraya. Arkasını işaret etti. "Sonsuz sıcak suyu olan şu devasa yağmur suyu duş başlığının altına.

İç çekti. "Yatağın üzerinde bir jogger ve bir süveter var. Dışarıda çalışan May'e mesaj attım ve onları sana ödünç verebileceğimi söyledi.

Teşekkür ederim. Şimdi git. Dişlerinin takırdadığını duyabiliyorum.'

Harry ona ters ters baktı, ama bakışlarında fazla sıcaklık yoktu. Kız kenara çekildi ve Harry banyoya girip kapıyı kapattı. Giysileri düzgünce önüne serilmişti, elini yumuşak tezgâha bastırdı, yatağı sert ve inatçı buldu. Yutkundu.

Her şey çok samimi geliyordu, onun odasında, onun için bulduğu kıyafetleri giyerek kurulanmak. Kazağa uzandı, sonra yalnız olmadığını fark etti. Pencerenin altında tuhaf bir sıra halinde Darkness, Terror, Clifton ve sevimli küçük yüzünde erimeyen bir ifade olan çok kabarık bir keçi oturuyordu.

On dakika sonra banyonun kapısı açıldığında, Sophie Harry'nin yatağının kenarında. Nereye gideceğini bilemediği için olduğu yerde kalmıştı. Tabii şimdi bu, Harry'nin üzerinde sadece bir havlu olduğu anlamına geliyordu. Havlu beline sıkıca sarılmıştı ve pek çok yerini açıkta bırakıyordu.

Gövdesi sıkı ve inceydi ama gösterişli bir şekilde kaslı değildi, kahverengi göğüs kıllarının hafif bir fırçası karnından aşağı inen mutlu bir ize dönüşüyordu. Çıplak göğsü, nemli koyu renk saçları, boynundan aşağı süzülen su damlacıklarıyla bu görüntüsü ağız sulandırıcıydı. Son birkaç haftadır yavaş yavaş büyüyen duyguları bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

Banyo kapısında durdu, bakışları yatağın kenarında oturan kadından pencerenin altında sabırla bekleyen hayvanlara doğru kaydı.

"Yatak odana bir keçi almışsın," dedi Sophie, çoğunlukla "Seni yalayabilir miyim?" ya da "Yorganının altına çıplak girersek ikimiz de daha sıcak oluruz," gibi bir şey söylememek için.

"Ona *izin vermedim*," dedi Harry. "Ama bu gece dışarıda olmasını istemedim, bu maceradan sonra... Harry ona doğru yürüdü, görünüşe bakılırsa giysisizliğini umursamıyordu ve Harry ayağa kalktı, panik -ve başka bir şey- göğsünde çırpınıyordu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Yeterince sıcak mısınız? Benden ve bu tımarhaneden bıkmadın mı daha?" Uzandı ve alnındaki nemli saçları itti.

Sinirli bir şekilde güldü. "Çok fazla soru var.

"Özür dilerim," dedi. "Endişelendim. Felix için içeri girmek zorunda değildin: bunların hiçbirini yapmak zorunda kalmamalıydın. Bu benim hatam ve ben-"

"Şşşt. İki parmağını dudaklarına bastırdı, bu hareket onu ona yaklaştırdı; sıcak, çıplak tenine, ondan yayılan ısıya. "Sonuncusunun cevabı hayır.

"Hayır mı?" diye mırıldandı parmaklarına karşı.

'Seninle yeterince uğraşmadım,' dedi. 'Buraya sana bunu söylemeye, neler olup bittiğini öğrenmeye geliyordum. Belki birlikte çalışabilir miyiz diye...

şeyler dışarı. '

"İşleri yoluna koymak mı?" Bakışları onunkilere sabitlenmişti ve Sophie uyuşmanın tam tersi. Duş ve Harry - çoğunlukla Harry - onu uyandırmış, ateşlemişti.

'Festival için,' diye açıkladı.

"Festival için," diye tekrarladı, bir adım daha yaklaşıarak. "Bu çok önemli. 'Ben de öyle düşünmüştüm. Bunun için aynı sayfada olmamız gerekiyor.

en azından.' Her yeri karıncalanıyordu. Adam çok yakın, sıcak ve kışkırtıcıydı. *Tam önündeydi.*

"Sophie," diye fısıldadı.

"Evet, Harry? Nefesini tutmuş, sonra ne olacağını bekliyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Aralarındaki sessizlik uzayıp gidiyordu. Sophie tüm varlığıyla, adamın aradaki mesafeyi kapatıp eğilmesini ve dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturmasını diledi. Yine de bir yanı açıkça bu anı sabote etmeye niyetliydi.

"Benimle konuşmayı bıraktın," dedi. 'Artık birlikte kiraz kuşu yapmak istemiyordun.

Onun şaşkınlığını gördü. Sonra kaşları çatıldı ve bunun şaşkınlık mı yoksa kızgınlık mı olduğunu bilemedi.

"Seninle birlikte olmak istemediğimden değil," dedi. "Sophie, ben..." "Ne? Sophie parmaklarını bıraktı. Parmakları çok uzun zamandır onun dudaklarındaydı.

Uzun.

Ellerini kadının omuzlarına götürdü. Ödünç aldığı kazaktan sıcaktılar ve kadın nefesini içine çekti. "Ben ...?"

"Ne?" dedi aptalca ve adamın kaşları havaya kalktı. "Yani, evet. Cümlemin sonunu getirmediğin için ne sorduğundan tam olarak emin değilim ama..."

'Seni öpmek istiyorum,' dedi sabırla. "Sorun olur mu?"

"Fazlasıyla," diye cevap verdi, sonra bu kadar ilkel konuştuğu için kendine lanet etti. Harry'nin yumuşak kahkahası kızın içinde yankılandı, sonra başını eğdi,

Bir parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Adam nazıktı, hareketleri tereddütlüydü, bağarmaktan çok bir öpücük fısıltısıydı ve Sophie soğuğun anısını kovalayarak her yerinin ısındığını hissetti. Ellerini adamın çıplak karnında gezdirdi, göğsünün üzerinde dolaştırdı ve bu, öpücüğü derinleştirmek, dudaklarına daha iyi erişmek için başını eğmek için ihtiyaç duyduğu tüm teşvikti.

Sophie'nin hatırlayabildiği en iyi öpücüktü, Harry'nin baskısı inatçı bağlılık ve kısıtlamanın mükemmel bir karışımıydı, onu eritiyor ve daha fazlası için çaresiz bırakıyordu. Hâlâ bir havluya sarınmış olmayı diledi, sonra bunun akıllıca olup olmadığını merak etti - bunların herhangi birinin akıllıca olup olmadığını.

Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi aniden ayrıldı ve birbirlerine baktılar, göğüsleri birlikte yükselip alçaldı. "Giyinmeliyim," dedi kabaca. "Bize biraz yemek hazırla.

Sophie, "Yapmak zorunda değilsin," diye atıldı. "Geri

dönmeliyim. "Hayır, ben-

"Hayvanat bahçenizle ilgilenmeniz gerekiyor. Sıra sıra dizilmiş hayvanları işaret etti. "Ben de eve gitmeliyim. Birini aramam lazım.

Harry kaşlarını çatı. "Sophie, özür dilerim. Yapmamalı mıydım-?"

'Hayır, yapmalıydın. Bayıldım.' Yüzünü buruşturdu. "Bu... Yani, garip bir öğleden sonra oldu. Yapmalı mıyız bilmiyorum...' Elini aralarında ileri geri salladı. '... En azından şu anda. Belki sadece-'

"Sorun değil," dedi Harry sessizce, onu bitmek bilmeyen gevezeliğinden kurtararak. "Anlıyorum. En azından seni eve bırakmama izin verir misin?"

'Bu çok hoş olur, teşekkür ederim. Gidip mahvolmuş kıyafetlerimi bulayım.' "Hâlâ banyodalar. Bir çanta bulup aşağı getiririm.' Tamam. Harika olur. Teşekkürler. Kapıya doğru geri döndü. "Sizi yalnız bırakayım.

giyin o zaman.'

O başını salladı, Sophie de bir kukla gibi başını salladı. Sonra dönüp odadan kaçtı ve sığınak olarak güzel pencere kenarını seçti. göl balığından kurtulmuştu. Karanlık çökmüştü ve manzara, malikânenin dış ışıklarının aydınlattığı çakıllar dışında gri ve siyahın tonlarından başka bir şey değildi. Harry kapıyı açana kadar orada bekledi, kot pantolon ve kalın gri bir kazak giymişti, sonra altısı birden -Felix de dahil- çamur sıçramış salona indiler ve Harry Sophie'ye eve dönerken giymesi için May'in terliklerinden bir çift buldu.

Sonraki birkaç gün boyunca Sophie dükkânda defter sattı, akşamları evde daha çok şey yaptı ve Clifton'la birlikte sabahın erken saatlerinde Mistingham Malikânesi'nin çok yakınından geçmeyen koşulara çıktı.

Cuma akşamı Harry'yle dostça ayrılmışlardı, Harry ona yanağından kesinlikle platonik bir öpücük kondurmuş, sıcak bir şeyler yemesini, bir battaniyenin altına girmesini, kendini daha fazla ısıtmasını söylemişti. Kız hayal kırıklığını derinlere gömmüş, Harry'ye de aynısını yapmasını söylemiş ve o gittikten sonra kendine balık ve patates kızartması alıp televizyonun karşısında yorganının ve köpeğinin eşliğinde bir akşam geçirmek üzere yerleşmişti. Hiç kimsenin Aslında yaptığı şeyin öpüşmelerini zihninde tekrar tekrar canlandırmak olduğunu biliyordu.

Harry onu kontrol etmek için mesaj atmış, o da olabildiğince nazik bir şekilde cevap vermişti. Kolay bir ritme geri dönmüşlerdi ve sanki Harry ona karşı hiç soğuk davranmamıştı, ama aynı zamanda sanki Harry onun çıplak gövdesini

Sanki onun yatak odasında öpüşmemişler gibi, parmaklarıyla çok daha fazlasını yapmayı düşünmüştü - hâlâ düşünüyordu.

Jane Eyre bir şekilde ona ayak uydurdu, düşüncelerini aldı ve onları o kadar mükemmel bir şekilde yansıttı ki, neredeyse Birdie'nin büyüünün bir kısmıyla yaşadığını hissetti:

O bir hayalet değil; yine de tüm sinirlerim gergin: bir an için kendi hakimiyetimin ötesindeyim. Bu ne anlama geliyor? Ben yapmadım Onu gördüğümde bu şekilde titreyeceğimi ya da onun huzurunda sesimi veya hareket gücümü kaybedeceğimi düşündüm.

Ama kendi kendine kararlı bir şekilde, bir festival düzenleyeceklerini ve başarılı olmasını istiyorlarsa birbirlerinden uzak durmakla aralarındaki gerilime teslim olmak arasında bir orta yol bulmaları gerektiğini söyledi ve yapabileceği son şey tüm cevaplar için bir kitaba bakmaktı.

Perşembe günü May'le otelde kahve içmek ve üstü çıtır çıtır, içi sıcacık, yumuşacık, tereyağı erimiş peynirli çörekler yemek için buluştu. Jazz onlara servis yaptı, kızıl saçları zarif odaya renk katıyordu.

"Tamam mı Sophie?" diye sordu.

"Harikayım, teşekkürler. Hala eğleniyor musun?"

"Evet, Mary ve Winnie altın kadar iyi. Ben Jazz. Elini May'e uzattı ve May elini sıktı.

'Sizinle tanışmak çok güzel. Hakkınızda çok şey duydum.'

Jazz omuz silkti. "Anlatacak pek bir şey yok. Gülümsedi ve başka bir masaya servis yapmaya gitti.

Sophie, baş başa kaldıklarında, "Bazı şeyleri yeniden düşünmeme neden oldu," diye itiraf etti.

"Hayattaki amacının eski tatlıcı dükkânını devralmak ve Mistingham'ın kırtasiye kraliçesi olmak olduğunu anlamayı sağladı mı? May'in sırtışı muzipti ve Sophie güldü.

"Tam olarak değil. Söylediği bir şey festivali yeniden düşünmemi sağladı, sadece köy şenliklerine her zaman katılan insanları değil, daha fazla topluluğu dahil edip edemeyeceğimi görmek istedim. Kabul etmeseler bile pek çok insan yalnızdır. Tereyağını çöreginin kenarlarına sürdü. "Yaşlı Bay Carsdale ve Birdie var - gerçi sebzelerini ve bitkisel ürünlerini sattığını biliyorum

Yerli halkın çoğuna karışımalar. Eminim Dexter da yalnızlık çekiyordur.

Lucy'yi tek başına, kararları ve o unutulmaz anları paylaşacak karısı olmadan büyüttü.

"Harry var," diye ekledi May, "malikânenin kapısını çalıyor.

Aklında bu kadar çok şey varken onun adının geçmesi onu sarstı. May'in olanlar hakkında ne kadar şey bildiğini merak etti. bir hafta önce. "Harry sana sahip," dedi, artık ilişkilerinin platonik olduğunu bildiği için bunu itiraf etmek çok daha kolaydı.

May omuz silkti. "Oradayım ama teknik yardım hattında çalışıyorum, sonra da aramalara gidiyorum. Norwich'te arkadaşlarımla buluşuyorum - seninle buluşuyorum. Festivalde seninle birlikte çalışmaya başlayana kadar Harry içine kapanıktı ve hala da bunu sevmediğim kadar çok yapıyor: mülkte dolaşıyor, kavgalara karışıyor.

Sophie çöreğini parçalara ayırırken May'in bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "Bir kitap kulübü kurmayı düşünüyordum. Ağzına bir parça attı, peynir zengin ve lezzetliydi. "Gizli Kitapçı diye bir şey bana bu kitabı verdi," diye devam etti bitirdiğinde. "Bana ayrıcalık yapıldığını sanıyordum ama Winnie'de de bir tane varmış ve bu bana The Book Ends'i düşündürdü; ne kadar popüler olduğunu. Sence buradaki insanlar bir kitap kulübüne katılmak isterler mi?

May gülümsedi. 'Bence çok hoş bir fikir. Yine de bu kitap hediyeleri ilgimi çekti: kulağa gerçekten özel geliyorlar. Kulübü festivalin bir parçası olarak mı yürüteceksiniz?

"Başlangıç olarak," dedi Sophie. 'Dışarıda olduğu gibi salonda da etkinlikler düzenliyoruz, bu yüzden bunu orada başlatabileceğimizi ve daha sonra - ne kadar başarılı olduğuna bağlı olarak - devam ettirmeyi düşündüm.

"Noel'in ötesinde mi?" May kupasını dudaklarına götürdü.

Sophie, Harry ile öpüşmesini bininci kez tekrarladı. Hava olasılıklarla parıldıyordu ve ikisi de kendilerini tutmuş olsalar bile, onun da daha fazlasını istediğini düşündü. Jazz'ı düşündü, ona Mistingham'da olmanın, o güven duygusuna sahip olmanın daha cömert olmasını sağladığını söylemişti. Planlarını değiştirebilir miydi? Burada attığı sığ köklerin derinleşmesine izin verebilir miydi?

"Belki," dedi dikkatle. "Yani, eğer insanlar bundan

hoşlanıyorsa. "Bayıldım," dedi May. "Dümende sen olurdun sanırım?

'Bunu denemeye hazırım. Şimdiye kadar toplumla ilgili pek bir şeye katılmadım.

"Neden olmasın? May'in sesi gerçekten meraklı geliyordu.

Sophie çöreğinin üzerine biraz daha tereyağı sürdü. 'Hiçbir yerde sorulacak kadar uzun kalmadım ve kendim de inisiyatif almadım. Bazen işler fazla karışmadan ayrılmak daha kolaydır.

'Bunu görebiliyorum,' dedi May. 'Amerika'da çok uzun süre kaldım, kurtarılamayacak durumdayken durumumu düzeltmeye çalıştım. Ama çoğu zaman, burada kalmak zorluklara değer. Artık bu çabaya değmediğinde, işte o zaman kendini kurtarırın, bir şans vermeden önce değil.

"Sanırım.

"Bu komplikasyonlardan bazıları sizi zor duruma soksa bile," diye devam etti May

keçileri donmuş göllerden kurtarmaya çalışmak gibi akıl almaz durumlar.

Sophie inledi. "Sana bundan bahsetti mi?

"Beni arayıp kıyafetlerimi ödünç verip veremeyeceğini sordu, bunun bir açıklaması olmalıydı. Sonra eve geldiğimde koridoru cilalıyordu ve Felix sanki fön çekirmiş gibi görünüyordu. Başını iki yana salladı. "Bu keçi onun ölümü olacak.

"Böyle söyleme," diye ısrar etti Sophie, ama sırtıyordu. "Daha önce hiç bu kadar üşüdüğümü hatırlamıyorum.

'Hayır, Harry hoş olmadığını söyledi, ki bu komik, çünkü olaydan sonra gerçekten iyi bir ruh halindeydi. Onu uzun zamandır görmediğim kadar neşeliydi.

Sophie'nin yanaklarına sıcaklık doldu. "Felix iyi olduğu için rahatlamış olmalı.

"Evet, öyle olmalı. May'in sesi hiç ikna olmamış gibiydi. "O kırılaşmış dış tabakanın altında harika bir adam var.

"Bunu biliyorum," dedi Sophie. 'Isınması biraz zaman alıyor, ama bir kez ısındığında, size güvenebileceğini anladığında... o en nazik insanlardan biridir.

Tanıştım.' Şimdi yanaklarının tutuştuğunun farkındaydı ama elinde değildi: adamın dudaklarının onunkiler üzerindeki anısı kafasında neredeyse sürekli bir döngü halinde oynuyordu.

Kafasını kaldırdığında May, Sophie'nin tam olarak ne düşündüğünü anlamış gibi ona bilmiş bir gülümsemeyle bakıyordu. "Kitap grubu için hangi kitapla başlayacaksınız?

Sophie konuyu değiştirdiği için minnettardı. "Emin değilim," dedi yavaşça, "ama bir klasik düşünüyordum. Çok fazla atmosferi olan, kırsalın güzelliğini kutlayan, romantik ve canlandırıcı bir şey - en azından sonunda. Bir parça çörek daha kopardı,

ağızına koydu, çiğnedi ve yuttu. "Belki *Jane Eyre*'i yapmayı düşünüyordum.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Cumartesi günü Annie Sophie'yi arayarak kiraladıkları bayram oyunlarının geldiğini ve Penny For Them'in deposunda olduğunu söyledi. Sophie o öğleden sonra Harry'yle orada buluşmayı ayarladı. Felix'i kurtardıkları geceden beri onu ilk kez görmesi aklının bir köşesindeydi.

Pasajın dışında bekledi, yüzüne vuran zayıf kış güneşinin, bir dizi soğuk ve nemli günün ardından gelen sıcaklığın, suya yakın asılı duran yumuşak sisin tadını çıkardı. Bir fotoğraf çekilse, Aralık ayının başındaki bir Cumartesi gününden ziyade bir bahar sabahı gibi görünürdü.

Yüzünü denizden yana çevirdi ve Harry'nin şehrin merkezinden yaklaştığını gördü. Koyu renk ceketinin yakasını kaldırmış, yüz hatları her zamanki vurdumduymaz maskesine bürünmüştü. Harry de onun kadar öpüşmelerini mi düşünüyordu?

"Merhaba," dedi ona ulaştığında. "İyi misin?"

"İyi teşekkürler, sen?"

"Telefonda konuştuğumuzdan beri kötü bir şey olmadı. Adam kaşlarını çattı ve kadın onun ne kadar gergin görüldüğünün farkına varıp varmadığını merak etti.

"Harika. Sırıttı. 'İçeri girelim mi? Annie muhtemelen bekliyordur.

Annie onları sıcak bir şekilde karşıladı ve pasajın arka tarafına götürdü,

bir çift kapıdan geçerek sadece birkaç küçük, yüksek penceresi ve belirgin bir küf kokusu olan bir alana girdi.

Kollarını iki yana açarak, alanın çoğunu kaplayan üç oyunu işaret etti.

"Ne düşünüyorsun?"

"Rudolph Hoopla," dedi Harry, ilkinde yaklaşırken. Arka panelden, boynuzları ve büyük kırmızı burunları olan, komik görünümlü üç doldurulmuş ren geyiği kafası çıkıyordu ve ön taraftaki bir tezgahın üzerinde renkli halkalar yığınları vardı. "Farklı parçalar için farklı puanlar mı alıyorsunuz?"

Annie, "Daha çok burunlar için, çünkü takılması o kadar kolay değil," diye açıkladı. "Ve eğer harici bir güç kaynağınız varsa, acayip bir müziği ve yanıp sönen ışıkları var.

Sophie, "Var," diye onayladı.

"Harika! Şuna bir bakın. Açtı ve oyun yanıp sönen, rengârenk ışıkların tepede yarıştığı ve bir dans remiksiyle canlandı

"Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph".

"Bu çok iğrenç. Harry sesini duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldı. "Çocuklar buna bayılacak! Annie sırttı.

"Aman Tanrım," dedi Sophie. "Ren geyikleri *hareket* mi ediyor? Başları bir aşağı bir yukarı eğilip kalkıyor, bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Annie ona, 'Bu daha fazla zorluk için,' dedi. "Açabilir ya da kapatabilirsin. "Ben açık diyorum. Harry kollarını kavuşturdu, müzik tuş değiştirirken yüzünü buruşturdu. Sophie alaycı bir tavırla, "Harry Anderly," dedi, "bütün

Mistingham çocukları ağlar mı? Böyle davranırsan Mistingham'ın Karanlık İblis Lordu unvanından nasıl kurtulacaksın?

Ona sinirli bir bakış fırlattı.

"Karanlık iblis *ne*? Annie söyledi.

Harry hemen, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Sırada ne var?

Annie disko ren geyiklerini kapattı ve oda kutsanmış bir sessizliğe gömüldü. Onlara Noel Ağacı Karnavalı Atma oyununu gösterdi; en az yedi metre boyunda, eski moda süslemelerle koyu yeşile güzelce boyanmış, kesilmiş ahşap bir Noel ağacıydı bu. Üzerinde delikler açılmıştı, oyuncuların sünger topları içine atmaya çalışması gerekiyordu, ışıklar ya da bangır bangır sesler yoktu. "Tanrı'ya şükür," dedi Harry vurgulayarak.

"Bu sonuncusu. Annie, şu anda suyu olmayan, ancak hepsi de şenlikli kıyafetler giymiş küçük plastik figürlerle dolu büyük bir plastik göleti işaret etti

karakterler - elfler ve Noel Babalar, robinler ve kardan adamlar. Etraf kırmızı, yeşil ve altın rengi simli boyayla boyanmıştır.

Harry inanamayarak, "Ördek Hook," dedi.

Sophie kahkahaların içinde kabardığını hissetti. "Noel Ördeği Kanca," diye düzeltti Annie.

"Doğru," dedi. 'Bu tamamen farklı bir balık kazanı o zaman.

"Tamamen farklı bir yaban ördeği göletinden mi bahsediyorsun?

Sophie sordu. Adamın ona bakışı denizin yüzeyini dondurabilirdi.

Annie ile üç oyunun kiralanması ve yeşil alana taşınması için bir fiyat üzerinde anlaştılar ve ardından kış güneşine adım attılar.

"Sırada ne var?" diye sordu Harry.

"Vea'ya gidip meşe ağacı süslemesi için sipariş ettiğim malzemeleri almam gerekiyor. Bir bulut güneşin önüne geçti ve Sophie çenesini yakasının içine soktu.

'Ah evet, "risk altındaki" ağacı sadece süslü ışıklarla süslemediğimiz, köylülerin de süslemeler asmasına izin verdiğimiz kısım.

Sophie yürümeyi bıraktı. "Bu fikri konuştuğumuzda *çok sevmiştin*: Festivalden önceki hafta herkesin köy salonunda bir süsleme yapması, üzerine bir Noel dileği ya da minnettar oldukları bir şey yazmaları ve sonra da ağaca asmaları. Asma işini yapacak birileri olacak - sen ya da Dexter ya da Ermin - çünkü özellikle çocuklar uzanamayacak ama...' Nefes nefese kaldı. "Neden Lord Grump'a geri döndün?

"Geri mi döndü?" diye yankılandı.

"Evet," dedi. '*Geri döndüm*. İlk tanıştığımızda oldukça açık sözlü biriydin, sonra birlikte çalışmaya başladık ve ben senin bambaşka bir yönünü gördüm. Sonra malikânedeki tüm bayrakları istifleyerek beni resmen hayaletleştirdin ve sonra biz ... Felix'i gölden kurtardı.' Boğazını temizledi. 'Bugün, her şeyin başındaki halimize geri döndünüz. Gerçekten tüm planlarımızdan geri adım mı atacaksın?

Adam ona baktı ve kız onun açık sözlülüğüne nasıl karşılık vereceğini düşündüğünü hissedebiliyordu. "Soph. Sesi temkinli geliyordu. "Gerçek şu ki-

Sophie! Harry! Kollarının altında iki baget ve başında Noel Baba şapkasıyla köy salonunun dışında dikilen kişiyi görünce dikkati dağıldı.

"Dexter," dedi gülerek. "Ne yaptığını sormak istiyorum ama cevabını bilmek istediğimden emin değilim.

Sırıttı. "Amber'in doğum günü partisi için Fransız ekmeğinden pizzalar yapıyorum - Lucy'nin en iyi arkadaşlarından biri. Bu süslü bir kıyafet ve Lucy, kiralık yardımcı olmama rağmen bir kıyafetim olması gerektiğini söyledi, ama gardırobum biraz seyrek.

Sophie yüzünü buruşturdu. "Sadece bir Noel Baba şapkasından etkileneceğinden emin değilim.

"Benden lezzetli yemekler yapmamı ve alay konusu olmamı bekleyemez. Dexter omuz silktilti. "Bu sefer onun ve arkadaşlarının midesinin kazanacağını umuyorum. Nasılsın Harry?"

"Çok teşekkürler," dedi Harry, sesi hiç de öyle değildi. "Vea'ya gidiyoruz, kendimizi Wasabi kasetine ya da her neyse ona kaptırmak için.

Sophie onu kaburgalarından dürttü. Dexter'a, "Bu *Washi* bandı ve buna bayılıyor," dedi. "Oak Fest için Noel Grinch'i olmaya çalışıyor.

Dexter güldü. "Görünüşe bakılırsa işi kapmışsın. "Öyle değil mi? Sophie yüzündeki gülümsemeyi koruyarak, "Öyle değil mi?" dedi.

Dexter elindeki bageti sallayarak veda edip gözden kaybolduğunda, Harry dudaklarını Sophie'nin kulağına yaklaştırarak, "Festivalde Noel Baba olacağım, Grinch değil," diye mırıldandı.

"Peki o zaman. Kulağındaki nefesin serbest bıraktığı lezzetli ürpertiye görmezden geldi ve başını onunkine doğru çevirdi, böylece dudakları birkaç santim ayrılmıştı. "Fikirlerini değiştirsen iyi olur, yoksa Noel Baba'yı herkes için sonsuza dek mahvedeceksin.

Gözleri öfkeden daha fazlasıyla parlıyordu ama o başka bir şey söyleyemeden ya da yapamadan Sophie bir adım geri çekildi. Ve'a'nın zanaatkâr dükkânına giden yol boyunca onun kendisine ters ters baktığını hissedebiliyordu.

Vea kendini aşmış, bir dizi keçe, deri ve karton, pırıltılı iplikler ve payetler, minik inciler ve boncuklar, parıltılı kar taneleri, ipeksi kumaşlar ve sulu ipekler sipariş etmişti. Ayrıca Sophie'nin Harry'ye göstermekten zevk aldığı birkaç rulo şenlikli Washi bandı da vardı.

Vea, Sophie'nin her şeyi toplamasına yardım ederken ve Sophie ihtiyaç duyacağı aletleri seçerken -iğneler ve yapıştırıcılar, zimbalar ve deri zimbalar- sessiz kaldı. Mesajlar için silinmez, ince uçlu keçeli kalemler vardı.

Herkesin yazmasını istedi, bayram neşesi için simli kalemler, süslemelerine mevsimin kokularını katmak isteyenler için tarçın çubukları ve kurutulmuş portakal.

"Bu mükemmel Ve'a, teşekkür ederim. "Kiraz kuşu nasıl gitti?

"Tamamdır," dedi Harry. 'Önümüzdeki birkaç gün içinde dikiş makinesini geri getireceğim.

Vea ona el salladı. 'Ocak ayına kadar sende. İsterseniz salona götürün - çocukları denetleyen biri olduğu sürece.

Sophie çantalarını kaldırırken, "Her şey için teşekkürler Ve'a," dedi.

Dışarı çıktıklarında Sophie eve doğru döndü. Harry'yi tekrar görmeyi dört gözle bekliyordu, öpüşmelerinden sonra aralarının nasıl olacağını merak ediyordu. Ama bu onları yakınlaştırmak yerine, ondan tamamen uzaklaşmaya karar vermişti.

'Bunları daireye geri götürsem iyi olacak,' dedi.

Harry Ve'a'nın vitrininin önünde hareketsizce durdu. Işıltılı melekler ve yünlü keçe koyunlar vardı, keçe bir bebeği tutan hasır bir yemlik

Tanrım. "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Omuz silkti, kağıt torbaları hareketle birlikte çatırdadı. "Belli ki şu anda buna hazır değilsin ve ben de taştan kan çıkarmaya çalışmaktan bıktım.

Gözlerini kapattı. "Sophie.

"Ne? Orada durup onun cevabını bekledi ve cevap gelmeyince arkasını döndü. "Ben eve gidiyorum.

"Bekle! Elini onun omzuna koydu. "Özür dilerim.

"Ne için? Yüzünü ona döndü, öğleden sonra ışığında gözlerinin nasıl daha yeşil görüldüğünü, cildinin hafifçe çillendiğini fark etti. Gözlerinin altında lekeler olsa da Aralık ayı için hiç de sağlıklı görünmüyordu.

"Pislik gibi davrandığım için," dedi. "Geçen hafta sonundan sonra nasıl hissettiğinden emin değildim - bunun bir hata olduğunu düşünüp düşünmediğinden, çünkü... planlarından. Ne yapacağımı bilemedim.

Hafifçe güldü, bir suçluluk ve pişmanlık duygusu hissetti, çünkü o gidiyordu. Ama *tabii ki öyle* yapmıştı: bu kendini korumaktı, onun hakkında çok fazla şey bildiği bir şeydi. "Peki... bana sorar mısın?

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bu biraz kolay oldu, sence de öyle değil mi? Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve bir kısmını yukarı kaldırdı.

"Bunu yapmalıydım, özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum.

Sophie onu anlayabiliyordu. Öpüştüklerinden beri kendini farklı, daha heyecanlı hissediyordu. Onun yüzünden geleceğini değiştirmeyi düşünüyordu. "Bunun bir hata olduğunu düşünmedim," dedi. "Seni öpmek..." Başını salladı. "Seni tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum.

"Doğru. Harry yutkundu. "Güzel. Ben de.

Rahatlama, sıcak ve hayat dolu bir şekilde vücuduna yayıldı. "Harika. Peki... ne yapmak istiyorsun? Eve gitmen gerekiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Bence gidip Yengeç Vurmaca oynamalıyız. "Ne? Sophie güldü.

"Yapmamız gereken de *tam olarak* bu. Gözleri parladı ve Harry'nin asık suratlı, gergin hali kayboldu, yerini alışmaya başladığı Harry'ye bıraktı.

"Senin benden daha yüksek bir puanın var ve ben buna izin veremem.

'Tamam,' dedi.

"O zaman gidip balık ve patates kızartması almalıyız; deniz kenarında düzgün bir gece geçirmeliyiz.

"Aralık ayında mı?

'Mistingham mükemmel bir sahil kasabası. Burada bulunduğunuz süre zarfında bundan gerçekten faydalandınız mı?

"Yazın, ben-

'Ama tüm yıl boyunca harika. İnsanlar çoğu zaman böyle bir yerde yaşamamanın tadını çıkaramıyor, deniz ve kırsal alan kapılarının önünde, eski moda pasajlar, balık ve patates kızartması bir taş atımı ötede-'

"Dairelerinin hemen altında," diye araya girdi Sophie.

"Kesinlikle," dedi Harry gülümseyerek. 'Hadi kendimizi şımartalım. Bir Batter

Gün çayı ve Yengeç Vurmaca karşılaşması. Bunu gerçekten benimle yapmak istemiyor musun?'

"Beş dakika içinde huysuzluktan deliliğe geçtin," dedi Sophie, zaman kazanmaya çalışarak. Ama gerçek şu ki, asla hayır demeyecekti. Jane Eyre'in Rochester hakkındaki duygularını nasıl sahiplendiğini düşündü: ne kadar cesurca

Onun alaylarına, hakimiyetine karşı koyuyordu. Her zaman aldığı kadar iyi verirdi.

"Anı yakalıyorum," dedi Harry. 'Her şeyin mükemmel olmasını beklemek yerine, şu andan en iyi şekilde yararlanıyorum. Geçenlerde biri bana bunu öğretti.

Sophie gözlerini devirdi ama sırtıyordu. "Şu çantaları daireye bırakayım, sonra gidebiliriz.

"Anlaştık," dedi.

"Anlaştık," diye yineledi ve güneş ufka doğru cızırdayarak inip Harry'yi gerçek olamayacak kadar büyümlü bir altın rengine büründürürken, bakışlarını bir an için fazla uzun tuttular.

Yirmi Birinci Bölüm

Sophie'nin dairesine doğru giderlerken, Harry ona boş tatlıcı dükkânının arka planını anlattı. "Yirmi beş yıl boyunca burayı işleten Delores, kendisinden otuz yaş küçük bir adamla İtalya'ya kaçtı. O kaçtığında ben Londra'daydım, ama babamın bakıcısı aracılığıyla duyduğum kadar büyük bir skandaldı ve bakım evi Mistingham'ın beş mil dışındaydı.

"Keşke Delores'le tanışsaydım," dedi Sophie. 'Düzgün bir karaktere benziyor.

Fiona bir tırmık kadar zayıf olduğunu söyledi - eğer bir tatlıcida çalışsaydım, günde en az bir kilo şeker yerdim'.

'Muhtemelen bıkmıştır. Keşke ismindeki lanet e'lerden de bıksaydı.

"Simon olsaydınız, balık ve patates kızartmasından bıkar mıydınız?

Harry bir an sessiz kaldı, sonra, "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," dedi.

El işi malzemelerinin bulunduğu çantaları Sophie'nin dairesine taşıdılar, içeri girdiklerinde, yatak odasından sadece birkaç metre ötede aralarında bir gerilim oluştu. Sophie ona doğru bir adım attı, Sophie'nin nefesinin kesildiği anı gördü ama sonra Sophie'nin elinden tuttu ve onu merdivenlerden aşağı, Batter Days'in beklediği yere götürdü.

"Jason bana dışarıda olduğunu söyledi," dedi Simon, sıcak dükkâna girdiklerinde, havada kızarmış cips kokusu ve keskin sirke tadı vardı.

Harry gülümseyerek, "Sanki komadaymışım gibi konuşuyorsun," dedi.

Simon sinirli sinirli güldü. "Sadece seni görmek harika demek istemiştım.

Harry sırtarak, "Ne demek istediğini anladım," dedi. 'Seni görmek de güzel. Sophie'ye tam bir Mistingham deneyimi yaşatacağım ve senin balık ve patates kızartmanla başlayacağız.

Simon şaşkın şaşkın baktı. "Neredeyse bir yıldır burada değil misin Sophie?" "Evet," dedi Sophie gülümseyerek.

"Ve sen de tam burada yaşıyorsun. Tavanı işaret etti.

"Herkesin ara sıra deniz kenarında bir akşam geçirmeye ihtiyacı vardır. Harry kollarını cam tezgâhın üzerine dayadı.

"Aralık ayında soğuk, puslu bir akşam mı? Simon cipsleri karton tepsilere doldurdu, çıtır çıtır morina parçalarını seçti ve üzerine yerleştirdi.

Harry yumuşak bir sesle, "Mistingham bütün yıl boyunca harikadır," dedi. "Bunu biliyorsun, Simon.

"Tabii ki! Ben sadece-

"Boş ver onu. Sophie Harry'nin kolunu sıktı. "Sana sataşıyor, ki bunun pek olası olmadığını biliyorum, ama-

Harry gülerek, "Hey," dedi. "zgnm Simon - o haklı. Beni görmezden gel. "Hayır, sorun değil," dedi Simon. "Tuz ister misin? Sirke?

İkisi de olumlu yanıt verdi.

"Bunları benim dairemde yiyelim mi? Sophie sordu, Harry ödemeyi yaptıktan sonra şaşkın Simon'a teşekkür edip dışarı çıktılar.

"Mkemmел bir akşam geçirmek için Mistingham'ı ziyaret ediyor olsaydık böyle bir şey yapmazdık.

"Nerede o zaman? Köy konağının açık olduğunu sanmıyorum. Harry, "Deniz duvarında," dedi.

"Dondurucu olacak!

"Isınmak için birbirimize sokulacağız. Adam yılmamıştı ve Sophie onu takip etmekten başka bir şey yapamadı.

Bir hayalet hikyesine Mistingham sahilinin sisle örtülmesinden daha çok yakışan bir şey görmemişti. Dalgalar sabit ritimleriyle kuma vuruyor, yoğun girdapların arasından dalgakıranların beyaz köpüklerini görebiliyordu, aşılmaz siyah suya karşı ışıl ışıldılar. Kordon boyunca uzanan sokak lambaları, Dickens romanlarından fırlamış gibi eski modaydı.

"İşte. Harry beton duvarı okşadı, sonra yüzünü buruşturdu. "Göründüğü kadar soğuk mu?

"Paltomun zerine oturabilirsin. Paltosunu çıkarmaya başladı ve Sophie elini onun omzuna koydu.

"Yakında ısınırız. Oturdu ve soğuk kot pantolonundan anında sızdı. Harry onun yanına oturdu ve Harry'nin i çektiğini duymak yerine hissetti.

"Bunun aptalca bir fikir olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe var.

"Doğru değil. Sophie, Batter Days'in paketlerini açtı ve tahta bir çatalla birlikte bir tanesini ona uzattı. "Balık ve patates kızartması asla kötü bir fikir değildir.

İlk cipsi ısırdı ve çok lezzetliydi. Dışında hafif bir çıtırtı, ortasında kabarıklık, tuzlu taze havayla çok iyi giden sirkenin keskinliği, dizlerinin üzerindeki paketin sıcaklığı, seçtikleri sıranın soğuğuyla tezat oluşturuyordu. "Bu... aslında mkemmел. Güldü.

"Öyle mi?

"Çok lezzetli," dedi Sophie. 'Ve pencereden dışarı bakıyorum
Karanlık olduğunda denizin hiçliği, ama hemen yanında olmak çok farklı.

"Yatak odamın penceresinden ufuktaki ışıkları görebiliyorum - balıkçı tekneleri ya da konteyner gemileri - ve orada, çok geniş ve bilinmez, çok karanlık bir yerin ortasında olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Nasıl oluyor da dehşete düşmüyorlar?

"Hiçbir fikrim yok," dedi Sophie. "Pencere kenarındaki koltuğunda çok oturur musun?" "Merdivenlerin başındaki mi?

Başını salladı.

"Bunu sadece birkaç hafta önce taktım. Pencerenin temizlenmesi gerekiyordu ve çok güzel bir manzarası var. Bir bank için ağlıyordu.

"Bununla ne yapacaksın?" "Ne, pencere kenarı mı?

Sophie balığından bir parça koparıp ısırdı ve çıtır çıtır hamurun tadını çıkardı. Çiğnemeyi bitirdiğinde, "Malikâne," dedi. "Her şeyi onardığında, yeniden güzelleştirdiğinde. Sadece içinde mi yaşayacaksınız, sen, May ve köpekler?

Harry'nin kahkahası yorgun geliyordu. 'May istediği kadar kalabilir ve ben de kendimi burayı yeniden parlatmaya adadım. Çok fazla eski bina harabeye dönüşüyor ya da ruhu çıkarılıp süslü otellere dönüştürülüyor. Babam malikaneyi çok severdi - annem de hayattayken - ve onu kurtarabildiğim için mutluyum. Ama dedikoduları körüklediğimizi biliyorum: May iyi bir arkadaş ama herkes bunun garip bir düzen olduğunu düşünüyor.

"Yani... ne? Bir aile mi istiyorsunuz?"

Harry o kadar uzun süre bir şey söylemedi ki Sophie çok ileri gitti. "Bir ailem olsun isterdim," dedi sonunda. 'Şu anda kırk iki yaşındayım ve ille de çocuk istemiyorum. Ama... aşk. Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum Soph. Soph bir iç çekti ve May'in Harry'yi köydeki yalnız insanlar arasında nasıl saydığını hatırlayarak karnında keskin bir sancı hissetti.

"Londra'da hiç biriyle birlikte oldun mu?" diye sordu.

"Birden fazla tanıdığım vardı. Ona küçük bir gülümseme verdi. "Biri vardı, Maya, o zamanlar sonsuza dek birlikte olacağımı düşünüyordum ama işler yolunda gitmedi. Peki ya sen?

"Bristol'de yaşarken iki yıl boyunca biriyle - Trent - birlikteydim.

"Senin için de işler yolunda gitmedi mi?"

"Yapmadılar. Sophie bir cips daha ısırdı. "Ama..." "Ne oldu?" diye sordu Harry nazikçe.

Kendine zaman kazandırmak için yavaşça çiğnedi. "Ona, onun benden istediği kadar bağlanamadım," diye itiraf etti. "İlişkimizin üzerinden iki yıl geçmesine rağmen hâlâ onun yanına taşınmak konusunda isteksizdim. Onun evinde bir diş fırçam, birkaç kıyafetim vardı ama hepsi bu kadardı. Kendi alanıma ihtiyacım vardı.

"Yine de bu anlaşılabilir bir şey. Harry'nin sesi yumuşak ve tereddütlüydü, Sophie buna gerçekten inanıp inanmadığını merak etti.

"Ayrıca işimin zayıf olduğunu söyledi. Defter yapıp satmanın geleceğe dönük olmadığını, *yeterince sağlam bir kariyer* olmadığını söyledi. Bir açıdan haklı olduğunu biliyordum, çünkü Mistingham ve Fiona'nın imtiyaz standına kadar her zaman başka şeylerle desteklemek zorunda kaldım'.

Harry kaşlarını çatı. "Ama sen bunu seviyorsun: bunu başarmışsın ve bunu yapmaya devam edebilmek için tutkunu desteklemenin nesi yanlış? Böylesi çok daha iyi, tüm benliğini ruhsuz bir şeye adamaktan ve önem verdiğin şeyi terk etmekten.

"Hiç böyle düşünmemiştim. Sophie onun kendisini ne kadar anladığını fark edince tüm vücudu ısındı. "Ve bir marka oluşturmak için daha çok çalışmak istiyorum, ama..." Durdu, çünkü yaşadığı mücadelelerin hepsi kendi eseri: sağlam temeller olmadan bir şey inşa etmek zordu ve onları yıkmaya devam eden de kendisiydi. "Her neyse. Zorla bir kahkaha attı. 'Bunun deniz kenarındaki mükemmel gecemiz olması gerekmiyor muydu? Neden bu konu hakkında konuşuyoruz?'

"Haklısın," dedi Harry. "Neredeyse bitti mi?"

"Neredeyse. Balık ve patates kızartması kolayca yenmişti.

Mükemmel. Kürek çekmek ister misin? Ayağa kalktı ve karanlık denizi işaret etti. "Ciddi olamazsın.

Harry cevap vermedi, sadece elini uzattı.

Şüphesiz aptalca bir fikirdi ama aynı zamanda Harry'ydi. Sophie boş paketleri alıp duvarın dibindeki çöp kutusuna atarken, koşarak Harry'nin yanına gitmeden önce, gerçekten de bir Harry ile biraz aptalca.

"Lanet olsun, çok soğuk! Beş dakika sonra Harry sığıktaydı, botlarını çıkarmış, kot pantolonunun paçalarını sıvamış, kömürlerin üzerinde yürüyormuş gibi davranıyordu. Gelgit yaklaşıyordu ve onlar da denizin bir bölümünü seçmişlerdi.

kumsala inen sağlam basamaklar vardı, bir sokak lambası sise rağmen onlara ulaşan zayıf bir ışık parıltısı sağlıyordu. Sophie, Harry'den baldır hizasından daha derine inmeyeceğine dair söz almıştı ama onun tepkisini görünce, boğulmaları konusunda endişelenmesine gerek olmadığını düşündü.

"Çık o zaman," dedi gülerek. 'Sen içeri girene kadar dışarı çıkamam.

Sophie botunu çıkardı, çorabını nemli kuma değdirmemek için tek ayağının üzerinde durdu, sonra onu da çıkardı. Kum bile soğuktu ve yüzünü buruşturdu. "Bunu yaptığımızı *söyleyebiliriz*.

"Hayır. Harry kararlıydı. "Buraya gel. Ellerini tekrar uzattı ve Sophie nefesini tuttu. Gölğelerin arasında, arkasında denizin siyah körfeziyle öyle buyurgan duruyordu ki. Poseidon onu dalgaların içine çekiyordu ve sorun şu ki, Sophie seve seve gidecekti.

Diğer botunu çıkardı, çorabını içine soktu ve parmak uçlarında ona doğru yürüdü, gözleri suyun üzerindeydi.

"Al, Soph. Harry onun ellerini tuttu. Teni sıcacıktı ve bir saniye sonra ayakları buz gibiydi. Bu tezat karşısında nefesini içine çekti. "İyi misin?" diye sordu.

Sophie onun bakışlarına karşılık verdi. "Senin aptal gölün kadar kötü değil," dedi.

Harry güldü, sesi boş kumsalda yüksek çıkıyordu, sonra onu kendine doğru çekti, kollarını ona doladı, göğsüne yaslanmasına izin verdi. Ayaklarının maviye döndüğünü hissedebiliyordu, belki de düşmeye hazırlanıyordu, ama geri kalanına gelince - aslında hiç hareket etmek istemiyordu.

"Puanınız kaçtı?

Sophie'nin Harry'nin kollarından ayrılmak istememesine rağmen kürek çekme işi uzun sürmemişti ve çok geçmeden çoraplarını nemli ayaklarına geçirmişler, botlarını yeniden giymişler ve karanlık kumsalı arkalarında bırakmışlardı.

Şimdi Penny For Them'e geri dönmüşlerdi, Sophie kapılar açık kalsa da sıcaklığın tadını çıkarıyordu ve Whack-A-Crab'ın yanında duruyorlardı, Harry köpük çekici yüzlerce çit direğini devirecekmiş gibi kaldırıyordu.

"Otuz altı," dedi. "Tüm uzuvlarımız Kuzey Denizi tarafından uyuşturulmuş olsa da bunu yenebileceğini mi düşünüyorsun?

Güldü. "Hissedemediğim ayak parmaklarım, parmaklarım değil. Hazır mısın?"

"Oh, *çok* hazırım. Harry yuvaya bir sterlin koyup Başlat düğmesine basarken Sophie kollarını kavuşturdu. Bir çizgi film müziği canlandı

Bir an sonra boncuk gözlü yengeçlerden biri plastik kafasını deliğinden çıkardı ve Harry çekici bir *vuruşla* indirdi. Sophie sırtıttı ve izlemek için yerleşti.

Üzücü bir şekilde gerçekten iyiydi ve beklediği öfkeli saldırı köpeğine hiç benzemiyordu. Sakin ve metodikti, oyuncak çekici güçten ziyade hassasiyetle kullanıyordu. Onun dikkatini dağıtmak istedi, elini kot pantolonunun arka cebine sokmayı düşündü ama adil bir dövüş istiyordu. Müzik kısa süre sonra sona erdi ve skoru ekranda belirdi: 33.

Başını arkaya eğip inlerken Sophie, "En yüksek skorunu geçtin," dedi.

"Yine de *seni* yenemedim. Hâlâ üç kişi gerideyiz. Çekici uzattı. "Devam et. Bakalım daha fazla hasar verebilecek misin?"

"Biraz paslandım," dedi parmaklarını sapın etrafına dolayarak. "Şimdiden bahanelere başladım. Sesi ipeksi bir tondaydı ve bakışlarıyla karşılaştı, midesi altüst oldu. "Dikkatimi dağıtma.

"Aklımın ucundan bile geçmezdi. Geri adım atarak büyük bir gösteri yaptı.

Ama artık çok geçti. Adam bir jeton daha attığında ve müzik yeniden başladığında, tek düşünebildiği onun alçak sesi ve sahilde ona yaslanmışken kendini ne kadar güvende hissettiği; yatak odasında göğsü açık bir şekilde karşısında dururken onu öpeceğini fark ettiği an; dudaklarının onunkilere değdiği anki tadı ve sıvı sıcaklığını her yerinde nasıl hissettiği. Yengeçler ortaya çıktı ve onlara doğru gitti, çoğu zaman biraz geç kaldı, bazen genişçe sallandı, böylece birini tam kafasına vururken tatmin edici bir gıcırta duymadı.

Çok geçmeden müzik sona erdi ve kızın düşük puanı parladı: 18.

"Ne oldu?" Harry'nin sesi kendini beğenmiş olmaktan çok şaşkıındı. Sophie çekicin düşmesine izin verdi. "Dikkatimi dağıttın.

"Ben yapmadım. Ellerini havaya kaldırdı.

"Her zaman dikkatimi dağıtıyorsun," diye itiraf etti. "Sen çok dikkat dağıtıcı bir insansın, Harry Anderly.

"Hey. Elini tuttu ve onu kendine doğru çekti, böylece aralarında sadece birkaç santim vardı. "Sen de pek unutulacak biri sayılmazsın. Sonra onu öpüyordu, parmakları hafifçe çene çizgisini sıyrıyor, tüm vücudunda kıvılcımlanan bir karıncalanmaya neden oluyordu. Adamın tadı sirke gibiydi, teni de

Karanlık, bilinmez denizde, yanıp sönen ışıkları ve zafer sesleriyle bu cafcaflı yerde Sophie kendini ona kaptırdı.

Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi ve saç tellerinin ne kadar yumuşak olduğunu hissetti.

Harry elini sırtının alt kısmına koyarak onu kendine bağladı ve Sophie, Harry'nin aynı anda hem sert hem de nazik olmayı nasıl başardığını, kalçalarını birbirine bastırdığını hissederek neredeyse inleyecekti.

Sophie'nin arzu sisini delip geçen bir ses, kapının duvara sertçe çarpması ve ardından kanat çırparak kapanması, Harry'nin kopup kapıya doğru bakmasına neden oldu.

"Rüzgar yükseliyor.

"Belki de bu geceyi bitirmenin zamanı gelmiştir.

"Seni evine kadar geçireyim. Sophie'nin elini tuttu ve onu çıkışa doğru götürdü. Sophie, "Hayır," dedi. "Kendi başına malikâneye kadar yürümeni istemiyorum.

karanlıkta.'

"Ben kırk iki yaşında bir adamım.

"Harika. Bunun konuyla ne alakası var?"

"Sophie. Güldü. "Gerçekten geri dönmek istiyor musun?"

"Seni sağ salim eve götürmek istiyorum. Ve ben... hiçbir şey beklemiyorum.'

"Ama malikâneye vardığımızda dairene yürüyerek dönmeyeceksin.

Dışarıda sis yoğunlaşmış ve sıcaklık düşmüştü ve *herhangi bir yere* yürüme düşüncesi o kadar da çekici değildi. Ama Clifton, Poppet ve Jazz'la yatıya kalacaktı ve böylesine eğlenceli bir akşamdan sonra sessiz, boş dairesinde yalnız kalma düşüncesi moralini bozdu.

'Kullanabileceğim boş bir odanız olmalı,' dedi. "Henüz yenilenmemiş olsa bile.

Harry yutkundu. "Evet. Tamam, hadi o zaman. Perpendicular Sokağı'na doğru ilerlediler, Harry'nin kolu Harry'nin koluna sıkıca dolanmıştı.

"Bana Mistingham hakkında bir şeyler anlat," dedi. "Zaten bilmediğim bir şey.

"Bu belirsiz bir istek.

"Delores'le ilgili olan gibi yüzlerce hikayeniz olmalı. "TAMAM.

Köyün içinden geçerlerken sessizdi, ayak sesleri Yankılanıyordu. Dışarıda çok fazla insan yoktu, hava herkesi içeriye koşuşturuyordu ve sadece ara sıra yanlarından geçen farlar sis kümelerini seçebiliyordu. Yerleşim bölgesini arkalarında bırakarak onları Mistingham Malikânesi'nin ağaçlarla çevrili uzun araba yoluna götürecek olan taşra yoluna girdiler ve Harry telefonunu çıkarıp feneri

yaktı.

Belli ki Maglite'ını unutmuştu ya da belki de bu saatte dışarıda olmayı beklemiyordu.

"Delores tatlı dükkanını açtığında," dedi sonunda, "burada yaşlı bir adam vardı - Bay Trayton, yaklaşık on yıl önce öldü - kelimelerin sonundaki e'leri atması için bir imza kampanyası başlattı.

"Ne? Sophie güldü. "Hayır!

Tamamen ciddiym. *Eski Tatlı Dükkanı* olmasını istiyordu, ek e'ler olmadan. Çok kararlıydı.'

"Ama istediğini alamadı mı?

"Tabii ki hayır. İsmi kır evi olması herkesin hoşuna gitti ve Delores asla geri adım atmazdı. Bay Trayton'la yüzde 100 aynı fikirde olsalar bile, o ismi değiştirmezdi.

"E'leri sevmiyorsun, değil mi?

"Yok," diye onayladı Harry, dolambaçlı araba yoluna dönerlerken. 'Ama bina bize ait olsa da, Delores'in dükkanıydı. İnsanlar sesli harfler konusunda istedikleri kadar pervasız olabilirler.

'Eğer kalıyor olsaydım, eski tatlı dükkanını devralır ve adını Ye Olde koyardım.

Notebooke Emporium. Her şeyin sonunda E var - belki her kelimede iki tane.'

'Eğer kalsaydın. O zaman kesinlikle gidiyorsun?'

Sophie yutkundu. Artık hiçbir şey bilmiyordu. Bu gece -son zamanlarda pek çok şey- ona ne yaptığını sorgulatmıştı. Bu konuyu hiç açmamış olmayı, bu eğlenceli ve kaygısız geceye gölge düşürmemiş olmayı diledi.

Harry yürümeyi bıraktı ve Sophie, Harry'nin onları geri çevirip eve gitmelerini sağlayacağını düşündü. Bunun yerine telefonunu cebine soktu, fener kumaşın arasından maviye çalan bir ışık saçıyordu. ellerini tuttu. "Ne olursa olsun," dedi sessizce, "Ye Olde Notebooke Emporium'un tamamen arkasında olurdum. İstedğin kadar e'ye sahip olabilirsin ve ben buna sesimi çıkarmazdım.

Gülümsedi. "Sana gideceğimi söylediğim için böyle söylüyorsun. 'Bana kalacağını söyleseydin ben de aynı şeyi söyledim. I

"Keşke kalsaydın - bunu bilmelisin Soph.

Bu sefer onu öptüğünde daha nazikti, dudakları onunkileri okşuyor, parmakları rüzgârda dağılmış saçlarında geziniyordu. Uzun süre oyalanmadılar,

Bunun yerine yolun geri kalanını aceleyle ışıkların parladığı, Noel çelenklerinin parıldadığı ve ateşin yandığı Mistingham Malikânesi'ne

Geniş salondaki ocakta çıtırtılar yükseliyor, önünde iki köpek ve bir keçi mutlu bir şekilde yatıyor.

May içeri girdiklerini duymuş olmalıydı, çünkü siyah bir jogger ve uzun kırmızı bir kazak giymiş, siyah saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış bir halde kapıda belirdi.

"Sophie!" dedi. 'Seni görmek çok güzel. Oyun testi nasıl geçti?'

"Harikaydı," dedi, "ama kürek çekmek kadar eğlenceli değildi.

"*Kürek çekmeye* mi gittin? May'in sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Delirdin mi sen?

"Büyük olasılıkla," diye itiraf etti Harry. 'Yine de hayatta kaldık. Bir gece içkisi ister misin?' "Harika. May gülümsedi. "Eğer benim için sorun olmayacağından eminsen-

Sophie, "Gelmenizi çok isteriz," dedi, aynı anda Harry de, "Elbette," dedi.

Köpekler ve Felix onları Harry'nin çalışma odasına kadar takip etti ve Sophie, geçisinin artık kalıcı bir ev sakini olup olmadığını merak etti.

Satranç takımının yanında bir büfe vardı ve Harry üç bardağa konyak doldurdu. May aceleyle odanın uzak köşesine gitti.

Kitap rafları tavana kadar uzanıyordu ve Sophie yüksek bir tıktırtı duydu. Odanın ışığı, sanki rafların arasına gizlenmiş bir lambayı söndürmüş gibi yumuşamıştı.

"Kitap raflarında dahili aydınlatma var mı?" diye sordu May, Harry'nin masa sandalyesini ateşin yanındaki koltukların yanına çekerken.

'Ne? Hayır,' dedi May gülerek. 'Öyle süslü bir şey değil. Harry'nin kitaplarından birini ödünç aldım - Elly Griffiths'in *Son Kalıntılar*'ı - ve geri koyduğumdan emin olmak istedim.

Sophie, "Herkes kitaplarını bu kadar özgürce ödünç vermekten memnun değil," dedi.

May'in Harry'ye pek çok küçük, neredeyse görünmez yollar. Kıskançlık hissetmek istemiyordu, çünkü Harry ona sadece arkadaş olduklarını söylemişti, ama bir şekilde bu duygudan kurtulamıyordu küçük yeşil goblin.

"İşte başlıyoruz. Harry üç büyük kadeh konyak dağıttı, sonra da sandalyelerden birine çöktü.

"Teşekkür ederim. Sophie bacağını uzattı ve Felix'in kabarık poposunu dürttü.

Keçi meledi ama alevlere odaklanmaya devam etti. 'Bu garip görünümlü bir köpek,' dedi.

May sırtarak, "Ah, tamamen pes etti," dedi. "Mistingham'ın Karanlık İblis Lordu Harry değil - Felix.

"Dışarısı soğuk," diye homurdandı Harry. "Kendisine neden Karanlık ve Dehşet'le aynı muamelenin yapılmadığını anlamıyor, ben de öyle olması gerekmediğine karar verdim. Bizimle dışarı çıkıyor, onlar dışarı çıktığında işini yapıyor.

'Evcil bir keçiye bu kadar düşkün biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. May, 'Bir dahaki sefere Felix'i de yatağa götürecektir,' dedi.

"Plan bu *değil*. Harry'nin bakışları ateşe sabitlenmişti ve Sophie ürperdi. Ona planın tam olarak ne olduğunu sormak dilinin ucuna kadar gelmişti.

"Her neyse," diye devam etti, "siz ikiniz neden bana karşı birleşiyorsunuz?"

'Çünkü eğlenceli,' dedi May.

Sophie sırtarak, "Her geçen dakika daha da yumuşayan bir ayıyı dürtmek gibi," diye ekledi.

"Yumuşamak mı? Harry'nin sesi öfkeli çıkıyordu. "Hiç şansı yok. Sophie Felix'i işaret etti ve kaşını kaldırdı.

Harry kadehini ağzına götürdü, ama onun kadehin arkasından gülümsediğini gördü ve midesi bulandı.

"Doğru. May içkisini boşalttı. "İnsanlara cihazlarını kapatıp tekrar açmalarını söyleyerek geçirdiğim uzun bir uzaktan teknik destek mesaisinin ardından yorgunluktan bitap düştüm, bu yüzden yatmaya gidiyorum. Sophie, seni görmek çok güzeldi.

"Sen de.

"İkinize de iyi geceler. Boş bardağını alıp koridora çıktı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Sophie yanaklarının ısındığını hissediyordu, gecenin soğuk havası, buz gibi suyun şoku ve ardından ateşin vahşi sıcaklığından sonra uyuşukluk çökmüştü üzerine.

Harry sessizce, "Sana odanı göstereyim," dedi.

"Ne? Daha dik oturdu. "Hayır, ben iyiyim. Ben..." Onunla ilgili her şeyin şömine ışığında nasıl daha yumuşak olduğunu fark etti; teni ve saçları altın rengindeydi, koltuktaki duruşu rahattı. Keskin olan tek şey bakışlarıydı, yoğun odağı ona saklanacak yer bırakmıyordu.

"Muhtemelen yatağa gitmeliyiz," dedi, sesi inanılmaz derecede alçaktı.

"Yatmalıyız. Sophie yutkundu.

"En iyi boş oda benimkinin karşısında. İçkisini bitirdi ve gözlerini ondan ayırmadan ayağa kalktı. "En-suite banyosu var ve temiz havlular da olmalı.

"TAMAM. Sophie ayağa kalktı ve ateş çıtırdayıp aralarındaki sessizlik artarken birbirlerine bakarak ayakta durdular.

Sonra Harry bardaklarını aldı ve masanın üzerine koydu. Islık çaldı ve iki köpekle Felix başlarını kaldırdılar. "Yukarı çıkmadan önce onları dışarı çıkaracağım, sonra gelip ihtiyacın olan her şeyi alıp almadığını kontrol edeceğim.

"Harika," dedi Sophie. "Teşekkür ederim.

Kapıya kadar eşlik etti, evcil hayvanları Sophie'nin ayaklarının dibindeydi. Koridorda ceketini giydi ve Sophie merdivenleri tırmandı, artık çamura bulanmadığı için yumuşak halının tadını çıkarabiliyordu.

Sahanlığa çıktığında tereddüt etti. Harry ona odasının nerede olduğunu söylemişti, ama gerçekten istediği bu muydu? Boş odayı önermişti ve Harry düşünceli davranarak bunu sorgulamamıştı. Kemerli pencerenin altındaki güzel pencere koltuğuna gitti ve yumuşak mindere gömüldü, ay ışığı dışarıdaki ağaç dallarının arasından süzülüyordu, beklerken kalbi boğazına düğümlendi.

On dakika sonra ön kapının klik sesiyle açıldığını, pençeli ayakların ve toynakların fayanslara vurma sesini, Harry'nin hayvanlarına iyi geceler dilerken çıkardığı alçak mırıltıyı duydu.

Sophie, adamın yumuşak ayak seslerini dinlerken nabızı hızla atıyordu ve boş odaya kaçmak için çok geç olup olmadığını merak ediyordu. Ama... hayır. Harry buradaydı, Sophie buradaydı ve-

"Sophie?" dedi merdivenlerin tepesine ulaştığında. "Her şey yolunda mı?" "Evet, elbette. Ben... ben iyiyim.

"Odada bir sorun mu var?

Ayağa kalktı. 'Aslında var. Büyük bir şey.'

"Ah? Sesine bir şey kaçmış olmalıydı, çünkü adamın endişesi dağıldı ve bir kaşını kaldırarak yaklaştığında, bu saf bir baştan çıkarmaydı. "Bu ne olabilir?

Ona fısıltıyla bir gülümseme verdi. "İçinde sen yoksun.

Başını onunkine doğru eğdi. "Ben de odam hakkında aynı şeyi düşünüyordum," diye mırıldandı. "İçinde sen yoktun. Belki bunu değiştirebiliriz.

"Kesinlikle deneyebiliriz," dedi ve aradaki mesafeyi kapattı.

Sophie kendini öpücüğe bıraktı, Harry'nin onu kollarıyla sarmasına izin verdi, birbirlerine bastırdılar, birbirlerinin tadına baktılar ve birbirlerine dokundular, Harry'nin teni dışarıdan hâlâ soğuktı. Birbirlerinden ayrılmaları imkânsız gibiydi ama Harry bunu başardı,

Sadece yatak odasının kapısını açıp onu içeri götürecek kadar. Kapıyı kapattı ve onu tahtaya doğru bastırarak öpüşmeye devam ettiler.

Dudaklarını çenesinde ve boğazında gezdirdi ve Sophie'nin nefesi kesildi, merkezindeki sıcaklık dayanılmazdı. Bacağını yukarı kaydırıp kalçasına sabitledi ve adam ağzına doğru inledi.

"Sophie," diye mırıldandı. "Tanrım.

Adam kazağını başından çekecek kadar geriye yaslandı ve kadın sinirlerinin onu alt etmesini, düşüncelerinin buna bir son vermesini bekledi. Ama bunun yerine düşünceleri, vücuduyla birlikte, karıncalanarak, kavrularak ve çaresizce onu ileriye doğru itti. Uzun zamandır onu düşünüyor, onu istiyordu ve tek umursadığı şey yaklaştı.

Ellerini kot pantolonunun belindeki pirinç düğmeye doğru kaydırıp ve Harry geriye doğru yürüyerek onu yatağa doğru götürdü. Birbirlerini soydular, Harry'nin parmak uçları karnının yumuşak derisini sıyrıp sırtında ipeksi bir yol izlediğinde Sophie'nin nefesi kesildi.

Sonra adamın dudakları tekrar onun dudaklarındaydı ve kadın ellerini adamın beline doladı, avuçlarını adamın sırtının sıcak tenine bastırdı, sonra daha aşağıya, aşağıya boxer'ının bel bandının içinde. Kendisinin sıvıya dönüştüğünü, sıcak ve esnek olduğunu hissetti. Her şey çok iyi hissettiriyordu: dokundukları her yer, her Yatağına indiklerinde, yatak örtüsünün yumuşak dokuması çıplak tenine lüks geliyordu.

Harry, Sophie'nin vücudunun her santimini keşfetmek için acele etmeden onu öperken, oda deniz havası ve tıraş losyonunun odunsu, vanilya kokusuyla kokuyordu. Sophie daha fazla hissedebilmek için gözlerini kapattı, böylece her cızırtılı, lezzetli anı kataloglayabilecekti. Başından beri kaderlerinde bu olduğu belliyken, bu noktaya gelmelerinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmekten kendini alamıyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Sophie, martıların baskın bir koro oluşturduğu dairesinden duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bir kuş sesi kakofonisiyle uyandı. Nerede olduğunu, neden kendini yorgun ama mutlu hissettiğini hatırlaması birkaç saniyesini aldı,

Yorgan neden bu kadar güzel ağırlıktaydı, hafif ama sıcaktı. Sonra içinden bir farkındalık dalgası geçti ve gözlerini açtığında Harry'nin huzurlu, uyuyan yüzüne baktığını gördü, kirpikleri tenine mürekkep gibi yapışmıştı. Saçları karmakarışıktı, ona bir önceki geceyi hatırlatıyordu ve sırtışının yanaklarını gerdiğini hissetti.

Sırt üstü yattı ve komodinin üzerindeki saatten saatin yediyi biraz geçtiğini gördü. Kısmen kapalı perdelerin arasından güneş göz alıcı girişini yapıyordu, odaya ateş pembesi bir gün doğumu yayılıyordu. Nefes kesiciydi ve açıklanamaz bir şekilde gözlerinin yaşarma ihtimaliyle yandığını fark etti.

Harry'yi uyandırmak istemiyordu ve Mistingham Malikânesi'nin görgü kurallarının ne olduğundan emin değildi, ama kısmen bir inşaat alanı olsa bile, alışılmadık bir mutfakta kahve ve tereyağlı tost yapmanın onu aşacağını düşünmüyordu.

Yataktan kalktı, yerde bir gece önce atılmış olan kot pantolonunu ve kazağını buldu ve onları giydi. Parmak uçlarında aşağı indi ve mutfakı kolayca buldu; binanın arka tarafında geniş bir açık alan, çift cepheli pencereler ağaçlara bakıyordu, buradaki kuş sesleri sanki stereo hoparlörlerden çalınıyormuş gibi yüksekti.

Temiz tezgâhın küçük bir kısmı, eski bir fırın ve gazlı ocağın yanında açıktaydı. Geri kalanı plastik örtülerle kaplıydı, dolaplar ve bulaşık makinesi bağlanmamış bir şekilde kurulmayı bekliyordu. Bir oyuk Turuncu, kahverengi ve beyaz çiçekli duvar kâğıtlarıyla saf yetmişler nostaljisi. Sophie, Harry'nin bütün bunları söküp atmasının, içinde büyüdüğü, anne babasının, ailesinin anılarını barındıran odaların üzerini sıvamasının ne kadar zor olduğunu merak etti.

Aramaya çıktı ve buzdolabında süt ve tereyağıyla birlikte bir cafetière ve bir paket kahve buldu. Tezgâhın üzerinde, Dexter'ın fırın poşetlerinden birine sarılmış yarım somun ekmek vardı. Sophie dilimler kesti, kaydattı

aydanlığı doldurup tepsisini hazırlarken bir yandan da köpeklerden birinin, Harry'nin ya da May'in onu bulmasını bekliyordu.

Ama malikâne derin bir Pazar uykusundaydı ve Shirley Jackson'ın, hikâyenin merkezindeki evin bazen masumca sessiz bir kişiiliğe sahip olduğu *The Haunting of Hill House kitabını* düşünmemeye çalıştı, bazen de sakinleri üzerinde ürpertici, korku dolu bir tahribat yaratmaya niyetlidir.

Sophie, Mistingham'dan önce bu kadar büyük bir yerde akşam yemeğinden ya da lüks bir beş ayından daha fazla bulunmamıştı ve Harry'nin burada yaşadığını, büyürken bu kalın taş duvarların arasında kaldığını kabul etmekte hâlâ zorlanıyordu. Bu ona ne kadar farklı olduklarını, yetiştirilme tarzlarının birbirlerine ne kadar zıt olduğunu fark ettirdi.

Her şey hazır olduğunda, ağır, çanak çömlek dolu bir tepsiyle olabildiğince sessizce merdivenlerden yukarı ıktı. Kemerli pencere, malikâneyi tüm pırıltısıyla, kış güneşinin doğuşundaki ihtişamıyla gösteriyordu; buz tutmuş çimenleri kaplayan sis demetleri, inci gibi şeftali ışığıyla plen deniz. Sophie'nin aklından

Farklı mevsimlerin Mistingham malikanesini ve ötesindeki denizi nasıl yeni ve çeşitli şekillerde süslediğini, hiçbir günün aynı olmadığını. Göğsünde bir sızı hissetti, aşinalık için beklenmedik bir zlem, manzaranın her büyülü yeni versiyonunu görme şansı için.

Dirseğiyle kapının kolunu indirdi, sonra tepsiyle birlikte parmak uçlarında odaya girdi. Harry'nin kıpırdanışını izledi, gözlerini kırpıştırdığını ve sonra ona baktığını gördü, içinden sert bir kahkaha patladı.

"Yatakta kahvaltı mı?" dedi uykudan przlleşmiş bir sesle. "Bunu hak edecek ne yaptım ben?"

Sophie omuz silkti ama içinde mutlu kelekler uçuşuyordu. "Dn geceden aklıma birkaç şey geliyor. Sırıttı.

"Buraya gel. Harry yastıklara yaslandı ve Sophie onun güçlü göğsüne, birlikte geçirdikleri geceden sonra saçlarının nasıl da yatak başı gibi olduğuna bakmaktan kendini alamadı.

"Kahvaltıyla birlikte mi, yoksa...?"

"Birazdan. Yorganı davet edercesine arkaya attı ve Sophie tepsiyi çekmecenin üzerine koyup onun yanına gitti.

Daha sonra yastıklara yaslanıp soğuk, süngerimsi tost yiyip ılık kahve içtiler; Sophie, Harry'nin kendisi için çekmecedan çıkardığı mavi bir tişört giymişti.

"Hâlâ güzel," dedi, bir kabuk koparıp ağzına atarken. Sophie, "Sadece çok aç olduğumuz için," diye cevap verdi. 'Hiçbir şey kazanmazdı Ödüller.'

"Ben olsam ödül verirdim.

"Önyargılı olabilirsin.

"Belki," dedi Harry. 'Yine de kimsenin beni suçlayacağını sanmıyorum. Dün gece ve bu sabah... beklenmedik bir şekilde harikaydı.

"Beklenmedik bir şekilde mi? Sophie sordu.

Harry fincanını kaldırdı. "Dün gece boş odada kalman için tamamen hazırlıklıydım. Bunu... istememe ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşündüm.

"Seni istemediğimi mi sandın?

Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Öpüşmüştük ama senin bu konuda ne kadar ciddi olduğundan emin değildim. Ve eğer,' diye aceleyle ekledi, 'bu sadece bir kerelik bir şeyse, o zaman elbette sorun değil - sorumluluk sende, Sophie. Tabağını komodinin üzerine koydu.

Sözcüklerin arasındaki söylenmemiş tüm düşünceleri duyabiliyordu: ona gideceğini söylemişti ve dün gece tekrar sorduğunda ona düzgün bir cevap vermemişti. Ama bu... *bu*. Festivali organize etmek, kitabı ona kimin verdiğini bulmak, onu bulmak için özenle yaptığı tüm planlar Cornwall'da kiralanan bir yer, Mistingham'a veda etmek - sanki domino taşlarından bir duvar gibiydiler, teker teker düşmek üzere dikkatle kurulmuşlardı, her biri bir sonrakine çarpıyordu, açık ve mantıklı bir yoldu. Ama şimdi Harry ortaya çıkmış ve elinin tek bir hareketiyle onları dağıtarak

Altında yeni olasılıklarla dolu yepyeni bir oyun tahtası.

Sophie bir şeylerden emin olmayı severdi ve şu anda hiçbir şeyden emin değildi. Konuyu değiştirmesi gerekiyordu, bu yüzden mutfağı gördüğünden beri aklında olan soruyu sordu.

"Malikaneyi gözden geçirmek ve her şeyi güncellemek, baban buradayken, sen büyürken nasıl olduğunu silmek zor mu?

Harry iç çekti. "Her zaman kolay olmadı, ama her zaman sağduyulu bir yaklaşım. Her şey o kadar eski, tozlu ve hasarlıydı ki, burada yaşamak istiyorsam yeniden yapılması gerektiğini biliyordum. Ve önemli şeyler bende. Masası, bazı kitapları. Hepsini kaybetmeye çok yakındım, bu yüzden hangi parçaları saklayacağımı seçme şansım olduğu için şanslıyım.

Sophie elindeki bardağı bıraktı ve onun yanına sokuldu. Adam kolunu Sophie'ye dolayarak onu kendine yaklaştırdı. "Benim hiç böyle sorunlarım olmadı," dedi.

itiraf etti. "Geçmişimden tutunmak istediğim hiçbir şey olmadı. 'Birlikte kaldığınız ailelerden hiçbiri mi? Ne Bayan Fairweather?'

Sophie, "Hiçbir yerde o kadar uzun süre kalmadım," dedi. 'Ve Bayan Fairweather'la birlikte, bana verdiği şeyler görülemez ya da tutulamaz. Eminim o olmasaydı hâlâ defter yapıyor, onlardan para kazanıyor olmazdım. Bana ve baktığı tüm çocuklara karşı çok nazikti. Bizi ilgilenmesi gereken sorunlar olarak değil, farklı becerilere, isteklere ve hırslara sahip bireyler olarak görüyordu.

"Evlerden bazıları sana böyle mi davrandı?" Harry'nin sesi aldatıcı bir şekilde nazikti, ama kolu onun etrafında gerildi.

"Elbette harika koruyucu aileler var, ancak bizi düzeltmenin kendi görevleri olduğunu düşünenler de var: ailesiz kalan her çocuk yanlış bir şey yapmıştır, sadece koşulların kurbanı olmamıştır.

"Ailene ne olduğunu biliyor musun?

Sophie başıyla onayladı. "Annem doğar doğmaz beni bırakmış. Daha çok gençmiş ve benimle baş edememiş. Babam ortalıkta yoktu ve koruyucu aile dışında gidebileceğim hiçbir yer yoktu. Yine de adım o seçti. Yanımda getirdiğim tek şey bu.

"Adın önemli bir şey," dedi Harry. "Ve Sophie çok güzel.

Artık annesinden bahsederken gelgitli bir üzüntü dalgası hissetmiyordu. Onu hiç tanımamıştı, onunla ilgili hiçbir anısı yoktu. Küçük yaşlardan itibaren kendi başına olduğunu anlamıştı ve bunda belli bir özgürlük vardı: istediği zaman istediği yere gidebilirdi. Bir yere ya da kişiye bağlılığı yoktu; sadece kendisi, Clifton ve eski püskü arabasına sığdırabildiği eşyalar vardı.

"Sen Henry misin?" diye sordu. "Winnie'nin onu görmeye gittiğimizde sana Henry dediğini hatırlıyorum.

'Henry olarak vaftiz edildim ama kendimi bildim bileli Harry'yim. Annem Harriet'ti.'

"O öldüğünde kaç yaşındaydın?

"On beş," dedi. 'Bir süredir hastaydı, ama kendinizi bir ebeveynin ölümüne asla hazırlayamazsınız, sanmıyorum. Sonra babam... kendini kitapçıya verdi. Tüm zamanını orada geçirdi, tek odak noktası haline getirdi, bu yüzden köyde çok seviliyordu. Ve nedenini anlıyorum. I

Sanırım kederini bastırabilmesinin tek yolu buydu, ama beni ve küçük kız kardeşim Daisy'yi kendi başımızın çaresine bakmamız için bıraktı.

"Bize ilgi gösterdiği tek yer kitapçıydı, sanki bu evden uzakta, annemin tüm anılarıyla birlikte nefes alabiliyor ve ilişkimize alan açabiliyordu. Malikâne ihmal edildi ve artık ev gibi hissettirmiyordu. Harry elini Sophie'nin kolunda gezdirdi.

"Çok üzgünüm," dedi. 'O zaman... mümkün olan en kısa sürede Londra'ya gittiniz?

'Bu durgun sudan kaçmak için mi? Elbette. Güldü ama sesi üzgün geliyordu. 'Londra çok büyüktü ve olasılıklarla doluydu. Rakamlarla aram iyiydi ve önce insanların, sonra da şirketlerin yatırımlarını yönetmeye başladım. Kendimi önemli hissediyordum - en azından o zamanlar. Tüm bunların ne kadar kişiliksiz olduğunu, önemli olan şeylerle bağlantımı ne kadar kaybettiğimi fark etmem biraz zaman aldı. Önemseydiğim hobiler buldum ve planım iş değiştirmek, bu işten tamamen kurtulmaktı, ama sonra ...'

"Sonra? Sophie başını kaldırıp ona bakarak sordu.

"Sonra babam aradı ve üzgündü; onu yıllardır duymadığım kadar duygusaldı. Yıllardır benden sakladığı şeyleri anlattı. mülk dağılıyordu; kitapçı köyde popüler olsa da para kazanmıyordu. Aslında, yeterince geri almadan o kadar çok şey koymuştu ki, o kadar büyük bir borç biriktirmişti ki, dükkânı kaybetmek üzereydi. tüm mülk, tüm arazi - her şeye el konulmasına ramak kaldı. Buradaki herkes onu en iyi arkadaşı, tanıdığı en nazik adam olarak görüyordu ama o sevilme uğruna her şeyin yıkılmasına izin vermişti. Tek seçeneğim iyi para kazanmaya devam etmek, olabildiğince çok çalışmak ve hepsini biriktirmektir. Ellerine baktı, sanki avuç içlerindeki çizgileri inceliyordu.

Sophie yutkundu. "Yani Londra'da kaldınız çünkü...

"Yapmak zorundaydım," diye bitirdi. 'İşlerin ne kadar kötü olduğunu fark etmediğim, bu kadar uzun süre uzak kaldığım için kendimi suçlu hissettim. Babamın maddi olarak tekrar iyi olduğundan emin olmalıydım. Ve sonra, mülk güvende olduğunda, biz de Hastalandı ve burada yaşamamın, ona benim bakmamın ona en iyi şansı vermeyeceğini biliyordum. Burası en sağlıklı ortam değildi; bazı kısımları artık gerçekten güvenli değildi.

"Bu yüzden onun için bulabileceğim en iyi yeri buldum ve buraya geri dönüp uzaktan danışman olarak çalışmanın bakım evi ücretlerini karşılamayacağını biliyordum, bu yüzden Londra'da kaldım ve her zamankinden daha fazla çalıştım.

Babamın bakım masraflarını karşılayabilir, birikim yapabilirdim, böylece yeterince büyük bir yastığım olduğunda eve dönebilir ve ona daha yakın olabilirdim.

"Babam malikaneyi satmama izin vermedi. Demans teşhisi ilk konulduğunda bakım evinin masraflarını karşılamak için en kolay çözüm buydu ama bunu önerdiğimde kesin bir dille reddetti. Malikanenin ailede kalması gerektiğini, onun için çok şey ifade ettiğini, annem için de çok şey ifade ettiğini ve onu kurtarmak için çok çalıştığımı, öylece gitmesine izin veremeyeceğimi söyledi. Ben de işler kolaylaştığında, yapabildiğimde onu restore edeceğime dair büyük bir fikre kapıldım.

Adam konuşmayı kesti ve Sophie bir sonraki adımın ne olacağını bekledi. Sophie ona baktı, adam boş bir ifadeyle önüne bakıyordu.

"Hey," dedi ama adam ona bakmadı, bu yüzden yorganı geriye itti ve bacağını kalçalarının üzerinden kaydırды, böylece ona dönüktü, kucağına biniyordu ve adam ondan kaçamıyordu.

Onun bakışlarıyla karşılaştı, mesafeli bakışları yerini daha yoğun bir ifadeye bıraktı.

Elleri kalçalarına geldi ve sıktı. "Neden geri döndün?" diye sordu. Adam ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bir kitap.

Sophie nefesini içine çekti. "Bir *kitap* mı?

"Babam evde sadece bir yıl kalmıştı ama şimdiden kendisinden çok şey kaybetmişti. Telefon ettiğimde ve birkaç kez ziyarete geldiğimde beni tanımadı. Sonra postadan bir kitap geldi: Elizabeth Gaskell'in *Kuzey ve Güney*'inin eski bir kopyası. *Üzerinde "Sevgili Harry'me, tüm sevgilerimle, Bernie"* yazıyordu. Yıllar önce anneme verdiği bir hediye olmalıydı - en sevdiği romandı - ve o öldükten sonra da saklamıştı. Onu bana gönderdiğini biliyor muydu, hediye bir sonraki kuşağa aktarıyor ve kaybolmamasını sağlıyor muydu, yoksa kafası karıştığı için bir şekilde anneme gideceğini mi düşündü bilmiyorum.

'Londra'daki dairemin adresini almış ve hemşireye nereye göndereceğini söylemiş olmalı. Belli ki gerçeği biliyordu - karısının yirmi yıl önce öldüğünü.

Yıllar önce - ve onunla birçok kez konuşmuştum, yani o da benim Harry olduğumu biliyordu. Ama babamın ne yaptığını düşündüğü ya da kitabın bana ulaşmasında kimin rolü olduğu önemli değildi, çünkü bu bana şunu fark ettirdi...' Yutkundü. "Dünyadaki tüm parayı kazanabileceğimi fark ettim ama babam yavaş yavaş yok oluyordu ve ben onu ziyaret bile etmiyordum. Daisy kariyer sahibi bir kadındı, o da meşguldü ve ikimiz de kendimizi Doğru şeyi yapıyorduk ama sanırım kaçıyorduk. "Kaçmak mı?

Burnunu onun köprücük kemiğine bastırdı. "Annem öldükten sonra bizi fiilen terk etti ve biliyorum ki biz de ona aynısını yapıyorduk. Tamamen bilinçli olarak değil - muhtemelen daha çok artık babam olmadığı korkusuyla, kendi hayatımıza devam etmenin çok daha kolay olduğunu söyleyerek ve benim durumumda, onun bakımını finanse ederek yardımcı olduğumu düşündüm. Ancak o kitabı aldığımnda, onu terk eden pek çok şeyden sonra bile bir şekilde anneme olan sevgisini koruduğunu fark ettim. Geri dönmem gerektiğini biliyordum.

"Ve sen yaptın. Sophie'nin boğazı düğümlenmişti. Başını geriye doğru eğdi, parmağını çenesinin altına koydu. "Ona geri döndün.

"Ölmeden önce onunla birkaç ay geçirdim," dedi Harry. "Bu gerçekten yeterli değildi.

"Ama en azından sen geldin. Sophie'nin düşünceleri çalkalanıyordu, çünkü ona bir kitap gönderilmişti ve bu kitap hayatının akışını değiştirmişti. Her şeyi bir kenara bırakıp eve dönmesi gerektiğini fark etmesini sağlamıştı. Ama kitabı ona kimin gönderdiğini en başından beri biliyordu, bu bir sır değildi. Ama tesadüf...

"Soph?" diye sordu. "İyi misin?

'Ben iyiyim,' dedi. 'Ve çok üzgünüm. Çok şey yaşadın. Babana yardım etmek için uzakta kaldın ve herkes onu terk ettiğini, her şeyi terk ettiğini düşünüyor - malikaneyi, Mistingham'ı.'

"Ama bunu ben de yapıyordum. Harry ellerini onun sırtına, tişörtünün altına doğru kaydırды.

"Yine de şimdi bunu telafi ediyorsun. Yüzünde kendini beğenmişlik belirtisi aradı, *Jane Eyre*'in kopyasını ona verdiğini ve babasının onu *Kuzey ve Güney*'e göndermesiyle ilgili hikâyeyi anlatmasının bunu itiraf etme şekli olduğunu ortaya çıkaracak bir şey. Winnie'ye verdiği kitap, aralarındaki tartışmadan sonra ona bir tür barış teklifi miydi? Ama Sophie ona Gizli Kitapçı'dan aldığı gizemli hediyeden bahsettiğinden emindi ve o da en az kendisi kadar şaşkın görünüyordu. Ama... Sophie ona söylemiş miydi? O gece bardan sonra, onu eve bıraktığında? Ona ne kadarını söylediğini hatırlayamıyordu.

Harry'nin elleri onun beline dolandı ve parmakları karnının üzerinde dans ederek kaslarının kasılmasına neden oldu.

"Harry. Bunu bir protesto olarak söylemişti, ama en iyi ihtimalle gönülsüzdü. "Mmmm?" Eğildi ve onu öptü, uzun, yavaş ve duygulu. Her şey

Tişörtü yukarı çekerken Sophie'nin aklından kitaplarla ilgili düşünceler geçti,

Öpüşmeyi keserek yorganı başının üzerinden kaldırdı, ardından yorganı ikisinin üzerinden geçirerek yatakta aşağıya doğru kaydırđı.

"Bana anlattığın için teşekkür ederim," dedi, ona ailesinden, utandığı şeylerden bahsetmek istediğine göre ona duyduğu inancı kabul etmesi gerekiyordu.

"Sana her şeyi anlatırım," dedi Harry, kollarını Soph'un boynuna doladı, sonra Soph sırtüstü yatana kadar kollarını hareket ettirdi ve Soph'un üzerinde durdu. "Bilmek istediğin her şeyi, Soph. Söz konusu sen olduğunda ben açık bir kitabım.

Sophie ona yumuşak, tembel ve arzu dolu bir ifadeyle gülümsedi ve o anda Sophie onun isimsiz hediyesiyle hiçbir ilgisi olmadığını anladı. Bu sadece bir tesadüftü: Burası kitaplarla doluydu, onların hatıralarıyla doluydu ve almak için iyi bir hediye idi - hepsi bu. Ayrıca, diye düşündü, gözlerini kapatıp nefesini tutmaya çalışırken, Harry o anda ona oldukça iyi bir hediye veriyordu.

Kitabı ona kimin gönderdiğini, Mistingham'ın gizli kitap Noel Baba'sının kim olduğunu, aklı başına gelir gelmez ve Harry'nin yatağının mükemmel, zevk dolu cennetinden kaçır kaçmaz öğrenecekti. Ama acelesi yok, dedi kendi kendine. Kesinlikle hiç acelesi yok.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Pazartesi akşamı işten sonra Sophie, Clifton'ı kanepesine kıvrılmış, peynir ve domates tostunun kokusu hâlâ havada, deniz mutfak penceresinin ötesinde siyah bir boşluk olarak bıraktı ve köy konağına doğru yürüdü.

Günler gittikçe soğuyordu ve bugün gökyüzü bulutsuz, soluk bir maviydi, bu yüzden saat altıyı henüz geçmiş olmasına rağmen karanlık yıldızlarla ve parıldayan bir ayaz tabakasıyla tozlanmıştı. Sophie yün şapkasını kulaklarına kadar indirmiş, eldivenli ellerini ceplerinin derinliklerine sokmuş ve burnu soğuktan sızlamıştı.

Mistingham hala kalabalıktı, arabalar Blossom Bough otoparkına dönüyor, otel Norfolk'un en misafirperver bebek evi gibi aydınlatılıyordu: Pencereleler ışıllı, parıldayan avizeler ve özenle hazırlanmış Noel ağaçları camlardan görülebiliyor.

Salonun ışıkları yanıyordu ve Sophie çıtır çıtır, dondan sertleşmiş çimlerin üzerinde yürürken, görkemli meşeye baktı. Harry'nin ona söylediklerine rağmen, her zamankinden daha güçlü görünüyordu, dalları hafif rüzgârda sallanıyordu. Işıklarla kaplandığında, alt dalları el yapımı süslemelerle bezenmiş olduğunda ne kadar güzel görüneceğini düşündükçe heyecanlandı.

Küflü, tozlu salona adım attığında Jazz çoktan oradaydı, şık siyah ekipmanların arasında duruyordu: bir mikrofon, amplifikatör ve yılan gibi kablolar.

"Bu ses kiti. Sophie'ye sırttı, sonra amfinin bir düğmesine basarak geri bildirim sesi çıkarmasını sağladı.

"Harry mi bıraktı? Sophie, içine yerleşen hayal kırıklığıyla sordu. Şapkasını çıkardı, sonra buranın dışarıdan çok daha sıcak olmadığını fark etti.

"May söyledi," dedi Jazz, başını kaldırmadan. "Görünüşe göre Harry'nin Felix'le bir sorunu varmış - *büyük* sürpriz..." gözlerini devirdi, "ama tüm ekipmanların çalışıyor olması gerektiğini söyledi ve öyle görünüyor.

"Felix iyi mi? Sophie sordu.

Jazz yukarı baktı. 'Ah. Evet, o iyi. Girmemesi gereken bir yere girdi ya da öyle bir şey. Pek dinlemiyordum. Ama o iyi ve Harry de iyi: sadece sinirli.

Sophie başını salladı. Ona daha sonra mesaj atacaktı. Dün öğle vakti malikânede vedalaştıklarından beri onu düşünmeyi neredeyse hiç bırakmamıştı, Sophie Clifton'ı Fiona'nın evinden alması gerektiğinde ısrar etmişti. Yakında tekrar görüşmek üzere birbirlerine söz vererek ayrılmışlardı.

Harry, kız fiziksel olarak kendini kurtarana kadar onu öpmeyi bırakmamıştı ve o zaman bile sanki onu bırakmaya dayanamıyormuş gibi çıplak ayaklarıyla çakıllı araba yoluna geldi.

Onu terk etmek beklediğinden daha zor olmuştu. Sadece bu değildi. Onun dokunuşuna bağımlıydı -gerçi kesinlikle öyleydi- ama onunla çalışma odasındaki ateşin önünde saatlerce oturmak, ailesinden, en sevdiği kitaplardan, gelecek için ne istediğinden ve onu şekillendiren anlardan bahsetmesini dinlemek istiyordu.

Fiona'ya ve onu yargılayan diğer köylülere hikâyenin tamamını neden anlatmadığını merak ediyordu: kitapçıyı ve Mistingham mülkünü kurtarmak, sonra da babasının bakım masraflarını karşılamak için uzak kalmak zorunda kalmıştı. Ama o onu anlamaya başlamıştı ve bunun onları ilgilendirmediğine karar verdiğini düşünüyordu. Kimseye hesap vermek zorunda değildi. bahaneler üretti. Ona bu kadar hayran olmasının nedenlerinden birinin de bu olduğunu fark etti.

Özel hayatı söz konusu olduğunda ne istediği ve diğer insanların neye hakkı olduğu konusunda o kadar emindi ki, onu içeri alması, ona geçmişinden ve hâlâ orada olan zayıflıklarından bahsetmesi neredeyse sihirli bir şeydi. Ve dokunuşu hem güçlü hem de şefkatliydi, bazen emredici, bazen tereddütlüydü, sanki onun gerçek olduğundan tam olarak emin değildi ve bunu kendine kanıtlaması gerekiyordu.

Trent'in onlardan emin olmasını istemiyordu ama Harry'yle birlikte olma şansı için gerçekten burada kalabilir, onun için çok önemli olan bağımsızlığından vazgeçebilir miydi? Bunu daha önce bir kez yapmıştı; Trent'in sevgisinden o kadar emindi ki, sonra birdenbire bitmişti. En kötüsü de buydu: Trent'in mutsuz olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu, her şeye alışmasının daha uzun sürmesini kabul ettiğini sanmıştı. Bu onu zayıf hissettirmişti ve o zaman kendisinden başka kimseye güvenmemesi gerektiğine karar vermişti.

Harry'yle henüz çok yeni ve umut dolu olan bu şey farklı mıydı?

"Bu iyi," dedi, anlam verilemeyecek kadar uzun bir aradan sonra, ama Jazz bunu fark etmemiş gibiydi. "Yani açık mikrofon ekipmanı hazır mı?"

"Evet ve sağlam bir şey. Jazz sert zeminde diz çökmüş, ayarları kontrol ediyordu, kot pantolonu çoktan tozlanmıştı. 'Üzerinde iyi olmalı sahnenin dışında. Burayı festival boyunca bir tür sığınak olarak mı kullanacaksınız?"

"Sadece biraz daha sessiz olacak," dedi Sophie. 'Herkes süslemelerini yapmak için buraya gelecek ve biz de bazı oyunlar oynayıp kitap kulübü tartışması yapacağız."

"*Jane Eyre*," dedi Jazz."

Sophie başını salladı. Kitabın güzel kopyası onun için bir dayanak noktası haline gelmişti; eve her gittiğinde, her sabah uyandığında dönüp baktığı bir şeydi. Fırsat buldukça birkaç sayfa okuyordu ve şimdi de epey yol kat etmişti."

Hala bunu ona kimin verdiğini, kimin yazdığını bilmek istiyordu. Winnie'nin kitabına eşlik eden not çok daha açık olduğu için mesaj daha da açıktı ama amacı değişmişti. Gizli Kitapçı'yı ortaya çıkarıp bu gizemi ortadan kaldırmak ve yoluna devam etmek istemiyordu; bunu onlara kendisini neden seçtiklerini sorabilmek ve teşekkür edebilmek için yapmak istiyordu."

"Okudun mu?" diye sordu Jazz'a."

'Fiona bana bir kopyasını verdi ve ben de başladım ama hiçbir zaman iyi bir okuyucu olmadım. Ayrıca otel beni meşgul ediyor."

"Hoşuna gidiyor mu?"

Jazz sırtıttı. "Evet, öyle. Buna tam olarak inanamıyorum, biliyor musun? Fiona ve Ermin, Winnie ve Mary bana bu şansı verdiler. Bir süre inanamadım."

Sophie, Jazz odasına kapandığında, konuşmayı ya da yemeğe inmeyi reddettiğinde Fiona'nın ne kadar sinirlendiğini hatırlıyordu. "Bunu kabul etmek zor," dedi, "her zaman en kötüsüne hazırlıklı olduğunuzda, ama sonra işler yoluna girmeye başladığında - sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyorsunuz."

"Aynen öyle. Jazz poposunun üzerinde dönerek ses sistemini bir anlığına görmezden geldi. "Buraya geldiğimde, o çılgın uzun otobüs yolculuğundan sonra, buranın sıkıcı olacağını düşünmüştüm, aynı şeyleri takip eden eski insanlarla dolu Her gün rutin olarak: insanların ölmek için geldikleri yerlerden biri olacaktı, anlıyor musunuz?"

Sophie güldü. "Biliyorum."

"Ama öyle değil, değil mi? Otel sadece yaşlılar arasında değil, her türden misafir arasında popüler ve pub'ın kesinlikle daha genç bir havası var. Bir gülümseme"

Sophie, Jazz'ın Natasha'nın oğlu Indigo'yu düşünüp düşünmediğini merak etti.

Sophie, 'Yaşlıların hâlâ çok enerjik olduğunu söylemeye gerek yok,' diye ekledi. "Bay Carsdale ile tanıştınız mı?"

"Henüz değil. Gerçi Fiona bana ondan bahsetti. Jazz mikrofon kablosunu çözerek işine döndü ve Sophie de yırtık pırtık masa oyunları yığınının içinde festival turnuvasında kullanabilecekleri gizli cevherler olup olmadığına bakmaya gitti. "Ayrıca bana gerçekten ayrılacağınızı söyledi," diye seslendi Jazz. "Daha önce konuştuğumuzda şaka yapmıyormuşsun."

Sophie arkasını döndü. "Ayrılacaktım. Ocak ayında. Çevik kalmayı tercih ederim, olmak-"

Jazz sözlerini şöyle bitirdi: "Bir an önce yola devam edebilmek. "İşler artık iyi gitmediğinde."

Sophie başını salladı ama boğazındaki yumru cevap vermesini engelledi.

"Mistingham'ın nesi iyi hissettirmiyor? Jazz kollarını iki yana açtı, gülüşü inanılmazdı.

Sophie duraksayarak, "Demek istediğim de buydu," dedi.

"Ayrılacaktım. "Yani şimdi gitmiyor musun? Kalıyor musun?"

Sophie yutkundu. Bunu henüz kimseye yüksek sesle söylememişti, belki de sadece birkaç dakika önce tam olarak karar vermişti. Ama son birkaç haftadır kafasındaki sorgulayıcı ses daha da yükselmişti. Tam olarak neyin peşindeydi?

Tozlu zeminde Jazz'ın yanına oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Üç yıl boyunca Bristol'deydim."

"Vay canına. Jazz'ın gözleri büyüdü. "Bir ömür boyu!"

Sophie güldü. "Biliyorum. Trent adında bir adamla iki yıldan biraz daha uzun bir süre birlikte oldum ve her şeyin bittiğini, burada kalacağımı düşündüm. Birlikte iyi bir hayatımız vardı: O yerel bir ortaokulda öğretmendi, ben moda için uygun, gösterişli bir kafede çalışıyordum, bir yandan da defterlerimi yapıyor, el sanatları sergilerinde satıyordum. fuarlar ve pazarlar. Mutlu olduğumuzu

sanıyordum. "Uh oh," dedi Jazz uğursuzca.

"Sonra bana yanına taşınmamı teklif etti," dedi Sophie, "ve anında klostrofobik hissettim. Her ne kadar küçük, köhne bir daireden vazgeçiyor olsam da

güzel şehir evine taşındı. Üniversiteden beri ev depozitosu için para biriktiriyordu - hazırlıklı olmaktan bahsediyorum. Başını iki yana salladı.

Jazz güldü, sonra da "Ama daire senin güvenlik ağındı?" dedi.

Sophie başını salladı, her şeyin nasıl dağıldığını hatırlayınca boğazındaki yumru geri geldi. İlk başta yavaşça, Trent'in hayal kırıklığı, iğneleyici sözler ve sessizlik dönemleri olarak ortaya çıkarken, daha önce aralarında çok rahat olan her şey garipleşmişti. Ve sonra, ivme ne kadar çabuk toplanmıştı; yokuş aşağı dibe doğru bir yarış. "Ona daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu söyledim, o da *asla* hazır olamayacağımı söyledi, öyleyse ne anlamı vardı?

"Hiç sabrı yok muydu? Jazz sordu.

"Bana karşı çok sabırlıydı - gerçekten hak ettiğimden daha fazla. Bunun benim hatam olduğunu, yeterince uzun süredir birlikte olduğumuzu biliyordum, bu yüzden bunu yapabileceğime karar verdim; daha cesur olabilirdim. Ama sonra bana hayatımın geri kalanında defter yapamayacağımı ve kafelerde çalışamayacağımı, her zaman suda yüzeceğimi, kendimi önemli bir şeye adayamayacağımı söyledi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Jazz.

Sophie ellerini birbirine sürttü. "Festival günlerinde ısıtmanın erken açıldığından emin olmalıyız - ve insanların süsleme yapmaya geldiği bir hafta öncesinde de açık olduğundan emin olmalıyız. Buranın ısınması için zamana ihtiyacı var.

Jazz başını salladı. "Sonra ne oldu? Trent ile mi?"

Sophie bir an için gözlerini kapattı. "Bana ihanet etmiş gibi hissettim. Evimi bırakıp onun yanına taşınısam bile, artık ona güvenemeyeceğimi düşündüm: benim hakkımda gerçekten böyle düşünüyorsa olmazdı. Sanki aramız iyiyken hiçbir şey söylemeye zahmet etmemişti, sanki benimle dalga geçiyordu. Ama onunla nasıl birlikte olabilirdim ki?

Hayatımı yaşama biçiminin değersiz olduğunu düşünen biri mi? Ona güvenemedim, o da bana inanmadı, bu yüzden bitti. Omuz silkti ve kollarını dizlerine doladı.

"Bunu anlıyorum," dedi Jazz. 'Sana bir şeyler getirebileceklerini, şunu ya da bunu sağlayabileceklerini söyleyen, sahte vaatlerde bulunan ve sana umut verip sonra onu tekrar elinden alan tüm o insanlar. Sanırım karar vermeniz gereken şey...' Jazz bir bir kablonun ucuyla toz içinde desen. 'Bu güvensizliği bırakmaya karar vermelisiniz. Eğer mutluyunuz, oturup insanların sizi hayal kırıklığına uğratmasını bekleyemezsiniz. Yapmanız gereken... Sanırım yapmayacaklarına kendinizi inandırmanız gerekiyor. Daha cesur olmalısınız, aksi takdirde asla yerleşik hissetmezsiniz. Asla her zaman koşmaya devam et.'

Sophie hayatını özetle böyle yaşamıştı. Kırkına birkaç yıl kalmıştı ve hâlâ kimse güvenilir değilmiş gibi davranıyordu.

Sonunda herkes onu hayal kırıklığına uğratacaktı. Bunun var olmak için saçma bir yol olduğunu kabul etti.

Başını arkaya eğdi ve inledi, sonra ayağa kalktı ve mikrofonu standından aldı, amfiyi açtı. "Caz...?" dedi sesi gürleyerek.

"Ambrose," dedi Jazz sırtarak. "Benim soyadım Ambrose.

"Harika bir soyadı," dedi Sophie mikrofonu, sözleri duvarlarda yankılanıyordu. 'Jazz Ambrose, sen benim yarı yaşımda ve iki kat daha bilgesin. Şu andan itibaren, daha çok senin gibi olacağım: Risk alacağım ve daha cesur olacağım.

Var olmaktan ziyade yaşayacağım. Son zamanlarda yaptığı şey - festivalle, Harry'yle - yaşamak gibi geliyordu ve daha fazlasını istiyordu.

Jazz ona gülümsedi, geribildirim amplifikatörden huysuz bir çocuk gibi mızızlandıgında yüzünü buruşturdu.

"Artık sadece kendimi düşünmeyeceğim," diye devam etti Sophie, sonra yutkunmak zorunda kaldı. "Mistingham... burası benim evim, sanırım. Sözlerinin sonu belirsizleşmişti ama Jazz ya fark etmemiş ya da görmezden gelmeyi tercih etmişti.

"Gerçekten kalıyor musun?" diye sordu.

Sophie gözlerini kapadı. Harry'nin onu öpmek için eğildiğini, yatakta birlikte soğuk tost yerken gülüşüklerini hatırladı; yaz denizinin kıyıya yakın mavi-yeşilden ufukta koyu laciverte, kışın tunç grisine ve vahşi beyaz atlara dönüştüğünü hayal etti; sıcak, tozlu günlerde dışarıda gülhatmi açan çakmaktaşıdan evleri, şu anda pencereleri ve çatıları süsleyen pırıltılı süsleri düşündü.

Dexter ve Lucy, Fiona ve Ermin, May ve Jazz.

Gözlerini açtı, Jazz'ın bulaşıcı sırtışına karşılık verdi ve "Evet, gerçekten kalıyorum," dedi.

Paniğe kapılmayı, kalbinin göğsünden fırlayıp çıkışa doğru yol almasını bekledi ama sadece hafif bir uğultu, kanında bir cızırtı ve nabzında korku değil, beklenti olan bir atlama vardı. Buradaydı, Mistingham'daydı ve artık kaçmayı bırakma vakti gelmişti.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Salı günü öğleden sonra saat beşe beş kala Hartley Country Apparel'a gelen Harry, Sophie'nin sıcak gülümsemesi ve Fiona'nın kalkık kaşlarıyla karşılandı.

Sophie'nin morali çoktan yerine gelmişti, çünkü bir müşteri daha önce gelip on defter satın almış, sonra da yarım saatini ona ayırarak bir şekilde araya sıkıştırması gereken üç özel tasarım siparişi vermişti, ama zamanında yetiştirebileceğinden emindi. Noel coşkusunun damlaları sele dönüşüyordu ve Fiona'nın şapka, atkı ve eldiven satışları bir Salı günü için neredeyse rekor kırmıştı.

"Merhaba Fiona," dedi Harry. "Sophie.

"Hey," dedi Sophie. "Senin evin mi benimki mi?" Harry'nin gülümsemesi genişledi. "Senin. Gitmeye hazır mısın?"

"Daha fazla. Sophie ceketini giydi ve kapıda ona katıldı. Fiona'ya veda ettiler ve Sophie kolunu Harry'ninkinin arasından geçirip dairesine doğru yürürken Clifton ona bir veda havlaması attı.

"Pastırmalı sandviç yiyebiliriz diye düşünüyordum," dedi, ondan önce oturma odasına koştu, sehpayı topladı, defterini ve *Jane Eyre*'in kopyasını alçak bir kitaplığa taşıdı.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Harry ceketini çıkarıp kapının yanındaki kancaya astı. "Ama pastırmalı bir sandviçi geri çevirmek benim için çok zor.

"Çalışırken yakıta ihtiyacımız var. Mutfakta bir tava, domuz pastırması ve ekmek hazırlamakla meşguldü. Sadece fırının ışığı açıkken, karanlık denizde parıldayan birkaç ışık görebiliyordu, tankerler ya da balıkçı tekneleri, tıpkı Harry'nin bahsettiği gibi.

"İyi misin? Kollarını onun beline dolayarak sırtına bastırdı. "Bu iyi mi?"

Sophie yutkundu. Şimdi ona kaldığını söylemek için mükemmel bir zaman olabilirdi. Ama bunun yerine, 'Salon için tüm dekorasyon malzemelerini hazırladık ve Jazz ile ben dün mikrofon ve amplifikatörü kontrol ettik. Kontrol listemizi gözden geçirip geriye ne kaldığına bakmalıyız.

Adamın kollarında döndü ve adamın dudakları onun dudaklarını bulduğunda, onu nazikçe tezgaha doğru ittiğinde, böylece onu güçlü ve sağlam bir şekilde karşısında hissedebildi.

Sanki yeterli sayıda topları olup olmadığını kontrol etmekten ya da Scrabble turnuvasını nasıl yürüteceklerini düşünmekten daha önemli şeyler varmış gibi görünüyordu.

Harry, "Bence bütün geceyi buna harcamamıza gerek yok," diye fısıldadı. "Bunu çözebilecek kadar akıllıyız.

"Mantıklı mı? Sophie yineledi. "Kendini bana böyle mi satıyorsun?"

"Kendimi sana zaten çok iyi sattığımı sanıyordum," dedi Sophie'ye karşı.

Sophie başını arkaya eğdi ve evet, bunu zaten çok iyi yapmıştı, diye onayladı.

Ertesi gün, öğle tatilinde Harry ve Dexter'la köyün yeşil alanında buluştu. Güneş bulutların arasından görünmeye çalışıyordu ve çimenlerin arasından görünen çamurlu zemin kıvrımlarına rağmen yeşil alan iç açıcı görünüyordu, son yağmurun etkisi vardı. Yanına büyük el çantasını almıştı, *Jane Eyre*'in kopyası içine güvenle yerleştirilmişti.

Ayağı çamurda kaydktan sonra, "Bir tür döşemeye ihtiyacımız olacak mı?" diye sordu.

"Belli ki geçen yıl sorun olmamış," dedi Harry mahcup bir ifadeyle.

"Ondan önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Dexter omuz silkti. "İnsanlar bot giydi, biraz çamurlandı ama Noel olduğu için aldırmadılar.

"Doğru. Harry bir nefes verdi. "Bildiğim iyi oldu. Yerleşim planını yapmalıyız; herkesi nereye yerleştireceğimizi.

"Ve benim merdivenime de seninkine olduğu kadar ihtiyacın vardı, çünkü...? Dexter sordu. "Çünkü ışıkları asıyoruz. Harry kutuları işaret etti. Norwich'ten aldıkları ışık setlerini malikânedenden getirmişlerdi. En büyük kutunun içinde, diye düşündü Sophie neşeyle, ışıklı keçi vardı.

'Ve bunu yapmak için ikimize ihtiyacımız var,' diye ekledi.

Dexter başını geriye doğru eğerek heykelsi meşe ağacının tepesine baktı. "Harika.

Sophie gülerek, "Heyecanlı görünüyorsun," dedi.

"Yükseklikten pek hoşlanmam.

"O zaman neden bir merdivenin var? Harry sordu.

"Çünkü bazen bir merdivene ihtiyaç duyarsınız ve korkularınızın üstesinden gelmeniz gerekir. Dexter iç çekti. "Her neyse, bu bir sokak festivalinden çok daha iyi olacak.

Harry Sophie'ye baktı. "Biliyorum. Aklımın başıma gelmesine sevindim.

'Merak etme Dex,' dedi, 'sen bizim yerdeki adamımız olabilirsin. Ben Harry ile yukarı çıkacağım.

Dexter'in omuzları düştü. "Emin misin?"

"Elbette. Size bir şey gösterebilir miyim?"

'Buyurun.

"Ben ışıkları hazırlayayım. Harry yeşil alanın diğer tarafına doğru yürüdü ve Sophie onun gidişini izlemekten kendini alamadı. Bir gece önce onunla birlikte çarşafın altındayken de aynı kesinlik ve güvene sahipti.

"Sophie mi? Dexter gülerek sordu.

"Oh! Evet. Doğru. Çantasından *Jane Eyre*'in kopyasını çıkardı ve ona uzattı. Bozulmaması için kahverengi kâğıdı gevşek bir şekilde geri sarmıştı.

"Bu ne?" Yavaşça çevirdi.

"Biri bunu benim için dükkâna bırakmış. Bana hitaben yazılmış bir kartpostal vardı, kaçırdığım şeyi bulmak için eve daha yakından bakmam gerektiğine dair bir mesaj ama arkasında kimin olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Winnie'ye de bir kitap verilmiş ve ben de merak ettim acaba..."

"Yıllar önce bana bundan bahsettiğini hatırlıyorum. Şimdi de Winnie'nin mi oldu? Benimki nerede?" dedi sırtarak. 'Korkarım hiçbir fikrim yok. Size kim gönderdi? Çok güzel bir baskı ama Bernie'nin bile kitapçıda bu kadar güzel kopyalar sattığını hatırlamıyorum.

Sophie iç geçirdi. "Arkasında kimin olduğunu bilseydim mesajı daha iyi anlayabilirdim - onlara teşekkür etmek isterdim.

Dexter omuz silkti. "Belki de teşekkür istemiyorlar: belki de sadece tadını çıkarman gerekiyordur.

Ona baktılar ve Sophie ondan çok şey öğrendiğini fark etti. Hikâyeyi tekrar okumak, çözmeye çalışacağı -ve şimdiye kadar çözemediği- bir gizeme sahip olmak. Onu Harry'yle bir araya getiren Meşe Festivali'ne gönüllü olmasının nedeni buydu. Bu kitap yüzünden hayatı çok değişmişti.

"Teşekkürler Dex. Çantasına geri koydu ve bir Noel ağacı patlamış gibi görünen, bir dizi ışık omuzlarına dökülmüş, bir diğeri de koluna dolanmış olan Harry'nin yanına gittiler.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu. "Beş dakikadır buradayım. Sophie sırttı.

"İşıltılı, neşeli şeylere alışık değil misin?"

Gözlerini ona dikti. 'Sözünü geri al, Sophie Stevens. Işıkların benim için olduğu çok açık.

"Hepsini geri alıyorum. Kitap şeklindeki küçük ışıkların ucunu buldu ve kolundan çözmeye başladı. "Seni bundan kurtarmak *o kadar* da zor olamaz.

"Bakalım, olur mu? Harry buyurgan bir tavırla kaşlarını kaldırdı ve Sophie'nin dikkati Harry'nin ifadesiyle o kadar dağıldı ki arapsaçına döndü ve Dexter durumu kontrol altına almak zorunda kaldı.

Yarım saat sonra aynı sorunu yaşıyorlardı ama Sophie ve Harry Şimdi yirmi metre yukarıdaydılar, merdivenleri meşe ağacının karşılıklı iki yanındaki gövdeye yaslanmıştı.

"Winnie bunu bunca yıl nasıl yapabildi? Harry öne doğru eğilip ışıklarını özellikle kalın bir dalın üzerinden geçirmeye çalışırken seslendi.

Dexter güvenli bir yerden, "Helikopter geldi," diye bağırdı. Harry gözlerini dikip ona baktı. "Siktir git.

Dexter sırtıttı. 'Evet, şaka yapıyorum. Hiçbir fikrim yok. Bir gün ağaç çıplaktı, ertesi gün süslenmişti. Ona sormayı düşünmedin mi?'

Sophie ve Harry bakıştılar ve Sophie kendi hayal kırıklığının Harry'nin gözlerine yansıdığını gördü. Harry ona, "Sakın fazla eğilmeye kalkma," diye seslendi.

'Ya da sen,' diye karşılık verdi. "Bunu nasıl yapacağız?

Harry alnını sandığa dayadı. "Winnie'ye sorar mısın? Umarım gerçekten bir helikopter değildir?

Aşağıdan bir gürültü geldi ve Sophie aşağı baktı, Simon ve Jason merdiven taşıyarak belirince ani bir baş dönmesi yaşadı.

"Işıkları sadece ikiniz mi yakmaya çalışıyordunuz? Jason seslendi.

Sophie, "Her şeyin yolunda gideceğini düşünmüştük," diye bağırdı.

Jason başını salladı, kulağa *amatörce* gelen bir şeyler söyledi, sonra Simon seslendi, "Gelip sana yardım edeceğiz!

"Bu harika olurdu!

"Evet, teşekkür ederim," diye ekledi Harry huysuzca. Sophie ona bilmiş bir bakış fırlattı, Harry'nin karşılık veren bakışları ise kışkırtıcıydı. "Risk yok, Sophie. Ciddiyim. Bundan pek hoşlanmıyorum ve genelde yükseklikle aram iyidir.

"Şu ana kadar festival çekişmelerinin en sevmediğim kısmı bu," diye kabul etti.

"Adrenalini daha sonra atmanın bir yolunu bulmamız gerekecek," dedi meşe ağacının sağlam gövdesinde yer bulan iki merdivenin daha metal tıngırtısına karşı.

"Ne olduğunu merak ediyorum," diye gülümseyerek cevap verdi, evli çift onlara katılmaya geldiğinde ve meşe ağacını örtme işi ortaya çıktığında şenlikli pelerin yüz kat daha kolay.

Kısa süre sonra, orta kısımları ışıklarla süslenmişti: Sophie'nin seçtiği sarkan kitap ışıklarının yanında, dalların arasına yerleştirilmiş gökkuşağı renkli küre ampuller ve daha küçük dalların uçlarına parıldayan bir ihtişam katan küçük altın meşe palamutları.

"Bu çok mu fazla? Harry merdiveninde geriye yaslandı ve Sophie'nin midesi tatsız bir şekilde burkuldu.

"Hayır. Jason başını salladı. 'Bu festival söz konusu olduğunda çok fazla şey yapamazsın. Çok ince olduğu yönünde şikayetler alabilirsiniz.

"Onu dinleme," dedi Simon, "harika görünüyor. Sadece şatafatın doğru tarafı.

"Harika. Sophie iç çekti. "Ve hâlâ en önemli parçamız var. "Neymiş o? Jason inişe geçerken sordu.

Sophie, ayakları sert zemini bulduğunda bir rahatlama dalgası hissetti. yeşil. Yalpaladı ve Harry bir anda onun yanında, eli belindeydi.

"Bunu unutmuşsundur diye düşünmüştüm," dedi alçak bir mırıltıyla.

"Asla. Kadın sırtarak ona baktı.

"Neyi kaçırıyoruz? Dexter sordu.

"Keçi! Sophie muzaffer bir edayla,

"Keçi!" dedi.

"Keçi mi? Simon, Jason ve Dexter hep bir ağızdan yankıldılar.

Harry gözlerini devirdi. "Hiçbir övgüyü kesinlikle kabul etmiyorum.

Sophie'yle birlikte büyük karton kutuyu açtılar ve keçiyi dışarı çıkardılar. Sophie onun ne kadar sevimli olduğunu, kulaklarına, küçük boynuzlarına ve toynaklarına ne kadar özen gösterildiğini unutmuştu. Harry kabloyu çözüp dış mekândaki uzatma kutusuna takmaya gitti ve Sophie onu ağacın altına yerleştirdi, böylece çiftlik arkadaşlarını bekleyen bir doğum sahnesinin parçası gibi görünüyordu.

"Bu," dedi Jason, önünde durup kollarını kavuşturarak, "harika bir keçi.

"Onu seviyorum," diye ekledi Simon. "Ne iş yapıyor?" "İş mi? Sophie kaşlarını çatı.

"Hangi renklere dönüyor?

'Oh! Bir sürü farklı şey var, sanırım. Harry?'

"Bekle," diye seslendi. 'Sadece bir göz atıyorum. Yaklaşık yüz farklı ayarı var.

"Bir bakayım. Dexter da ona katıldı ve hava koşullarına dayanıklı elektrik kutusunun sabitlendiği köy salonunun duvarının yanına çömeldi.

Dexter ve Harry meşgulken Sophie, Jason ve Simon'a döndü. "Size bir şey gösterebilir miyim? Çantasından *Jane Eyre*'i çıkardı ve hikâyeyi baştan anlatarak ikisine de gösterdi.

Yüzlerindeki şaşkın ifadeyle birbirlerine baktılar. "Ne oldu? Sophie sordu.

"Bunlardan bir tane var," dedi Jason.

Sophie'nin kalbi küt küt atmaya başladı.

"Gerçekten mi?

"*Moby Dick*," dedi Simon gülererek. 'Buna çok benziyor, tek farkı kapağının mavi ve gümüş balıklı olması. Acaba Batter Days yüzünden mi diye düşündüm.

"Kartpostalla mı geldi?

"Evet," dedi Jason. 'Balo ve kayalıkların olduğu rüküş bir resim. Arkasında şöyle bir şey yazıyordu: "Mistingham'ın en çalışkan çifti için. Gizli Kitapçı'dan Mutlu Noeller." Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama üzerinde adresimiz olmadığı için posta kutumuza itilmiş ve elden teslim edilmiş.

"Buralı biri. Sophie parmaklarını dudaklarına götürdü. 'Winnie'de de bir tane var, belki de herkesin etrafında çalışacaklar. Noel'den önce mi?"

Simon omuz silkerek, "Belki," dedi.

"Ne kadar çok kişi alırsa," diye düşündü Sophie, "kimin göndermiş olabileceği o kadar azalır.

Jason, "Tabii kendilerine bir tane göndermezlerse," diye belirtti. 'Bunu ben yapıyor olsaydım ve anonim kalmak isteseydim, insanları bu şekilde atlatırdım.

"Yaptığın şey bu *mu*? Sophie, *Jane Eyre*'i çantasına geri koyarken sordu.

"Yok artık. Jason güldü. 'Meşe Festivali için pişmiş Alaska tarifleri hazırlamakla o kadar meşgulüm ki Noel Baba'nın gizli kitabı olmak için uğraşamam. Ayrıca onları nereden bulabilirim ki? Bir servete mal olmalılar.

Sophie iç çekti. "Haklısın, ne olmuş yani-?"

"Çalıştırdık! Dexter seslendi.

Meşe ağacının dibindeki küçük keçi parlak, sütun kırmızısı bir renkte parılıyordu. Önce mor, sonra pembe, sonra turuncu ve yeşil renkte titreşiyordu. Bu bir

Yukarıdaki dallarda parıldayan ışıklara mükemmel bir eşlik.

Sophie, Harry yanına geldiğinde başını kaldırıp ona baktı ve onun sırtışını görünce nefesi kesildi. Başından beri keçi hakkında homurdanmasına rağmen gururlu görünüyordu.

'Felix'i buraya getirip ona göstermemiz gerekecek,' dedi. "Çok hoşuna gidecektir.

Harry kolunu onun omzuna doladı ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Festival bitince muhtemelen onu eve götürmemizi isteyecektir. Bir isim düşünmeye başlasan iyi olur.

Muhtemelen kazara, gelişigüzel söylemişti ama kelimeler bir mızrak gibi saplanmıştı. *Onu eve getirmemizi istiyor.* Malikânede sadece bir gece geçirmişti, adam da onun dairesinde bir gece geçirmişti ama belki de onun gibi hissettiği için ağzından kaçmıştı: birlikte oldukları şey yeni bir ilişkinin tüm eğlencesine, heyecanına, baş döndürücü arzusunun sahipti ama aynı zamanda sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi sağlam ve güvende hissettiriyordu. Sanki birbirlerine aitlermiş gibi.

Sophie, Dexter, Simon ve Jason'ın şaşkın bakışlarını fark ederek Harry'nin göğsüne yaslandı ve bu haberin gün bitmeden tüm Mistingham'da duyulacağını biliyordu. Ona bu güzel ve sıradışı hediye kimin gönderdiğini bulamamıştı ama bir erkeğin bir kadını başından öpmesi birinci sayfa haberi olurdu. Harry'nin de bunu biliyor olması gerektiğinden gülünç derecede mutlu hissetti ve yine de bunu yapmaya karar verdi.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Sen ve aşık çocuk nasılsınız bakalım? Perşembe günü köy salonuna adımını attığında Sophie'yi karşılayan ilk sözler bunlar olmuştu. Festivale dokuz gün kalmıştı ve insanların gelip süslemeler yapmaları, çay içmeleri ve masa oyunları oynamaları için salonun her akşam açık olması konusunda anlaşmışlardı.

Jazz buna yumuşak bir lansman demişti ve Sophie de öyle olduğunu düşünüyordu.

Yaşlı Bay Carsdale'e gülümsedi. "Affedersiniz?"

"Sen ve Malikânenin Efendisi," dedi. Yeşil ve sarı Pringle kazağının üzerine kraliyet mavisi bir fular takmıştı, gerçi kaloriferlerin yanması için yeterince zaman vermişlerdi ve içerisi de sıcacıktı. "Işıklar yandığında yarattığın heyecanı herkes duydu. Parıldayan meşe ağacının Mistingham Green'i güzel bir gökkuşağı ışıltısına büründüğü pencereyi işaret etti.

"Söylediklerine bakılırsa, uygunsuz teşhirden ceza alabilirmişsin.

Sophie gözlerini kıstı. "Beni başımdan öptü ve kolunu bana doladı.

"Mistingham'ın nasıl bir yer olduğunu biliyorsun. Bay Carsdale'in gözlerinde bir parıltı vardı. "Köydeki her şeyden haberdar olduğunuzu görmek güzel," dedi Sophie.

Eşit olarak. Harry'yle aralarındaki sırrı saklayamayacağını biliyordu ama Harry'nin evinin önündeki merdivenlerde birbirlerinin kıyafetlerini parçalamıyorlardı.

Otel. Belki de yapmalıydılar - bu herkese *gerçek* bir dedikodu verirdi.

"İhtiyacınız olan her şeyi aldınız mı?"

"Diğerlerine briç oynamayı öğreteceğim. Bir masanın etrafında sabırla oturan birkaç yaşlı köylüyü işaret etti. "Artık o kadar ince işçilik için el becerim yok, ama bir şeyler öğrenmek iyi olacak.

Briç turnuvası yeniden başladı ve devam ediyor. Gülümsemesi küçük ve memnun ediciydi ve Sophie'nin kızgınlığı azaldı.

"Kulağa hoş geliyor.

"Ve açık mikrofon için pratik yapıyordum.

Sophie, 'Adını biliyorum,' dedi, 'ama ne yaptığını bilmiyorum. Belki biraz Frank Sinatra?"

"*Odysseia*," dedi Bay Carsdale. "Homeros'un, biliyorsunuz.

Sophie paniğini gizlemeye çalıştı. 'Hepsi mi? Birkaç kitap değerinde değil mi?

Kıkırdadı. "Nasıl gideceğimizi göreceğiz.

"Kesinlikle öyle yapacağız," dedi, onun sözünü nasıl kibarca kesebileceğini merak ederek.

Odyssey festivalin bütün bir gecesini - belki de iki - kaplayacaktı ve toplamda sadece dört geceleri vardı.

Jazz ona, 'Çay yolda, Frank,' dedi. "O kadar da kötü görünmüyor, değil mi?" dedi Sophie'ye.

Bu hafta boş zamanlarında çok çalışmışlardı ve Sophie bitmiş halini inceledi. İki duvarın üzerinde altın rengi şelale ışıkları asılıydı ve plastik sandalyelerin üzerinde yeni, erik rengi minderler vardı.

Sehpa masaları kırmızı ve yeşil masa örtüleriyle süslenmişti ve her birinde içinde çobanpüskülü olan bir tomurcuk vazo ve pille çalışan birkaç çay lambası vardı.

Ekranı indirmişlerdi ve Ermin'in dizüstü bilgisayarını bir görüntü yansıtıyordu.

parlayan bir şöminenin görüntüsü, duvara monte edilmiş hoparlörler alçak sesle

koridorda çıtırdıyordu. Köşede gerçek bir Noel ağacı duruyordu, gümüş yıldızı tavanı okşuyor, aynalı süsleri parıldayan gümüş ışıkları yansıtarak ona bir disko topu etkisi veriyordu.

"Harika görünüyor," dedi Sophie. "Parkın dışına taştık. Jazz gülümsedi. "Ben gidip çayları getireyim.

Kapı itilerek açıldı ve Sophie yeni gelenleri karşılamaya gitti. "Merhaba," dedi. "İçeri gelin ve oturun.

Kır saçlı bir adam koltuk değnekleriyle bir kadına destek oluyor, daha kısa boylu, daha yuvarlak hatlı bir adam ise hepsi de on yaşından küçük üç çocuktan oluşan bir timsahı yönlendiriyordu. Heyecanlı kıkırdamaları ve iri gözleri, Sophie'nin salonun tam da istediği gibi görüldüğüne dair ihtiyaç duyduğu tek kanıtı.

"Size Dekorasyon İstasyonu'nu göstereyim," dedi heyecanlı gruba. Bu ismi Jazz koymuştu, öyle hoş bir ilham gelmişti ki Sophie bunu her söylediğinde gülümsüyordu.

Indigo onlar yaklaşırken el salladı. Ucunda kırmızı bir biblo olan yeşil bir elf şapkası takıyordu ve yüzündeki piercinglerden bazılarını çıkarmıştı. Sophie ona karşı bir sevgi patlaması hissetti, özellikle de kollarını ardına kadar açıp çocukları kıkırdama krizlerine sokan 'Jingle Bells'in gıcırtılı bir yorumuyla selamladığında.

Ona sırtıttı ve Fiona'nın Dexter'ın kıymalı turtalarından ve kızılıcıklı sosisli böreklerinden hazırladığı mutfağa gitti. 'Bu dekorasyon seanslarına kimsenin gelip gelmeyeceğini bilmiyordum,' dedi. "Ama dışarısı şimdiden

çok kalabalık.

Fiona, "Soğuk kış akşamlarında insanların bir araya gelmesi için bir şans," diye cevap verdi. 'Ve eminim çocuklar da -' elindeki kıymalı turtayı işaret etti '- ebeveynleri ve büyükanne ve büyükbabaları bir araya gelebilecekleri bir yer olduğu için mutludurlar.

"Noel öncesi tüm enerjilerini tüketecek bir şey geliyor.

Sophie, "Birdie Lucy'yi biraz içeri getiriyor," dedi. 'Dexter durmaksızın çalışıyor ve ondan bir şeyler sipariş edenlerin sadece biz olduğumuzu sanmıyorum.

"Birdie bu kızdan gerçekten hoşlanıyor.

"Lucy de cadı kitapları ve iksirleriyle cennette olmalı. Fiona, "Eminim dostlukları bundan daha fazlasına dayanıyordur," dedi.

kıkırdama. "Yine de görmek çok güzel. Dexter da Noel'de bir hafta izin alıp onunla birlikte olabilmek için elinden geldiğince sıkı çalışıyor.

Sophie büyük Tupperware kutularından birini açtı ve sosis rulolarını Fiona'nın sahip olması gereken söğüt desenli servis tabağına koymaya başladı.

yanında getirmişti. 'Molaya ihtiyacı olacak,' dedi. "Bunlar çok lezzetli görünüyor. "Seni bu gece görüp göremeyeceğimizi merak ediyordum," diye devam etti Fiona. "Ya da bu gece aşk kozana sarıl.'

"Benim *aşk kozam*. Sophie güldü.

"Yakışıklı Harry ile işler nasıl gidiyor?

Sophie yanakları ısınarak, "Bu iyi," dedi. "Aslında harika. Sophie dün gece malikâneye geri dönmüştü ve diğer işlerin arasında Sophie'ye bitmiş kiraz kuşlarını göstermişti. Sophie inanamamıştı: sadece miktarına değil, kalitesine de.

Sana söyledim, ellerimi iyi kullanırım.

Artık bunu biliyorum.

Tahmin edilebileceği gibi, bundan sonra dikkatleri yine dağıldı.

Ama kendini suçlu hissediyordu, çünkü Mistingham'da kalmaya karar verdiğini ona hâlâ söylememişti. Jazz biliyordu ve bu muhtemelen Fiona'nın da bildiği anlamına geliyordu ama Sophie'nin en yakın olduğu kişi, onun fikrini değiştiren kişiydi, hâlâ karanlıktaydı. Ona söylemeyi her düşündüğünde midesi sinirden çalkalanıyordu, çünkü bu en büyük adım gibi geliyordu ama bunu bir an önce yapması gerektiğini biliyordu.

"Bugün Londra'da," dedi Fiona'ya. 'Bugün Londra'da danışmanlık yaptığı insanlar. Şu anda dönüş yolunda olmalı - sanırım tren sekizde kalkıyor.

Fiona, 'Bahse girerim Noel yaklaşırken Londra tam bir kâbustur,' dedi.

'Dexter'dan duyduğuma göre sen de kitap hakkında sorular soruyormuşsun.
Öyle görünüyor ki

"Sanki senin için bazı şeyler değişmiş gibi.

Sophie, her zaman inkâr etmiş olsa da, Gizli Kitapçı'nın arkasında Fiona'nın olmasının ne kadar akla yatkın olduğunu düşündü. Harry, May ve Jazz'ı tanıyana kadar, Sophie'nin Mistingham'da kalıp kalmamasını önemseyen tek kişi muhtemelen Fiona'ydı. Arkadaşının Kitap Bitiyor'un yokluğundan yakındığı onca zamanı düşündü ve bunun, Sophie'yi gitmemesi için cesaretlendirirken, kitapçının ruhunu geri getirmenin bir yolu olup olmadığını merak etti.

"Fiona? Son sosisli ekmeği tabağa koydu, tezgâhta kâğıt peçete olup olmadığını kontrol etti.

"Ne oldu? Fiona durakladı, elleri kıymalı börek tabağının üzerinde geziniyordu.

"Sana bir şey sormam gerekiyor. Sophie, Mistingham'a gelir gelmez kendisini arkadaşı ve meslektaşı olarak atayan, dükkânında kalıcı bir köşe açarak işine bir şans veren kadına baktı. Fiona olabildiğince açık sözlü biriydi. "Sorun değil," dedi. "Unut gitsin.

"Hadi ama," dedi Fiona neşeyle. 'Birbirimizden sakladığımız sırlarımız yok, değil mi?

"Hayır. Sophie botlarına baktı. "Hayır, yok. "O zaman bana aklında ne olduğunu söyle.

Sophie bunun Fiona *olabileceğini* düşünmüyordu ama emin olması gerekiyordu.

Hayatının bu yeni aşamasına tam bir dürüstlikle başlamak istiyordu.

"Sophie?

"O kitabı benim için mi bıraktın?" diye aceleyle sordu ve Fiona'nın kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasını izledi. "Bir tane Winnie'ye, bir tane de Simon ve Jason'a verdin mi?

"Sana yapmadığımı söyledim.

"Dükkanda bırakılmıştı - kimin yaptığını nasıl görmediniz?

"Arka odadaydım," dedi Fiona sakince, "çay yapıyordum ya da stokları kontrol ediyordum, telefona cevap veriyordum. Nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz.

"Evet, ama-

"Gerçekten sahip olduğun tek şey ben miyim? Sesi şimdi daha sertti. 'Köydeki herkes dışında mı? Birdie ve Dexter, Harry ve May. Natasha mı? Ya bu bir hataysa? Ya kartpostalda daha fazlasını söylemek, isimlerini imzalamak istedilerse, sonra dikkatleri dağıldıysa ve unuttularsa? Ya bunun bir gizem olması hiç amaçlanmadıysa Sophie?

Sophie öfkeyle kollarını havaya kaldırdı. "Peki o zaman neden kimse beni görmeye, "Hey Sophie, kitap hakkında ne düşünüyorsun?" demeye gelmedi? Neden Simon ya da Winnie'nin de kim olduğuna dair bir fikri yok?

'Belki de senin için değildi. Belki de kartpostal yıllar önce içine bırakılmıştı ve tüm bunlar büyük bir tesadüftü?

"Boşa kürek çekiyorsun.

"Bunu yapacağımı ve sonra da sana yalan söyleyeceğimi düşünüyorsan *sen* de saçmalıyorsun.

Sophie tezgahın üzerindeki gevşek bir kenar parçasını karıştırdı. 'Ama bu kadar ayrıntılı bir sırsa, gerçekten yalan mı söylüyor? Neredeyse bir oyun.

"Bu bir yalan," dedi Fiona kesin bir ifadeyle. "Sana asla yalan söylemem Sophie.

Sophie başını salladı ama başını kaldırmadı. Arkadaşı öfkeli değildi ama ses tonundan, sürekli *Sophie* demesinden hayal kırıklığına uğradığını anladı. "Özür dilerim-

Fiona, "Bu atıştırmalıkları aç elflerimize ulaştırmamız gerekiyor," dedi. "Taşımama yardım eder misin?

Sophie tabağını aldı ve içinde bulunduğu muammayı aklının bir köşesine bırakmaya çalıştı.

Salon, süslemeler yapmak, gizli dilekler veya şükran mesajları yazmak, masa oyunları oynamak ve *Jane Eyre* hakkında konuşmak için gelen köylülerle bütün gece meşguldü. Sophie tartışmayı başlattı, yarım saat boyunca

Sohbet kaçınılmaz olarak başka kitaplara, sonra da başka şeylere dönmeden önce temalar hakkında konuşuyorlardı. Bir kitap kulübünün doğası gereği konudan konuya atlayacağını biliyordu, orijinal hikaye bir sıçrama tahtası, çok ihtiyaç duyulan bir buz kırıcı görevi görüyordu.

Güzelce ciltlenmiş baskısını havaya kaldırdığında kimsenin gözünde Gizli Kitapçı şakasının hedefi olduğuna dair bir bilgi ya da eğlence pırıltısı görmemişti ama bu insanların hiçbirini tanıımıyordu, çoğuyla ilk kez o akşam tanışmıştı. Ve Fiona'yla yaptığı sohbetten sonra, araştırma yapma konusunda pek de hevesli hissetmiyordu.

Frank Carsdale briç seanslarını coşkuyla yönetirken, insanları değiştirip değiştirip enerjiyi yüksek tutarken, parmakları kısa sürede tutkal ve mor Sharpie ile kaplanmış olarak Dekorasyon İstasyonu'na geçti.

Gecenin sonunda, son konuklarla da vedalaştıktan sonra, Jazz ve Sophie mutfağı toplarken Fiona da masaları topladı.

"İyi misin? Jazz ona bir yığın tabak uzatırken sordu. Bulaşık makinesi

her şeyi temiz ama sabunlu bırakmıştı, durulama fonksiyonu açıkça

yıpranmıştı, ama bu yine de köpük dolu bir lavabo ve ovalama fırçasından daha kolaydı.

"Ben iyiyim. Sophie, Fiona'yla yaptığı konuşmayı, aralarında bıraktığı gerginliği ve arkadaşının, "*Sana asla yalan söylemem,*" sözlerini hatırlamaktan kendini *alamıyordu*. Hem kendisinden hem de Harry'den sakladığı o muazzam kararı düşünmeden edemiyordu. Daha cesur olması gerekiyordu, tıpkı

Jazz söylemişti, çünkü hayatındaki en önemli insanlara söylemeden gerçekten kalmayı taahhüt ediyor muydu?

Jazz gülerek, "Sophie, o tabağı tencere dolabına koymuşsun," dedi. "Bir şey beyninle dalga geçiyor.

"Oh kahretsin. Sophie'nin kendi kahkahasının içi boştu. Tabağı hak ettiği yere taşıdı. "Geçen gün sana söylediklerimi düşünüyorum.

Jazz'ın kaşları havaya kalktı. "Tereddüt etmiyorsun, değil mi?

"Hayır. Alnını ovuşturdu. "Hiç de değil. Sadece... insanlara söylemem gerekiyor.

Jazz güldü. "Söyle onlara. Gerçekten bu kadar zor mu? Onlardan ne yapmalarını bekliyorsun?

Sophie bilmiyordu. Jazz'ın karşılaştığı onca şeyden sonra, insanların ona sunduğu nezaketi, tüm vaatleri nasıl olup da sorgulamadan kabul edebildiğini anlamıyordu. Ama Sophie onun kısa dönemini yaşamıştı. Jazz'dan onlarca yıl daha uzun süredir yaşam tarzı; her şey o kadar kökleşmiş ki. "Kolay değil," diye itiraf etti, fırın tepsisini kaldırmak için alttaki dolaba uzanırken, içinde gizlenmiş olabilecek örümcekleri düşünmemeye çalışıyordu.

"Harry," dedi Jazz.

"Evet, *elbette* Harry," diye cevap verdi, başının yarısı dolabın içindeydi. 'O kadar sevimli ki. Hatta *fazla* sevimli.

"Bu kulağa ters bir iltifat gibi geliyor.

Sophie kafasını dolabın tavanına vurdu, kalbi gümbürdüyordu. Bu Jazz'ın sesi *değildi*.

Jazz güldü. "Söylemen gereken kişilerden biri olup olmadığını sormuyordum," dedi. "Ona merhaba diyordum.

Sophie dolaptan geri çekildi, nispeten temiz havayı solumak için kendine bir saniye verdi, sonra başını kaldırıp baktı. Harry o sabah trene binmeden önce giydiği siyah yün paltosu, koyu renk pantolonu ve parlak siyah ayakkabıları giymişti. Yanakları soğuktan pembeleşmişti.

"Selam," dedi. "Londra nasıldı?

"Pek eğlenceli değil ama oldukça verimli. Jazz'la konuştuklarına dair başka bir imada bulunmadı ve muhtemelen yalnız kalana kadar beklemek istediğini düşündü. Adamın kafasının ne kadar dolu olduğunu bilmiyordu.

"Bu gece nasıl geçti? Seninle eve kadar yürüyebilir miyim?"

'Gerçekten iyi gitti - çok yoğundu. Dairem sadece iki dakika uzaklıkta, biliyorsun.

"Benim yerim daha ileride. Adam elini uzattı ve kız elini tutunca onu ayağa kaldırdı. Momentum onları yaklaştırdı, böylece kadın Gözlerindeki yeşil ve kahverengi benekler, kirli sakalının tek tek kılları floresan ışıkları altında solgunlaşmıştı. Hafifçe çatlamış olan dudakları bir tarafa doğru hafifçe açılmıştı.

"Çok sevimli olup olmadığımı mı anlamaya çalışıyorsun?" diye fısıldadı.

"Öyle olduğunu biliyorum. Onun gülümsemesine karşılık verdi ve adam rahatlamış görünüyordu. "Buradaki işimi bitirmem için bana beş dakika daha ver, sonra gidebiliriz.

"Bana bir iş verin, sadece iki kişi alırım.

Birlikte ortalığı toparladılar, sonra Sophie etrafı dolaşp bütün ışıkları kapattı.

"Merhaba Harry. Fiona'nın onu ana kapıda karşıladığını duydu. "Ve sevimli köpeklerin. Adları neydi?"

Sophie durakladı, bunları anlatırken sesindeki isteksizliği duyabiliyordu, sonra Jazz'ın histeriye yaklaşan kahkahasını.

"Karanlık ve Dehşet!" diye bağırdı ve Sophie kendi kendine sırıttı.

Dışarıda kapıyı kilitledi ve anahtarı Ermin'e verdi. Jazz Fiona'nın omzuna yaslanmıştı, tüm vücudu titriyordu.

Harry Sophie'ye acı dolu bir bakış attı, Sophie de kollarını ona doladı.

"Karanlık ve Dehşet," dedi Jazz tekrar, sesi boğuklaşmıştı ve ikisi Harry'nin Clifton'la birlikte dışarıya bağladığı köpekler ona baktı. Sophie yatıştırıcı bir sesle, "Çok görkemli köpekler," dedi.

"Durumu kurtarmaya çalıştığın için teşekkür ederim. Harry bir kolunu onun beline doladı.

'Pekâlâ. Biz gidelim o zaman,' dedi Fiona. "Yarın dükkânda görüşür müyüz Sophie?"

"Tabii ki. Yutkundü. Arkadaşının sesi hâlâ soğuk geliyordu ve bu köprüyü bir an önce yeniden inşa etmesi gerektiğini biliyordu.

'Güle güle,' dedi Ermin.

"Hoşça kal Harry, Sophie. Jazz'ın gözleri parlıyordu. "Güle güle Clifton.

Güle güle,

Karanlık ve Dehşet'

İki iri köpek öne fırladı, okşamaları kabul etti ve Jazz'ın avuçlarını yaladı, isimlerinin neden olduğu yaygaradan habersizdi. Sonra Fiona, Ermin ve Jazz eve doğru yürüdüler ve Harry, Sophie ve köpekler malikâneye doğru döndüler, buzla kayganlaşmış yollarda yürüyorlardı, hava o kadar soğuktu ki Sophie'nin teninde buzlu nefesler hissediliyordu.

Ayak sesleri sessizlikte yankılandı ve alaca bir baykuş öttü. yakınlarda bir yerde. Eğer gerçekten konsantre olursa denizin sesini duyabilirdi ve kaç tane balıkçının ışığının denizin üzerini süslediğini merak etti.

Görünmez ufuk, karanlık gökyüzü karanlık suya karışıyordu. "Bana ne söylemen gerekiyor?" diye sordu Harry sonunda.

Sophie'nin iç çekişi önünde sise dönüştü. Bunu yapabilir miydi? Bu geri dönüşü olmayan, kontrolünün bir kısmından vazgeçmesi anlamına geliyordu.

"Soph?" diye sordu Harry. "İyi misin?"

'Ben iyiyim,' dedi. 'Bu gecenin bu kadar iyi geçmesi, insanların yeni ve geliştirilmiş festivalimizi benimsemesi beni rahatlatmış. Şimdiden çok sayıda el yapımı süslememiz var ve daha bir haftadan fazla zamanımız var.'

"Yorulmuş olmalısın," dedi Harry. 'Bütün gün çalıştın, daha fazla stok yaptın ve şimdi de akşamlarını salonda geçirip gelecek hafta için işleri tamamlayacaksın.'

Sophie, "Londra'daydın," diye işaret etti. "Tam olarak ayaklarını uzatmış sayılmazsın. Durdu, ona doğru baktı. "Yine de şimdi seni göreceğim için mutluyum. Eve, daireme yalnız gitmeyeceğim için. Sözcük aralarında havada asılı kaldı, ay ışığı tepelerindeki ağaçlar tarafından kırılmıştı. Harry'nin yüz hatlarını sadece yer yer görebiliyordu, ama onun kendisine baktığını biliyordu, Belki de yüz ifadesini okumaya çalışıyordu.

'Ben de burada olmana sevindim,' dedi. "Aslında, hadi memnuniyeti birkaç kademe yukarı çıkaralım. Öne doğru eğildi, dudakları kızın kulağına yaklaştı ve üşümüş tenine sıcaklık yaydı. 'Burada olmana çok sevindim. Benim yapmamı ister misin? ne kadar göstereyim?"

"İçeride sıcakta olduğumuzda, eğer sorun olmazsa?"

"Hadi o zaman. Hızını artırdı ve Sophie ona yetişmek için acele etti, köpekler bunun bir oyun olduğunu düşünerek karanlığa doğru havlıyorlardı.

Odasında bir ateş yakmıştı. Çok daha küçük bir şömineydi, zemin kattaki büyük mağaralardan daha moderndi, ama parıltı ve çıtırtı anında

rahatlatıyordu, gölgeler duvarlarda dans ediyordu.

Harry ateş ışığında duruyordu, şık mavi gömleği zayıf gövdesini gösteriyordu. Sophie titredi ve çantasını pencerenin altındaki yere koydu. Telefonunu çıkarmak için çantayı açtığında, içinde bu akşamki kitap kulübü sohbetinin konusu olan *Jane Eyre*'i gördü. Kahverengi kâğıdı evde bırakmıştı, bu yüzden güzel kumaş kapağı görünüyordu, altın varak detaylar çantasının gölgeli iç kısmında donuklaşmıştı.

"Soph?" Harry arkasından yaklaştı ve ellerini kollarından aşağı kaydırıldı. "İyi olduğuna emin misin? Başını eğdi ve boynunun omzuyla birleştiği hassas noktayı öptü.

Ona doğru eğildi. İsteddiği şey buydu. Onun dokunuşu ve alçak Sesinin gürültüsü bir battaniye gibi üzerine çöktü, onu ısıya ve duyguya dönüştürdü, diğer tüm düşünceleri yok etti. "Artık benim.

Çenesini onun omzuna koydu, ellerini beline koydu. 'Bana söyleyebilir misin ...?' Durdu, tutuşu sıkılaştı, bedeni onunkinin arkasında dondu kaldı. Bu bir saniye sürdü, belki daha az, sonra yumuşadı ve onun yutkunduğunu duydu. "Bana Jazz'la ne konuştuğunuzu söyleyebilir misin?" dedi ama sesi farklıydı. Bir şekilde daha düz.

Sophie onun kollarında döndü ve bakışları onunkileri yakaladı, kaşlarının arasında hafif bir çatıklık vardı. Nasıl başlayacağını düşünmeye çalıştı; birkaç basit kelimeyle hayatının akışını nasıl değiştirebileceğini. Ama sonra, o daha tek bir kelime bile edemedi, Harry onu öptü. Onu kollarına alıp yatağına götürdü, yatağa yatırdı, sonra da dizlerini kalçalarının iki yanına koyup elleriyle yüzünü kavrayarak onu tekrar tekrar öpmeye devam etti.

Sophie onun kendisini ele geçirmesine izin verdi, sanki hiç nefesi kalmamış gibi hissedene kadar nefeslerini almasına izin verdi. Dirseklerinin üzerine eğildi, sonra kazağının eteğini çekip başının üzerine kaldırdığında daha da yükseldi.

"Harry," diye soludu, gömleğini çekiştirdi, düğmelerini kabaca çözdü, geniş omuzlarından kaydırıldı.

"Şşş. Onun üzerinde gezinerek çenesine, boynuna ve köprücük kemiğine hafif öpücükler kondurdu.

"Ben-

"Sorduğumu unut," diye ısrar etti. "Hiçbir şey söyleme.

Sophie başını salladı ve onun gözlerine baktı, gözlerindeki ateşi, ona daha önce hiç göstermediği bir coşkuyu gördü. Kendini kendi arzusuna ve onunkine bıraktı, onu öpmesine ve dokunmasına, her parçasıyla onu boğmasına izin verdi ve

Acaba bu sözleri sadece onun için mi söylüyordu, yoksa kendine de söylüyor muydu?

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Festivalin açılışından önceki son günler, bayraklar ve ışıklar, lojistik ve ölçümler, çok yumuşak çimlerle ilgili endişeler ve açık mikrofon için kayıt yaptırıp sonra vazgeçen insanlarla ilgili dramalar; Rudolph Hoopla'nın çok gürültülü olup olmayacağına dair sorular, Noel Baba'nın ziyaretiyle ilgili endişelerle dolu bir kasırgaydı.

"Bacağına bir delik var, bak. Harry Noel Baba kostümünü havaya kaldırdı.

Kalın kırmızı yünden yapılmıştı ve Sophie'nin burnunu kırıltırmasına neden olan küflü bir kokusu vardı.

"Aralık ayının yirmisinde kiralık eşya dükkanına gidersen böyle olur. Ama onunla birlikte incelemek için ayağa kalktı. Harry'nin paniklediğini görmek alışılmadık bir şeydi: normalde her konuda çok kararlı, çok emindi. "Harry," dedi gülererek, "bu delik çok küçük. Kısa bir süre önce yaklaşık on mil kuşak dikmiştin.

"Tamir edebilirim," dedi Harry, "mesele bu değil.

"Ne anlamı var ki?" Başını kaldırıp ona baktı, bakışları her buluştuğunda olduğu gibi nefesi kesiliyordu.

'Mesele şu ki, dükkan bu durumdaki bir şeyi kiraya vermemeli ve yarın festivalin ilk gecesi ve yapacak yüzlerce başka işimiz var. Artı-' kolunu çalışma odasının penceresine doğru savurdu ve rüzgâr karla karışık yağmuru camlara geri savurdu '- bir mağara alamadık.

'Gerekirse köy salonunda bir şeyler hazırlayabiliriz. Orada zaten bir ağaç ve süslü ışıklar var. Sophie, onu yatıştıracığını umarak elini kolundan aşağı kaydırды.

'Ve Dekorasyon İstasyonunuz, briç turnuvası ve insanların getireceği yemekler için yer. Yer kalmayacak

Noel Baba ve hediyeleri. Pantolonu masasına doğru fırlattı ve deri kalemlik yere düştü. Darkness, Terror, Clifton ve Felix ateşin önündeki kilimden başlarını kaldırıp baktılar ama sadece keçi ilgilenmeye devam etti, diğerleri uyuklamaya devam etti.

"Harry, hadi. Sophie onu koltuklara doğru sürükledi ve nazikçe bir tanesine itti. Harry direnmeden oturdu ve Sophie onun kucağına tırmandı, sonra da çenesini yukarı kaldırarak ona bakmasını sağladı.

"Bana melodramatik olduğumu söyleyeceksin," diye homurdandı.
"Hayatımda hiç melodramatik olmakla suçlanmadım.

"Size her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceğim. Sıcak şarabımız, Jason'ın fırında Alaska'sı, Simon'ın balık ve patates kızartması ve Dex'in kıymalı turtaları var - pot-luck yemeklerinden bahsetmiyorum bile. Yani ikramlar ayarlandı ve

Yiyecek ve alkolünüz varsa, savaşın yarısını kazanmışsınız demektir.

"Meşe ağacı pırıl pırıl ve şenlikli görünüyor ve Annie ve Jim'in açık hava oyunları, açık mikrofonumuz var.

ve salondaki etkinlikler beklediğimden daha popüler oldu. Ayrıca Birdie Noel arifesinde meşe ağacının etrafında mum ışığında kutsama yapmak istiyor.

"Ne?" Harry gerildi ve Sophie bir elini onun göğsüne koydu.

"Bence çok güzel olacak. Tamamen din dışı ve dilek ve şükran süslemelerimizle mükemmel bir uyum içinde. Mumlar küçük olacak ve zaten ağacın risk altında olması için hava çok nemli.

Harry, "Bu boktan havanın tek iyi yanı da bu," dedi.

"*Aynen* öyle. Onun burnunun ucunu öptü. 'Dört inanılmaz günü bitirmek için harika bir yol olacak. Söyleyebileceğim kadarıyla köydeki herkes her akşam geliyor-'

"Öyle mi?

"Elbette öyle," dedi Sophie. 'Bu Meşe Festivali. Her zaman Mistingham'daki en büyük Noel geleneği olmadı mı?

"Öyle," diye kabul etti Harry.

"Ve, ne? Sophie hafifçe güldü. 'Sen düşündün *ki*, çünkü *biz*
"Kimse gelmez diye mi düzenledin?

'Daha çok, geçen yıl yeşil ve meşeyi veto ettiğim için, insanlar ...'

"Seni veto mu edeyim?"

diye bitirdi. Adam başını salladı.

'Hiç şansın yok, Harry Anderly. Artık herkes seni seviyor ve bu yıl şimdiye kadarki en iyi yıl olacak.

"Frank Carsdale açık mikrofon sahnesinde *Odysseia*'yı okusa ve başka kimse bakmasa bile mi?

Sophie sırtıttı. "Şimdi briç turnuvasını yönetecek, onu en sevdiği dizelerden birkaçını seçmeye ikna ettim. Ona turnuvanın etkinliğin topluluk ruhu için çok önemli olduğunu - ki öyle - ve bizi hayal kırıklığına uğratamayacağını söyledim. Önemli olmayı seviyor.

Harry güldü ve onun kalçalarını sıktı. "Sen bir dahisin.

'Biz dahiyiz,' diye düzeltti. "Genii? Her neyse. Birlikte olduğumuz sürece iyi olacağız. Yüzü onunkine birkaç santim yaklaşıpna kadar ona doğru eğildi.

"Birlikte," diye fısıldadı, sanki yeni bir kelimeymiş ve kulağa nasıl geldiğini görmek istiyormuş gibi.

Sophie'nin kalbinde bir şeyler yerinden oynadı. Kalmaya karar verdiğini ona hâlâ söylememişti ve Jazz şimdiye kadar sırrını saklamıştı. Küçük bir parçası, bunu açıkladığı anda her şeyin -artan mutluluğunun, Harry'yle olan her şeyin- sanki geçici bir Noel büyüsüymüş, geçici ve ruhani bir şeymiş, uzun sürmeyecekmiş gibi bir dumanla dağılacığından endişeleniyordu.

"Onlar için para mı? Harry sessizce söyledi.

"Üç oyun da gayet iyi çalışıyor," diye onayladı Sophie. "Annie onları düzenli olarak test ediyor ve bizi hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum.

"Hayır," Harry onun alnındaki bir tutam saçı itti, "demek istediğim, düşüncelerin için bir peni. Orada neler oluyor? Bakmadan duramadığım o gözlerin arkasında?

"Ah. Sophie'nin kalbi daha da sıkışmıştı. "Ben de tam ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünüyordum.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Sesi tereddütlüydü, hiç ona benzemiyordu. "Noel sonrası için mi?

O anda, evcil hayvanları bir doğum sahnesi gibi çıtırdayan ateşin etrafında toplanmışken ve onu içeri alan bu adamla Sophie, kendisi için kolay olmadığı zamanlarda bile ona içini açan bu adamın, bunu itiraf etmekte, yani o basit cümleyi söylemekte neden bu kadar zorlandığını merak ediyordu.

"Ben... sanırım öyle," dedi temkinli bir şekilde. "Sanırım... kalacağım. Kalbinin atışından kendini zorlukla duyabiliyordu.

Harry donakaldı, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Sonra sıcak avucunu onun kot pantolonlu kalçasında gezdirdi. "Öyle misin?" Sanki onu ürkütmek istemiyormuş gibi hafifçe söyledi.

"Kalmak istiyorum," dedi, kelimeleri denemek için. 'Ama acaba Biz... festivali aradan çıkaralım, sonra bu konuyu düzgünce konuşabiliriz. Sorun olur mu?'

Yüz ifadesindeki şefkat kadının nefes almasını zorlaştırdı. "Elbette Soph," dedi. "Elbette. Kalmanı ne kadar çok istediğimi biliyorsun - umarım bunu şimdiye kadar anlamışsındır. Ama o zaman bunu konuşalım. Ve.,

Aslında benim de sana söylemek istediğim bir şey vardı, çünkü gördüm ki... Kahretsin! Sarsıldı ve Sophie'nin kucağından düşmesini engellemek için kalçalarını tuttu, bu sırada küçük, tüylü bir keçi de onlara katıldı, zıplamış ve bir şekilde aralarına, çok hassas bir bölgeye inmeyi başarmıştı.

Sophie sabitleşince Harry onu bıraktı ve Felix'i yukarı kaldırdı, böylece Felix sallanıyor, mutlu bir şekilde meliyor, *Aslan Kral* anının tadını çıkarıyordu.

Harry ona ters ters baktı, nefes alış verişini hafifçe yükselmişti. "Felix," dedi ciddi bir sesle, "bu doğru değil, tamam mı? Biz erkekler birbirimize destek olmalıyız ve bir erkeğin... *mahrem yerlerine* saldırmak ihanetle eşdeğerdir.

Felix meledi ve Sophie kendini kaybetti, Harry'nin sert ses tonuyla kahkahalara boğuldu.

"Tamam mı, Felix?" diye tekrarladı.

"Felix hadım edilmemiş miydi? Sophie sordu. 'Kokulu ya da saldırgan olmayan erkek keçilerin genellikle uçları kesilir ve Felix pek çok şey olabilir ama bunlardan hiçbiri değil.

"Onu kurtardığımda hadım ettirdim," dedi Harry. "Mesele bu değil.

"Öyle değil mi?

Harry eğildi ve çok nazikçe Felix'i yere bıraktı. "Bunu neden bu kadar eğlenceli bulduğunu anlamıyorum," dedi ona. "İç çamaşırlarımın durumu seni de etkiliyor. Bir kaşını kaldırdı ve Sophie'nin kahkahası söndü. Kendini tamamen farklı bir nedenden dolayı çözülürken buldu ve Harry'nin masasından defterini almak zorunda kaldı - karla karışık yağmur ve rüzgâr hâlâ pencereye vuruyordu - böylece başka şeylerle oylanmadan başlama vuruşundan önce yapmaları gerekenleri gözden geçirebileceklerdi.

Ertesi gün, Aralık ayının yirmi birinci Cumartesi günü, festivalin açılış gecesi idi. Gökyüzü griydi ve rüzgâr denizi coşturuyor, beyaz at sürülerini kıyıya doğru dörtlüye koşturuyor ve ağaçların çıplak dallarını sallıyordu. Ancak ışıklar yerinde duruyordu ve yeşil alan hem meşe ağacı hem de köy konağı tarafından nispeten korunuyordu ve en azından yağmur ve karla karışık yağmur uzakta kalmıştı - en azından şimdiye kadar.

"Evet!" Sophie yumruğunu havaya kaldırdı.

"Ne oldu? Harry onun yatak odasının kapısında duruyordu, üzerinde - artık tamir edilmiş- Noel Baba pantolonu ve gövdesini saran dar beyaz bir tişört vardı.

Sophie bir an için kayboldu ve onun dairesinde bu kadar iyi görünmesinin tadını çıkardı. Yeşil alana çok daha yakın *olduğu* için burada hazırlanmaya karar vermişlerdi ve yağmur yağmaya başlarsa, varmadan önce fazla ıslanmayacaklardı.

"Um. Gözlerini kırıştırarak şimdiki zamana geri döndü. 'Mary ve Winnie açık mikrofonu "Santa Baby" ve "Fairytale of New York" ile başlatacaklar. "Carol of the Bells "i söylemek istediler ama sadece ikisi olduğu için kulağa biraz hüzünlü gelmesinden endişelendim - canlandırıcı olmaktan ziyade unutulmaz. Winnie'nin mesajı, bu vesileyle uzlaşmaya hazır olduklarını söylüyor.

Harry gözlerini devirdi. 'Sanki eğlenceli Noel şarkıları söylemek bir uzlaşmaymış gibi. Mistingham Norwich Katedrali değil, Tanrı aşkına! Gelecek yıl kendi korumu kuracağım.

"Öylesin, değil mi? Sophie ona doğru yürüdü. 'Şimdiye kadar tüm zamanını Mistingham'ın Karanlık İblis Lordu olarak geçirdikten sonra, sonunda toplum içinde yaşamaya mı başladın?

Gözlerini ona dikti. "Sözümü geri alıyorum. Ve sen olmasaydın bunların hiçbirini yapmazdım.

Sophie güldü. "May'i kastetmiyor musun?

Hayır, seni kastediyorum. Umarım gelecek yıl da bunu birlikte yapabiliriz. Başarımızın üzerine inşa ederiz.

Harry'nin şapkasını ve sakalını bulmakla meşguldü. "Önce bu yılın başarılı olup olmadığını görmeliyiz.

Adam cevap vermedi ve sonunda başını kaldırdığında adam kapı aralığından dikkatle onu izliyordu.

"Tanrım, büyülü görünüyor! Fiona, Ermin, Jazz ve Poppet yeşillik alana adım attıklarında, "Vay canına!" dedi. Bar yeni açılmıştı ve Sophie, Jason'a kiraladığı yiyecek kamyonunun tentesini taşımasında yardım ediyordu. O anda ve orada yenmek üzere minyatür pişmiş Alaskalar satıyordu ve bazıları da tam boydu.

Noel Günü için eve götürecekleri müşteriler.

İçine bir şimşek gibi rahatlama düştü, çünkü Fiona haklıydı.

Harry'nin yeşil alanın kenarına astığı ve sert rüzgârda neşeyle dalgalanan bayraklar gerçekten de büyülü görünüyordu. Tezgâhlar parlak ve cezbediciydi; Hook the Duck ve Noel Ağacı Karnavalı parlak ve ışıltılıydı, Rudolph Hoopla yanıp sönen ışıkları ve bangır bangır çalan müziğiyle dikkat çekiyordu. Bunu meşe ağacından en uzak köşeye koymuşlardı.

altında açık mikrofon sahnesi vardı, böylece cesurca performans sergilemeyi kabul eden herkes boğulmayacaktı.

'Böyle düşünmenize çok sevindim,' dedi.

"Ağaç harika görünüyor. Ermin güldü ve topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Küçük keçi!

"Felix'e bir saygı duruşu," diye açıkladı Sophie, Jason homurdanarak tenteyi çekip sonunda yukarı kaymasını ve düzgün tezgâhını ortaya çıkarmasını sağlarken. "Ve akşam boyunca dilek ve şükran notları içeren ev yapımı süsleri asacağız.

"Harry nerede? Fiona sordu.

"Koridorda, Noel Baba için her şeyi hazırlıyor. Sophie son iki kelimeyi ağzından kaçırdı, burada zaten birkaç aile olduğunu fark etmişti ve kimsenin Noel'ini daha başlamadan mahvetmek istemiyordu. "Mağarasını köy salonunun arkasına kurduk, biraz dışarıda ama hava çok kötüleşirse onu içeri taşıyabiliriz.

Jazz gururla, "May'in mağarayı yapmasına son dakikada yardım ettim," dedi. Üzerinde bir çift holly deely boppers, yumuşak gümüş rengi kazağı ve Hartley Country Apparel'dan alındığı belli olan sıcak tutan paltosu vardı. 'Bir çadır ve birkaç kâğıt zincirden ibaret, ama - kendim söylemem gerekse bile - tamamen muhteşem.

"Neye vurmak? Ermin telaşlanmış görünüyordu.

Jazz güldü ve onu Carnival Toss'un yanına çekerek bir bahisten söz etti.

Sonra sadece Fiona ve Sophie ile Jason, karla kaplı mini dağlara benzeyen tepeli tatlılarını hazırladılar.

Fiona, "Harika bir iş çıkardın Sophie," dedi.

Sophie morali bozulsada gülümsedi, çünkü arkadaşının sesi hâlâ soğuk geliyordu, bu da yılın bu zamanına uygundu ama ona hiç benzemiyordu.

"Çok özür dilerim," dedi aceleyle. "Seni bana yalan söylemekle suçladığım için özür dilerim. Sadece çaresizdim-' Kendini durdurdu. "Mazeret yok. Benim hatamdı.

Fiona gülümsedi. 'Üzgün olduğunu biliyorum ve sorun değil. Kitapların arkasında benim olabileceğimi neden düşündüğünü anlıyorum. Suçluyu bulabildin mi?'

Başını iki yana salladı. Natasha'nın ona seslendiğini duyabiliyordu, gitmesi gerektiğini biliyordu.

"Peki ya Cornwall? Fiona sordu. 'Buradaki herkes ne olacak? Eski tatlı dükkânı? Harry?

"Ben..." Sophie ona şimdi söylemek istemiyordu. Fiona ona karşı çok nazik davranmıştı, festivalin ortasında aceleyle yapılacak bir açıklamadan daha fazlasını hak ediyordu. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Fiona başıyla onayladı ama aralarında daha önce olmayan bir engel vardı. Sophie, ona kalacağını söylediğinde bu engeli yıkabileceklerini umuyordu. "Umarım *kendin* için doğru kararı verirsin, Sophie," dedi. "Sanırım Natasha seni çağırıyor.

"Öyle. Sophie arkadaşını geride bırakarak aceleyle bar kamyonuna doğru ilerledi.

Kısa süre içinde yeşil alan, gezinen, koşan, gülen ve sohbet eden genç ve yaşlı insanlarla dolup taştı. Christmas Hook the Duck'ın önünde bir kuyruk oluşuyordu, bu da geleneklerin bozulmasının zor olduğunu kanıtlıyordu, ama aynı zamanda köy salonuna giren, el yapımı süslemelerle ve tencere yemeği lazanya ve mini hindi turtaları, salatalar ve battaniyedeki domuzlarla dolu kağıt tabaklarla çıkan sürekli bir insan akışı vardı. Mary ve Winnie, açık mikrofon performansları için hazırlanan uzun listede ilk sıradaydı ve Sophie zafer kazanmıştı - yeni ve eskinin karışımı mükemmel bir şekilde çalışıyordu.

Şimdiye kadar tek kişilik bir kasırğa gibiydi; sorunları gideriyor, Veia, Birdie ve Dexter'ı tezgahlarına yönlendiriyor, çocuklara Rudolph Hoopla'yı nasıl oynayacaklarını gösteriyor ve keçe Noel pudinglerini, minik deri çanları ve ışıltılı karton şeker kamışlarını alt kata asmalarına yardımcı oluyordu.

Meşe ağacının dalları.

El işi tezgâhlarını gezen, balık ve patates kızartması yiyen, Noel Ağacı Karnavalı'nda köpük topu bir deliğe sokarken ciyaklayan köylülerin eğlendiğini görmek onu heyecanlandırıyordu. Birdie, pırıl pırıl reçel ve Hint turşusu kavanozlarının - Sophie küçük mantar paketleri olmadığını kontrol etmişti - arkasından gülümsüyordu ve Veia dostluk bilezikleri satıyordu ve

Ev yapımı çorap setleri, nakış, tığ işi ve takı yapımı için hediye setleri. Sophie, herhangi biri kiraz kuşlarına iltifat ettiğinde onları Veia'nın tezgahına yönlendirirken Harry'nin sıkı çalışmasını da takdir etmeyi ihmal etmedi.

Bu geceyle ilgili tek sorun da buydu: Harry salonun arka tarafında, kamp çadırı mağarasında, Mistingham'ın Noel Baba'sı olarak görev yapıyordu. Bu elbette önemli bir roldü, ama dışarıda sıcak şarap yudumlamadığı ya da Lucy'yi Rudolph Hoopla oyununa davet etmediği anlamına geliyordu. Ama ailelerin ciyaklamalarına ve mutlu sırtışılarına bakılırsa işini iyi yapıyordu. Çadırdan çıktıklarında, ellerinde güzelce paketlenmiş hediyeler vardı. Sophie de iltifatları duymuştu:

"Ne kadar sert görünümlü bir Noel Baba, ama Amy'me karşı çok tatlıydı. "O derin ses, o *ho ho ho* içimde bir şeyleri harekete geçirdi, yemin ederim! 'Gözlerini gördün mü? Kıvrıkcık beyaz sakalının altında *ateşli* bir Noel Baba var.

Tamam, iltifatların çoğu annelerden gelmişti ama Sophie onları suçlayamazdı ve Harry de iyi karşılandığına sevinecekti (ama muhtemelen kendisine şehvetle bakılmasından rahatsız olacaktı, bu yüzden kulak misafiri olduğu *her şeyi* ona anlatmayabilirdi). Yine de geri kalanını görmesi gerektiğini düşünüyordu, bu yüzden Ermin elinde yarısı yenmiş pişmiş bir Alaska ile ona doğru yaklaşıp, "Sen ve Harry bir konuşma yapmalısınız," dediğinde, Sophie bu fikre karşı çıkmadı.

"Harry'ye üstünü değiştirtmemiz gerekecek," dedi. 'Noel Baba kılığında gelip çocukların keyfini kaçıramaz.

"Bana bırak. Ermin burnuna vurdu. "On dakika içinde sahnede buluşalım.

"Elbette. Sophie, Harry'nin dizginleri eline alacağından emindi. Yapması gereken onun yanında durmak ve gülümsemekti.

Sözüne sadık kalan Ermin birkaç dakika sonra kot pantolon, yakasında altın renkli Noel ağaçları olan yeşil bir süveter ve rüzgâr şiddetlendiği için ihtiyacı olan siyah bir ceket giymiş olan Harry'yle birlikte görüldü. Küre, kitap ve meşe palamudu ışıkları dallarda şıngırdarken meşe ağacı kendi melodisini yarattı.

"Hey. Sophie, Harry'nin çenesinde Noel Baba sakalının lastiğinin açıkça battığı kırmızı çizgiyi ovuşturdu. "Nasılsın, Seksi Noel Baba?

"Lütfen bana öyle deme," diye mırıldandı Harry. 'Şimdi temiz havada daha iyiyim. O çadır çok boğucu.

"Kış soğukunda dışarıda demek istiyorsun.

"Kaşındıran bir perukla saatler geçirmiş olsaydınız bunu ferahlatıcı bulurdunuz.

Sophie, biraz takılmanın iyi olacağına karar vererek, "Anneler seni severdi," dedi. "Özlem duyduklarını duydum. Çuvalında ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyorlardı.

Harry'nin gözleri eğlenceyle dans etti. "*Sophie*.

"Birbirlerine sizi bacalarında ne kadar çok görmek istediklerini söylüyorlardı.

"Noel Baba bacalardan *iner*.

"*Aşağı* mı iniyorsun? Sophie dudaklarına dokundu. "*Sanırım* içlerinden birinin şöyle dediğini duydum-" "Herkes iyi akşamlar! Ermin'in sesi yeşil alanda gürledi.

Mikrofon geri bildirimle cızırdıyor.

Ziyaretçiler sahneye doğru döndü, sohbetleri ve kahkahaları azaldı, geriye sadece Rudolph Hoopla'nın gösterişli müziği kaldı. Ama bu ses ağaçtan en uzak köşedeydi ve Sophie neredeyse onu duymamayı başarmıştı.

"Herkesi iyi akşamlar," dedi Ermin tekrar. "Umarım hepiniz harika bir akşam geçiriyorsunuzdur?"

Birileri "Fırında Alaska!" diye bağırdı ve ardından bir sürü mırıldanma oldu. Sophie sıcak şarabın iyi akıyor olması gerektiğini düşündü.

"Sizi bu akşamki festivalin organizatörlerine teslim edeceğim, sanırım hepimiz harika bir iş çıkardıkları konusunda hemfikiriz. Bu dört festivalin ilki.

Çok sevilen köylülerimiz tarafından sorunsuz bir şekilde düzenlenen eğlence ve şenlik geceleri,

Harry Anderly ve Sophie Stevens!' Alkışlar yükselirken onlara doğru eliyle işaret etti.

Çok sevilen mi? Harry kaşlarını çatarak konuştu, ama Ermin eline bir mikrofon tutuşturmuş, onu sahnede öne doğru itiyordu.

"Merhaba," dedi, büyük bir rüzgâr üstündeki ışıkları çınlatırken.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim.

Daha fazla alkış ve tezahürat vardı.

'Dürüst olmam gerekirse Ermin her şeyi söyledi. Dizginleri, bizim için pek çok zemin hazırlayan Winnie'den devraldık. Boğazını temizledi ve Sophie'ye bir bakış attı. Sophie onun gergin olduğunu anlayabiliyordu ama sesi ve görünüşü harikaydı, malikânenin lordu rolüne mükemmel uyuyordu.

"Ayrıca," diye devam etti, "hepinize bir özür borçlu olduğumu söylemek istiyorum. Onun

Yanakları kızardı ve kalabalığın, hatta rüzgârın bile nefesini tuttuğu bir anlık bir duraksama oldu. Sonra bakışlarında yeni bir şey alevlendi.

"Geçen yıl festivalin burada, Mistingham Green'de yapılmasını engelledim. Meşeye karşı aşırı korumacıydım ve... temelde bencilce davranıyordum - geçmişte debeleniyordum. Bir Noel Günü Grinch'i.' Daha yüksek sesle

Şimdi kendime daha çok güveniyorum ve birkaç kişi gülüyor. "Birisi bana her şeyi olurlarına bırakmamı, yeşilin tadını çıkarmamı, olması gerektiği gibi kullanmamı söyledi.

Bütün köyü.

"Ve şimdi burada durmuş, bu gece hepinizi görüyor ve Simon ve Jason, Annie ve Jim ve onların Noel Hook the Duck'ı, Vea ve Birdie ve Dexter, Natasha ve Indigo, bu rol için beni gönüllü olarak seçen May, tabii ki Fiona ve Ermin ve açık mikrofonun bir parçası olarak performans sergileyecek

kadar cesur olan herkes tarafından harcanan çabayı biliyorum... Şimdi yapabilirim

Tam bir güvenle söyleyebilirim ki, ikna edildiğim için mutluyum ve önümüzdeki dört gece boyunca size sunduğumuz şenliklerin küçük bir parçası oldum.

Daha fazla alkış vardı.

Harry gülümseyerek, "Daha fazla zamanınızı almayacağım," dedi. "Sadece son bir şey, bahsetmem gereken bir kişi daha var: meşe ağacı konusunda fikrimi değiştiren, ortağım olan kişi - gerçekten de bana yol gösteren kişi. Gözleri ayaklarına kaydı, sonra tekrar yukarı baktı. "Çoğunuzun bildiği gibi bir süredir Mistingham'a geri döndüm, ama gerçekten... *geri dönmedim*, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Ama yıllardır ilk kez kendimi bu köyün gerçek bir parçası gibi hissediyorum: Olmam gereken yerde olduğumu biliyorum ve bu Sophie Stevens sayesinde oldu. Bu geceyi bu hale getiren herkesten çok o ve bunu yapan da o...' Ona baktı, sonra kalabalığa döndü. "Benim için tüm bunlara değdi. Onsuz bunu yapmak istemezdim.

Tezahüratlar havayı doldururken, geri çekildi ve mikrofonu ona uzattı, o anda istese bile bir şey söyleyemezdi.

Harry Anderly içine kapanık biriydi, kirli çamaşırlarını bir kenara bırakın, temiz çamaşırlarını bile herkesin içinde sergilemekten hoşlanmazdı, peki bu neydi? Az önce ne yapmıştı?

Bitti mi? Sophie mikrofonu aldı, bir adım öne çıktı ve önce nasıl nefes alacağını, sonra da nasıl konuşacağını hatırlamaya çalıştı.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

Ertesi sabah Sophie malikânenin mutfak tezgâhında oturmuş, Harry'nin çalışma odasındaki kitap rafının ucunda bulduğu bir kitabı okuyordu:

Önemseyen Bir Danışman Olma Sanatı.

Harry pastırma kızartıyor, Dexter'ın fırınından aldığı ekşi mayayı dilimliyordu ve radyoda arka planda 'Last Christmas'ın ardından 'Fairytale of New York' gibi bayram şarkıları çalıyordu.

Sophie bacaklarını sallayarak, "Şunu dinle," dedi.

"Zorunda mıyım?" Harry bir kutudan dört yumurta çıkarıp ocağın yanına koydu.

"Gerçekten ilgili bir danışman olmak," diye yüksek sesle okudu, "şu şekilde düşünmek demektir

Müşteriniz, kendinizi onların seviyesine getirin. Onlarla bir şekilde özdeşleşmediğiniz sürece onlara en iyi nasıl yardımcı olabileceğinizi asla anlayamazsınız. Ne olduğunu görün

Sevdikleri renkleri seçin, kravatınızı kazaklarıyla eşleştirin. Buluştuğunuzda onlara en sevdikleri kahveyi getirin. Çocuklarının hayatlarıyla ilgilenin. Harry!" diye güldü.

"Londra'daki işimden ayrılırken aldığım bir ayrılık hediyesiydi - şakayla karışık bir hediye.

Sophie şaşkınlıkla, "Bu gerçek bir kitap," dedi. "Bir yayıncısı ve her şeyi var. Ama inanılmaz derecede çılgınca. Sence yazar gerçek bir insan mı?

'Muhtemelen bir psikopattır. Yüksek riskli işlerde onlardan çok var.

Tezgâha yaslandı. "Sen psikopat mısın?

"Hiç sanmıyorum. Harry pastırmayı ters çevirdi ve cızırtı bir kademe daha arttı.

"Dün gece güzel şeyler söyledin. Kitabı yere bıraktı. "Mistingham hakkında ve benim hakkımda.

"Ve sen de bu iyiliğe karşılık verdin. Spatulayı bıraktı ve onun önünde durdu. Kadın bacaklarını açarak adamın kalçalarını bacaklarının arasına hapsetti.

"Yapmadım," dedi. "Sahne acınası bir şeyler mırıldandım. Ama bu senin hatandı, çünkü beni hazırlıksız yakaladın.

"Sanırım demiştin ki..." Sanki hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Harry ile çalışmak harikaydı. Gözlerini tekrar açtı ve ona

sadece arsız bir gülümseme olarak tanımlanabilecek bir şey. Bu gülümseme onun koluna bir çay havlusu fırlatmasına neden oldu.

"Hey!" Silahını indirdiği yeri ovuşturdu. "Çay-havlü fiskesinde çok iyisin.

"Koruyucu ailelerimden birindeki bir çocuk bunu sürekli yapıyordu, bu yüzden oyunumu geliştirmek zorunda kaldım.

Harry onun belini sıktı. "Burada oyununu geliştirmene gerek yok," dedi. "Kendinle ilgili hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değilsin; hiçbir şey denemek zorunda değilsin. Sadece kendin ol. Onun burnunu öptü, sonra tavasına geri döndü.

Sophie boğazındaki yumrunun etrafından dolanarak, "Tamam," dedi. "Ama sanırım bu gece için birkaç ziyaretçi ayarlamak için çok uğraşmamız gerekecek. Pencereyi işaret etti, cama vuran yağmurun bulanıklığı ve ona karışan karla karışık yağmurun tık-tık-tık sesleri. Ağaçlar düzensiz bir şekilde sallanıyordu, aynı şarkı için farklı bir dans rutini verilen bir destek grubu gibi.

Harry, "Daha dayanıklı köylülerden bazıları yine de gelecektir," dedi. "Ve eğer çok korkunç olursa, çoğunu salona taşıyabiliriz. Açık mikrofon, Rudolph Hoopla. Briç turnuvası ve Dekorasyon İstasyonu biraz sıkıştırılmak zorunda kalacak.

Sophie tezgahıtan kayarak tabakları ve çatal bıçakları çıkardı. "Yine de her şeyi mahvedecek. Hepsini salona sığdırmamız mümkün değil ve el sanatları stantları ve yiyecek kamyonları muson yağmuruna dayanamaz.

Harry sakince, "Kulaktan kulağa oynayacağız," dedi. "Her zorluğu geldiği gibi kabul edeceğiz.

Sophie, onun kesinliğini, kendine olan güvenini çok sevdiğini düşündü. En azından bunlardan birini. Kendini güvende *hissetmesini*, emin olmasını sağlıyordu. Adam, "Şu bahsettiğin kitabı hatırlıyor musun?" dediğinde, beyni, ona çok kolay gelen kelimeye, *L* kelimesine takılıyordu. Sana isimsiz bir hediye olarak verildiğini söylemiştin?

Sophie sustu, iki çatal tutuyordu. "Demek sana söyledim.

"Bir şeyden söz etmiştin. Harry tavaya yumurta kırdı. "Nereden geldiğini bulabildin mi?

Sophie, "Hayır," diye itiraf etti. Fiona'yı suçladıktan sonra, bir şekilde lekelenmiş gibi hissetmişti.

Kitabın kendisi değil ama kaynağını bulmak için duyduğu umutsuz ihtiyaç. Sanki ona uzak durmasını, Winnie ve Simon'ın kendilerinininkiyle yaptığı gibi kitabın tadını çıkarmasını ve araştırmayı bırakmasını söylüyordu.

"Öğrenemedim ama umurumda değil, gerçekten.

"Hayır mı?" diye sordu Harry.

'Cömert bir hediye idi, sevdiğim bir hikayeydi, başka ne bilmem gerekiyor?

Bazen böyle şeyler tam da ihtiyaç duyduğunuz anda yolunuzu bulur. Sanırım bunu burada bırakmam en iyisi olacak.

"Doğru," dedi Harry sessizce ve kız ona baktığında, Harry kızarmakta olan yumurtalara bakıyordu, sanki içlerinde evrenin tüm gizemlerini barındırıyorlardı.

O akşam Harry'yle birlikte yeşil alana vardıklarında Sophie yüksek sesle, "Bu bir felaket," dedi. Çimenli yüzeyi su birikintileri kaplamıştı ve bir ucu tehlikeli bir şekilde çözölmeye yakın görünen kiraz kuşu çılgınca dans ediyordu.

"Ne?!" diye bağırdı Harry, o da ona dönüp tekrarladı. Şimdiden sıırıslık olmuştular, su geçirmez paltoları onları en kötüsünden koruyordu, ama kimse bu havada Ördek Hook oynamak ya da fırında Alaska yemek istemezdi.

Jason büyük bir plastik torbaya sarılmış bir kutu malzeme taşıyarak kamyonetine doğru koşarken Harry, "Biraz hafifleyebilir," dedi.

"Bakıyorum da havayı lehimize çevirmemişsin!" diye seslendi sıırıtarak.

"Deniyoruz," diye karşılık verdi Harry. "Onu bize bırakın!

Sophie meşe ağacına bakarak, "Belki de Birdie'ye bir büyü yaptırmalıyız," dedi. "Bir tür yağmur önleme dansı.

'Bir fark yaratacağını düşünseydim memnuniyetle ona sorardım. Elektrik tesisatı için kullanılan su geçirmez kutunun su geçirmezliğini koruyup korumadığını kontrol etmem gerekiyor.

Sophie'nin midesi sıkıştı. "Bunu başka biri yapamaz mı?" "Ne?"

Adam ona baktı, gözleri kapüşonunun altından parlıyordu.

'Birisi...' *daha harcanabilir* demek istedi ama bu duygusuzluktan da öte bir şey olurdu. "Sadece dikkatli ol, tamam mı?

"Peki, patron. Harry ona güven verici bir gülümseme verdikten sonra köy salonunun dış duvarına doğru yürüdü; burada ışıklar, ses sistemi ve Rudolph Hoopla için elektrik tesisatı sağlam görünümlü bir kutuya takılmıştı. Bu Sophie, su geçirmez olduğuna dair söz vermişti ve böylesine korkunç bir fırtına karşısında bile bu sözünü tutacağını umuyordu.

Bir saat sonra hem rüzgâr hem de yağmur dinmiş, Harry Mistingham Facebook grubuna wellie ayakkabıların tercih edildiğini ama Festive Oak Fest'te daha çok eğlenilebileceğini yazmıştı.

Sophie'yle birlikte Natasha'nın barının tentesinin altına sığınmış, ellerinde dumanı tüten sıcak şarap bardaklarıyla beklerken, "O kelimeleri yazmak tuhaf bir histi," diye itiraf etti.

"Daha fazla eğlenmek için" kelimelerini kullanarak mı? Sophie ona sırtıttı. "Aynen öyle.

"Son zamanlarda seninle oldukça eğlendim," diye belirtti.

"Bu gece sahnede *bunu* yapmayalım," dedi Harry, ona komik gelen o alçak hırıltıyla. "Eğer yaparsak başka bir etkinliğe davet edileceğimizden emin değilim. Dudakları onunkilerden birkaç santim uzaktaydı.

Yutkundu. 'En azından yüz yıl boyunca konuşulacaktı. Ama ben sadece bunu kastetmedim. Hepsini kastettim - birlikte ışık satın almak, gece geç saatlerde kürek çekmek, keçi kurtarmak.

"Keçi kurtarmak hoşuna gitti mi?

"Sonrasında aldığın duştan keyif aldım. Ben de Felix'in güvende olmasından keyif aldım. "Felix bir baş belası.

"Onu

seviyorsun.

"Günahlarım

için.

"Sen en iyi keçi babasın.

Keçi baba? Sophie Stevens, sen sadece-'

"Ne hakkında? Kadın adama gülümsedi ve adam da ona ters ters baktı. Yüzünü asmamaya çalışıyor ama çoğunlukla başaramıyordu.

"Hadi," dedi. 'Gidelim ve bu gece buraya gelme zahmetine katlanan insanlar arasında biraz bayram neşesi yaratalım.

Su birikintileri dışında, akşam iyi bir başlangıç yaptı; gençlerden oluşan dört kişilik bir grup açık mikrofonu 'Noel Baba Şehre Geliyor' şarkısını herkesin eşlik ettiği coşkulu bir yorumla başlattı.

Sophie, genç saksafoncu çimenlerin üzerinde ilerlerken Harry'nin, "Su birikintileri için özür dilerim," dediğini duydu. "Bu arada harikaydın.

Genç adam ukala bir sırıtışla, 'İsterseniz daha fazla şarkımız var,' dedi. "Rihanna'nın "Umbrella" şarkısını söyleyebiliriz.

Harry güldü. 'Kesinlikle öyle. Sana programda yer bulacağım.

Yarım saat sonra Sophie endişelerinin çoğundan kurtulmuştu. Sophie'nin Köylüler kötü havayı umursamıyor gibiydiler - hatta bundan keyif alıyor gibiydiler - ve Simon'ın balık ve patates kızartması ile Natasha'nın sıcak şarabı böylesine soğuk bir gecede oldukça popülerdi. Dekorasyon İstasyonu da çok ilgi görüyordu.

El yapımı küçük süslerin her birinin içinde bir Noel dileği ya da minnettarlık mesajı olduğunu bilmek Sophie'nin yüreğini kabarttı: ait olduğu köyün kalbindeki meşe ağacı da onların içten mesajlarını taşıyordu.

Lucy'nin arkadaşlarından biri olan Sabina'ya Karnaval Atışında en iyi skoru elde etmek için nasıl durması ve atması gerektiğini gösteriyordu ki kalabalığın arasında dolanan tanıdık bir figür gördü.

"Teşekkürler Sophie Teyze," dedi Lucy sırtarak, ren geyiği boynuzları rüzgârda sallanıyordu. "Artık iyiyiz.

"Emin misin? Tamam o zaman. Vedalaştı ve koyu renk atkuyruğunu yeşilin üzerinde kovaladı. May'i birkaç gündür doğru dürüst görmemişti ve ona Harry için Noel hediyelerini sormak istiyordu. Noel Günü'nde ne yapacaklarını konuşmamışlardı, Noel'e sadece üç gün kalmışken bu çok saçma görünüyordu, ama May bunun muhtemelen Çünkü Harry ona hazır olmadığı bir şey için baskı yapmak istemiyordu. Kendini suçlu hissediyordu ve Harry'ye onun için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyordu.

"May!" diye seslendi. Rudolph Hoopla'nın ve birinin 'Mack the Knife' şarkısını söylemesinin ve tüm gücüyle geri dönen, yiyecek kamyonları ve el sanatları tezgahları arasında ısıklık çalarak meşe ağacının süslü kollarını uyumsuz bir çılgınlığa sürükleyen rüzgarın üzerinden duyulmak için sesini yükseltmek zorunda kaldı.

May'in onu duymadığı belliydi ama Sophie ısrar etti, bir yerden bir çığlık gelince durakladı ve bunun felakete işaret eden bir çığlık değil, mutlu bir çığlık olduğundan emin oldu. Bunun eğlenen bir müşteri olduğundan emin olunca aceleyle yoluna devam etti. May'in el sanatları tezgâhlarının olduğu sıraya doğru döndüğünü gördü ve yaklaştığında, sesi diğer festival seslerinin üzerinde yükselen biri onun adını haykırdı.

Sophie onu kimin istediğini görmek için kafaların üstünden baktı. Harry'nin sesine benzemiyordu. Ermin olabilir miydi? Yoksa ... mı? Büyük bir gök gürültüsü koptu, ardından uzun, gürültülü bir gümbürtü geldi, sanki bir dev gökyüzündeki devasa bir bilardo masasında mola vermiş ve toplar üstlerinde yuvarlanıyor, yuvarlanıyor, yuvarlanıyordu. İçgüdüsel olarak eğildi ve şimdi kalabalıkta bazı mutsuz ciyaklamalar vardı, çünkü gök gürültüsüyle birlikte yağmur da başladı. Birdenbire buzlu bir tabaka gibi yağmaya başladı.

"Kahretsin!" Yeşili tekrar taradı ve Harry'nin meşe ağacının yanında durduğunu gördü, elini kaldırmış, çılgınca sallıyordu, yüz ifadesi ona oraya gitmesi gerektiğini söylüyordu.

Kendisini gördüğünü umarak kolunu kaldırdı ve başlarını eğmiş, sığınacak bir yer arayan insanların arasından geçerek yeşil alanda ona doğru ilerlemeye başladı. Sonra tüm sahne büyük bir parıltıyla aydınlandı, bir saniyelik

ve gök gürültüsü tekrar patladı. Çığlıklar, koşuşturan insanlar, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur ve rüzgârın uğultusu vardı. Sophie bir an olduğu yerde donup kaldı ve sonra tam tekrar harekete geçecekken, kulakları sağır eden bir BANG sesi diğer tüm sesleri bastırarak Sophie'nin sıçramasına ve her şeyin karanlığa gömülmesine neden oldu. Artık ne Rudolph ve müziği, ne Frank Sinatra yorumları, ne ağaçlarda parıldayan ışıklar, ne de salonun pencerelerinden süzülen parıltılar vardı. Sokak lambaları da yok.

Mistingham'ın tamamı karanlığa gömüldü ve ardından kıyamet koptu.

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bağırışlar, ciyaklamalar ve çığlık atan rüzgâr Sophie'nin düşünmesini zorlaştırıyordu. Fırtına bulutları yüzünden ay yoktu, bu da her şeyin gerçekten karanlık olduğu anlamına geliyordu.

Etrafindan yüksek ve panik dolu sesler geliyordu.

Beth! Beth, neredesin?' 'Ne oldu?'

"Herkes iyi mi?"

"Tanrım, ne fırtına ama."

Birkaç telefon fenerinin ışığı yandı, ama onlar da sanki yeşilin kendisi tehlikeliymiş gibi insanların panikleyip acele ettiği gerçeğinden başka bir şey anlamaya yetecek kadar ışık vermiyordu.

Bir el Sophie'nin kolunu kavrayarak tekrar sıçramasına neden oldu. "İyi misin? Bu Dexter'dı.

"Dexter, ben iyiyim. Sen iyi misin? Lucy nerede?"

"Umarım Sabina ve ailesiyle birlikte ama onu bulmam gerek. Telefonunun ışığını yakarak ikisini de aydınlattı.

'Bunun kontrolünü ele almalıyım,' dedi. "Sorumluluğun bende olması gerekiyordu. Asıl yapmak istediği Harry'yi bulmak ve iyi olup olmadığını kontrol etmekti.

Rüzgâr hâlâ şiddetliydi ama kalabalık azalmış gibiydi, sanki insanlar evlerine gitmeye karar vermişlerdi, göremeseler bile en azından nerede olduklarını biliyorlardı.

Büyük, parlak bir spot ışığı yeşilin üzerinde parladı ve Sophie bir an için elektriğin tekrar geldiğini düşündü ama sonra Ermin seslendi, "Hepiniz salona gitmek istiyorsanız, ne yapacağımıza karar verene kadar orada kalabiliriz. Eğer eve gitmek istiyorsanız ve oraya kadar güvendeyseniz, bu da sorun değil!

Telaşlı konuşmalar ve bir hareketlilik vardı, Ermin el fenerini köy konağının kapısında parlatıyordu. Sophie, tepelerindeki fırtına bulutlarını ve etrafındaki telefonlarıyla birbirlerini bulan insanların titremealarını seçebiliyordu ama hepsi bu kadardı. Yeşilin kenarları siyahın farklı tonlarından başka bir şey değildi.

Dexter rahatlamış bir sesle, "Lucy'yi gördüm," dedi. 'Onun iyi olduğundan emin olacağım, sonra seni bulacağım ve elimden geldiğince yardım edeceğim.

"Harika. Teşekkürler Dex, ama sana ihtiyacı olursa Lucy'nin yanında kal.

O kargaşanın içinde kayboldu ve Sophie kendi telefonunu buldu, feneri taktı ve yiyecek kamyonlarını kontrol etmeye gitti. Natasha seyyar barına bir Maglite tutmuş, hızla her şeyi toparlıyordu.

"Sen iyi misin? Sophie sordu.

"Blossom Bough'a geri dönmem gerekiyor. Birkaç yarı zamanlı çalışanımlı sorumlu bıraktım ve elektrik kesintisinde ne yapacaklarını bilemedikleri için kedi yavrusu gibi olacaklar.

"Git," dedi Sophie. "Ben standını kilitleyeceğim. "Emin misin?

"Elbette. Natasha'dan anahtarları aldı, ışığını kullanarak her şeyin toparlandığından emin oldu, sonra kepengi indirip kilitledi. Sınırlı ışık ve sert bir rüzgârla her şey çok daha zordu. Kapıyı son bir kez çekerek sağlam olup olmadığını kontrol etti.

"Sophie! Beyninden önce bedeni sesi tanımıştı ve arkasına döndüğünde bir meşale ışınının kendisine doğru geldiğini gördü.

"Harry!" Beceriksizce yürüyordu, engebeli zeminde uzun adımları dengesizdi. "İyi misin?

'Ben iyiyim,' dedi. "Sen iyi misin? Nerede olduğunu bilmiyordum.

Sağ kolunu ona dolayarak kendine doğru çekti ve kız burnunu onun boynuna gömdü. Adamın teni soğuk ve nemliydi ama kız hemen sakinleştiğini hissetti. Ellerini onun boynunun arkasına uzattı ve adam irkildi.

"Harry?" Küçük bir adım geri attı.

"Ben iyiyim.

"Ne oldu? Telefonunu yukarı ve yana doğru tuttu, böylece onu kör etmeden yüzünü görebilecekti.

"Köy konağının şu anda herkes için en iyi yer olduğundan emin değilim," dedi. 'Pek çok insan evine gitti ama Frank ve briç oyuncularını var. Dexter ve Lucy hala burada, Birdie, Jazz, Fiona ve Ermin de. Hiç rahat yok; sadece soğuk ve karanlık.

"Harry?

"Malikanede bir jeneratörüm var. Bir süre önce kurdum, yani...' Harry.

Onun yanağına dokundu, başını çevirerek kendisine bakmasını sağladı.

"Kollarımı sana doladığımda neden irkildin?

"Bir şey yok. "Ne
bir şey değil?"

Sinirli bir şekilde çenesini sıktı. 'Yıldırım patladığında üzerime bir şey düştü. Köy konağının yanında duruyordum ve bir şey düştü - sanırım çatının bir kısmı - ama başka kimseye isabet etmedi.

"O zaman sorun yok," diye homurdandı Sophie. 'Yaralanan sadece *sen* olduğun sürece sorun yok. Neresi acıyor? Birden midesi bulandı, çaresizce adamın kanaması olup olmadığını, bir yerini kırıp kırmadığını kontrol etmek istedi.

'Omzum, ama iyi olacağım. Herkesi malikaneye götürelim, fırtınanın dinmesini orada bekleyelim.

Sophie titriyordu, buz gibi yağmur parçacıklar halinde tenine çarpıyordu ve Harry kapüşonunu indirmiş, saçlarını başının tepesine yapıştırmıştı.

'Herkesin malikanede olmasından memnun olduğunuza emin misiniz? Elektrikler bir dakika içinde tekrar gelebilir. Ama gök gürültüsü ve şimşek durmak bilmiyordu ve Sophie, mumlar dışında ışık, battaniyeler dışında ısı imkânı olmadan oturmanın eğlenceli olmayacağını düşündü. Tüm şömineleriyle malikâne çok daha hoş bir ihtimaldi. Bir de jeneratör eklendiğinde, tam anlamıyla saray gibiydi.

"Bence oraya gidip neler olduğunu görmeliyiz," dedi Harry. 'Herkes bu etkinlik için çok çaba harcadı ve şimdi mahvolmuş olabileceğini biliyorum - hasarı görmek için gün ışıyana kadar beklememiz gerekecek - ama onlar için en azından bunu yapabilirim.

"TAMAM. Sophie onun sağ kolunu sıktı, sol kolunu döndürmeye çalıştığında kaşlarını çattı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Ben de omzuna bakabilirim.

'Sorun yok,' dedi tekrar.

'Belli ki öyle değil. Hadi, tufandan çıkalım.'

Harry haklıydı: Köy konağı soğuk ve misafirperver değildi; yağmur camlara, sert ahşap zemine ve pille çalışan çay lambalarının cılız titreşimlerine vuruyordu. Ermin'in meşalesinin ışığında Sophie, endişeli ve mutsuz yüzlerden oluşan bir denizle karşılaştı.

"Pekâlâ millet," dedi Harry, hem doğrudan hem de yatıştırıcı bir ses çıkarmayı başararak, "isteyen herkes malikâneye geri gelebilir. Orada bir jeneratörüm var, yani biraz ışık alabiliriz ve en azından şöminelerim var.

"Ooh çok güzel," dedi bir ses.

Mistingham Malikanesi mi? Orası Narnia gibi bir yer. Var olduğundan bile emin değilim. Sophie, bunu söyleyenin Frank'in en açık sözlü arkadaşlarından biri olan Valerie olduğundan emindi.

"Oraya nasıl gideceğiz?" diye sordu bir başkası. "Benim arabam var," dedi Ermin.

"Land Rover'ı getirebilirim," diye ekledi Harry. "Eğer on beş dakika bekleyebilirsen.

"Gidebilirim. May ayağa kalktı ve elini Harry'nin koluna koydu. "Sen birlikleri toplu.

Sophie'ye hızlı bir gülümseme verdi, yüz hatları gölgeliydi, sonra gitti, soğuk geceye karıştı, kapı arkasından vuruldu.

Sophie'nin Lucy olduğunu düşündüğü genç bir ses, "Felix de orada olacak mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Harry. "Ve köpekler.

"Karanlık ve Dehşet! Lucy sevinçle bağırdı.

Harry, sadece Sophie'nin duyabileceği şekilde, "Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Bunu asla unutamayacağım, değil mi?

Elini onun beline doladı. "Milyon yıl geçse de asla. "Burada olmana sevindim," dedi basitçe.

"Ben de. Bu konuşmada göğsünü sızlatan bir şey vardı, gecenin sert dönüşü onu bir şekilde altüst etmişti. Yarım saat ileri sarmak istedi, hepsi Mistingham Malikânesi'ne sağ salım varana, görebilecekleri uygun bir ışık ve odalardan en az birinde çıtırdayan bir ateş bulana kadar. Harry'nin iyi olduğundan emin olmayı her şeyden çok istiyordu.

Fırtınanın, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun ve uğuldayan rüzgârın, şiddetli ve sürekli bir gümbürtüye dönüşen gök gürültüsünün ve kasvetli, aralıklı enstantaneler çeken şimşeklerin fonunda, Mistingham Malikânesi 1950'lerde çekilmiş bir korku filminin başrol oyuncusu gibi görünüyordu.

Sophie Land Rover'dan inip önce Frank'e, sonra arkadaşı Valerie'ye, sonra da Birdie'ye yüksek araçtan inmeleri için yardım ettiğinde hâlâ karanlıktı ve onların endişeli bakışlarını seçebiliyordu.

"Ben jeneratörü çalıştırayım," diye seslendi Harry yağmurun altında, aceleyle evin yanına gitti. "Herkesi salona götür.

"Tamam!" diye seslendi Sophie, ama küçük, dağınık grubu büyük salona götüren May'di, herkes heyecanla mırıldanıyordu ve

Sophie hiç salona gitmediğini fark etti, çünkü Harry onu her zaman çalışma odasına götürürdü.

Evin arka tarafındaydı, May'ın el feneriyle yaptığı taramada Tavandan tabana iki penceresi olan kocaman bir odaydı. Denize bakmıyordu ve Sophie bunun nedenini merak ediyordu ama mimari anomaliyi düşünecek vakti yoktu, onun yerine Frank, Valerie ve Birdie'nin şöminenin etrafına dizilmiş kanepelere yerleşmelerine yardım etti. May ocağın önünde diz çökmüş, ateş yakmaya çalışıyordu.

"Hadi buraya yerleşelim," dedi Sophie. "Eminim Harry birazdan elektriği açacaktır.

"Burası lanet olası bir şato," diye açıkladı Valerie. 'Sadece bu oda bile benim bungalovumdan daha büyük.

Frank onlara, "Harry'nin ailesi nesillerdir buranın sahibi," dedi. Sesi üzgün geliyordu ve Sophie onun Bernie Anderly ile arkadaş olup olmadığını merak etti.

"İşte başlıyoruz! May'ın sesi her zamanki gibi neşeliydi, durumun gerektirdiğinden çok daha parlaktı ama sonra şömineyi alevler doldurdu, ılık ve sıcaklık gölgeleri yumuşattı. Bu, şiddetli fırtınanın daha az uğursuz görünmesini sağladı ve Sophie gerginliğinin bir kısmının azaldığını hissetti.

"Harry'nin jeneratör konusunda yardıma ihtiyacı var mı?" diye sordu.

Lucy kanepelerden birinden, "Babam ona yardım ediyor," diye seslendi. Karanlık ve Dehşet onu bulmuştu, Clifton çoktan kucağına oturmuştu ve Sophie, Felix'in nerede olduğunu merak ediyordu.

"Biraz daha oduna ihtiyacımız var," dedi May, ateşi dürterek. "Harry'nin ofisinde biraz vardır. Sophie diğer kadının elini sıktı. omuz. "Bu konuda inanılmaz sakinsin.

May omuz silkti. "Birazcık dramın kimseye zararı olmaz. Kimsenin canı yanmadığı sürece bazen en iyi şeyler böyle zamanlarda olur.

"Harry omzunu incitti," dedi Sophie, göğsünde bir endişe pırıltısıyla.

"Eminim elektriği tekrar açtığında senin hemşirelik yapmana izin verecektir.

Sophie, May'ın sesindeki eğlenceyi fark etmemişti ve diğer kadının, topuklarının üzerinde dönmeden önce kaşlarını çattığını görmesini umdu.

telefonla ona rehberlik etti, salondan çıktı ve koridora, sonra da Harry'nin çalışma odasına gitti.

Burada kendini daha iyi hissediyordu, çünkü burası artık ona çok tanıdık geliyordu. Ama hava buz gibiydi ve camlara vuran şiddetli yağmurun sesi, dışarıdaki ağaçların arasından çığlık çığlığa gelen rüzgâr onu bunaltıyordu. Yapmamaya çalıştı

Şu anda denizin neye benzediğini düşünmek için; dalgaların ne kadar büyük ve korkunç olması gerektiğini.

Sürünerek şömineye gitti ve kütük sepetinin yanına çömeldi. Büyük kütüklerden birkaçını seçti ve tam ayağa kalkacaktı ki başka bir ses duydu. Sanki odanın içinden geliyordu, bir gıcırta ve ardından bir sıçan-tat-tat sesi. Sophie ürperdi. Malikânede bir hayalet olduğuna dair söylentiler olduğunu biliyordu ama buraya pek çok kez gelmişti ve hiçbir zaman ürkütücü bir şey hissetmemişti. *Çünkü sen hep Harry'yle birlikteydin*, dedi kafasının içindeki küçük bir ses.

Odanın uzak köşesine baktı ama gri ve siyah tonları, hareket ediyormuş gibi görünen ama hareket etmeyen şekiller dışında bir şey göremedi. Birkaç kütük daha seçerek işine geri döndü. Ses yine geldi, öncekinden daha yüksekti. Uzun, yavaş bir gıcırta, sanki bir şey yavaş yavaş açılıyormuş gibi. Ensesindeki tüm tüyler diken diken oldu ve tüyleri diken diken oldu.

Sophie kütükleri yere bıraktı ve tavandan tabana kitap raflarının bulunduğu odanın uzak tarafını aydınlatmak için telefonunu kaldırdı. Bir fare ya da başka bir küçük yaratık var mıydı? Bu oda dağılıyor muydu? Harry ona bitmediğini söylemişti ama yeni mobilyalara ihtiyacı olduğunu kastettiğini düşündü. Buraya geldiğinde her zaman yapısal olarak sağlam görünmüştü.

Işığı kitap raflarının üzerinde gezdirdi ve dondu kaldı. Odanın tam köşesinde bir boşluk vardı. Işığı üzerine tuttuğunda siyah, geçilmez bir boşluk gördü. Hiç mantıklı gelmiyordu ama kitap raflarının arasında bir boşluk vardı. Rat-tat-tat sesi tekrar geldi, ardından bir gıcırta daha ve Sophie korkusunu yuttu ve ayağa kalktı.

Telefonunu önünde tutarak parmak uçlarında odanın içinde ilerledi. Yaklaştı, yaklaştı... ve sonra neler olduğunu gördü. Kitaplığın bir kısmı aynı zamanda bir kapıydı. Raflar gerçekte, üzerlerine dizilmiş kitaplar gerçekte, ama bir kısmı menteşe üzerindeydi ve kapı aralıktı, arkasındaki boşluğu ortaya çıkarıyordu.

Sophie avucunu kitaplara bastırıp itti ve kapı yavaşça içeri doğru hareket etti. Çalışma odasındaki havaya hiç benzemeyen soğuk ve nemli bir hava dalgasıyla karşılaştı.

Gözlerini kırıştırdı, beyni gördüklerini anlamlandırmaya çalışıyordu ve sonra bir parlama oldu ve tüm ışıklar yandı: çalışma odasındaki yan ışıklar onu arkadan aydınlatıyordu ve bu yeni, gizli alanda büyük bir ışık vardı.

Ayakta duran lamba ve daha küçük bir lamba, her ikisi de şimdi parlıyor ve her şeyi aydınlatıyordu.

Sophie'nin gördüğü ilk şey, bunun bir ek bina, evin yan tarafına cıvatayla tutturulmuş tek katlı bir oda olduğu ve fırtınada hasar gördüğü oldu. Kalın bir dal, şiddetli rüzgârda bir ağaçtan kopmuş ve çatıdan içeri girerek odanın ortasına düşmüş olmalıydı. Yağmur boşluktan yere düşmüş, içerideki her şeyi sıırıslıkla etmişti. Bir sonraki fark ettiği şey, Felix'in, oraya nasıl düştüğünden emin değilmiş gibi, devrilen dalın yanında donmuş bir şekilde durduğuydu. Sophie yutkundu ve ağaç parçasının ona çarpmasına ne kadar yaklaştığını merak etti. Üzerinde gümüş kar taneleriyle kaplı mavi bir süveter vardı ve onu gördüğünde ağlamaklı bir meleme sesi çıkardı.

Sophie ona elini uzattı ama dikkati duvarlara takıldı, duvarların hepsi kitaplarla kaplıydı, raflarda sıra sıra kitaplar vardı. Bazıları yeni görünüyordu ama birçoğu eski, yırtık pırtık, dökülüyordu. Bazılarının kapakları yoktu, sırtları görünüyordu, yapıştırıcı dikilmiş imzaların soluk çizgilerini örtüyordu.

Gözleri sağ tarafındaki duvara ve bir çalışma masasına benzeyen çam masaya takıldı. Sophie'nin çok ama çok aşına olduğu aletlerle kaplıydı. Bir marangoz gönyesi ve bir tığ, bir kesme tahtası, bir cetvel ve keskin görünümlü bir el işi bıçağı vardı. Ahşap bir kitap presi ve bir rulo mull, kitapların sırtlarını güçlendirmek için kullanılan, yapışkanı sabitleyen ama düzgün açılabilmesi için esnek bırakan kumaş görebiliyordu. Bunların hepsini ciltli deri günlüklerini yapmak için kullanıyordu ve onları burada, Harry'nin evindeki gizli bir odada görmek beyninin teklemesine neden oldu.

Ve sonra, masanın tam ortasında, üzerindeki rafta duran lambanın spot ışığında, tek ve güzel bir kitap vardı.

Sophie'nin nefesi kesildi.

Zengin mavi bir kumaşla ciltlenmişti ve kapağının üzerine bronz folyo detayları -karahindibaya benziyorlardı- serpiştirilmişti. Renkler farklıydı ama *Jane Eyre*'in kopyasına, Winnie'nin *Claremont'taki Bayan Palfrey*'ine çok benziyordu. Ön yüzünde, karahindibalarla uyumlu bronz folyo ile yazılmıştı: Jane Austen'dan *Northanger Manastırı*.

Kalbi ağzına gelen Sophie öne doğru bir adım attı ve kitabın sırtını görebilmek için eğerek eline aldı. Başlık ve yazar kitabın yan tarafına basılmıştı ve en altta, kendi kitabının üzerinde ne anlama geldiğini merak ettiği logonun aynısı vardı.

Birdenbire her şey apaçık ortaya çıktı. İki bacalı, çatısı mükemmel, simetrik bir üçgen olan küçük ev, bir A'nın üzerine yerleştirilmiş bir H'ydi. Anderly'nin A'sı. Kitabı ondan gelmişti: ona yalan söylemişti. *Northanger Manastırı*'nı yavaşça masanın üzerine geri koydu, kitaptan uzaklaşırken düşünceleri karmakarışıktı.

Harry kapı aralığında durmuş, omzunu tutuyordu, yüz ifadesi acı ve paniğin kafa karıştırıcı bir karışımıydı.

Sophie.

O anda, Mistingham'da onunla birlikte kalmaya dair tüm umutları yok oldu ve ardında öfke, acı ve hüznü bir teslimiyet bıraktı.

"Bu da ne?" diye sordu, duyguları boğazını tıkamıştı.

Felix'in sıcak, nemli vücudu bacağına yaslanmış halde orada durdu ve Harry'nin bir şekilde tüm bunları açıklamasını bekledi, böylece henüz umut etme cesaretini bulduğu gelecekte vazgeçmek zorunda kalmayacaktı.

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Düşündüğün gibi değil. Bunu söylediği anda Harry yüzünü buruşturdu, sanki bunun savunması için en az umut verici başlangıç olduğunu fark etmiş gibiydi.

"Doğru. Sophie'nin sesi o kadar düz geliyordu ki, neredeyse tanıyamayacaktı.

Bir gök gürültüsü ikisinin de sıçramasına neden oldu ve Harry elini uzattı. "Çalışma odama gidelim. Buranın güvenli olduğunu sanmıyorum.

"Peki ya değerli kitaplarınız? Sophie kolunu arkasına doğru uzattı.

Adamın bir an için tereddüt ettiğini, bakışlarının kızın omzunun üzerinden geçtiğini gördü, sonra başını salladı. "Hadi gel. Adamın kendisini ek binadan çıkarıp çalışma odasına götürmesine izin verdi. Kapıyı sıkıca kapattı, sonra da ışıklar -ve muhtemelen kaloriferler- tekrar çalışmasına rağmen doğruca şömineye gitti.

"Jeneratörü çalıştırmışsınız demek ki," dedi Sophie, çünkü Kızgın ve kafası karıştı, aralarındaki sessizlikten nefret ediyordu: omzu yaralı bir şekilde yağmurda dışarı çıkmış olmasından nefret ediyordu.

"Ben ve Dex'in istediğimizden daha uzun sürdü ama başardık. Tahtanın etrafına kâğıtları dizdi, çakmağı ortasına yerleştirdi ve yaktı, alev alana kadar dizlerinin üzerinde durdu. Sonra kendini kaldırdı ve koltuklardan birini halının üzerine sürükledi, böylece daha yakın oldular. Ona oturmasını işaret etti, sonra da tam karşısına oturdu.

"Omzun nasıl?" diye sordu.

"Bence konuşmamız gereken daha önemli şeyler var, değil mi?"

"Eğer yaralıysan, birinin bakmasına izin vermelisin.

'Yapacağım, ama şimdi değil. Senin keşfetmeni istememiştim...' Arkasına baktı. "Bunu keşfetmeni. Sana bunu anlatacaktım.

"Gizli Kitap İniniz mi? Kollarını kavuşturdu.

Sulu mağarasından kurtulmuş olan Felix -aslında hiç kapana kısılmamış olmasına rağmen- kulakları dikilmiş bir halde ateşin önünde ısıniyordu.

"Bu bir sır değil," dedi Harry. "Bu... babam artık The Book Ends'ü işletemediğinde, çok fazla stok kalmıştı. Bir kısmı toptancıya geri gitti, bir kısmını da hayır kurumlarına ve babamın bakım evindeki kütüphaneye verdik ama hala birçoğu gerçekten eski olan bu kitaplar orada öylece duruyordu. Ve çok uzun süre orada kaldılar, çünkü hala Londra'daydım ve yeterince zaman ayıramadım, ama sonunda hepsini taşıdım

Burada. Geri taşındığımda yaptığım ilk işlerden biri onları saklamak için bir ek bina inşa etmek oldu. Alnını ovuşturdu. "Belli ki fırtınaya dayanıklı yapmamışım.

Sophie ne diyeceğini bilemedi. Tüm bunlar mantıklıydı ama kendi kitabını, Winnie'ninkini ya da Simon'inkini ya da neden ona boş zamanlarında kitap ciltlediğini söylemediğini açıklamaya yaklaşmadı; ortak noktaları buydu.

"Peki ya sonra?" diye sordu. Ateş cesaret verici bir şekilde çıtırdadı ve Sophie diğerlerinin nasıl başa çıktığını merak etti. May, Frank'le ilgileniyor muydu?

Valerie ve Birdie? Lucy iyi miydi?

"Sana Londra'daki işimi ruhsuz bulmaya başladığımı söylemiştim sanırım, değil mi? Harry söyledi, o da başıyla onayladı. "Bir gece bir bardaydım ve duvarda akşam kursları için bir tabela vardı: bir hobi geliştirin, tutkunuzu bulun, bu tür şeyler. Kendimi tamamen boşlukta hissediyordum, gerçekten mutsuzdum, bu yüzden web sitesine baktım. Şirketin artık var olup olmadığını bile bilmiyordum. Bugünlerde kim bar duvarlarına broşür asıyor ki?

"El ilanı siparişlerine yanlılıkla fazladan birkaç sıfır ekleyen insanlar mı? Sophie önerdi. "İki yerine yirmi bin mi?

Harry şaşırmış bir halde ona baktı. Ama biraz ciddiyet bulması gerekiyordu, yoksa o daha hikâyesinin sonuna gelmeden hayal kırıklığı içinde boğulacaktı.

"Bunu pahalı deri çarşaflarla yaptım," diye açıkladı. "Yirmi yerine iki yüz tane sipariş etmişim. Banka beni arayıp limitimi aştığımı söyleyene kadar fark etmedim ve o sırada çoktan yola çıkmışlardı. Bu dört yıl önceydi ve bende hala çok var. Yine de güzel defter kapakları yapıyorlar," diye ekledi işaretle ve Harry gözlerini kapattı.

"Sundukları kurslardan biri ciltçilikti," diye devam etti. "Kulağa arkaik, çok eski moda geliyordu ama... Sanırım babamı düşünüyordum, kendimi suçlu hissediyordum. Eve gelemezdim çünkü o zaman burayı kaybederdik, bu yüzden ben de... İlk geceye gittim. Küçük bir gruptu ve açık ara farkla en gençleri bendim - Etsy dükkânı açan ve aşk kitaplarını yeniden ciltlemek isteyen Destiny adında bir kız dışında.

"Hırs ya da açgözlülükle ilgili olmayan bir şeyde kendimi kaybetmek dışında herhangi bir amacım yoktu. Ve bunu sevdim. Seanslara devam ettim. Sonra, buraya geri taşındığımda, babamın dükkanında bulunan ve bazıları hasar görmüş, kapakları mahvolmuş tüm o eski kitapları yeniden ciltlemeye karar verdim. Aletleri ve malzemeleri aldım.

Ek binadaki o masaya. Bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı görene kadar kimseye söylemek istemedim.

"O zaman ne yapacaktın?" Bunu yapmış olması hem yürek ısıtıcı hem de kalp *kırıcıydı*: Londra'da kendini bu kadar sefil ve kapana kısılmış hissederken, babasını düşünmesine neden olan iyi bir şey bulmuştu. Eğer bu kadar kızgın olmasaydı, keşfinden dolayı bu kadar altüst olmasaydı, kollarını ona sarabilirdi.

"Bilmiyorum," dedi. Harry omuz silkti. "Düşündüm de... belki yeniden açarım

Eninde sonunda Kitap Bitiyor. Ancak bu hızlı bir iş değil, hala oldukça amatörüm ve ev onarımları öncelikli olmak zorunda. Açıkçası, daha önümde uzun bir yol var. Ama ben... *Jane Eyre*'in o kopyasının sana gelmesini hiç istememiştim. Kaşlarını çattı.

Sophie'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Yapmadın mı?" "İlk başta sende olduğunu bilmiyordum.

"Sana söylemiştim..." Sophie ona bu konuda ne söylediğini ve ne zaman söylediğini hatırlamaya çalışarak düşündü. Bundan bahsettiğini biliyordu ama ona tüm detayları anlatmış mıydı? "Ne demek istiyorsun Harry? Anlamıyorum.

"O kitabı sana dükkânda bırakmadım. Size bir kitap verildiğini ve nereden geldiğini bilmediğinizi söylemişsiniz, ama benim elimde yoktu. benimkilerden biri olduğunu düşündüm.

Ta ki...' 'Ne zaman? Sophie sessizce sordu.

'Seninle köy konağında buluşmaya geldiğim gece, Londra'da olduğum gün. Çantan yatak odamda açıktı ve onu gördüm.

"Ama sen hiçbir şey söylemedin? Sophie ayağa kalktı. Çok fazla daha fazla oturmak için sinirsel enerji. Evin başka bir yerinden havlama sesleri duydu ve Felix'in başı döndü ama halının üzerindeki yerinden ayrılmadı.

'Bana nasıl geldiğini biliyor musun? Eğer senin yapmadığını iddia ediyorsan, Winnie ve Simon'ın da senin kitaplarına nasıl ulaştığını?

"Ben *yapmadım*," dedi Harry. "Yemin ederim. Ve o sırada ne olduğunu bildiğimden oldukça emindim, ama emin olana kadar bir şey söylemek istemedim.

"Peki şimdi biliyor musun? Başını salladı.

Sophie parmakları gerginlikten karıncalanarak bekledi. "Kimdi o?" diye sordu, adam bilgi vermeyince.

Harry yutkundu. "May'di.
Sophie gözlerini kırıştırdı.
"Ne? Neden?

"May senin için bırakmış ama bana söylemedi. Çantanda gördüğüm güne kadar bunu onun yaptığını bilmiyordum. Ne yaptığımı bilen, o odaya ve ciltlediğim kitaplara erişimi olan tek kişi o.'

'Ama... ama bu hiç mantıklı değil! Bunu *neden* yapsın ki?

Harry öne doğru oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı, sonra hemen geri sıçradı, acı yüz hatlarını buruşturuyordu. Sophie'nin omzuna bakması gerekiyordu ama önce ne olduğunu anlaması gerekiyordu.

Harry, "May umutsuz bir romantik," dedi.

Sophie güldü. 'O bir teknoloji sihirbazı. Silikon Vadisi'ne gitti. O günlerini bitlerle, botlarla ve... her ne deniyorsa onlarla çalışarak geçiriyor.

"Teknik olarak çok zeki ama aynı zamanda olabildiğince duygusal. Harry açıkladı. "Beni uzun zamandır tanıyor; dünyanın farklı taraflarında mutsuzken de iletişim halindeydik. Ciltçilikten haberdardı ve ikimiz de buraya taşındıktan sonra, kurtardığım kitaplarla özel bir şeyler yapmamız gerektiğini söyledi. Bir noktada kitapçıyı yeniden açmak istediğimi biliyordu ama yaratıcı olmanın, yaptığım işten sihir yaratmanın başka yolları da olduğunu söyledi.

"Birçoğunu bitirdiğimde demek istediğini sanmıştım; ev bittiğinde ve becerilerimi sıfıra indirmek için biraz zaman harcadığımda. *Jane Eyre*'in o kopyasını ya da diğerlerini aldığını fark etmemiştim. Fark etmemiştim. Çünkü o oda kitaplarla doluydu ve ben de kitapların Üzerinde çalıştığım projeye odaklanıyorum ve son zamanlarda festival nedeniyle zaten orada vakit geçiremeyecek kadar meşguldüm.

"Yani onları senin iznin olmadan mı aldı? Sophie şüpheli görünmekten kendini alamadı.

"O yaptı.

"Ve sen *fark etmedin* mi? Harry'nin masasına doğru yürüdü ve perdeyi geri çekti. Projektörler araba yolunu ve hâlâ yağan yağmuru aydınlatıyordu. Karanlık ve sefil bir havaydı ve o rahat odaya geri döndü.

"Fark etmedim," diye tekrarladı Harry. "Sana kitabın hakkında daha çok şey *sorsaydım*, onu daha önce görseydim, benim kitabım olduğunu anlardım.

Sophie başını salladı. Harry'yi anında onun isimsiz bir verici. Bunu ona doğru dürüst sormamış, güzelce ciltlenmiş kitabını *ona* hiç göstermemişti. "Ama biliyordun," dedi. "On gün önce.

"Sana bir şey söylemeden önce doğru anladığımdan emin olmak istedim.

Sophie, "May'in bu işi *yapabilecek* tek kişi *olduğunu* biliyordun," dedi. 'Bana söyleyebilirdin. Bana güvenebilirdin. Onun yerine May'i seçmişti; Sophie'ye karşı dürüst olmak yerine arkadaşını korumak istemişti.

"Mesele sana *güvenmemek* değildi," dedi Harry. "Sana gerçeklerin yarısıyla gelmek istemedim.

'Peki hala hangi gerçekleri bekliyorsunuz? Çünkü bana söylemedin. Gizli Kitap İni keşfederek öğrendim.'

"Gizli Kitap İni," diye mırıldandı. Başını kaldırıp ona baktı ve birden bitkin göründü. "May'den *neden* kitaplarımdan birini alıp sana bıraktığını öğrenmek istedim. O da bana söyledi ama sanırım ben..." Yutkundu.

"Sanırım sana gerçeği söylemek rahatsız edici bir şeydi.

Sophie tekrar oturdu, koltuklar o kadar yakındı ki dizleri birbirine değiyordu.

"Neden rahatsız ediciydi?

"Çünkü May senden hoşlandığımı fark etmişti.

Sophie kaşlarını çattı. "Birbirimizi tanı mıyorduk. Birbirimizi köyde birkaç kez görmüştük ama neredeyse hiç konuşmamıştık. Kitabı, uçurum yolundaki karşılaşmamızdan bir gün sonra aldım.

Harry gözlerini kapadı. "Tam olarak ne zaman aldığını bilmiyordum. "Bunun ne önemi var ki?

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "May'e birkaç kez senden bahsettim, Fiona'nın dükkânında defter satan kadını sordum, seni dışarıda koşarken gördüğümde ona söyledim. Elimden geldiğince senden bahsetmeye çalıştım,

Çünkü seni tanımasam da fark etmiştim. Çekici olduğunu düşündüm, gülümsemen sıcaktı ve odaklanmıştın - kararlıydın. Sana... aşık olmuşum. Yüzünü buruşturdu. "May hemen anladı, çünkü Otuz yıldır arkadaşız. Seninle konuşmak istedim ama bu konuda pek iyi olmadığım ortaya çıktı.

Sophie, Fiona'nın dükkânının önünde ona çarptığını, kahvesini döktüğünü ve postanede karşılaştıklarını hatırlıyordu. Kırk iki yaşındaki huysuz Harry Anderly'nin kendisine aşık olması fikrine keyifle gülmesi gerekirken, iletişim becerileri o kadar paslanmıştı ki kendisinden nefret ettiğini düşünmüştü.

"Bize çöpçatanlık mı yapıyordu?

Harry başını salladı. "Bizi bir şekilde bir araya getirebileceğini düşündü. Postanede işleri ne kadar berbat ettiğimi gördü. Onunla yüzleştüğimde, daha iyi bir iş yapabileceğini düşündüğünü söyledi.

'İsimsiz bir kitapla mı? Bunun nasıl yardımı olacaktı?'

"Bana bunu anlayacağını söyledi: kitaba sahip olmanın en azından babam ve kitapçı yüzünden seni bana yönlendireceğini söyledi. Bunun bir tür hazine avı olacağını ve benimle konuşmaya başladığında aramızda bir şeyler olacağını düşünüyordu.

"Kulağa peri masalı gibi geliyor.

"Soph," dedi Harry sessizce. "Yanılmıyordu, değil mi?"

"Meşe Festivali yüzünden konuşmaya başladık.

"O da beni bu işe dahil olmam için teşvik etti.

Sophie köy konağındaki o geceyi düşündü; elini kaldırıp gönüllü olmasını sağlayan şey kitabın gizemiydi: Köylüleri tanımak istiyordu, böylece kitabı ona kimin gönderdiğini öğrenebilecekti.

"Bizi manipüle ediyordu.

"Senden hoşlanıyor," dedi Harry. "Hem de çok.

Sophie tekrar ayağa kalktı. 'Peki neden sadece bana söylemiyorsun? Neden söylemiyorsun? *Senden hoşlanıyorum Sophie ve bence huysuz arkadaşım Harry için harika olursun, demiyorsun?* Kollarını iki yana açtı. 'Bu çok saçma - hepsi bu. On gündür biliyordun ve bana söylemedin.

Harry kendini ayağa kalkmaya zorladı. "Sana söylemek istiyordum. Bunu Noel arifesinde, festival aradan çıktıktan sonra yapacaktım. Sana karşı komplo kurduğumuzu düşünmeni istemedim. Bu benim kitabım ve kulağa çığgınca geliyor - bunu bilmiyor olmamın çığgınca geldiğini *biliyorum*, ama sana söz veriyorum bilmiyordum. May'e bu şekilde davrandığı için kızmam gerekirdi ama ona kızamıyorum.

"Çünkü o senin arkadaşın," dedi Sophie. "Sadakatin orada yatıyor.

'Hayır! Yani, tabii ki ona sadığım. Ama kızgın olamamamın nedeni,' dedi.

ona doğru bir adım atarak, 'çünkü işe yaradı' dedi. Çünkü bizi bir araya getirdi ve bu yıllardır başıma gelen en iyi şey oldu. Tekrar yabancı olmamızı hiçbir şey için istemezdim. Ellerini uzattı.

Sophie onlara baktı. Düşünceleri yavaşlamıyordu. "Bana söylemedin," dedi. "On gün boyunca May'in bunu yaptığını biliyordun ve

bana söylemedi. Sen kitap ciltliyordun, ben defter yapıyordum. Bu ortak bir noktamız ama sen bunu paylaşmak istemedin, öyle mi?

"Kendi defterlerinizi yaptığınızı öğrendiğimde şok oldum; yaptığımız şeyin bu kadar benzer olması. Ama benim ciltçiliğim... Bunun sadece bir hobi, kendi işim olması gerekiyordu ve ben hala çok amatörüm. Sana söyleyecek kadar kendime güvenmiyordum, bu konuda daha iyi olana kadar beklemek istedim ve kitaplarımın ek binadan çıkmaması gerekiyordu.

'Çok güzeller,' dedi sessizce.

"Senden bir şey saklamak gibi bir niyetim yoktu. Harry'nin Gözleri ateş ışığında parlıyordu. "İnsanlara açılmak benim için zor ama sana karşı uzun zamandır kimseye olmadığım kadar dürüst oldum.

"Bu konuda değil.

Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Kitabı ona kimin verdiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu ve bu kişi başından beri May'di. Birlikte kahve içip pasta yedikleri ve Harry hakkında konuştukları onca zamanı düşündü. Acaba o

hisler gerçek miydi? May, Harry'yle birlikte olmalarını istemiş, o da bunu tasarlamıştı. Sophie aniden nefes alamaz oldu.

Geleceğinden o sorumluydu. Sadece kendisi. Başka kimsenin karar vermesine, onu istedikleri yöne yönlendirmesine izin veremezdi. Trent bunu yapmaya çalışmış ve beklentilerini karşılayamadığında, onu bir kapıyı kapatır gibi kolayca bir kenara atmıştı.

"Sophie?" Harry ellerini onun omuzlarına koydu ve endişeyle ona baktı. "Soph, iyi misin? Çok üzgünüm. Olanlar için üzgünüm, öğrendiğim anda sana söylemediğim için üzgünüm. May'in niyeti her zaman iyidir, ama kendini kaptırdı. Farkında olduğunu sanmıyorum-"

"Bu *benim* hayatım," dedi Sophie. 'Ben yapmadım... ya gerçek değilse? Ya bunların hiçbirisi gerçek değilse?

Omuzlarını sıktı. Onun dokunuşu genellikle çok güven vericiydi ama şimdi kendini kapana kısılmış hissediyordu. "Bu gerçek," dedi adam. 'Sana karşı hissettiklerim gerçek. Kitap - sadece ilk buluşma gibi, *sevimli bir tanışma*. Daha fazlası değil.

"Bilmiyorum! Geri adım atarak adamın elinden kurtuldu. "Artık hiçbir şey bilmiyorum. Gitmem gerek.

"Lütfen yapma.

Hayır. Bana yalan söyledin, Harry. Bilmiyorum - yani, kitap, May... Bana karşı dürüst olmadın, *bu* yüzden söylediklerinin doğru olduğunu nereden bileceğim? Ya birlikte yaptıysanız?"

Sanki korkmuş bir hayvanmış ve onu ürkütmek istemiyormuş gibi ellerini önünde uzattı. "Bilmiyordum," dedi. "Sana söz veriyorum, bilmiyordum. Ama seninle bir gelecek istiyorum. Burada, Mistingham'da birlikte bir geleceğimiz olsun istiyorum.

Panik içinde yükseldi. Her şey düşündüğü gibi olmamıştı; hiçbir şey kontrolünde değildi. "Ben gidiyorum.

Harry tereddüt etti. "Şimdi mi? Eve dönmek mi?"

"Mistingham'dan ayrılıyorum," dedi aceleyle. Her zaman yaptığı şeydi bu. Bu şekilde kontrolü elinde tutuyordu. "Ne?"

'Sana Noel'den sonra ayrılmayı planladığımı söylemiştim. Bunu biliyordun, Harry.'

'Ama düşündüm ki - bana kalacağını söylemiştin. Festivalden sonra konuşmak istedim ama fikrini değiştirdiğini söyledin.

"Böylesi daha kolay.

"Birbirimizi önemsemişimizi sanıyordum.

Panik artık bir gelgitti ve giderek yükseliyordu. Bir tehlike alarmı çaldı Kafasının içinde bir yer onu yanlış anladığı konusunda uyarıyordu; bir kez olsun yapması gereken şey bu değildi. "Gitsem daha iyi olacak. İkimiz için de.

Bunu kastetmiş olamazsın.

Soph-' 'Bu *daha iyi*, tamam mı?"

Harry ona baktı, tüfeğin nişangâhına yakalanmış bir geyik gibiydi. Başka bir şey söylemedi.

"Ben artık gidiyorum," dedi. Ve Harry'yi öpmeden, elini sıkmadan ya da yaralı omzuna bakmadan, ondan uzaklaştı ve çalışma odasından aceleyle çıktı. Parlayan evin içinden geçerek, Clifton'ın halının üzerinde Darkness ve Terror ile oynadığı salona koştu ve onu kucağına aldı.

Kimseyle göz göze gelmedi, vedalaşmadı, sadece köpeğini aldı ve fırtınanın içine doğru koştu. Mistingham Malikanesi'nden, öğrendiği şeylerden ve içerideki adamdan uzaklaşmak için çaresizdi.

Kimsenin müdahalesi olmadan düşünme şansı. Kendi başına her zaman çok daha iyiydi.

Jane Eyre'de okuduğu sözleri düşünmeden edemedi. Aklından çıkmayan o cümle, şimdi ona geri dönmüştü: "*Elveda!*" *Onu terk ederken kalbimin çılgınlığıydı bu. Umutsuzluk ekledi, "Sonsuza dek elveda!*

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

Noel'e iki gün kalmıştı ve Sophie, pencerenin dışından mavi gökyüzü ve pırıl pırıl deniz onunla alay ederken, çılgınca eşyalarını topluyordu. Bir gece önce olan her şeyle alay ediyorlardı: fırtına, Sophie'nin keşfi, Harry'nin açıklaması. Sanki hiçbir olmamış gibiydi, sanki Her şeyi o icat etmişti.

Kitaplıktaki birkaç değerli kitapçığı aldı ve ayaklarının dibinde bekleyen kutuya koydu - her zaman birkaç düz paket kutu bulundururdu - ve parmakları *Jane Eyre*'in kapağını sıyırdı. Her şeyin çok daha umutlu olduğu zamanlarda aldığı küçük Noel ağacı - pille çalışan ışıkları ve parlak kırmızı süsleriyle - hafifçe sallandı ama raftan düşmedi.

Sophie, birkaç ay öncesine kadar sahip olduğu en güzel kitap olan Emily Henry'nin *Beach Read*'inin özel baskısı da dahil olmak üzere diğer kitapları kutuya koydu ve *Jane Eyre*'i raftan aldı.

Parmağını kitabın sırtındaki logonun üzerinde gezdirdi - Harry Anderly, bir

Ne de olsa küçük bir evdi - ve onu o gizli odada çalışırken, kendi iş istasyonunda yaptığı eylemlerin aynısını yaparken hayal etti. Clifton kanepeden havladı. Neler olduğunu, neden bu kadar üzgün olduğunu anlamamıştı. Yeni bir yerde alışmak için yeni yollar bulmak zorunda kalacağını, Darkness, Terror ya da Felix'i bir daha göremeyeceğinin farkında değildi.

Sophie ağır ağır kanepeye oturdu ve *Jane Eyre*'i açtı. Yeniden okumasını neredeyse bitirmişti, Jane'in Rochester hakkındaki gerçeği öğreneceği ve ona geri döneceği noktaya gelmek üzereydi.

Ona karşı hissetmekten asla vazgeçmediği aşk, yeniden başlayabilecekleri anlamına geliyordu. Yine de kitabın başka, daha önceki bölümlerine dönmeden edemiyordu: *Jane Eyre'den daha büyük bir aptalın Hayatın nefesi, daha fantastik bir aptalın kendini tatlı yalanlara kaptırıp zehri nektarmış gibi yuttuğu görülmemiştir.*

Kapı zili çaldı ve Sophie'nin ilk tepkisi kitabı yastığın altına koymak oldu. Ama şimdi bunun bir anlamı yoktu. Artık hiçbir gizem yoktu; ihtiyatlı olmaya gerek yoktu. Zil tekrar çaldı ve Sophie aceleyle merdivenlerden inip kapıyı açtı.

"Noel arifesinden bir gün önce hediye satma zamanıdır. Fiona davet edilmeyi beklemeden Sophie'nin yanından geçip merdivenlerden yukarı çıktı. "Bunu bilmen gerekirdi.

"Eğer durum buysa," dedi Sophie, onu dairesine kadar takip ederek, "neden orada değil de buradasın?

Fiona'nın gülümsemesi hüzünlüydü. "Çünkü benim Ermin'im var. O ve Poppet zaten dükkândalar. Fırtına ön kapıya zarar verdi ve halı sıırılsıklam oldu.

Sophie yüzünü buruşturdu. "Tamir edilebilir mi?

"Tamamen," dedi Fiona. "Biraz çaba gösterirseniz çoğu şey öyledir. Bakışları yerdeki kutuya kaydı. 'Yerinizde durun ve bozuk olan ne varsa onarın. Kaçmak nadiren en iyi seçenektir.

"Ya sorun bensem ve bunu düzeltmemin tek yolu ayrılmaksa?"

"Hayatım," dedi Fiona, onu sevecenliğiyle şaşırtarak, "eğer ayrılmak zorunda kalırsanız, ihtiyacınız olan şeyin bu olduğunu nasıl bilebilirsiniz? Bunun çözüm olmaması mümkün, hatta *muhtemel* değil mi? Farklı bir şey denemenin zamanı gelmedi mi?

Sophie buna ne diyeceğini bilemedi ve *Jane Eyre*'i eline aldı. "Kim olduğunu biliyorum. Seni suçladığım için özür dilerim.

Fiona sadece başını salladı.

"Bunu benim için kimin bıraktığını bilmek istemiyor musun?

"Buraya gelmeden önce Mistingham Malikânesi'ne gittim," dedi Fiona sakince. "Gece orada kalacağını düşünmüştüm, özellikle de fırtına hâlâ devam ederken.

Sophie gözlerini halıya dikti. "Gizli Kitap İni'ni buldum.

Fiona kanepeye oturdu ve Clifton'ı yavaşça kucağına aldı. "Kendimi bildim bileli Anderly ailesi hakkında söylentiler olduğunu biliyorsun," dedi. 'Bernie'nin mali kontrolünü kaybettiğine, malikâneyi ve kitapçıyı ayakta tutmakta zorlandığına dair söylentiler vardı, özellikle de Harriet hastalandığında ve ona da bakmak zorunda kaldığında. Sonra dul kaldı ve Harry ile kız kardeşi Daisy'nin raydan çıktıklarına, kimsenin onlara doğru dürüst rehberlik etmediği bir ortamda hak sahibi olduklarına ve kötü davrandıklarına dair söylentiler çıktı. Malikanenin her zaman bir hayaleti olmuştur - kitapçının da. Yine de herkes The Book Ends'ü severdi. Bu köyde güvenli bir yerdi ve

Bernie çok tatlı bir adamdı - en azından müşterilerine karşı. Sonra hastalandı ve tüm o dedikoduları, suçlamaları olmayan çocuklara yöneltme zamanı geldi. Daisy hafif atlattı, çünkü Harry en büyükleriydi. Ve geri döndüğünde... şey, hiç gecikmedik, değil mi?"

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Yaşadığı her şeyi düşünmek acı vericiydi; babasının köydeki itibarını lekelememek için ne kadarını kendine saklamıştı.

"Sen bir istisnaydın," dedi Fiona, "şimdiye kadar. Sanırım onun gerçekte kim olduğunu gördün. Ama bana onun bir Gizli Kitap İni olduğunu mu söylüyorsun?"

"Babasının kitapçı dükkânı kapandıktan sonra orada kalan tüm kitapları saklamak için bir ek bina inşa etti. Onları yeniden ciltliyor. *Jane Eyre*'i işaret etti.

"Artık hepsini biliyorum. "Sana söyledi mi?"

"Malikâneye gittiğimde kapıyı May açtı. Fiona onu yakından izliyordu. "Kendini çok kötü hissediyor. Kitabın nereden geldiğini öğrendiğinizde Harry'ye kızacağınızı hiç düşünmemişti.

"On gündür biliyormuş ve bana söylemedi.

'May'in söylediğine göre, onunla kitap hakkında gerçekten konuşmamışsınız - çok ayrıntılı olarak değil. Bunun sizin için ne kadar önemli olduğunu, kitaba ne kadar yatırım yaptığınızı fark etmemiş.

"Ama *öyleydim*," dedi Sophie. "Bu... bazı şeyleri değiştirdi.

"Harry'nin tek bildiği, kitaplarından birinin senin çantanda olduğuydu, sonra May'le yüzleşti ve May ona ne yaptığını anlattı. Belki de Sophie, bunu Harry'yle konuşmamanın, onun yanında daha az önemli bir mesele haline gelmesinin nedeni, Harry'nin

"Birinin sana verdiği gizemli bir hediye.

Sophie mutfığa gitti ve dolaptan tabak çanak çıkarmaya başladı. 'Bana kitapları yeniden ciltlediğini söylemedi - temelde aynı çalışma alanımız var. May de bizi zorla bir araya getirmeye çalışıyordu. İkisi de bana yalan söyledi.

'May sana bir hediye verdi ve biraz çöpçatanlık yaptı, ama zararlı bir şekilde değil. Harry'nin kendini mahcup hissettiği bir hobisi var ve bana anlattığın kadarıyla bir centilmenden başka bir şey değil.

"Her şey çok karmaşıklaştı.

"Öyle mi? Yoksa bu insanları önemsediğinizi fark ettiniz mi? ilişkilere yatırım yaptınız ve bu korkutucu çünkü artık kaybedecek bir şeyiniz var?"

Sophie Fiona'ya baktı. Clifton başını onun çenesinin altına dayamıştı, sevgisini göstermekte bir sakınca görmüyordu. "*Seni* önemsiyorum. Seni, Ermin'i ve Jazz'ı. Elbette gittiğimde sizi özleyeceğim ama bu herkes için daha kolay.

"Harry'yi ben de gördüm," dedi Fiona. 'Bu sabah malikânede. Ek binadan çalışma odasına kitap taşıyordu. Çok acı çekiyor gibi görünüyordu.

Sophie nefes nefese kaldı. "Omzunu bir doktora kontrol ettirmesi gerekiyor. Festivalde fırtına çıktığında üzerine bir şey düşmüş.

Fiona başını salladı. "Sadece fiziksel acı değildi.

Sophie tabak çanağını tezgâhın üzerine yıgıdı. "Birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyoruz ve şimdiden tartışmaya başladık.

Fiona güldü. 'Sophie, bütün çiftler tartışır. Bu sağlıklıdır, çünkü içinde herhangi bir kızgınlık ya da öfke tutmadığınız anlamına gelir. May bana Harry'nin sana çok değer verdiğini, Cornwall planlarından vazgeçtiğini düşündüğünü söyledi. Jazz burada kalmaya karar verdiğini söyledi.

"Artık değilim. Yarın arabayla gideceğim." "Gidecek bir yerin var mı?

"Bir otel var," dedi Sophie ona. "Tam kayalıkların üzerinde, denize bakıyor. Bu kadar kısa sürede oda bulabildiği tek yer burasıydı ve bunun tek nedeni de resepsiyon görevlisinin ona söylediğine göre iptal edilen bir oda olmasıydı. Orada iki gece ucuz değildi ve bu kadar çabuk kiralık bir oda bulabileceğine dair pek umutlu değildi; Noel ve Yeni Yıl arasında emlakçıların ona yardım etmeye hevesli olacaklarını sanmıyordu. Berbat bir plandı ama en azından tanıdıktı, dün gecedan beri kendini bu kadar dengesiz hissederken toparlanmanın, rotayı seçmenin kas hafızası onu rahatlatmıştı.

"Sophie," dedi Fiona, çok daha nazikçe. 'Neden Harry'yle konuşamıyorsun? İkiisiyle de konuşamaz mısın? Onlara neden üzgün olduğunu söyle ve bırak

Açıkla. Onlara bir şans verin - *Mistingham*'a bir şans verin. Ermin ve ben gitmeni istemiyoruz ve bu konuda bahse girerim ki sadece biz değiliz.

Sophie, "Her şey karmakarışık oldu," dedi. 'İçinden çıkılamayacak kadar dağınık. Şimdi gidersem, yeni bir sayfa açmış olurum.

Fiona başıyla onayladı. 'Hayatın yeni kapılar, yataklar ve insanlardan oluşuyor ve ev olarak gördüğün bir yer bulmakta zorlanıyorsun. Ve biliyorum ki - rahat olduğun zamanlarda - hayal kırıklığına uğradın.

"Ne demek istiyorsun? Sophie kıpırdamadan duramıyordu, bu yüzden çaydanlığı yaktı, tezgâhın üzerindeki kümeden iki fincan çıkardı ve içlerine poşet çay koydu.

"Her şeyi başlatan defteri size veren Bayan Fairweather emekli oldu ve size bakamadı.

"Bu koruyucu ailelerin doğasında var.

"Ama onun seni seçmesini istedin.

Sophie buzdolabından sütü çıkardı. "Bunu yapamazdı. Bunu biliyordum.

"Ve sonra Trent - sevdiğin, güvendiğin kişi - seni terk ettiğinde onun standartlarına göre yaşayamazsın.'

'Ona istediği kadar bağlanamadım, ama o da bana bağlanmadı. at beni.'

"Hayır mı? Fiona sessizce söyledi. 'Bana orada burada bir şeyler anlattın ve ben seni sandığından daha iyi tanıyorum. Ve Jazz bana neler yaşadığını, tek başına olmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmaktan çekinmedi: ne kadar yalnızlaştırıcı olabileceğini, karşına çıkan her sevgiye nasıl tutunduğunu ama

her zaman güven. May ve Harry'nin güveninizi kırdığını düşünüyorsunuz ve bu yapabilecekleri en kötü şey.

Sophie poşet çayları fincanların kenarlarına sıkıştırdı, sonra süt ekledi ve onları kanepeye getirdi. "Al bakalım.

"Teşekkür ederim. Fiona bir yudum aldı. 'Bunu düşünmek için biraz zaman ayır. Bağımsızlığının önemli olduğunu biliyorum ama olanlar bunu gerçekten tehlikeye attı mı? Hayatına devam edersen neler kaybedeceğini bir düşün.

Sophie bir gece öncesinden beri bunu düşünmekten başka bir şey yapmamıştı, ama her seferinde dönüp dolaşıp geldiği şey -varsayılan pozisyonu- yeniden başlamanın daha iyi olduğuydu. Yeni bir hikâyenin ilk bölümü; defterindeki o bembeyaz sayfa, üzerinde asılı duran ya da ona yük olan hiçbir şey olmadan. Sadece o, Clifton ve önündeki Atlantik'in yeşil-mavisi.

Penceresinin ötesindeki Kuzey Denizi'nin derin, pırıltılı donanmasına baktı. Uçurum patikası boyunca yaptığı koşuları düşündü. rakipsiz manzaralar ve turistlerle dolup taşıdığı yaz aylarında bile Mistingham'da nasıl sessiz güzellikler ve sakinlikler bulabildiğini anlattı. Harry'ye çitini tamir ederken rastladığı akşamı ya da bu işi şal desenli bir kazak giymiş küçük bir keçi için yaptığını asla unutmayacaktı. Kalbi sıkışmıştı.

"Bizi bir daha görmemeyi düşün," dedi Fiona yumuşak bir sesle, "çünkü buradan ayrıldıktan sonra bizi ziyaret edeceğinden şüpheliyim.

"Birbirimizi arayabiliriz.

Elbette. Peki ya Dexter - ve sana teyze diyen Lucy Sophie mi? Eski tatlı dükkanı, işinizi yürütmek için uygun bir yere sahip olma fırsatı ne olacak? Fuarlarda satış yapmaya geri dönecek misin?

pazarlar, soğukta geçen günler, arabanızın bagajındaki her şeyi taşımak, tekrar kafe ve barlarda çalışmak zorunda kalmak?

"Yıllarca bunu yaptım, ta ki siz bana standınızı verene kadar. "Ve burada kalıcı bir dükkânın, düzgün bir stüdyon olabilir. yeni stok, itibarınızı ve müşteri tabanınızı geliştirin, kârınızı artırın. İnsanlar nerede olduğunuzu bilecek ve size tekrar tekrar geleceklerdir.

Bu kıskırtıcı bir düşünceydi. Ona daha fazla istikrar, daha az endişe sunuyordu: onun bir parçası haline gelen huzursuzluk olmadan bir hayat yaşama şansı.

Mistingham yerine *bunu* geride bırakabilir miydi?

'Darkness ya da Terror'u bir daha göremezsin. Felix'in süveterlerini kaçıracaksın.'

Sophie, "Ve onun kaçamaları," diye ekledi.

Arkadaşının anlaşmasının üzerine atlamasını, onu zorlamasını bekledi ama bunun yerine aralarındaki sessizlik uzadı ve içindeki panik kabardı. Kendi kendine yaptığı şeyin bu olduğunu hatırlattı. Bu şekilde Her şeyi güvende tuttu, Bayan Fairweather ve Trent'le olduğu gibi kalbinin tekrar ezilmesine izin vermedi.

Fiona sessizliğin içinde, "Harry'yi bir daha göremeyeceğini düşün," dedi.

"Düşün

Onun sizin için ne kadar önemli olduğunu düşünün ve sonra geriye dönüp bakmadan hayatınızdan çıkıp gittiğini hayal edin.

Sophie yutkundu ve hıçkırma ya da çılgılık atma isteğiyle dolan boğazını ovuşturdu. Ama May'in gönderdiğini bildiği halde ona kitaptan bahsetmemişti: Sophie'ye gerçeği açıklamak yerine *onun* sırrını saklamıştı. Bundan sonra ona nasıl güvenebilirdi?

Fiona elindeki fincanı sehpanın üzerine koydu ve Clifton'ı yavaşça yere indirdi. 'Paylaştığınız onca şeyden, ona verdiğiniz onca değerden sonra aniden gitmesinin size ne yapacağını bir düşünün.

Çünkü gitmekle ona bunu yapıyorsun. Kapıya doğru yürüdü. 'Defterlerini toplamak istediğin zaman gel. Bugün geç saate kadar açığız.

Fiona, Sophie'nin dairesinin kapısından içeri adım attı, sonra kapıyı sessizce arkasından kapattı ve onu çok fazla düşünceyle ve her zaman amaçladığı basit bir kaçış olmaktan uzak, her geçen dakika daha da karmaşık görünen bir planla baş başa bıraktı.

Otuz Birinci Bölüm

Noel arifesinde Mistingham, bayram neşesinin parıldayan bir kar küresiydi.

Neredeyse her bina ışıklarla süslenmişti ve çoğu da yumuşak, zarif bir altın rengi sergilerken, birkaçı - Penny For Them ve Two Kepçeler - sizi gülümsetmeyi başaramayan şeker renklerinde, parıldayan gökkuşağı ampulleriyle kaplıydı.

Sophie, Clifton'la birlikte dışarı çıktığında, hava aydınlık ama çok soğuk olduğu için atkısını boynuna sıkıca sararken, bir hoparlörden gelemeyecek kadar zengin olan 'Sessiz Gece'nin melodik tınlarını duydu. Caddeye doğru yürüdü ve otelin dışında bir Kurtuluş Ordusu bandosunun gösteri yaptığını gördü, üflemeli çalgıların parlaklığı da müzik kadar cezbediciydi.

Fiona bir gün önce ayrıldıktan sonra Sophie öğleden sonrasını eşyalarını toplamak, torbalara ve kutulara doldurmakla geçirmişti. Sonra da, Harry'nin gizli odasında gördüklerine çok benzeyen, toparlanması gereken son şeyler olan defter aletleri ve malzemeleriyle, seyrek dairesinde kederli bir şekilde durmuştu. Ortak bir noktaları vardı ve bu onları yakınlaştırmalıydı, ama Harry bunu ondan saklamıştı.

Orada durmuş, hayatının ne kadar az şeyden ibaret olduğuna bakıyordu, kaloriferler hissettiği üşümeyle baş edemiyordu. Sonra oteli aramış ve rezervasyonunu değiştirmişti; Crystal Waters'ın resepsiyon görevlisi, Sophie'nin Noel Arifesi yerine Noel Günü'nde geleceğini açıklamasından dolayı hoşnuttu ama anlaşılabilir bir kızgınlığı vardı.

Bunun kendisine biraz daha fazla zaman kazandıracağını ve Noel Günü herkes sevdikleriyle bir araya gelmiş, hediyelerini açıp şampanya mantarlarını patlatırken, kızarmış hindi kokusu evlere ve apartmanlara yayılırken, kucaklaşırken yolların zaten daha açık olacağını düşündü.

Sophie köyün içinde yürüyor, yanından geçtiği insanlara gülümsüyor ve şimdi kaçının gideceğini bildiğini merak ediyordu. İçinden bir ses, neden fazladan zamana ihtiyacı olduğunu sordu. Toplanmıştı - Hartley Country Apparel'dan defterlerini almak için akşama kadar beklemiş, Fiona ve Ermin'in gittiğinden emin olunca anahtarlarını kullanmıştı.

Bugün için. Yapacak bir şey kalmamıştı. Arabasına binip hemen gidebilirdi.

Ye Olde Abandonede Sweete Shoppe'un önünde durdu, o ve yandaki kitapçı Noel neşesinden yoksunluklarıyla dikkat çekiyordu. Onların Yansımalar ona bakıyordu, Clifton parlak gözlü ve kabarıktı, o ise yorgun ve solgun görünüyordu, soğuğa karşı sarınmıştı, botları çamurla kaplanmıştı.

İçeriye baktı, defterleriyle, her zaman bir gün stoğuna eklemeyi hayal ettiği diğer güzel kırtasiye malzemeleriyle süslenmiş alanı hayal etmeye çalıştı. *Bir gün ne zaman? diye sordu içini* kemiren ses. Fuarlara ve pazarlara geri dönecekti, paslı eski arabasının bagajında kutular, bir kafe veya restoranda başka bir ağır iş. İşini büyütme için ne zamanı, ne parası ne de yeri olacaktı.

Yansımasına başka bir figür daha katıldı ve kim olduğunu anlaması bir anını aldı.

"Sophie," dedi May, gözleri camda buluştu. "Nasılsın?"

Sophie hissettiklerini kelimelere dökemediği için omuz silkti.

"Çok ama çok üzgünüm," diye atıldı May. 'İşlerin bu şekilde sonuçlanmasını hiç istememiştim. Keşke festivalde, fırtına patlamadan ve sen bu şekilde öğrenmeden önce duraklat tuşuna bassaydım.

Sophie, onunla doğru dürüst yüzleşmek isteyerek döndü ve May'in sonsuz iyimserliğinin bir kısmının solduğunu gördü. Gözlerinin altında koyu lekeler vardı ve her zaman parlak olan kahverengi saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı, teller her yöne kaçıyordu.

"Bunu neden yaptın? Sophie'nin aklının almadığı tek şey buydu. Kasım ayından önce, sıradan tanıdıklardan biraz daha fazlası olmuşlardı.

'Bir yere gidebilir miyiz? Bugün hava çok soğuk.'

Otelin salonunda cam kenarında bir masaya oturdular, orkestranın sesi camın arkasından boğuk bir şekilde geliyordu, böylece birbirlerini hâlâ duyabiliyorlardı.

bayram melodileri. Sophie bu manzarayı çok seviyordu, otel hafif bir tepenin üzerindeydi, bu sayede Mistingham Green'i ve köy konağını görebiliyordu, meşe ağacının ışıkları parıldıyor, en azından fırtınadan kurtulduklarını gösteriyordu. Perpendicular Caddesi denize doğru uzanıyordu, sağda Hartley Country Apparel ve daha aşağıda Batter Days ve onun dairesi, denizin mavisi

binalar arasındaki boşluklar. *Bu manzarayı çok sevmişti.*

Minyatür Noel pudinglerini beklerken 'Yeşil tamamen yok olmuş gibi görünmüyor,' dedi, ikisi de menüdeki yenilikten, yapışkan tatlılıktan ve vaat ettiği brendi kremasından kaçınamadı.

May, "Dün öğleden sonra birkaçımız yama yaptık," dedi. 'Harry ve ben kitapları ek binadan çıkardıktan sonra biraz kum ve yer yer çakıl serdik. Çadır mağara ayakta kalamadı ama geri kalan her şey iyi durumda.

"Doğru. Sophie yutkundu. "Festival dün devam etti mi? Oraya gitmemişti, kimseyle yüzleşmek istememişti. Yarından sonra burada olmayacağına göre, bunun ne önemi vardı ki?

May ona 'gerçekten çok iyi bir katılım oldu' dedi. 'Sanırım insanlar Fırtına Gecesi'nde kendilerini aldatılmış hissettikleri için. Bu gece son gece," diye ekledi, sesinde umutlu bir nota vardı - tabii Sophie bunu biliyordu.

"Kitabı bana neden gönderdin?" diye sordu. "Benim için mi bıraktın yani?" "Harry'yi seviyorum. May peçetesini açtı, sonra başını kaldırdı.

"Bir arkadaş olarak.

O benim en iyi arkadaşım. Her zaman yanımda oldu.

Londra'da geçirdiği son birkaç yıl, nefret ettiği bir işi yapmak, uzaktan malikaneyi kurtarmaya çalışmak, sonra da babasının hastalanması. Buraya geri döndü ve kendini malikaneyi onarmaya verdi, ama o kadar kötü bir durumdaydı ki, sadece o kitaplar üzerinde çalışırken mutlu görünüyordu - hasarlı olanları yeniden ciltlerken, onlara yeni kapaklar verirken. Çok titiz bir iş, çok fazla konsantrasyon gerektiriyor - bunu biliyorsun elbette. Başını iki yana salladı. 'Bu

Sanki babasının mirasını devam ettiriyor gibiydi.

Sophie dürüstçe, "Gerçekten çok güzeller," dedi.

May başını salladı. "Biliyorum. Ama onlarla hiçbir şey *yapmak* istemedi. Sadece onları o gizli odada saklamak, istiflemek ve kitaplar - kitaplar *büyüldür*. Yüzlerce kez okunmuş ve kapağı düşmüş, sayfaları lekelenmiş ya da yetmişli yıllardan kalma çirkin bir kapağa sahip olsalar bile.

Sophie, 'Bazı modern kapaklar da çirkin,' dedi.

"Ah, biliyorum. May gözlerini devirdi. 'Bazıları *çok* çirkin. Her neyse. Onca zaman ve emeği sadece orada unutulmuş bir şekilde durmaları için harcaması gerektiğini düşünmüyordum. Bana o kitabın babası tarafından kendisine nasıl gönderildiğini anlatmıştı - *Kuzey ve Güney*, Bernie'nin bir zamanlar annesine verdiği eski kopya - ve bunun her şeyi nasıl değiştirdiğini. Eve dönmesi gerektiğini fark etmesini sağlamıştı. Ben de düşündüm - neden ben de aynısını yapamayayım? Neden birine bu güzel, özel kitabı verip neler olduğunu görmeyeyim? Kadın

Sophie onun kitapların büyüüne, yaptığı şeyin gücüne, beklediği gibi sonuçlanmamış olsa bile, yürekten inandığını görebiliyordu.

"Neden beni seçtin? Jazz bir demlik çay ve iki mini Noel pudingiyle birlikte tepsilerini getirdiğinde arkasına yaslandı.

"Fiona gideceğini söylüyor," dedi Jazz hiç konuşmadan, gözleri parlak siyah düğmeler gibi sertti.

Sophie çatalını aldı. 'Hayatına devam etme zamanı. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun.

Ama Jazz çoktan başını sallamaya başlamıştı. '*Buradan* mı? Fiona, Ermin ve Dex'ten mi? Süslü defterlerinle doldurmanı bekleyen o dükkândan mı? Peki ya Harry? Bunu yapmasına izin veremezsin. Yalvarırcasına May'e baktı.

'Bu benim kararım değil,' dedi May. 'Muhtemelen şu anda en az etkiye sahip kişi benim.

Sophie gülerek, "Ben buradayım, biliyorsun," dedi.

"Ama uzun sürmeyecek," diye yanıtladı Jazz. 'Peki neden senin hakkında konuşmamızı umursuyorsun?

"Jazz-

"Hayır," diye araya girdi Jazz. 'Burada neye sahip olduğunun farkında değil misin? *Kime* sahip olduğunun? Bunu konuştuğumuzu ve kalmaya karar verdiğini sanıyordum. Yutkundum. "Atılmadan önce uyuyacak kuru bir yer ve biraz cips dışında bir şey bulmayı beklemiyordum ve tekrar taşınmak zorunda kaldım, ait olmadığım bir sonraki yere. Ama buradaki hiç kimse bana ait olmadığımı hissettirmedi. Sen tamamen delisin. Topuklarının üzerinde dönerek mutfığa doğru gözden kayboldu ve Sophie, Mary'nin kollarını kavuşturmuş, kapının yanında durduğunu ve bu patlamadan dolayı çalışanını azarlamak için hiçbir şey yapmadığını gördü.

"Neden ben?" diye tekrar sordu May, Jazz'ın onu ne kadar telaşlandırdığını göstermemeye çalışarak.

"Çünkü sadece birkaç kez konuşmuş olmamıza rağmen çok iyi görünüyordun. Fiona'dan geçmişin hakkında biraz bilgi edindim ve sonra..." Güldü. "Harry'nin senden hoşlandığı çok belliydi. Konuşurken sürekli senden bahsediyordu ama seni her gördüğünde umutsuzluğa kapılıyordu. Sanırım kendini utangaç hissetti, bu yüzden gaf yaptı, sonra kendine kızdı ve bu onu herkese kızdırdı ve..." İçini çekti. "*Jane Eyre*'i ciltlemeyi yeni bitirmişti ve muhteşemdi. Onu rafa koydu, diğer kitapların yanına.

ve ben bunun özel olduğunu düşündüm. Hikaye elbette, ama aynı zamanda her yönüne gösterdiği özen. Folyo detayları, kitap ayracı, sırttaki logo. Eğer sana bırakırsam ve bulmaca gibi bir not yazarsam, aramaya gidersin diye düşündüm.

"Aramaya gittim.

"Ve Harry'yi, köyün festival için tüm düzenini değiştirmesine neden olduktan sonra, en azından yardım etmeyi teklif edebileceğine ikna ettim. Omuz silktili. "Onun kitabı olduğunu çok daha çabuk öğreneceğinizi, gizemin çabucak çözüleceğini, buna güleceğinizi, birbirinizi tanıyacağınızı ve bunun tanışmanızın sadece küçük bir parçası olacağını düşünmüştüm.

"Ama ben..." Sophie çatalını pudingine sapladı, kaşığıyla biraz krema aldı ve ikisini birleştirdi. "Onu hemen reddettim. Harry her konuda çok açıktı ve festivalde çalışmaya başlayana kadar birbirimizi tanıımıyorduk bile. Öyle görünüyordu ki

O olması imkansızdı. Sonra Winnie ve Simon da kitap aldılar.

May bir çobanpüskülü yaprağını kemirdi. 'Daha önce itiraf etmeliydim. Açıklayacaktım ama sonra Harry bana Mistingham'dan ayrılacağını söyledi ve hediyemin işe yaramadığını, senin dahil edilmek yerine dışlanmış hissettiğini fark ettim. Ve festivalde yaptığınız değişiklikler, tüm toplumu dahil etmeniz, bana diğer insanlara kitap verme fikrini verdi. Bu şekilde kendini köyden ayrı değil, köyün bir parçası olarak hissedeceğini düşündüm. Başını ellerinin arasına aldı, sonraki sözleri boğuklaştı.

"Harry'yle aranızın onsuz da iyi olacağına güvenmeliydim, ama şimdi sizi bir araya getirmek için yaptığım şey sizi ayırdı. Başını kaldırıp baktı.

"Harry'yi suçlama, Sophie. İstersen benden nefret et, ama Harry'nin seni önemsemediğini düşündüğün için gitme.

"On gün boyunca benden sakladı," dedi ama bu zayıf bir itirazdı.

Fiona ona Harry'nin kitabın onun için ne kadar önemli olduğunu bilmediğini hatırlatmıştı: Harry onun bu kadar çok aradığını ya da ona söylememesinin bir ihanet gibi geleceğini fark etmemişti.

May başını salladı. 'Size gelmeden önce tüm gerçekleri öğrenmek istedi.

Ama Sophie

...' Elini masanın üzerine koydu, parmaklarını uzattı. "O seni önemsiyor. Çok fazla.'

Sophie çayını yudumladı. "*Jane Eyre* işler karıştığında ayrılır. May

bıkkın bir ses çıkardı. 'İşler *karmaşıktan* da öte.

Jane ve Rochester. Harry'nin tavan arasında kilitli bir karısı yok.

Sana söz veriyorum. Çok düşkün olduğu asi bir keçisi var, ama bu seni onun kollarından uzaklaştırmamalı, kollarına göndermeli.

Sophie, "Karmaşık *bir* durum," dedi. "Benim için. "Neden?"

Çatalıyla pudingini dilimledi, en iyi nasıl koyacağını düşünüyordu. Artık May'e ya da Harry'ye kızgın olmadığını fark etti. O değildi ikisine de çok uzun süredir kızgın olduğundan emin değildi. Her şeyden çok paniklemişti. "Çünkü," dedi, "ne zaman gardımı düşürsem, işler ters gidiyor.

'Yani insanların sizi sevdiğine ve her zaman yanınızda olacağına güvenmektense kendi şartlarınızda yalnız kalmayı tercih ettiğiniz için hepimizi geride mi bırakacaksınız? Bana oldukça kendine zarar verici geliyor. May ona nazik bir gülümseme verdi.

Sophie kendini kaptırmadı. "Benim için en iyisi bu.

May başını salladı, omuzları düştü. Sophie, May'in tartışmasını, Fiona'nın yaptığı gibi ona ne kadar bencil olduğunu söylemesini bekledi. Bunun yerine pudinginden küçük, metodik ısırıklar aldı.

"Harry nasıl?" diye sordu, daha fazla dayanamadığında. "Omzu yani.

"Morarmış," dedi May. 'Doktora göre kırık yok ama acı verdiğini biliyorum. Kardeşime de çatının güvenli olup olmadığını, fırtınada başka bir şeyin yerinden oynayıp oynamadığını kontrol ettirdim. Harry dün gece Noel Baba olarak iyi iş çıkardı ve bu gece de aynı şeyi yapacak.

Sophie, Noel Baba kılığındaki Harry'yi özleyeceği düşüncesiyle içinin acıdığını hissetti.

Festivalin son gecesi. Çatalını yere bıraktı. 'Kırılmadığına gerçekten sevindim. Yine de gitmeliyim. Gitmeden önce yapmam gereken çok şey var. Açıkladığın için teşekkür ederim. Kitabı Fiona'ya bırakacağım - Harry'nin onu geri alması gerekiyor.

May şok olmuş görünüyordu. "Yapma bunu. Harry'nin onu almanı istediğini biliyorum - onu yanına al. Lütfen.

Sophie sadece başını sallayabildi. "Hoşça kal, May. Harry'ye benim için hoşça kal de.

Diğer kadının cevap vermesini beklemedi, masanın üzerine yirmi poundluk bir banknot koydu ve Clifton ona yetişmek için acele ederken Umutsuzlukla birleşen sertleşmiş bir kararlılığın dalgalı denizindeki duygularla, grup 'In the Bleak Midwinter'ı çalmaya başladığında Mistingham Hotel'den ayrıldı.

Sophie boş kadehini masanın üzerine koydu ve suçlayıcı bir ifadeyle şarap şişesine baktı. Kalanını lavaboya dökmesi gerekecekti. Uzun bir

Yarın araba kullanacaktı ve erkenden, kafası rahat bir şekilde yola çıkmak istiyordu.

Daire toparlanmış, tüm kutuları kapının önüne yığılmıştı. Şapkası ve atkısı, her ikisi de yumuşak, gül pembesi bir yün olan paltosunun yanındaki askıda duruyordu.

Mistingham'a vardığında ve Fiona'yla ilk tanıştığında onları satın almıştı - her zamanki parlak satış elemanı - ve yeniden başlamak için bu yeni, umut verici yerin düşüncesiyle başı dönmüştü: trende birinin kulağa çok romantik, çok büyülü gelen bir yerden bahsettiğini duymuştu. *Öyle, diye* fısıldadı kafasının içindeki ses. *Hayal ettiğinden çok daha fazlası.*

Bütün akşamı yankı uyandıran dairesinde, yeni yılda temas kurmak için Cornwall'daki fuarları ve pazarları araştırarak geçiremezdi. Normalde şimdiye kadar tüm bu olasılıklar karşısında heyecandan köpürüyor olurdu.

"Haydi, Clifton. Koşum takımını taktı, ardından paltosunu, atkısını ve şapkasını giydi ve daireden çıktı.

Saat yediyi biraz geçiyordu ve hava keskin ve soğuktu. lastik wellington botları ve havuçtan yapılmış burunları, yakasından aşağı kayan bir kartopunun soğuk sıçramasını düşünmesine neden oldu. Deniz havası çok açıktı ama kar yağacağı da belliydi. Noel'den hemen önce, şimdi gerçekten kar yağacak mıydı?

Oak Fest'in sesini ön kapısından duyabiliyordu: bağırışlar ve kahkahalara karışan neşeli, abartılı Rudolph Hoopla müziği, aşırı heyecanlı bir çocuğun tiz çığlığı. Diğer gecelere göre daha gürültülüydü ve Sophie bunun Noel arifesinin verdiği baş dönmesinden kaynaklandığını biliyordu. Saat henüz erkendi, bu yüzden aileler pişmiş Alaska ve bir tur Noel Ördeği için dışarı çıkabilir, Noel geleneklerine dönmeden önce Birdie'nin mum ışığındaki kutsamasına katılabilirdi: okunan hikâyeler ve şöminelere asılan çoraplar, süt ve kurabiyeler ya da viski ve kıymalı turtalar, gece geç saatlerde gelen ziyaretçilerine hazırlık olarak hazırlanırdı.

Sophie'nin göğsü ağrıyordu. Kendi gelenekleri vardı, sadece kendisi için yaptığı küçük şeyler: Kendine yeni bir yıl için yepyeni bir tasarım olan güzel bir defter yaptı, sonra tüm dileklerinin bir listesini yazdı, önümüzdeki on iki ay boyunca yerine getirmek istediği zorluklar belirledi. Parası yeterse kendine bir şişe şampanya içmeye izin verdi ve Noel'de bir kadeh içti. Eve daha sonra boynuna bir çay kaşığı koyarak ertesi gün için köpüklü kalmasını sağladı. Bu yıl, bir tane almayı unutmuştu.

Bayan Fairweather Noel kahvaltısı için çeşitli malzemelerle krep pişirmişti ve Sophie bunu Trent'le olan hayatına da taşımıştı. Trent'in en sevdiği malzeme çilek ve yoğurttu, bu yüzden Sophie her zaman

onu mutlu edeceğini umarak, istediği şey yerine bununla yetindi. Bu yıl Harry'yle birlikte Mistingham Malikanesi'nin şantiye mutfağında krep yaptıklarını, May, köpekler ve Felix'in de orada olduğunu, Noel sabahı birlikte kahvaltı ettiklerini hayal etti.

"Bu gece partiye katılmıyor musun?"

Sophie sıçradı. Dexter'dı, elleri cebinde durmuş, ona meraklı bir bakış atıyordu.

'Hayır, ben...'

"Yine de bu senin işin. Kaşlarını çatması uzun sürmedi. "Gerçi Noel arifesindeyiz ve herkesin yapacak işleri var. Bu konuda paranoyak oldum.

Lucy'nin tüm hediyelerini hazırlıyordum ve ona aldığım eşarbı nereye koyduğumu unutmuştum. Şimdi nerede olduğunu hatırladım ve eve gidip diğer şeylerin yanına koyayım dedim.

Sophie ağzını açtı.

"Sorun yok, Birdie onunla birlikte," dedi Dexter. "Muhtemelen kızıma akşamki üçüncü dondurmali tatlısını alıyordur.

"Heyecanlı olmalı.

"Evet, ölçeği aştı. Fazladan şeker gerekli değil ama ne yapabilirsin ki?" Güldü ve Sophie, Lucy'nin hayatını olabildiğince iyi hale getirmek için çok çalışan, böylesine sıcak, sevgi dolu bir babaya sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu düşündü.

'Umarım güzel bir Noel geçirirsiniz,' dedi.

"Ne yapıyorsunuz? Dexter yeşil alana doğru bakarken gürültülü bir bağırış duyuldu.

"Oh, ben ... seyahat ediyorum.

"Arkadaşlarını görmek için mi? Dexter'ın kaşlarının arasında yine bir çatıklık belirdi, çünkü Sophie'nin gidip göreceği bir ailesi olmadığı herkesçe biliniyordu. Ama en azından ayrılış haberi tüm Mistingham'da yayılmamış gibi görünüyordu.

"Elbette," dedi, yalan söylemek istemiyordu, köye son bir kez daha gelmenin mayın tarlasında yürümemiş olmayı diliyordu. "Harika bir Noel geçir, Dex. Onun kolunu sıktı. "Lucy'ye benim için Mutlu Noeller de.

İstersen döndüğünde uğra. Evde olacağız - Birdie geliyor ve kim bilir başka kimler var? Burası her zaman biraz özgür bir yerdir ve siz de hoş karşılanırsınız.

"Bakacağım... Bakacağım. Teşekkür ederim.'

"Mutlu Noeller, Sophie. Evine doğru adım adım ilerledi.

O gidene kadar bekledi ve sonra Dikey Sokak'tan ayrılan dar, daha az yürünen yola saptı, yukarı doğru yürüdü ve köy konağının yanından çıktı. Işıklı pencerelerin kendisini ele vermesini istemediği için gölgelerden uzak durmaya dikkat etti.

O yaklaştıkça gürültü daha da arttı ve herkesin dikkati oyunlara, tezgâhlara ve yiyeceklere çevrildiği için kendini kamufle olmuş hissetti. Jason ve Simon seyyar barda birlikte durmuş, plastik bira bardaklarıyla birbirlerine tezahürat yapıyordu, belli ki yiyecek standlarının işletmesini çalışanlarına bırakmışlardı.

Vea elinde güzel keçe biblolar tutuyor, onları Noel ağaçlarına son dakika ilaveleri olarak sunuyordu ve Jazz Natasha'nın oğluyla birlikte duruyordu, Indigo, Karnaval Atışında, iki topu aynı anda deliklere sokma çabalarına gülüyor.

Sonra Sophie tanıdık, neşeli bir ses, mutlu bir meleme duydu ve Clifton ona doğru koşmaya başladı. Sophie olduğu yerde kaldı, onu geride tuttu, köy salonunun dış duvarına yaslandı, böylece karanlık onu gözden sakladı ve kalbinin daha önce hiç olmadığı şekilde acıdığını hissetti.

Çünkü Noel Baba oradaydı, fırtınada yıkıldığı için mağarası yoktu ama yine de tüm dikkatleri üzerinde topluyordu. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, siyah çizmeleri inanılmaz derecede parlaktı, gözleri elaydı - gerçi bulunduğu yerden bunu tam olarak anlayamıyordu; sadece doğru olduğunu biliyordu. Onun her bir parçasını biliyordu. Sol kolunun yanında nasıl gevşek bir şekilde asılı durduğunu, derin "ho ho ho" sesine ve etrafındaki çocuklarla ilgilenme şekline rağmen ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordu. Ve

Bu gece etrafında çok sayıda çocuk vardı, çünkü yanında bir yardımcısı vardı: sarkık kulakları ve minik boynuzları olan küçük, tüylü bir yardımcı ve hareket ettiğinde şingırdayan küçük altın çanları olan yeşil ve kırmızı bir süveter. Altında bir koşum takımı vardı ve sahibine bir ip ile bağlıydı.

"Bu kim?" diye işaret etti küçük bir çocuk.

Noel Baba çömeldi ve çocuğu, ilk kez tamamen uyumlu davranan keçinin tüylü burnunu okşaması için cesaretlendirdi. "Bu benim elfim," dedi Noel Baba. "Adı Felix.

"Ya şu?" diye sordu bir kız, Sophie'nin Norwich'e gittikleri gün almak için ısrar ettiği plastik, parlayan keçiyi göstererek.

'Bu...' sesi kesildi. "Onun bir adı yok. Sizce ona ne isim verilmeli?"

Öneriler yoğun ve hızlı bir şekilde geldi.

"Puding!" "Elfy!"

"Flora."

"Kaka

kafa!"

Sonra Sophie'nin tanıdığı daha yaşlı bir ses, "Sophie'ye ne dersiniz?" dedi ve Fiona, Noel Baba'ya, iki keçiye ve heyecanlı çocuk kümesine bakarak görüş alanına girdi.

"Sophie," diye tekrarladı Noel Baba. "Felix'in buna bayılacağını söyledi, baksana. Felix'in kafasını plastik muadiline vurarak hafifçe melediği yeri işaret etti. "Haklıymış," dedi gülerek. Kulağa üzgün ve yenilmiş gibi geliyordu.

"Plastik keçi konusunda haklı olabilirdi," dedi Fiona, aynı anda hem hassas hem de sert görünmeyi başararak, "ama başka şeyler de vardı, çok tamamen yanlış anladığı daha önemli şeyler var.

"Keçiye dokunabilir miyim?" diye bağırdı bir çocuk ve Noel Baba onu yanına çağırdı.

"Nazik ol," dedi sarı saçlı çocuğa ve sonra Fiona'ya, "kendi kararlarını kendisi vermek zorunda. Ona kalması için yalvarabilirdim ama bunun ne yararı olurdu ki? Burada kalmayı *istemesi*, bunu kendi başına seçmesi gerekiyordu ama yapmadı.

'Sen de onun kadar korkmuşsun,' dedi Fiona. 'Sahip olduğu şeyin farkına varmalıydı ve sen de konfor alanından çıkıp kendini onun ayaklarına atmalıydın. Eğer birini seviyorsan, onun için gururunu riske atmaya hazır olmalısın.

Noel Baba kollarını iki yana açtı. "Hiç gururum kalmadı Fiona ve umurumda bile değil. Tüm bunları onun için yaptım ve o gitmiş olsa da duygularımı bir kutuya koymayacağım. Olabileceğim en iyi Noel Baba olacağım ve sonra malikaneyi bitireceğim ve sonra da-'

"*En iyi Noel Baba* ne demek?" diye bağırdı çocuklardan biri. 'Orada *daha fazla* Noel Baba?'

Noel Baba ve Fiona panik içinde birbirlerine bakarken, Sophie'nin yanakları gülümsedi.

"Tabii ki hayır, hayatım," dedi Fiona yumuşak bir sesle. 'Bu Noel Baba. Felix ve Sophie ile iletişim kurmak için sihirli sözcükleri var, biliyorsun. Öyle değil mi Noel Baba?'

"Doğru," dedi Noel Baba alçak bir sesle. "Bakalım hiç hediyem kalmış mı?"

Evet-evet sesleri yükseliyor, küçük ayaklar mutlulukla yere vuruyor ve Sophie bir felaketin önlenmiş olmasının rahatlığını hissediyordu. Noel Baba'nın arkasını dönüp, yerde duran büyük kırmızı çuvalı almak için vücudunu onun saklandığı yere doğru eğmesini izledi. Durakladı, yukarı baktı ve Sophie şimdi onun gözlerini görebiliyordu, Harry'nin gözleri o kadar mükemmeldi ki, berrak ve güzeldi ve çok fazla sıcaklık ve İçlerinde cömertlik vardı: Eğer onun tarafından seçilecek kadar şanslıysanız, çok fazla sevgi. O da öyle olmuştu.

Nefesini tuttuğunu fark etti, ama bir an sonra dikkati tekrar çocuklara, Felix'in küçük kızın kollarından birini kemirmeye başladığı yere çekildi, çünkü o keçi olay çıkarmadan hiçbir yere gidemiyordu.

Sophie, "Hoşça kal Harry," diye fısıldadı. Arkasını döndü, acaba onun Sözcükler, kendini neredeyse tüketmiş olan fırtınanın son, can çekişen rüzgârlarıyla ona taşınacak mıydı, yoksa ona ulaşmadan önce hiçbir şeye dönüşmeden eriyip gidecekler miydi? Mistingham Meşe Şenliği'ni ve geçen yıl boyunca tanıdığı tüm insanları geride bırakarak, Clifton da yanında olduğu halde dairesine doğru yürüdü.

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

Sophie karanlığın içinde çalan alarmıyla uyandı ve nerede olduğunu hatırlaması birkaç dakikasını aldı. Noel günüydü ve hâlâ Mistingham'daydı. Sırt üstü uzanmış, Clifton'ın pencerenin altındaki yatağında kıpırdanışını dinliyor ve bir elini göğsünde gezdiriyordu. Bugün ne yaptığını, bugün ne yapması *gerektiğini* düşündü. Daha büyük hissetti, Geçmişte verdiğini hatırlayabildiği tüm kararlardan daha muazzamdı.

Sadece fırının ışığı ona yol gösterirken kendine bir fincan kahve yaptı. Çaydanlık onun değildi ama kupa onundu, el yapımı kupanın yivleri Seramik, parmaklarını etrafına doladığında mükemmel bir uyum sağlıyordu. Günün bu saatinde, kış şafağından hemen önce, mürekkepli suda balıkçı teknelerinin küçük ateşböceklerini görebiliyordu ve ne tür bir balıkçı teknesi olduğunu merak ediyordu.

Döndüklerinde geçirecekleri Noel: taze Noel hediyelerini almak Ailelerine balık avlıyorlar; yerel barlar ve restoranlar Noel Günü menüleri için balık başlangıçları bekliyor.

Bugün Dexter'ın kızarmış tavuk kapılarına en uzak şey olan süngerimsi beyaz ekmek içinde hindi sandviçleri sunan herhangi bir servis istasyonu açık olacak mıydı? Duş alıp en rahat kot pantolonunu ve yeşil örme kazağını giyerek kendini harekete geçirmeden önce birkaç dakika daha hareketsiz kalmasına izin verdi.

Paltosunu, şapkasını ve atkısını giydi, ardından Clifton'a geçen kış aldığı ama şimdiye kadar kullanmaya cesaret edemediği ekose ceketini giydirdi. Dışarı çıktığında hava o kadar soğuktu ki ilk nefesi neredeyse acı vericiydi ve karanlığı kovmaya niyetli güneş yükselmeye başladığında, yukarıda soluk pembemsi bulut parçalarını görebiliyordu. *Jane Eyre*'in sert ağırlığını ve keskin köşelerini göğsünde hissetti ve kolunu ona doladı.

"Bugün ceketine ihtiyacın var," dedi Clifton'a. Clifton ona doğru havladı, sabahın bu erken saatinde yürüyüş yapmaktan heyecan duyuyordu.

Sophie yola koyuldu, ayakları sessiz köy sokaklarında gıcırdıyordu, tüm Noel ışıkları parlıyor ve dans ediyordu, baş döndürücü bir şekilde günün Dükkânlar ve pasaj, chippy ve dondurma salonu bugün sıkıca kilitli kalsa da nihayet buradaydı.

İki binanın arasından geçen tanıdık sokağa saptı, sonra sıra sıra dizilmiş kasaba evlerinin yanından geçerek, hâlâ karanlıkta ve perdeleri çekili olan yaşlı Bay Carsdale'in evinin önünden geçti. Soğuk hava ciğerlerini genişletti ve denizin üzerinden doğan güneş, tüm süslü renkleriyle LED ampullerle alay etti. Güneş kehribar rengi bir ateş küresiydi, gümüş mavisi su, şafak ışığında sedef gibi parıldayan kumlu kıyıya ulaşan altın bir yolla aydınlanıyordu.

"Şuna bak," diye fısıldadı Sophie, uçurum yolunda durup suya bakarken gözleri yaşarmıştı. Clifton'ı kucağına aldı ve ona sıkıca sarıldı, ikisini de tutabilmek için kitabın yerini değiştirdi. "Sadece şuna bak. Sonsuza kadar orada kalıp kalamayacağını merak etti.

Bakışlarını yükselen güneşten ayırdı ve Clifton'ı yere bıraktı, patikanın en yüksek noktasına ulaşmaya kararlıydı, botları kolayca buluyordu

Çünkü geçen yıl bu yolu defalarca yürümüş ve koşmuştu. Yanındaki küçük köpeğiyle birlikte ilerledi ve gözcüyü görüş alanına aldığı anda başka bir şey daha gördü: kendisine doğru gelen bir figür. Nefesi kesildi ve tökezledi. onun adımlarının da durakladığını gördü. Ve sonra her şey çarpmaya başladı, ayakları yolda, kalbi göğsünde, nabızı ona yetişmek için çaresizce atıyordu.

Yaklaştıkça onu içine çekti. Ne kadar uzun boyluydu, tanıdık siyah ceketinin içinde omuzları genişti, yüzünün yan tarafı güneşten öpülmüştü, saçları rüzgârdan savrulmuştu. Koyu renk kot pantolonunun içindeki uzun bacakları, kahverengi, sağlam botları. Ceketinin altında hangi yumuşak kazağın olduğunu, Noel Günü için hangisini seçmiş olabileceğini hayal etmeye çalıştı ve yutkundu.

Aralarında birkaç metre mesafe varken, "Mutlu Noeller," dedi.

"Mutlu Noeller. Harry'nin sesi afallamış, inanmaz gibi çıkmıştı.

"Sen...

Burada.'

Başını salladı. "Çok güzel bir gün doğumu.

Şöyle bir baktı, sonra ona döndü. "Yola çıkmadan önce Clifton'ı mı gezdiriyorsun?" *Jane Eyre*'i işaret etti. "May onu geri vereceğini söyledi ama dürüst ol Sophie, sende kalsın.

Sophie uzun, yavaş bir nefes aldı. Bu onun için en zor şeydi. Tüm cesaretini topladı. "Hayır, ben... Yaptığım şey bu değildi.

"Ben de seni görmeye geliyordum. Ona doğru bir adım attı. "Seni görmeye geldim.

ama bu sabah Dexter'a mesaj attım ve seni gördüğünü söyledi.

Dün gece, bugüne kadar gitmeyeceğini söylemiştin. Umut etmeye cesaret edemedim. Dün her şey çok aceleye geldi, çünkü-

"Noel Baba ve keçi cini Noel arifesinde oldukça meşgul oluyorlar mı? Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz hatasını fark etti.

"Sen de mi oradaydın?

"Seni gördüm," diye itiraf etti. Clifton pençelerini Harry'nin kaval kemiğine koydu ve Sophie paniğinin biraz olsun azaldığını hissetti. "Ben de seni görmeye geliyordum.

Harry durakladı, sonra köpeğini kaldırıp göğsüne yasladı. "Cornwall'a gitmeden önce son bir yürüyüş değil mi bu?

"Hayır," dedi. "Ben... çok düşündüm. Birkaç kişiyle konuştum. Bu konuda çok iyi olmadığımı farkındayım.

"Neye?" diye sordu Harry

sessizce. "*Olmaya*. Kalmakta.

Güvenmekte.

"Bunu biliyorum," dedi dikkatle. "Ve kitabın arkasında May'in olduğunu öğrenir öğrenmez sana söylemeliydim. Kendimi tehlikeye atmak, senden ne kadar uzun süredir hoşlandığımı, normal, iletişim kurabilen bir insan olma konusunda ne kadar başarısız olduğumu itiraf etmek gibi geldi. Sanırım korkmuştum. Clifton'ı yere bıraktı ve elini uzattı. Sophie elini tuttu.

"Hayatıma girmeni beklemiyordum ama girdin. Ve şimdi buradasın ve kalabileceğini düşünmediğini *biliyorum* ama... seni seviyorum. Bakışları yumuşadı. "Seni seviyorum ve bunu duygusal bir şantaj olarak değil, gerçek olduğu için söylüyorum. Bu şansı bulacağımı sanmıyordum ama sen hâlâ buradasın, o yüzden söylemek zorundayım. Seni seviyorum, Sophie Stevens. En azından şimdi, gitmeden önce biliyorsun. Seviliyorsun. Tamamen. Benim tarafımdan."

Sophie gözlerinde ve burnunda yaşların yakıcılığını hissetti. Harry'nin elini sıktı ve nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalıştı. "Ben de seni seviyorum," dedi. "Sanırım beni en çok korkutan şey buydu. Bu yüzden aşırı tepki gösterdim, bu yüzden bir parçam kaçmak istedi - çünkü daha kolay; kaybedecek daha az şey var. Ama dün gece seni festivalde gördüm ve Fiona ile konuştuğunu duydum. O zaman fark ettim ki, eğer gidersem zaten kaybedecektim, çünkü duygularım zaten burada ve hiçbir yere gitmeyeceklerinden oldukça eminim. Çok üzgünüm, Harry."

Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı. "*Eğer* gitseydin? Yani... aynı şeyi hissediyorsun ve sen...? Soph, neler oluyor?" Boştaki eliyle yüzünü ovuşturdu.

İlk kez, mutluluk Sophie'nin endişesini hafifleterek içeri sızdı. Adamın onu reddedeceğini, artık çok geç olduğunu, onu çoktan aklından çıkardığını

ve hayatına devam etmeye başladığını söyleyeceğini düşünmüştü. Ama bu an, güneşin doğduğu, havanın taze ve berrak olduğu, Noel Günü'nün umut gibi geldiğini hissetti.

Her yerdeki evlerden başlayarak - sessiz ve memnun ya da büyük ve dağınık; aradaki her şey.

"Kalmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

Bir an şaşkın bir sessizlik oldu, sonra Harry, "Her şeyden çok," dedi.

Sophie gözyaşlarını engellemek için gözlerini sıkarak kapattı ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi. "Kalıyorum," dedi. "Dün gece karar vermişim ama sana söylediğim onca şeyden sonra, hâlâ-

"Hâlâ istiyorum," dedi ısrarla, elleri kadının beline geldi. "İstiyorum. Kalıyor musun? Cidden mi? Ve sadece bir hafta daha değil, ya da kısa bir süre, ya da-'

"Burada sürekli kalmak istiyorum," dedi. "Seninle birlikte olmak istiyorum, Harry.

Ona baktı ve nefes verirken yanaklarında yumuşak bir sıcak hava pufu hissetti. "Seninle birlikte olmak istiyorum," dedi. "Hayatımda hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim. Elini yüzüne götürdü, yanağındaki bir damla yaşı silerken başparmağı buz gibi soğuktu.

"Felix bile mi?" diye sordu.

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Onun etrafımda olmasını seviyorum ama hayır. Bu yolda yürürken onunla toynak tutmak istemiyorum ve akşamları onunla Blossom Bough'a gitmek istemiyorum. Onun köyde başarılı bir kırtasiye dükkanı açmasını izlemeyi hayal edemiyorum ve kesinlikle her gece yorganın altında benimle olmasını istemiyorum.

Sophie sırttı. "Yeterince makul.

"Ayrıca, yakın geleceğimde seninle bir gölde yüzme ya da kurtarma görevi planlamak zorunda olmadığımdan oldukça eminim.

"Şu anda değil, hayır," diye güvence verdi ona. "Ama hiç yazın, hipotermi riskinin olmadığı zamanlarda göle çıplak dalmaya gittin mi?

Harry yüzünü onunkine doğru eğdi. 'Sana çamuru hatırlatmama gerek var mı?

Yabani otlar mı? Deniz çıplak yüzmek için çok daha iyi.' Nefesini içine çekti. "Deniz mi? Harry, sen-'

'Hemen şurada,' diye başıyla işaret etti, 'neredeyse hiç kimsenin gitmediği yerde.

Bu yola girmek çok zor ve-'

"O kadar da zor değil," dedi Sophie, içinden kahkahalar yükseliyordu.

"Sahilin o kısmına bir sürü yürüyüşçü ve gezgin gidiyor.

Harry'nin gözleri büyüdü. "Bana şaka yaptığını söyle. Ben büyürken sahilin o kısmını kimse kullanmazdı. *Asla*. Oraya giden yol çok dik.

'Başka bir yol daha var, daha kolay. Onu bulamadın mı? Elini onun göğsüne bastırdı. 'Şimdi senin hakkındaki bazı söylentilerin nereden kaynaklandığını anlayabiliyorum. Örneğin Canavar?'

Harry ciddiyle, "Sophie," dedi. "Herkes söyleyebilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "Yeniden kabul görmeye yeni başlıyorum.

"Gizli çıplak yüzmek bunu değiştirmeyecek: sadece daha büyük bir izleyici kitlesine sahip olacaksınız.

Harry gözlerini kapadı ve inledi. "Sophie, burada kalmana ne kadar sevindiğimi sana söylemiş miydim?"

"Hayır," dedi, gülümsemesi solmuştu. 'Ama kalmaya karar verdiğime ve benden vazgeçmediğine benim kadar seviniyorsa, sanırım *oldukça* sevinmiştir.

Harry, "İnanılmaz derecede memnunum," diye mırıldandı. "Burada olduğuna inanamıyorum. "Tam karşıdayım," diye fısıldadı Sophie ve sonra Harry'yi öpmeye başladı.

Kolları onu sıkıca sarmış, güneş gökyüzünde yükselirken ve şeftali renginde kalın bir bulut kümesi onu takip ederken onları olabildiğince yakınlaştırmıştı. Ellerini onun boynuna doladı ve parmaklarını saçlarından geçirerek belirsizliğin son kırıntılarının da eriyip gitmesine izin verdi. Öpücüğü onu sahiplendi, ödüllendirdi, burada iyi olduğuna ve birbirlerine ait olduklarına emin olduğunu söyledi.

Geri çekildi ve malikâneye doğru bir bakış attı. "Gitmeliyiz. May'e kahvaltı için krep yapacağıma söz verdim.

Sophie'nin nefesi kesildi, kalbi tamamen yeni bir nedenle çarpmaya başladı. "Pastırma ve akçaağaç şurubu mu?"

"İstedğin malzemeyi alabilirsin. Bütün gün kalacak mısın?" Clifton'ı çitin üzerinden kaldırıp nazikçe diğer tarafa yerleştirdikten sonra elini Sophie'ye uzattı. Sophie ona *Jane Eyre'i* uzattı, sonra elini onunkine koydu.

"Eğer beni kabul ederseniz, kalmayı çok isterim.

"Her zaman" derken gözleri yumuşak, gülümsemesi nazikti. Onun elini sıkı. "Hadi, bunu kaldıraç olarak kullanabilirsin. Botunu telin alt çizgisine koydu ve Sophie ayağını onunkinin üzerine koydu, sonra tereddüt etti.

"Omzun nasıl?" diye sordu. "Daha iyi.

Söz veriyorum.

"TAMAM. Onun ağırlığını kullanarak kendini yukarı kaldırdı. "Nasıl atlatacaksın?"

'Buraya gelirken yaptığım gibi,' dedi. "Çok dikkatli. Sırıttı, sonra nazikçe çitin üzerinden atladı, dikenli teller kot pantolonlu kalçasının iç kısmına takıldı. Sophie eldivenli elleriyle onu kaldırdı.

"Neden köyden geçip daireme gelmedin?" diye sordu, yürümeye başladıklarında tekrar elini tuttu.

Harry nefes nefese kaldı. "Köpekleri ya da Felix'i uyandırmak istemedim, dün gece ateşi açık bıraktığım için hava çok soğuktu ve koridorda uyuyorlardı. Yan kapıdan çıktım ve sonra, şey, evin sağ tarafındaydım.

Güneş doğuyordu ve çok huzurlu görünüyordu, ben de uçurum yolundan gideyim dedim. Sen de mi beni görmeye geliyordun?"

Sophie başıyla onayladı. "Bu yoldan gelmek istedim. Yolda karşılaştığımız o günü düşündüm ve bu bana beni geri çevirmeyeceğinize dair biraz güven verdi.

Parmaklarını sıkıca kavradı. "Yapmazdım. Hiçbir zaman. Fikrini değiştiren ne oldu? Bazı insanlarla konuştuğunu söylemiştin.

Sophie güldü. "Konuştum. Fiona'yla konuştum, kendini tutmadı; May özür diledi ve bunu neden yaptığını anlattı. Jazz, bana iki fiçi birden verdi.

"Üç güçlü kadın, dördüncüsünün fikrini değiştiriyor.

"Hayır. Sophie başını salladı. "Bana söyleyecekleri şeyler vardı - çok mantıklı şeyler - ama fikrimi değiştiren sendin.

"Ben mi?

Sophie'nin boğazı düğümlendi ve devam edebilmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Seni sevdiğimi, sana güvendiğimi fark ettim. Hayatımı sensiz yaşamak istemedim.

Harry durdu ve onu da durma noktasına getirdi. "Bu gerçek, değil mi? Kahkahası alçak, gürültülü ve mükemmeldi. "Sanki bir kitaptan çıkmış gibi.

Ona gülümsedi, içinden mutluluk akıyordu. "O zaman kitaplara layık bir öpücük istiyorum, lütfen.

"Memnuniyetle. Sağlam koluyla onu ayaklarından kaldırdı, etrafında döndürdü ve ciyaklamayı bıraktığında onu sıkıca kendine doğru tutarak öptü. Sophie bacaklarını onun beline doladı, ona tutundu ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi onu öptü.

Ayrıldıklarında ve Sophie'nin ayakları tekrar yere bastığında, malikânenin ön merdivenlerinde bekleyen bir dinleyici kitlesi olduğunu fark etti. May pijamaları ve sabahlığıyla, Fiona ve Jazz onun yanındaydı ve Ermin kurdeleli bir şampanya şişesini havada sallıyordu. Dexter kollarını kavuşturmuş, yüzünde bir sırıtış vardı ve Lucy hoplayıp zıplıyordu,

Yanında duran Birdie'nin uzun, mor bir pelerini vardı ve bu onun gerçekten bir cadı olabileceği söylentisini ortadan kaldırmaya yetmiyordu. Herkes tezahürat yapıyor ve alkışlıyordu; Sophie eğilme isteğine direndi.

"Bu nedir?" diye sordu.

Harry omuz silkti. "Noel için birkaç kişiyi davet edeyim dedim. Yeterince odamız ve yemeğimiz var. Son birkaç aydır buranın harika insanlarla dolu iyi bir köy olduğunu fark ettim ve onları tekrar hayatımda görmek istedim - tabii beni kabul ederlerse. Öyle de oldu ve şimdi - ummaya cesaret edemesem de - pudingin tepesindeki çobanpüskülü, ağacın tepesindeki meleğe de sahibim.

Sophie arkadaşlarına el salladı. "Ağacın tepesinde bir yıldız olmayı tercih ederim. "Melek biraz fazla mı dindar?

"Biraz," diye kabul etti Sophie, "özellikle de yeniden bir araya gelişimizi kutlamak için planladığım tüm yolları düşünürsek.

Harry, "Bana yarım saat ver," diye atıldı. "Herkesi evlerine geri göndereceğim. Noel Günü'nde cemaatçi olmanın canı cehenneme.

Sophie güldü ve ona doğru eğildi. "Beklediğimize degecek.

"Tanrım. Harry sert bir nefes verdi. "Bugün işkence gibi geçecek, değil mi?

"Harry Amca! Lucy ciyakladı. Sophie Teyze! Gel de Noel Baba'nın bana ne aldığına bak. En sevdiğim romantizm üçlemesi - özel baskılar! Babam şampanyadan önce hepinize ilk bölümü okuyabileceğimi söyledi.

"Herkes ne düşündüklerini soracağımızı söyledim," diye düzeltti Dexter. "Bunun tamamlanmış bir anlaşma olduğunu söylemedim.

"Ama buna *bayılırlardı*," diye itiraz etti Lucy. "Harry ve Sophie'nin öpüşmesi sadece arkadaşça bir öpüşme değildi, değil mi? *Romantik* bir öpücüktü ve bu kitaplar romantizmle *dolu*.

Dexter'ın gözleri büyüdü. "Ama onlar YA, değil mi? Bana YA olduklarını söylemiştin.

Lucy omuz silkti ve başka tarafa baktı.

Fiona kıkırdadı. "Küçük yazıları kontrol etmeliydim.

"Bir *kitabın* üzerindeki küçük yazıları nereden buluyorsun? Dexter endişeli bir elini saçlarında gezdirdi.

"Göz gezdiririm," dedi Jazz. "Sana seks sahnelerinin ne kadar kötü olduğunu söyleyeyim.

Dexter inledi ve Ermin omzunu sıvazladı. "Görünüşe göre bu şişeyi hemen şimdi açmalıyım.

Fiona, "Saat daha sabahın dokuzu bile değil," diye çıkıştı, ama pek de ateşli değildi.

Sophie bir baş dönmesi, bir *doğruluk* hissi duydu, öyle yoğundu ki neredeyse geriye *doğru* savrulacaktı. May'in gözlerini yakaladı ve aynı duygunun kendisine de yansıdığını gördü. Karşılıklı gülümsediler ve Sophie, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Bunu daha sonra düzgün bir şekilde söyleyecek ve hediyesine verdiği tepki için özür dileyecekti: dürüst olmak gerekirse, her şeyi değiştiren hediye.

"Sophie," dedi Fiona, "seni gördüğüme sevindim.

'Seni görmek de güzel. Sana söyleyecek ve özür dileyecek çok şeyim var'.

Fiona küçümseyici bir el salladı. "şimdi olmaz. nemli olan tek şey burada olman ve Noel'de olmamız.

"Mutlu Noeller! Jazz kollarını gökyüzüne doğru açarak bağırdı ve en yakındaki ağaçtan birkaç karga havalanarak uçmaya başladı.

"Mutlu Noeller," dedi Sophie ve tam Fiona'ya sarılmak üzereydi ki, kot pantolonunda bir çekiştirme hissetti. zerinde gümüş Noel ağaçları olan mavi ve kırmızı örgü bir süveter giymiş olan Felix, kotu kemiriyordu.

"Felix," dedi Harry bıkkınlıkla, "lütfen herkesin giysilerini yemeye başlamadan önce en azından hindinin bitmesini bekle.

"Evet," diye ekledi Lucy. 'Konuklarınızın pantolonlarını çiğnemek hiç hoş değil. Parmağını keçiye doğru salladı ama keçi kayıtsız kalarak memnuniyetle kemirmeye devam etti. Sophie'nin onu ayıklayacak cesareti yoktu.

Harry kolunu Sophie'nin omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. "Sophie misafір değil," dedi ve belki de hayal gücünün etkisiyle, gözlerinin biraz fazla parlak, sesinin de her zamanki gibi sert olduğunu düşündü. Adam ona, iini ısıtan yavaş ve nazık bir gülümseme verdi ve ekledi: "O aileden biri.

Otuz Üçüncü Bölüm

Ateş, ızgarada mutlu bir şekilde uğulduyor, dört köpek önünde yatıyor, çok uykulu bir keçiyle birlikte, lahana ve patatesten oluşan bir Noel yemeği ve Fiona'nın kimse fark etmeden bir şekilde ulaştığı ceketinin cebiyle doyuyordu.

Noel şarkıları arka planda sessizce çalıyor, Lucy'nin Michael Bubl  Noel albümünü üst üste sekizinci kez  alma isteği veto edildikten sonra 'Sessiz Gece'nin güzel tınları yemek sonrası sohbetlerine eşlik ediyordu. Şimdi koltukta oturmuş, kucağında yeni üçlemesinin ilk kitabı açık duruyordu. Jazz Dexter'a, görebildiği kadarıyla kitabın kesinlikle YA olduğunu ve romantizmin kesinlikle kapalı bir kapı olduğunu söylemişti.

Sophie, Harry'ye sarılmış, çoraplı ayakları sehpanın üzerinde, mutlu bir şekilde hindi, Noel pudingi ve şampanya ile doluydu. Hatırlayabildiğinden çok daha hoşnuttu. Harry ona daha sonra, herkes gittikten sonra vereceği bir hediyesi olduğunu söylemişti ("O tür bir hediye değil," diye fısıldamıştı, "ya da *sadece* o tür bir hediye değil.") ve ceketinin cebinde sarılı bir paket vardı: Fiona'nın d kk nından tereyağlı karamel süetten bir çift güzel eldiven. Harry'ye bundan daha fazlasını almak istiyordu, ama -inanmayarak fark etti ki- şimdi ona hediye almak için çok zamanı olacaktı.

Herkes kalmasına çok sevinmişti, ama Harry'nin konuklarından hiçbiri o kadar şaşırmış görünmüyordu - kesinlikle Harry kadar şaşırmamışlardı - sanki hepsi de Mistingham'ın gücü hakkında onun bilmediği bir şey biliyorlardı ya da sadece, zamanla, olabileceği en iyi yerde olduğunu anlayacağından emindiler.

"Defterlerinle ne yapıyorsun? Birdie elindeki çay bardağını kucaklayarak sordu. Ayakları da masanın üzerindeydi ve üzerinde k  k altın krakerler olan bayramlık çoraplar giymişti. Onları çıkarmadan önce, yaşı kadın elindeki şampanyayı geri çekince Sophie neredeyse boğulacaktı. mor cadı pelerini bir çift parlak yeşil Crocs'u ortaya çıkartıyor.

"Onları yapmaya ve satmaya devam edeceğim," dedi Sophie ona. 'Noel öncesinde iyi iş çıkardım ve artık onlar için kalıcı bir evim var.

-'

"Ve senin için," diye işaret etti Jazz.

'Ve benim için,' diye gülümsedi, 'dallanıp budaklanacağım. *Kırtasiye teklifimi genişletmeye* çalışacağım,' diye ekledi sahte bir iş sesiyle.

"Peki ya dükkan? Fiona sordu. 'Yanılıyor olabilirim ama Perpendicular Caddesi'ndeki boş dükkanların sahibini size iyi bir anlaşma yapmaya ikna etmemiz mümkün olabilir.

Sophie başını kaldırıp Harry'ye baktı ama Harry'nin çoktan ona baktığını ve dudaklarında şaşkın bir gülümseme olduğunu fark etti.

"Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz," dedi. 'Eski tatlı dükkânı için üst düzey, zanaatkâr bir defter dükkânı olmaktan daha iyi bir şey düşünemiyorum.

"Ye Olde Sweete Shoppe. Jazz tüm e'leri uzattı. "Neyse ki bir daha asla böyle anılmayacak," dedi.

Sophie gülmenin eşiğinde, "Hayır," diye kabul etti. "Adı Ye Olde Notebooke Emporiume olacak.

"Değilsin," dedi Harry.

"Öyleyim. Gece yarısı kürek çekmekten dönerken bana yapabileceğimi söylemiştin - bu isimden çok mutlu olacağını söylemiştin.

Harry yüzünü buruşturdu. "Yaptım, değil mi?

Sophie güldü. "Kulağa hoş geliyor. Ye Olde Notebooke Emporiume. Ya da, eğer dallanıp budaklanıyorsam, Ye Olde Stationeree Emporiume.

"Lanet olsun. Harry gözlerini tavana kaldırdı. "Aptalca tuhaf dükkân isimlerinden asla kurtulamayacak mıyım?

'Küçük kulaklar,' dedi Fiona.

"O kadar da küçük değil! Lucy başını sayfalarından kaldırmadan konuştu. Dexter, "Eğer tatlıcı dükkânı yeni bir hayat kazanıyorsa," dedi, "bu

yani kitapçı da olabilir mi?"

Bunu izleyen sessizlik yüklüydü. Sophie, başını hafifçe sallayan May'e baktı, sonra bakışlarını Fiona'ya çevirerek gözlerini büyüttü. Arkadaşı mesajı almış gibiydi ve Sophie'ye kısa, keskin bir baş selamı verdi.

May ona daha önce, yeni ciltlenmiş kitaplardan kimin sorumlu olduğunu, Harry'nin gizli hobisini ve onunla ne yaptığını kimsenin bilmesini istemediğini söylemişti. Bunu Fiona'ya itiraf ettiğini söylemişti ama ona gizlilik yemini ettirebileceğinden emindi.

"Neden kimsenin bilmesini istemiyorsun? Sophie ona sormuştu.

'Çünkü Harry kitaplar konusunda utangaç ve sadece birkaç tanesini bitirdi - bir şey yapacak kadar bile değil - bu yüzden aramızda kalması en iyisi. Eğer sorun olmazsa?

"Tabii ki öyle," dedi Sophie ve ekledi: "Peki, Gizli Kitapçı Perisi olarak kendi kendine atadığın rolde başka projeler de planlıyor musun?"

May ona sakın bir gülümsemeyle karşılık vermişti ve Sophie bunun yeterli bir cevap olduğunu düşündü.

Harry'yle birlikte olduklarına ve kendisi de burada kaldığına göre, May'in Harry'nin güzelce ciltlenmiş kitaplarını insanlara hediye etme fikrinden tamamen vazgeçip geçmediğini merak etmişti ve şimdi onun haklı olduğuna ikna olmuştu. May, Gizli Kitap Dükkan'ının büyüüne tamamen inanıyordu ve Sophie, ilk şaşkınlığına ve gerçeği öğrendiğinde verdiği orantısız tepkiye rağmen, şimdi ona biraz olsun inanmaktan kendini alamıyordu.

Onların sırrını saklayacak ve şu anda Harry'nin yatak odasının üst katında, onun eski püskü bir baskıdan özel bir şeye dönüştürdüğü yerde duran *Jane Eyre*'e her zaman değer verecekti. Kimse Sophie'ye gizemli hediyeçisinin maskesini düşürüp düşürmediğini sormamıştı ve Sophie bunun festivaller, fırtınalar ve Noel'in her şeyi tüketen doğası karşısında çoğunlukla unutulduğunu düşünüyordu. Ne Winnie ne de Simon bu muammayı çözmeye niyetli görünmüyordu, bu yüzden May'in -Harry mutlu olduğu sürece- istediğini yapmakta özgür olacağını düşündü. başka kimse onun olduğunu fark etmedi.

Harry, "Kitapçıyı diriltmekten çok uzağım," diye itiraf etti. "Önce burayı düzene sokmam gerekiyor. Sophie, ek binanın çatısını onarmanın büyük bir iş olduğunu, gizli oda artık hava koşullarına maruz kaldığı için tüm kitapların geçici olarak çalışma odasına yığıldığını biliyordu.

"Çok güzel," dedi Fiona salonu göstererek, "hâlâ üzerinde çalışılıyor olsa bile.

Ermin, 'Bernie şimdiye kadar yaptıklarınıza bayılırdı,' diye ekledi.

Sophie, Harry'nin yanında sertleştiğini hissetti. "Umarım öyledir," dedi. 'Her şeyden sonra onu hayal kırıklığına uğratmadığımı umuyorum. Malikânenin yeniden köyün bir parçası olmasını istiyorum. Artık saklanmayacağım.

Fiona kararlı bir tavırla, "Güzel," dedi ama Sophie sesinin biraz boğuk çıktığını düşündü.

"En çok bunu severdi. Ermin elini Sophie ve Harry arasında salladı.

"Evet," diye ekledi Jazz sırtarak, "Harry'nin yaptığı en iyi şey olduğu kesin.

"Jazz! Fiona'nın sesi öfkeyle çıkmıştı ve Sophie yanaklarının yandığını hissetti. Harry'nin eli Sophie'nin beline kayd, parmakları Sophie'nin kazağının eteğinin altından kayarak

çıplak tenini bulmak.

"Öyle demek istemedim," diye kabalaştı Ermin. "Ben sadece-

"Onu dinleme. Fiona kocasının kolunu okşadı. "Geldiğinden beri senin etrafında pervane oldu ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum.

Jazz sırtarak, "Hiç şansın yok," dedi.

"Başka türlü olmasını istemezdim. Ermin genç kadına baktı ve Sophie'nin kalbi onun şefkatli ifadesi karşısında sıkıştı.

Dışarıdan büyük bir gürültü geldi ve dört köpek de kulaklarını dikti.

"O da ne? Sophie sordu. "Başka bir fırtına değil mi?

Harry kolunu onun boynundan çekip ayağa kalktı. Elini uzattı, o da tuttu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. "Jason ve Simon bunu yapacaklarını söylediler.

"Ne yapmak?

"Yeşil alanda havai fişekler var. Eğer dışarı çıkarsak, ağaçların üzerinde bazılarını görebiliriz.

"Gidelim o zaman. Fiona Ermin'i kaldırdı ve Dexter Lucy'nin kitabını bırakmasını bekledi, gerçek dünyanın geçici zevkleri için kurgusal dünyasını terk ederken derin bir iç çekti. Jazz Birdie'nin kalkmasına yardım etti ve herkes Harry'yi ön merdivenlere kadar takip etti.

Havai fişekler burada daha gürültülüydü ve Sophie parlak bir kıvılcım gördü, pembe bir parıltının ardından bir patlama ve etrafa saçılan yağmurun sesi geldi. Herkes gözlerini yukarı dikmiş, bir sonraki küçük patlamayı beklerken, Harry Sophie'nin arkasında durmuş, kollarını Sophie'nin beline dolamış ve onu göğsüne doğru çekmişti.

"Noel gününü böyle, kollarım sana dolanmış bir şekilde bitireceğimi hiç düşünmemiştim," dedi kulağına. "Noellerimin bir daha bu kadar güzel geçeceğini, hayatımın bu kadar güzel olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Sophie, "Sadece bir gün oldu," dedi ama bunun tek nedeni ciddi olmaktansa küstahça davranmanın daha kolay olmasıydı. Bu günün, bu Noel'in, öncekileri neredeyse hesaplanamayacak kadar geride bıraktığını ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Daha sonra baş başa kaldıklarında kelimeleri bulacağına, şüphesiz onlara eşlik edecek duyguları kucaklayacağına dair kendine söz verdi. 'Her neyse, daha çok şey var. Henüz bitmedi.

"Unutmadım," dedi Harry, elini tekrar kızın kazağının altına sokarak. "Çimenlerin üzerinde bana söylediklerini asla unutacağımı sanmıyorum.

"Hangi kısmı? Nasıl kutlama yapacağımızı mı, yoksa seni sevdiğimi fark ettiğimi mi?

"Şu," diye mırıldandı. "Harry!

"Hepsi," dedi, parmakları göbek deliğine doğru kayarken Herkes havai fişeklere odaklanmıştı. 'Bana söylediğin her şey, Soph. Ama en çok da hayatını bensiz yaşamak istemediğini söylediğin kısım.

"İstemiyorum," dedi basitçe. "Hiçbir zaman.

Son havai fişek Mistingham'ın üzerindeki gökyüzünü şenlik ışıklarının parıltısıyla doldurdu ve Sophie burnuna soğuk bir şeyin hafifçe indiğini hissetti. Baş döndürücü bir kar taneleri girdabına bakarken ve mükemmel Noel Günü'nün bir numarası daha olduğunu fark ettiğinde, sevdiği adamın kollarına geri yaslandı ve sonsuza dek burada kalacağını biliyordu.

Harry'nin Mistingham Malikânesi'nin birinci katındaki yatak odasında, bir rüzgâr çatlak pencereden içeri süzüldü ve *Jane Eyre*. Açıldığı bölüm belki de May'in yeni bir hayat verdiği kitapların büyüüne inanmakta ne kadar haklı olduğunu kanıtlıyordu.

"Büyük nezaketiniz için teşekkür ederim Bay Rochester. Tekrar size döndüğüm için garip bir şekilde mutluyum; ve sizin olduğunuz her yer benim evim - tek evim.

Son

OceanofPDF.com

Teşekkür

Bir kitap yazmak ve yayınlamak bütün bir köyü gerektirir ve bu kitaptaki Mistingham gibi, etrafımdaki yayıncılık köyü de onsuz yapamayacağım harika insanlarla dolu.

Her şeyden önce editörüm Kate Bradley'e teşekkür ederim. Konseptten düzeltmelere kadar kitaplarımı ölçülemeyecek kadar iyi hale getiriyor ve yol boyunca bana verdiği tüm içgörü ve destek.

Olağanüstü Ajan Alice Lutyens'e teşekkür ederim. Beni yazarlarından biri olarak seçtiği için hala çok mutluyum ve şimdi bunu onsuz yapmayı hayal edemiyorum (ve gerçekten istemezdim). Hak temsilcisi Emma Jamison ve Rakhi Kholi de dahil olmak üzere beni mükemmel bir şekilde destekleyen Curtis Brown'daki tüm ekibe teşekkür ederim.

Kitaplarımın okurlarla buluşması için çok şey yapan HarperFiction ekibiyle çalışabildiğim için çok şanslıyım. Özellikle Lynne Drew, Susanna Peden, Sian Richefond, Meg Le Huquet ve Katelyn Wood'a teşekkür ederim.

Kopya editörüm Penelope Isaac olmasaydı kitaplarımın ne durumda olacağını düşünmekten korkuyorum. Kariyeri boyunca kaç tane kurgusal zaman çizelgesi sorununu düzeltmek zorunda kaldığını merak ediyorum. Penny'ye ve ayrıca gerekli düzeltmeleri yaptığı için Kati Nicholl'a teşekkür ederim.

Son kitabımın kapağını her gördüğümde en sevdiğim kapak olduğuna karar veriyorum.

Bu kapağı çok seviyorum! Renkler, kar taneleri, limanı çevreleyen küçük evler, Sophie ve Harry bir akşam gezintisine çıkarken mükemmel bir şekilde tasvir edilmiş. Tasarımcı Emily Langford ve illüstratöre teşekkür ederim.

Camila Gray bu kadar özel bir şey yarattığı için.

Charlotte Brontë'nin *Jane Eyre*'ini ilk kez on beş yaşımdayken okumuştum ve kitabın büyüünden ve duygularından nasıl etkilendiğimi hatırlıyorum; beni nasıl çaresizlikten umuda, aradaki her şeye ve sonra o güzel sona götürdüğünü. Kitabı yeniden okumaktan, Sophie ve Harry'nin hikayesine uygun küçük parçacıklar almaktan çok keyif aldım. Alıntı yaptığım baskı *Penguin Classics* baskısı ve eğer okumadıysanız şiddetle tavsiye ederim: Bence şimdiye kadar yazılmış en romantik kitaplardan biri.

Yazar arkadaşlar, genel kitap sohbeti, dertleşme ve kutlama, gülme, ilham ve üretkenliği teşvik etmek için en iyisidir. Bu kitabı yazarken tüm Zoom seansları için Kirsty Greenwood'a çok teşekkür ederim - siz olmasaydınız çok verimsiz olurdu! Sheila Crichton, Sarra Manning ve Jane Casey'e de çok teşekkürler,

Pernille Hughes, Katy Marsh, Isabelle Broom ve Sam Holland.

David bir yazarın sahip olabileceği en iyi koca (benim inanılmaz önyargılı görüşüme göre herkesin sahip olabileceği). Onun sevgisi ve desteği, bana zahmetsizce romantik kahraman ilhamı sağlama şekli olmasaydı bu kitapları yazamazdım. O her şeyi değerli kılıyor.

Kitap dünyasını anlayan, karakterlerim ve kitaplarım, satışlarım ve gelecek planlarım hakkında durmadan konuşmama izin vermekten mutluluk duyan, son derece destekleyici bir anne ve babaya sahip olduğum için şanslıyım. Teşekkürler anne ve baba ve Lee'ye de teşekkürler.

Dünyaya yeni bir kitap sunmak her zaman sinir bozucudur, bu yüzden son teşekkürüm okuyuculara, kitapçılara, eleştirmenlere ve kütüphanecilere gitmeli;

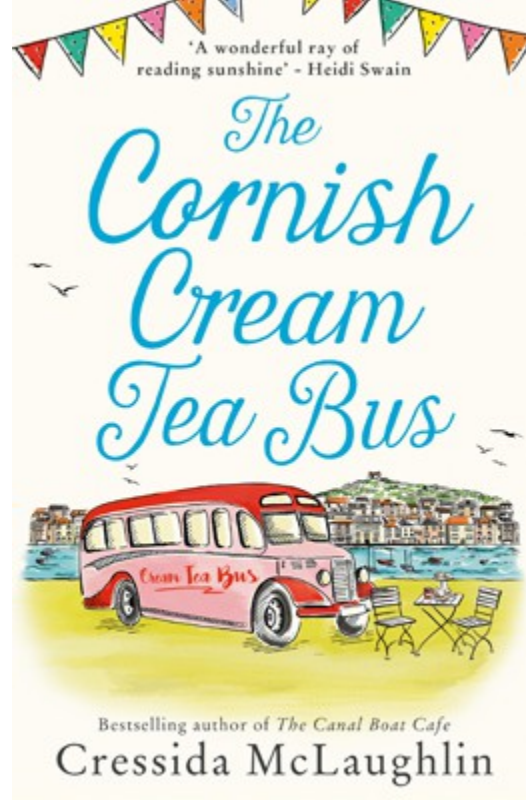
Kitaplarımı okuyan, onlar hakkında bağırarak ve onları başkalarının ellerine iten insanlar. Sophie ve Harry'yi, Mistingham'ı ve tüm sakinlerini gerçekten seveceğinizi umuyorum ve kitaplarımı hâlâ elinize alıp kendinizi sayfalara kaptırdığınız için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

[Okumaya DevamEdin.](#)

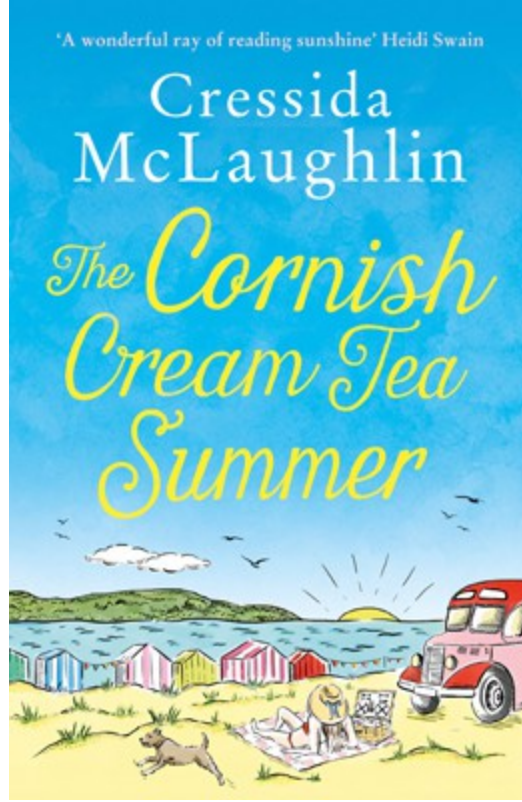
Gizli Noel Kitapçısı'nı beğendiyseniz, Cressida McLaughlin'in Cornish Cream Tea serisini kaçırmak istemeyeceksiniz...

Cornish Kremalı Çay Otobüsü

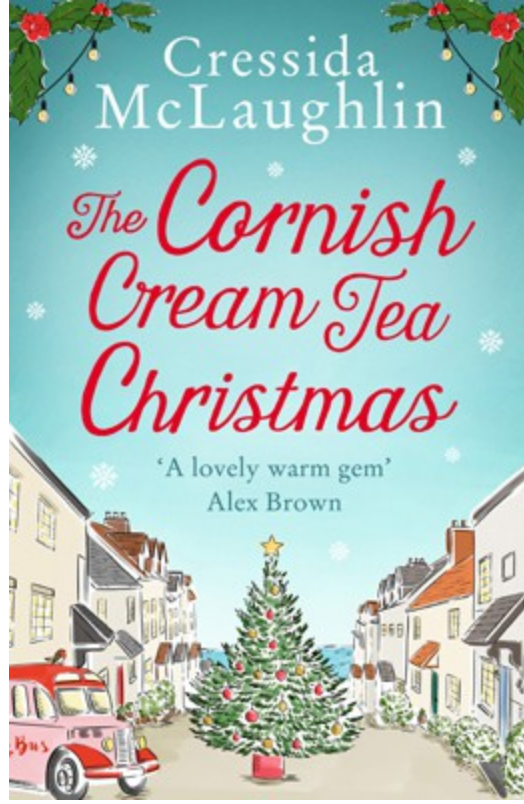
Şimdi satın almak için [buraya tıklayın](#)

Cornish Kremalı ay Yazı

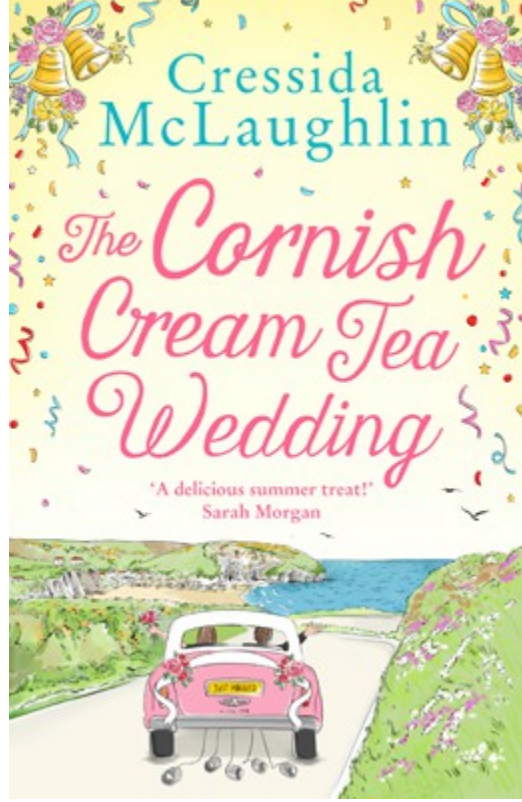
Şimdi satın almak için [buraya tıklayın](#)

Cornish Kremalı ay Noel

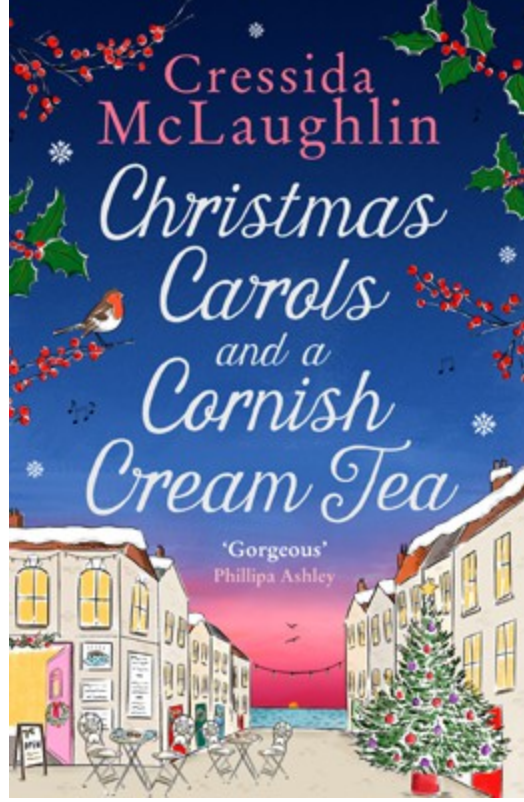
Şimdi satın almak için [buraya tıklayın](#)

Cornish Kremalı ay Düğünü

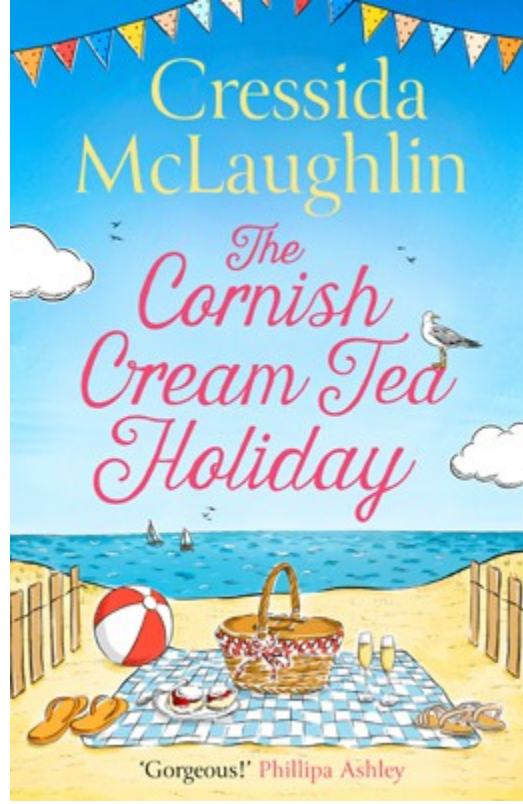
Şimdi satın almak için [buraya tıklayın](#)

Noel İlahileri ve Cornish Kremalı Çayı

Şimdi satın almak için [buraya tıklayın](#)

Cornish Kremalı ay Tatili

Şimdi satın almak için [buraya tıklayın](#)

Cornish Kremalı ay Kitapçısı

Şimdi satın almak için [buraya tıklayın](#)

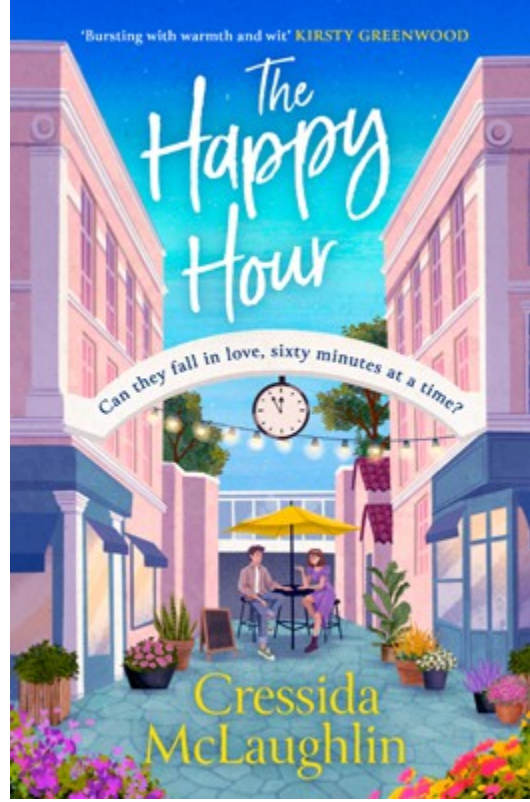
Cornwall'dan Sevgilerle

Şimdi satın almak için [buraya tıklayın](#)

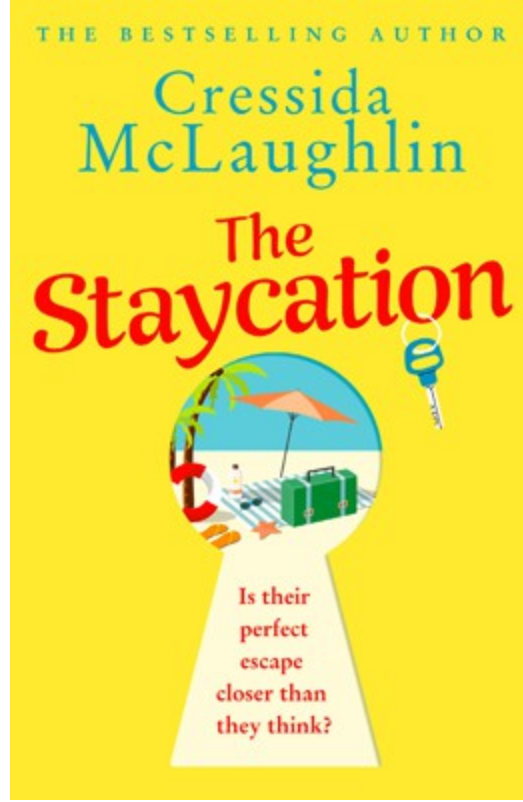
Ve Cressida'nın diğerk keyifli hikayelerine de
bayılacaksınız...

Mutlu Saat

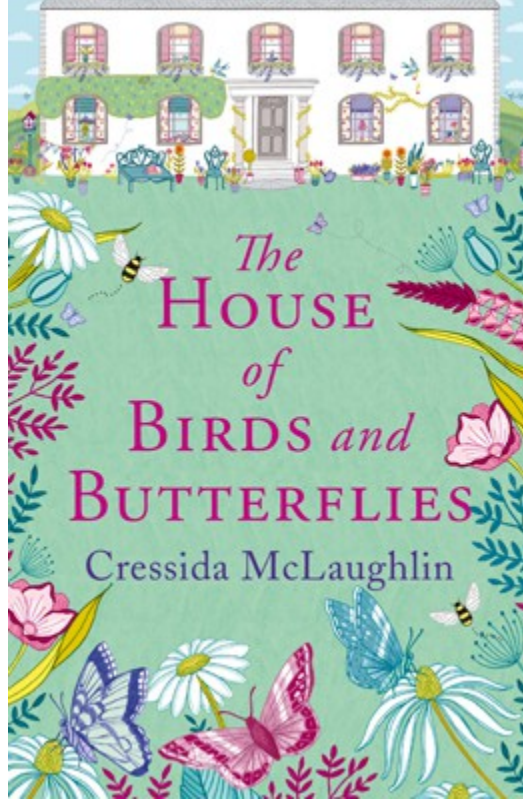
Şimdi satın almak için [buraya tıklayın](#)

Staycation

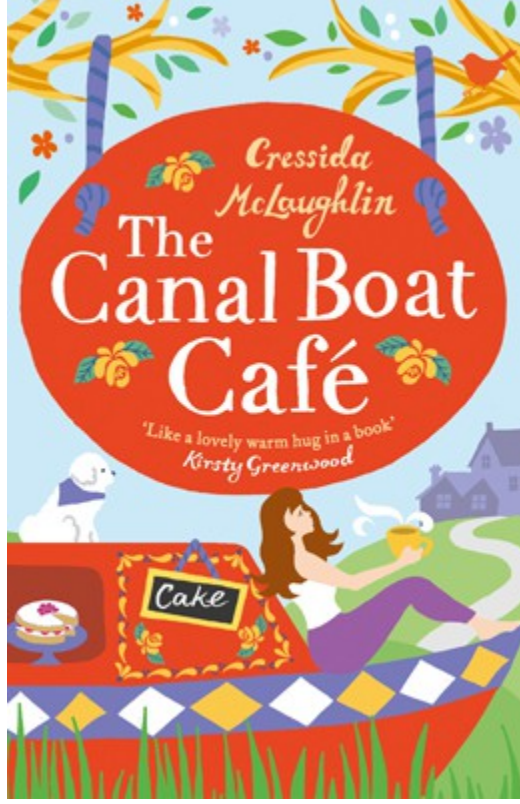
Şimdi satın almak için [buraya tıklayın](#)

Kuşlar ve Kelebekler Evi

şimdi satın almak için [buraya tıklayın](#)

The Canal Boat Caf 

Şimdi satın almak için [buraya tıklayın](#)

The Canal Boat Caf   Noel

  imdi satın almak i  in [buraya t  ıklayın](#)

The Once in a Blue Moon Konukevi

Şimdi satın almak için [buraya tıklayın](#)

Bir Noel Kuyruğu

Şimdi satın almak için [buraya tıklayın](#)

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Cressy, Güneydoğu Londra'da kitaplarla ve adını Arabistanlı Lawrence'tan alan bir kediyle birlikte büyüdü. East Anglia Üniversitesi'nde İngilizce eğitimi aldı ve şimdi kocası David ile Norwich'te yaşıyor. *The Secret Christmas Bookshop* on altıncı romanıdır ve kitapları dünya çapında bir milyon kopya satmıştır. Cressy yazmadığı zamanlarda boş zamanlarını okuyarak, Londra'ya dönerek ya da güzel Norfolk sahil şeridini keşfederek geçiriyor.

Cressy hakkında daha fazla bilgi edinmek isterseniz, onu sosyal medya kanallarında ziyaret edebilirsiniz. Sizden haber almak ister!

[@cressmclaughlin](https://www.instagram.com/cressmclaughlin)

[/CressidaMcLaughlinYazar](https://www.facebook.com/CressidaMcLaughlinYazar)

[@CressMcLaughlin](https://twitter.com/CressMcLaughlin)

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Ayrıca Cressida McLaughlin

Cornish Kremalı Çay serisi
Cornish Kremalı Çay Otobüsü
Cornish Kremalı Çay Yaz Cornish
Kremalı Çay Noel Cornish Kremalı
Çay Düğün
Noel Şarkıları ve Cornish Kremalı Çay
Cornish Kremalı Çay Tatili
Cornish Cream Tea Kitapçısı
Cornwall'dan Sevgilerle

Bir Noel Kuyruğu
The Canal Boat Café
The Canal Boat Café Noel
The Once in a Blue Moon Guesthouse
Kuşların ve Kelebeklerin Evi
Staycation
Mutlu Saatler

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3,
Kanada www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301, Hindistan
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com
OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.